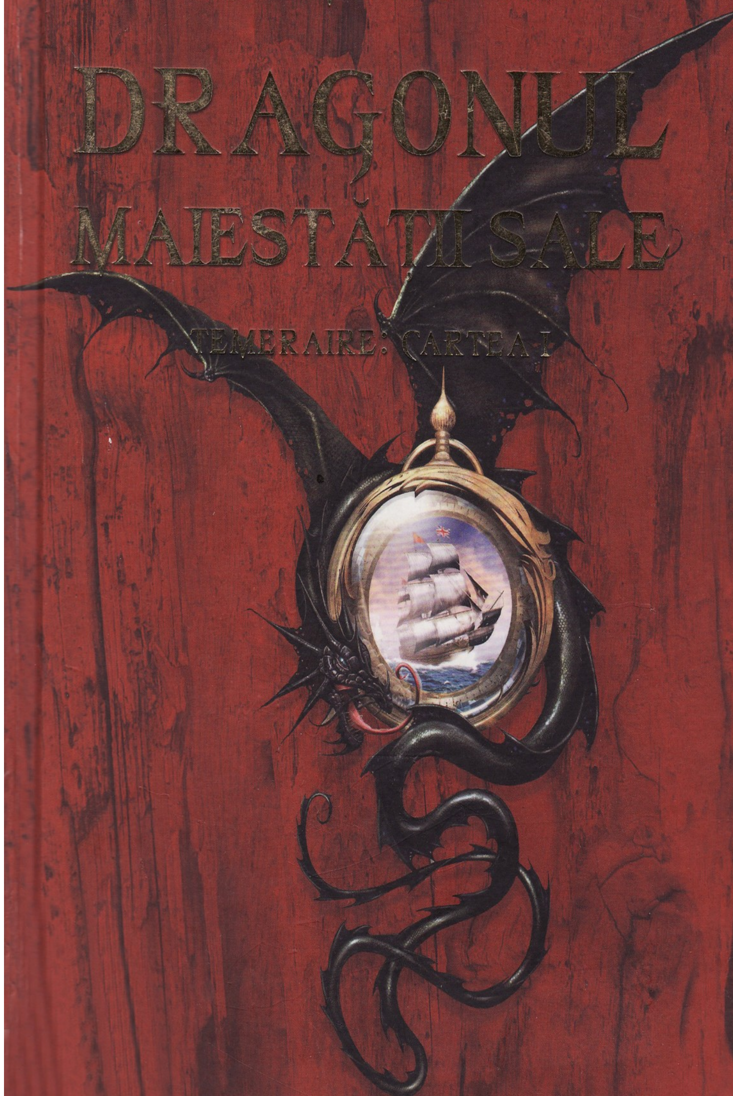
NAOMI NOVIK

DRAGONUL MAIESTĂȚII SALE

TEMERAIRE: CARTEA I

NEMIRA

În curând, în seria TEMERAIRE:

Tronul de jad

Naomi NOVIK s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranţi polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia şi a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *Dragonul Maiestăţii Sale,* care deschide seria *Temeraire,* a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade (Tronul de jad), Black Powder War, Empire of Ivory* (2007) şi *Victory of Eagles* (2008) (în pregătire la Editura Nemira). În iulie 2010 va apărea *Tongues of Serpents,* după care sunt proiectate încă trei volume. În anul 2007, Naomi Novik a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum şi premiile Compton Crook şi Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În acelaşi an, a fost nominalizată şi pentru Premiul Hugo. Cărţile sale au fost traduse în 23 de limbi şi vândute în milioane de exemplare. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor,* a achiziţionat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire.* Naomi Novik locuieşte în Manhattan, împreună cu soţul ei, scriitorul şi editorul Charles Ardai, şi cu un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

DRAGONUL MAIESTĂŢII SALE

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

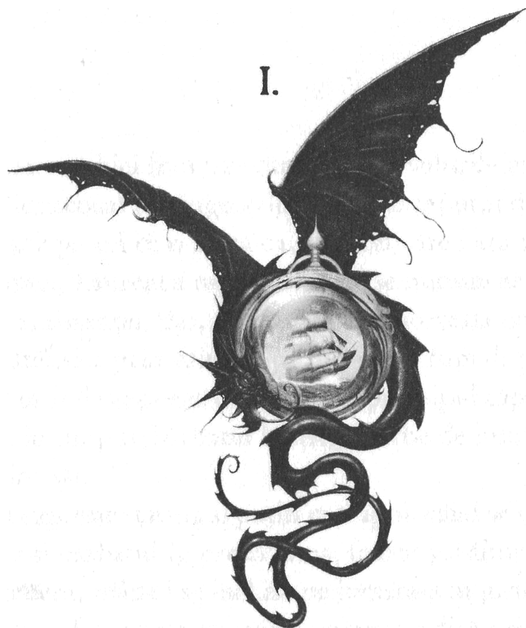
NEMIRA

NOTA REDACTORULUI

În spiritul cărţii, a cărei acţiune are loc în Marea Britanie, unităţile de măsură au fost păstrate în sistemul imperial.

Valori aproximative pentru convertirea în sistemul metric:

1 milă =1,6 kilometri
1 milă marină = 1,8 kilometri
1 yard = 0,9 metri
1 picior = 30 centimetri
1 livră = 0,45 kilograme
1 acru = 0,4 hectare

lui Charles, *sine qua non*

1

Puntea corabiei franceze care sălta pe valurile mării agitate era lunecoasă de sânge; o lovitură l-ar fi putut doborî la fel de uşor pe cel ce o lansa ca şi pe cel care-i era ţintă. În focul luptei, Laurence n-avea timp să se minuneze de proporţiile rezistenţei, dar, chiar şi prin amorţeala confuză a febrei bătăliei şi prin vălmăşagul de săbii şi fum de pistoale, observă teribila expresie de agonie de pe chipul căpitanului francez, în timp ce bărbatul le striga vorbe de îmbărbătare oamenilor săi.

Acea expresie stăruia şi puţin mai apoi, când se întâlniră pe punte şi bărbatul îşi predă arma, foarte şovăitor: în ultimul moment, mâna i se închise pe jumătate în jurul sabiei, ca şi cum ar fi vrut s-o retragă. Laurence ridică privirea, să se asigure că pavilionul fusese coborât, pe urmă acceptă sabia cu o înclinare mută a capului; nu vorbea franceza şi un dialog mai oficial trebuia să aştepte prezenţa sublocotenentului său, tânărul fiind în prezent ocupat, pe puntea inferioară, cu paza tunurilor franceze. Odată cu încetarea ostilităţilor, toţi francezii rămaşi cădeau pur şi simplu din picioare. Laurence observă că erau mai puţini decât s-ar fi aşteptat pentru o fregată cu treizeci şi şase de tunuri şi că arătau suferinzi şi traşi la faţă.

Mulţi dintre ei zăceau pe punte, morţi sau muribunzi. Laurence clătină din cap în faţa acestor pierderi inutile şi îl privi dezaprobator pe căpitanul francez: n-ar fi trebuit nicio clipă să se angajeze în luptă. Lăsând la o parte faptul evident că, în condiţii prielnice, *Reliant* ar fi fost uşor superioară numeric, în materie de oameni şi armament, fregatei *Amitie,* era limpede că echipajul fusese împuţinat de boală ori de foame. În plus, pânzele de deasupra lor erau într-o deplorabilă încâlceală, şi asta nu ca urmare a bătăliei, ci a furtunii ce se sfârşise doar în acea dimineaţă; abia reuşiseră să salveze un singur flanc înainte ca *Reliant* să se apropie şi să abordeze. Căpitanul, se vedea limpede, era profund tulburat de înfrângere, dar nu era un bărbat tânăr care să se lase călăuzit de emoţii: ar fi trebuit să

aibă mai multă grijă de oamenii lui, nu să-i conducă într-o acţiune atât de lipsită de sorţi de izbândă.

— Domnule Riley, zise Laurence, adresându-se sublocotenentului său, ordonă oamenilor noştri să ducă jos răniţii! Îşi atârnă sabia căpitanului francez la centură; nu socotea că bărbatul merita cinstea de a-i fi returnată, deşi, în mod obişnuit, aşa ar fi făcut. Şi trimite vorbă după domnul Wells.

— Am înţeles, domnule, răspunse Riley, întorcându-se să transmită ordinele necesare.

Laurence se apropie de parapet, să privească în jos ca să vadă ce distrugeri suferise carena. Părea aproape intactă, iar Laurence le ordonase oamenilor lui să evite loviturile sub linia de plutire. Se gândi cu satisfacţie că vor putea duce nava în port fără nicio dificultate.

Părul îi ieşise din coada-i scurtă şi acum îi cădea în ochi, când privea împrejur. Întorcându-se, îl dădu enervat la o parte, lăsând dâre de sânge pe frunte şi pe păru-i decolorat de soare. Asta, împreună cu umerii largi şi privirea aspră, îi dădea, pe când îşi cerceta captura, o înfăţişare inconştient sălbatică, foarte diferită de obişnuita sa expresie preocupată.

Wells urcă pe punte, răspunzând apelului, şi veni lângă el.

— Domnule, zise el, fără să aştepte adresarea căpitanului, să-mi fie cu iertare, dar locotenentul Gibbs spune că în cală se află ceva ciudat.

— O? Am să merg să văd, răspunse Laurence. Spune-i, te rog, acestui domn – făcu semn către căpitanul francez – că trebuie să-şi dea cuvântul, pentru el şi pentru oamenii lui, altfel trebuie închişi.

Căpitanul francez nu răspunse imediat; se uită la oamenii lui cu un aer nefericit. Cu siguranţă, avea să le fie mult mai bine dacă puteau rămâne liberi pe puntea inferioară, iar o recapturare a vasului era practic imposibilă, în condiţiile date; cu toate acestea, omul şovăi, plecă fruntea şi, în cele din urmă, cu un aer şi mai oropsit, rosti cu glas răguşit:

— *Je me rends*[1].

Laurence clătină scurt din cap:

— Poate să meargă în cabina lui, îi spuse lui Wells, întorcându-se pentru a coborî în cală. Tom, vii şi tu? Foarte bine.

Coborî cu Riley în urma lui şi îşi găsi secundul aşteptându-l. Faţa rotundă a lui Gibbs strălucea încă de sudoare şi emoţie; avea să ducă prada în port, şi era o fregată! Aproape sigur, după asta, urma să fie avansat el însuşi căpitan. Laurence era mulţumit doar într-o oarecare măsură: deşi Gibbs îşi făcuse în mod satisfăcător datoria, acesta îi fusese impus de Amiralitate şi nu deveniseră apropiaţi. Îl voise pe Riley pe postul de ofiţer secund şi, dacă alegerea i-ar fi aparţinut, acum cel avansat ar fi fost Riley. Aşa era natura serviciului militar şi Laurence nu-i purta ranchiună lui Gibbs pentru şansa lui. Totuşi, nu se bucura din toată inima, aşa cum ar fi făcut dacă l-ar fi văzut pe Tom alegându-se cu propria corabie.

— Prea bine; aşadar, ce înseamnă toate astea? întrebă Laurence numaidecât. Matrozii erau îngrămădiţi în preajma unui perete despărţitor, amplasat ciudat către zona pupa a calei, neglijând munca de inventariere a proviziilor corabiei capturate.

— Domnule, dacă doriţi să veniţi pe aici, vorbi Gibbs. Faceţi loc! ordonă el, iar matrozii se dădură la o parte din faţa a ceea ce Laurence vedea acum a fi o uşă încastrată într-un perete care fusese construit în partea din spate a calei, şi asta recent, căci lemnul era vizibil mai deschis la culoare decât scândurile dimprejur.

Trecând, cu capul plecat, prin uşa joasă, se pomeni într-o odăiţă cu un aspect ciudat. Pereţii fuseseră întăriţi cu metal, ceea ce trebuie să fi adăugat o semnificativă greutate inutilă corabiei, iar duşumeaua era acoperită cu pânză veche de vele. În plus, într-un colţ se afla o mică sobă pe cărbuni, dar în momentul de faţă aceasta nu era în funcţiune. Singurul obiect depozitat în încăpere era o ladă mare, înaltă cam până la brâul unui bărbat şi la fel de lată. Aceasta era fixată de podea şi de pereţi cu odgoane

1 „Mă predau”, în limba franceză în original (n. tr.).

groase, legate de inele de metal.

Laurence nu-şi putea stăpâni cea mai vie curiozitate şi, după un moment de împotrivire, îi cedă:

— Domnule Gibbs, cred că vom arunca o privire înăuntru, spuse el, dându-se la o parte.

Capacul lăzii era în întregime bătut în cuie, dar, în cele din urmă, cedă în faţa numeroşilor marinari nerăbdători. Îl smulseră şi ridicară stratul de ambalaj de deasupra şi multe capete se iţiră în acelaşi timp, ca să vadă.

Nimeni nu scotea o vorbă şi, în tăcere, Laurence se uita ţintă la bolta strălucitoare a cojii de ou care se înălţa din maldărul de paie; nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Chemaţi-l pe domnul Pollitt, spuse el, în cele din urmă. Glasul său sună doar puţin încordat. Domnule Riley, asigură-te că parâmele acelea sunt bine legate.

Riley nu răspunse imediat, prea preocupat să privească, dar pe urmă ţâşni în poziţie de drepţi şi spuse grăbit:

— Da, domnule.

Apoi se aplecă să verifice legăturile.

Laurence se apropie şi privi în jos, la ou. Nu era aproape nicio îndoială în privinţa naturii sale, deşi nu putea afirma nimic cu certitudine, din proprie experienţă. După ce primul moment de uluire trecu, întinse mâna şovăitor şi atinse coaja, cu mare băgare de seamă. Era netedă şi tare la atingere. Îşi retrase mâna aproape imediat, nevrând să rişte să-i facă vreun rău.

Domnul Pollitt coborî în cală, în felul său stângaci, agăţându-se de marginile scării cu ambele mâini şi lăsând pe ele urme însângerate. Nu era un marinar adevărat, căci devenise medic de bord abia la vârsta înaintată de treizeci de ani, după câteva dezamăgiri neprecizate, pe uscat. Cu toate acestea, era un om agreabil, îndrăgit de echipaj, chiar dacă nu avea întotdeauna cea mai sigură mână la masa de operaţie.

— Da, domnule, spuse el, după care văzu oul. Tată Ceresc!

— Aşadar, e un ou de dragon? întrebă Laurence, stăpânindu-şi cu greu satisfacţia din glas.

— O, negreşit, căpitane, mărimea singură o dovedeşte!

Domnul Pollitt îşi ştersese mâinile de şorţ şi deja dădea la o parte mai mult fân de deasupra, încercând să-i vadă dimensiunile. Formidabil, deja e destul de întărit. Mă întreb la ce s-or fi putut gândi, atât de departe de uscat!

Asta nu suna foarte promiţător.

— Întărit? întrebă Laurence tăios. Ce înseamnă asta?

— Păi, că va ecloza în curând. Va trebui să-mi consult cărţile ca să fiu sigur, dar cred că *Bestiarul* lui Badke afirmă cu autoritate că, atunci când coaja s-a întărit cu totul, eclozarea va avea loc în mai puţin de o săptămână. Ce exemplar minunat! Trebuie să-mi aduc sforile de măsurat.

Se îndepărtă, agitat, iar Laurence schimbă o privire cu Gibbs şi Riley, apropiindu-se, ca să poată vorbi fără să fie auziţi de cei câţiva gură-cască rămaşi în preajmă.

— Cel puţin trei săptămâni până la Madeira, cu un vânt bun, aşa ziceţi? întrebă Laurence cu glas scăzut.

— În cel mai bun caz, domnule, răspunse Gibbs, clătinând aprobator din cap.

— Nu-mi pot imagina cum de-au ajuns să fie aici cu el, remarcă Riley. Ce aveţi de gând să faceţi, domnule?

Cu satisfacţia iniţială transformându-se treptat în disperare, pe măsură ce înţelegea dificultatea situaţiei, Laurence se uita la ou cu privirea pierdută. Chiar şi în lumina slabă a felinarului, sclipea cu strălucirea vie a marmurei.

— O, al naibii să fiu dacă ştiu, Tom! Dar presupun că voi merge să-i înapoiez sabia căpitanului francez. Nu e de mirare, la urma urmei, că a luptat cu atâta înverşunare.

Numai că, bineînţeles, ştia: exista o singură soluţie acceptabilă, oricât de neplăcut i-ar fi fost să se gândească la ea. Laurence privi, dus pe gânduri, cum oul era transferat, cu tot cu ladă, pe *Reliant:* singurul om deprimat, cu excepţia ofiţerilor francezi. Îi lăsase liberi pe puntea superioară pupa şi acum priveau posomorâţi, de pe parapet, operaţiunea greoaie. De jur împrejurul lor, fiecare chip de marinar era încununat de zâmbete – zâmbete tainice, satisfăcute –, iar matrozii care stăteau gură-

cască îşi dădeau coate de zor, potopind cu avertismente şi sfaturi inutile grupul asudat de oameni implicaţi în munca propriu-zisă de transferare.

Odată oul depus la loc sigur, pe puntea corabiei britanice, Laurence îşi luă rămas-bun de la Gibbs.

— Voi lăsa ostaticii în grija dumitale. N-are rost să le dăm un motiv să facă vreo încercare disperată de a recaptura oul, spuse el. Ţine aproape, cât poţi. Oricum, dacă ne separăm, ne întâlnim la Madeira. Cele mai sincere felicitări, căpitane, adăugă el, strângând mâna lui Gibbs.

— Vă mulţumesc, domnule şi, dacă-mi permiteţi, apreciez cât se poate de mult… sunt foarte recunoscător… Însă aici, elocinţa lui Gibbs, niciodată prea bogată, îl părăsi. Renunţă şi se mulţumi să-i zâmbească radios lui Laurence şi întregii lumi, plin de nemărginită bunăvoinţă.

Corăbiile fuseseră aduse bord la bord pentru transferul lăzii: Laurence nu fu nevoit să ia o barcă, ci doar sări dincolo, pe nava în balans. Riley şi ceilalţi ofiţeri ai săi traversaseră deja. Le ordonă să întindă velele şi coborî direct în cabină, să se lupte în singurătate cu problema.

Dar nicio alternativă mulţumitoare nu i se înfăţişă peste noapte. A doua zi dimineaţă, se supuse inevitabilului şi îşi transmise ordinele, iar în scurt timp aspiranţii şi locotenenţii navei se îmbulziră în cabina lui, ferchezuiţi şi emoţionaţi, în cele mai bune haine ale lor. Un asemenea apel general era fără precedent, iar cabina nu era suficient de mare ca să-i găzduiască pe toţi confortabil. Laurence zări expresii încordate pe multe feţe, conştiente, fără doar şi poate, de vreo vină ascunsă, şi curiozitate pe altele. Doar Riley părea îngrijorat, bănuind, probabil, ceva despre intenţiile lui Laurence.

Laurence îşi drese glasul. Stătea deja în picioare, căci ordonase ca masa lui de scris şi scaunul să fie înlăturate, ca să facă mai mult loc, dar îşi păstrase călimara şi condeiul, împreună cu mai multe coli de hârtie, aşezate acum pe pervazul ferestrelor dinspre pupa, din spatele lui.

— Domnilor, spuse el, aţi auzit cu toţii până acum că am găsit

un ou de dragon la bordul capturii. Domnul Pollitt ni l-a identificat cu toată fermitatea.

Multe zâmbete şi coate pe furiş. Micul aspirant Battersea luă cuvântul, cu glasu-i piţigăiat.

— Felicitări, domnule!

Şi de îndată se porni un vuiet de satisfacţie.

Laurence se încruntă; le înţelegea entuziasmul şi, dacă situaţia ar fi fost doar puţin diferită, l-ar fi împărtăşit. Adus nevătămat la ţărm, oul ar fi valorat de o mie de ori greutatea lui în aur. Fiecare om de la bord şi-ar fi primit partea din recompensă, iar el însuşi, în calitate de căpitan, ar fi luat-o pe cea mai mare.

Jurnalele de pe *Amitie* fuseseră aruncate peste bord, dar matrozii fregatei fuseseră mai puţin discreţi decât ofiţerii şi, din plângerile lor, Wells aflase destule ca să explice întârzierea cât se poate de limpede. Febră în rândul echipajului, acalmie în apele ecuatoriale timp de aproape o lună, o scurgere la rezervoarele de apă ce lăsase corabia cu raţii de apă reduse, iar pe urmă vijelia pe care ei înşişi o înfruntaseră foarte de curând. Fusese un şir de nemaipomenite ghinioane şi Laurence ştia că sufletele superstiţioase ale oamenilor lui ar tremura în faţa ideii că *Reliant* transporta acum oul care fusese, neîndoios, cauza acestora.

Însă avea să se îngrijească, negreşit, ca aceste informaţii să nu ajungă la echipaj: era cu mult mai bine să nu se afle despre lunga serie de dezastre pe care le îndurase *Amitie.* Aşadar, după ce se lăsă din nou tăcerea, Laurence nu spuse decât atât:

— Din nefericire, corabia capturată a avut un drum foarte greu. Trebuie să se fi aşteptat să acosteze acum aproape o lună, dacă nu mai devreme, iar amânarea a făcut ca situaţia legată de ou să devină presantă. Acum, pe cele mai multe chipuri era confuzie şi nedumerire, dar expresiile îngrijorate începeau să se înmulţească, iar Laurence puse capăt discuţiei zicând: Pe scurt, domnilor, e pe cale să eclozeze.

Un alt murmur grav, de data aceasta dezamăgit, şi chiar câteva mormăieli înăbuşite. În mod obişnuit, i-ar fi ţinut minte pe

vinovaţi, pentru o ulterioară mustrare blândă, însă, în situaţia de faţă, îi iertă. În curând, urmau să aibă mai multe motive să ofteze. Deocamdată nu înţeleseseră ce însemna asta, doar reduseseră mental recompensa pentru un ou neeclozat la aceea plătită pentru un dragonaş sălbatic, mult mai puţin valoros.

— Poate că nu aveţi cunoştinţă cu toţii, spuse el, potolind şuşotelile cu o privire, că Forţele Aeriene ale Angliei se află într-o situaţie critică. Fireşte, tehnica noastră este superioară şi Forţele Aeriene pot depăşi orice altă naţiune din lume, dar francezii pot reproduce de două ori mai mulţi dragoni decât noi şi e de netăgăduit faptul că dispun de o mai mare varietate de rase. Un dragon bine strunit preţuieşte pentru noi cel puţin cât o fregată cu o sută de tunuri, chiar şi un simplu Yellow Reaper sau un Winchester de trei tone, iar domnul Pollitt crede, după dimensiunea şi culoarea oului, că este vorba despre un specimen de primă calitate şi, foarte probabil, din una dintre rarele rase mari.

— Oh! făcu aspirantul Carver, cu glas înspăimântat, când pricepu sensul celor spuse de Laurence. Se împurpură dintr-odată când toţi ochii se îndreptară spre el şi îşi strânse buzele.

Laurence ignoră întreruperea: Riley urma să aibă grijă, fără să trebuiască să i se spună, ca raţia de băutură a lui Carver să fie tăiată timp de o săptămână. Exclamaţia îi pregătise, cel puţin, pe ceilalţi.

— Trebuie măcar să încercăm să punem animalul în ham, spuse el. Nădăjduiesc, domnilor, că nu există printre noi vreunul care nu e pregătit să-şi facă datoria faţă de Anglia. Poate că Aviaţia nu e genul de viaţă pentru care am fost crescuţi noi, dar nici Marina nu e o sinecură şi nu există nimeni printre voi care să nu înţeleagă ce înseamnă o muncă grea.

— Domnule, spuse locotenentul Fanshawe neliniştit. Era un tânăr dintr-o familie foarte bună, fiul unui conte. Vreţi să spuneţi... adică, noi toţi vom...

Acel *toţi* fusese accentuat într-un fel care făcea, evident, o aluzie egoistă şi Laurence simţi cum i se aprind obrajii de mânie. Izbucni:

— Chiar aşa, toţi, domnule Fanshawe, dacă nu cumva există aici vreunul care e mult prea laş să încerce, iar în cazul acesta, domnul respectiv poate să dea explicaţii în faţa unei curţi marţiale când vom acosta la Madeira. Îşi roti privirea mânioasă prin încăpere şi nimeni altcineva nu îndrăzni să-l privească în ochi sau să încerce să protesteze.

Încă şi mai mult îl înfuria faptul că înţelegea sentimentul şi îl împărtăşea el însuşi. Cu siguranţă, niciun om nepregătit pentru o asemenea viaţă nu putea să se simtă în largul lui în faţa perspectivei de a deveni, dintr-odată, aviator, iar Laurence detesta necesitatea de a le cere ofiţerilor lui să se confrunte cu asta. Însemna, în definitiv, sfârşitul oricărei forme de viaţă normală. Nu era ca în navigaţie, unde puteai să înapoiezi Marinei corabia şi să rămâi pe uscat, de multe ori fie că voiai, fie că nu.

Nici măcar pe timp de pace un dragon nu putea fi ţintuit locului sau lăsat să hoinărească liber, iar pentru a opri un animal adult, de douăzeci de tone, să facă exact ce pofteşte, era nevoie de aproape toată atenţia unui aviator şi a unei echipe de asistenţi, pe deasupra. Dragonii nu puteau fi stăpâniţi cu forţa şi erau pretenţioşi în privinţa îngrijitorilor lor: unii nu acceptau defel să fie ţinuţi în frâu, chiar abia ieşiţi din ou, şi niciunul nu accepta asta după prima hrănire. Un dragon sălbatic putea fi ţinut în crescătorie dacă i se ofereau în mod constant hrană, tovărăşie şi un adăpost confortabil, dar nu putea fi controlat afară şi nu vorbea cu oamenii.

Aşadar, dacă un pui de dragon te lăsa să-l pui în ham, din clipa aceea datoria te lega de el pe vecie. Un aviator nu putea să administreze nestingherit niciun fel de proprietate, nu putea să-şi întemeieze o familie, nici să iasă în societate cu adevărat. Îşi duceau viaţa ca oameni izolaţi şi în mare parte dincolo de lege, căci nu puteai pedepsi un aviator fără să pierzi posibilitatea de a-i folosi dragonul. În vremuri de pace, trăiau într-un fel de sălbatic, nelegiuit libertinaj, în mici enclave, aflate în general în cele mai îndepărtate şi neprimitoare locuri din întreaga Britanie, unde dragonii puteau avea parte măcar de puţină libertate. Deşi oamenii Aviaţiei erau, fără îndoială, respectaţi pentru curajul şi

devotamentul lor, perspectiva de a intra în rândurile lor nu putea fi atrăgătoare pentru niciun gentilom crescut într-o societate respectabilă.

Cu toate acestea, se trăgeau din familii bune, fii de gentilomi trimişi la vârsta de şapte ani să fie pregătiţi pentru acea viaţă, iar pentru Forţele Aeriene ar fi fost o insultă de nesuportat ca altcineva decât unul dintre propriii ofiţeri să încerce îmblânzirea. Iar dacă trebuia să i se ceară cuiva să-şi asume acest risc, atunci trebuia să li se ceară tuturor. Deşi, dacă Fanshawe n-ar fi vorbit atât de necuviincios, lui Laurence i-ar fi plăcut să-l lase pe Carver deoparte, căci ştia că băiatul avea rău de înălţime, ceea ce reprezenta un grav impediment pentru un aviator. Dar, în atmosfera creată de nefericita interpelare, ar fi părut un favoritism şi asta nu era de acceptat.

Trase adânc aer în piept, clocotind încă de furie, şi vorbi din nou:

— Nimeni dintre cei prezenţi nu are vreo pregătire pentru această misiune. Singura modalitate corectă de atribuire a sarcinii este prin tragere la sorţi. Fireşte, aceia care au familie sunt scutiţi, domnule Pollitt, preciză el, întorcându-se către medicul de bord, care avea o soţie şi patru copii în Derbyshire. Sper că vei extrage numele pentru noi. Domnilor, vă veţi scrie fiecare numele pe o bucată de hârtie pe care o veţi arunca în acest sac. Zis şi făcut: rupse din coală bucata cu numele lui, o împături şi o vârî în săculeţ.

Riley păşi în faţă de îndată, iar ceilalţi îl urmară supuşi. Sub privirea rece a lui Laurence, Fanshawe se îmbujoră şi îşi scrise numele cu o mână tremurătoare. Carver, în schimb, scrise cu curaj, deşi cu obrazul palid, iar, în cele din urmă, Battersea, spre deosebire de toţi ceilalţi, rupse hârtia pripit, astfel că bucata lui era neobişnuit de mare. Putu fi auzit murmurându-i încet lui Carver:

— N-ar fi straşnic să călăreşti un dragon?

Laurence clătină uşor din cap în faţa nechibzuinţei tinereţii, însă într-adevăr putea fi mai bine dacă sorţii l-ar alege pe unul dintre cei mai tineri, căci acomodarea ar fi mai uşoară. Cu toate

acestea, lui Laurence i-ar fi fost greu să-l vadă sacrificat unei asemenea misiuni pe vreunul dintre băieţi şi să înfrunte indignarea familiei sale. Dar asta era valabil pentru oricare dintre cei prezenţi, inclusiv pentru el însuşi.

Deşi se străduise din răsputeri să nu judece consecinţele dintr-o perspectivă egoistă, acum, că momentul inevitabil sosise, nu putea să-şi înăbuşe cu totul temerile personale. O bucăţică de hârtie putea însemna distrugerea carierei sale, răsturnarea întregii vieţi, dizgraţia în ochii tatălui său. Şi mai era şi Edith Galman de luat în considerare. Dar, dacă ar fi fost să-şi scutească oamenii pentru nişte relaţii stabilite pe jumătate, nu definitive, n-ar mai fi rămas niciunul dintre ei. În orice caz, nu-i putea trece prin minte să se scutească de această selecţie, sub niciun motiv: nu era un lucru pe care să-l poată cere oamenilor săi şi de care el să se eschiveze.

Îi înmână domnului Pollitt sacul, străduindu-se să stea dezinvolt şi să pară nepăsător, cu mâinile împreunate la spate. Medicul scutură sacul de două ori, vârî mâna înăuntru fără să se uite şi scoase un bileţel împăturit. Laurence se simţi ruşinat de sentimentul de profundă uşurare care îl cuprinse, chiar înainte ca numele să fie citit: hârtia era împăturită o dată în plus faţă de cum fusese biletul lui.

Emoţia dură doar o clipă.

— Jonathan Carver, anunţă Pollitt. Fanshawe fu auzit pufnind exploziv, Battersea suspinând, iar Laurence îşi plecă fruntea, înjurându-l din nou în gând pe Fanshawe: Carver era un tânăr ofiţer atât de promiţător, dar, după toate probabilităţile, atât de nefolositor pentru Aviaţie.

— Ei, avem rezultatul, spuse el. Nu mai era nimic de făcut. Domnule Carver, eşti scutit de sarcinile curente până la eclozare. În schimb, te vei consulta cu domnul Pollitt în privinţa procedurii de urmat pentru îmblânzire.

— Da, domnule, răspunse băiatul, uşor pierit.

— Liberi, domnilor. Domnule Fanshawe, am o vorbă cu dumneata. Domnule Riley, ai puntea.

Riley îşi duse mâna la pălărie, iar ceilalţi ieşiră pe rând în

urma lui. Fanshawe stătea ţeapăn şi palid, cu mâinile împreunate la spate, şi înghiţea în sec; avea mărul lui Adam proeminent, mişcându-i-se vizibil. Laurence îl lăsă să aştepte asudând până ce intendentul lui termină de pus mobilierul cabinei la loc, pe urmă se aşeză şi îl privi aspru, de pe această poziţie de autoritate, întronat în faţa ferestrelor de la pupa.

— Aşa. Aş vrea să-mi explici exact ce ai vrut să spui cu remarca ta de adineauri, domnule Fanshawe.

— O, domnule, n-am vrut să spun nimic, răspunse Fanshawe. Dar ceea ce se vorbeşte despre aviatori, domnule… Se bâlbâi, oprindu-se, sub privirea din ce în ce mai războinică a lui Laurence.

— Mă doare-n cot de ceea ce se vorbeşte, domnule Fanshawe, zise el glacial. Aviatorii Angliei sunt scutul ţării pe calea aerului, aşa cum este Marina pe apă, iar după ce vei fi făcut pe jumătate cât ultimul dintre ei, atunci vei putea să te exprimi critic. Vei face şi rondul domnului Carver şi vei îndeplini şi sarcinile lui, iar raţia de rom îţi este suspendată până la noi ordine. Informează-l pe intendentul-şef. Eşti liber.

Dar, în ciuda celor afirmate, după plecarea lui Fanshawe, Laurence începu să măsoare cabina în lung şi-n lat. Fusese aspru, şi pe bună dreptate, căci era foarte nepotrivit ca băiatul să vorbească aşa, şi încă şi mai nepotrivit să sugereze că ar putea fi scutit datorită obârşiei sale. Dar era vorba, cu siguranţă, despre un sacrificiu şi avea aspre mustrări de conştiinţă când se gândea la expresia de pe chipul lui Carver. Propriile sentimente persistente de uşurare îl făceau să se simtă vinovat: îl condamna pe băiat la o soartă pe care el însuşi nu voise s-o înfrunte.

Încerca să se consoleze cu ideea că existau toate şansele ca dragonul să strâmbe din nas în faţa lui Carver, neexperimentat cum era, şi să refuze hamul. Atunci nu i s-ar putea aduce niciun reproş şi Laurence ar fi dat oul în schimbul recompensei, cu conştiinţa împăcată. Chiar dacă ar putea fi folosit doar pentru reproducere, dragonul tot ar aduce Angliei mari beneficii, iar faptul că fusese luat din mâinile francezilor era în sine o victorie. Personal, Laurence ar fi fost mai mult decât mulţumit cu o

asemenea rezolvare, dar simţul datoriei îi cerea să facă tot ce-i stătea în putere ca lucrurile să se petreacă în celălalt fel.

Următoarea săptămână trecu stânjenitor. Era imposibil să nu observi neliniştea lui Carver, mai cu seamă pe măsură ce timpul se scurgea şi munca armurierului la harnaşament începea să capete contur, ori nefericirea prietenilor şi a camarazilor din unitatea lui de artilerie, căci era un băiat popular, iar problema lui cu înălţimile nu era un mare secret.

Singur domnul Pollitt era binedispus, fiind nu foarte bine informat cu privire la starea emoţională de pe corabie şi deosebit de interesat de procesul de îmblânzire. Petrecea o grămadă de timp cercetând oul, mergând până într-acolo încât dormea şi mânca lângă ladă, în sala ofiţerilor secunzi, spre disperarea celor care înnoptau acolo: sforăielile lui erau răsunătoare, iar cabina lor era şi aşa îngrămădită. Pollitt nu-şi dădea seama de tăcuta lor dezaprobare şi îşi continuă veghea până în dimineaţa când, cu o nefericită lipsă de empatie, anunţă cu voioşie că primele crăpături începeau să se vadă.

Laurence ordonă imediat ca oul să fie scos din ladă şi adus pe punte: îi făcuseră o pernă specială, din pânză veche de vele umplută cu paie. Perna era aşezată pe două cufere alipite, iar oul fu depus cu grijă pe ea. Domnul Rabson, armurierul, aduse hamul: era o improvizaţie din chingi de piele, prinse în zeci de catarame, căci nu avusese destule informaţii despre proporţiile dragonilor ca să-l facă pe măsură. Stătea cu el la o parte, aşteptând, în timp ce Carver se poziţionă în faţa oului. Laurence ordonă matrozilor să elibereze locul dimprejur. Cei mai mulţi aleseră să se caţere pe tachelaj sau pe acoperişul rufului, ca să vadă mai bine desfăşurarea evenimentelor.

Era o zi cu soare strălucitor şi, pesemne, căldura şi lumina dădeau ghes puiului care fusese multă vreme închis. Oul începu să se crape mai serios aproape de îndată ce fu aşezat. Deasupra, era o mare vânzoleală, însoţită de murmure zgomotoase, pe care Laurence preferă să le ignore, şi câteva icnete se auziră când primul crâmpei de mişcare putu fi zărit înăuntru: vârful unei aripi

crestate ţâşnind afară, gheare făcându-şi loc printr-o altă crăpătură.

Sfârşitul veni brusc: coaja se crăpă aproape drept prin mijloc şi cele două jumătăţi fură azvârlite într-o parte şi-n alta pe punte, parcă de nerăbdarea ocupantului oului. Micul dragon rămase în mijlocul bucăţilor, scuturându-se energic pe pernă. Era încă acoperit de mâzga din interior şi sclipea ud şi lucios în lumina soarelui; trupul său era de un negru pur, nepătat, de la bot până la coadă, şi un oftat de uimire străbătu echipajul când puiul îşi desfăcu aripile largi, cu şase falange ca evantaiul unei doamne şi marginea de jos acoperită cu însemne ovale, în nuanţe de gri şi albastru-închis, strălucitor.

Laurence era impresionat şi el; nu mai văzuse niciodată un pui de dragon, deşi participase la numeroase acţiuni navale şi zărise dragonii maturi ai Forţelor Aeriene ţâşnind în ajutor. Nu avea cunoştinţele necesare ca să identifice rasa, dar, cu siguranţă, era una extrem de rară: nu-şi amintea să fi remarcat vreodată, de nicio parte, un dragon negru, iar acesta părea foarte mare pentru o fiinţă proaspăt ieşită din ou. Asta făcea situaţia şi mai presantă.

— Domnule Carver, când eşti gata, spuse el.

Carver, foarte palid, păşi către animal, întinzând mâna, care-i tremura vizibil.

— Dragon cuminte, zise el, şi cuvintele sunară mai degrabă ca o întrebare. Dragon bun.

Dragonaşul nu-i acordă nicio atenţie. Era ocupat să se studieze şi să ciugulească, meticulos, bucăţelele de coajă care i se lipiseră de piele. Deşi abia dacă era de dimensiunea unui câine mare, cele cinci gheare de la fiecare labă erau impresionante, lungi de două-trei degete. Carver le privi neliniştit şi se opri la un pas. Rămase acolo, aşteptând fără grai. Dragonul continua să-l ignore şi curând aruncă o privire îngrijorată şi rugătoare peste umăr, către locul unde stătea Laurence, lângă domnul Pollitt.

— Poate că dacă i-ar vorbi din nou, sugeră sceptic domnul Pollitt.

— Te rog, fă-o, domnule Carver, îl îndemnă Laurence.

Băiatul încuviinţă, dar, chiar în clipa când se întoarse, dragonaşul îi strică planurile, coborând de pe pernă şi săltând pe punte, pe lângă el. Carver se răsuci, cu mâna încă întinsă şi cu un aer aproape comic de surprindere, iar ceilalţi ofiţeri, care se apropiaseră, în emoţia momentului eclozării, se retraseră speriaţi.

— Rămâneţi pe poziţii! ordonă scurt Laurence. Domnule Riley, ai grijă de cală.

Riley clătină din cap şi se postă în faţa deschiderii, ca să împiedice coborârea dragonului. Însă acesta se apucă să exploreze puntea; în timp ce se plimba, scotea iute limba lungă, despicată, atingând uşor tot ce-i ieşea în cale, şi privea împrejur, cu vădită curiozitate şi inteligenţă. Însă continua să-l ignore pe Carver, în ciuda repetatelor încercări ale băiatului de a-i capta atenţia, şi părea la fel de neinteresat de ceilalţi ofiţeri. Deşi se ridica, din când în când, pe picioarele dinapoi, ca să privească mai de aproape câte un chip, dragonul cercetă cu egală atenţie un scripete sau clepsidra atârnată, în faţa căreia clipi curios.

Laurence simţea că i se strânge inima; nimeni nu-l putea învinui anume, dacă puiul nu arăta niciun fel de simpatie pentru un ofiţer de marină neinstruit, dar cu siguranţă pentru el ar fi fost o lovitură ca un dragon cu adevărat rar, capturat în ou, să se sălbăticească. Făcuseră pregătirile pe baza unor cunoştinţe generale, frânturi din cărţile lui Pollitt şi amintiri imperfecte ale acestuia legate de o eclozare la care asistase cândva. Acum Laurence se temea că rataseră vreun pas esenţial. I se păruse, fără îndoială, ciudat să afle că puiul de dragon ar trebui să poată începe să vorbească imediat după eclozare. Nu găsiseră nimic în texte care să descrie vreo formulă de invitaţie sau vreun truc care să determine puiul să vorbească, dar, fără doar şi poate, Laurence avea să fie învinuit şi să-şi facă reproşuri, dacă se dovedea că omiseseră ceva.

Un zumzet de glasuri şoptite se răspândea pe măsură ce ofiţerii şi matrozii simţeau că momentul trecea. În curând, Laurence trebuia să renunţe şi să se preocupe de închiderea dragonului, ca să-l împiedice să zboare după ce aveau să-l

hrănească. Încă explorând, dragonul ajunse în dreptul lui; se ridică pe picioarele din spate, cercetându-l iscoditor, iar Laurence îşi coborî privirea spre el, cu nedisimulată tristeţe şi dezamăgire.

Dragonul clipi. Laurence observă că avea ochii de un albastru intens, cu pupile înguste, apoi îl auzi spunând:

— De ce te încrunţi?

Dintr-odată se lăsă tăcerea şi Laurence se stăpâni cu mare dificultate să nu facă ochii mari. Carver, care probabil se considera deja eliberat, stătea în spatele dragonului, cu gura căscată. Ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Laurence, cu o privire disperată, dar îşi adună curajul şi păşi înainte, gata să i se adreseze încă o dată dragonului.

Laurence se uită la dragon, la băiatul palid şi speriat şi pe urmă trase adânc aer în piept şi îi vorbi făpturii:

— Îmi cer iertare. N-am vrut. Numele meu este Will Laurence. Iar al tău?

Niciun fel de disciplină n-ar fi putut împiedica murmurul de uluire care străbătu puntea. Dragonaşul nu părea să bage de seamă, ci se frământă câteva momente cu întrebarea, după care, cu un aer nemulţumit, spuse:

— N-am niciun nume.

Laurence citise şi recitise cărţile lui Pollitt îndeajuns ca să ştie ce trebuia să spună. Întrebă politicos:

— Pot să-ţi dau eu unul?

Făptura – sau, mai bine zis, el, căci glasul era categoric unul masculin – îl cercetă din nou, se opri să-şi scarpine un punct aparent fără cusur de pe spate, apoi, cu o indiferenţă neconvingătoare, zise:

— Dacă doreşti.

Şi în clipa aceea, Laurence se pomeni complet dezorientat.

Nu se gândise cu adevărat nicio clipă la procesul de îmblânzire, ci doar îşi dăduse silinţa să-l vadă înfăptuit şi nu-i trecea prin minte ce nume ar fi fost potrivit pentru un dragon. După un cumplit moment de panică, mintea lui făcu legătura, cumva, între un dragon şi o corabie şi Laurence lăsă să-i scape:

— Temeraire. Se gândea la măreţul cuirasat pe care îl văzuse lansat la apă, cu mulţi ani în urmă: aceeaşi elegantă alunecare.

Se ocărî în gând că nu se gândise la nimic, dar cuvântul fusese rostit şi era, cel puţin, un nume onorabil. În definitiv, el era un om al Marinei şi chiar era adecvat... Dar aici îşi întrerupse şirul gândurilor şi se uită la puiul de dragon, cu spaimă crescândă: bineînţeles că nu mai era un om al Marinei, nu putea fi, cu un dragon, iar din clipa în care acesta va accepta hamul din mâinile lui, va fi pierdut.

Dragonul, care, era limpede, nu percepea nimic din sentimentele lui Laurence, spuse:

— Temeraire. Da. Numele meu este Temeraire. Clătină din cap, un gest ciudat, cu capul bălăbănindu-se la capătul gâtului lung, şi adăugă, imperativ: Mi-e foame.

Un dragon proaspăt ieşit din ou zbura imediat după ce era hrănit, dacă nu era ţinut în frâu. Doar dacă putea fi convins să accepte hamul de bunăvoie avea să fie vreodată controlabil ori folositor în luptă. Rabson aştepta îngrozit, cu gura căscată, şi nu se apropiase cu hamurile. Laurence fu nevoit să-i facă semn să vină. Armurierul avea palmele asudate, iar metalul şi pielea erau alunecoase la atingere când îi încredinţă lui Laurence hamul. Căpitanul îl apucă strâns şi spuse, amintindu-şi în ultimul moment să folosească noul nume:

— Temeraire, eşti bun să mă laşi să-ţi pun asta? Apoi putem să te legăm aici, de punte, şi să-ţi aducem ceva de mâncare.

Laurence îi întinse hamul şi Temeraire îl cercetă, strecurându-şi afară limba plată, ca să-i simtă gustul.

— Foarte bine, spuse el şi rămase în aşteptare.

Decis să nu se gândească mai departe de sarcina imediată, Laurence îngenunche şi fixă pe bâjbâite chingile şi cataramele, trecându-le cu grijă peste trupul neted şi cald, ferind atent aripile.

Centura cea mai lată trecea peste mijlocul dragonului, chiar pe după picioarele din faţă, şi se încheia sub pântece. Era cusută în diagonală de două curele groase care se întindeau pe coastele dragonului şi peste pieptu-i larg, pe urmă înapoi, pe după

picioarele din spate şi pe sub coadă. O mulţime de catarame mai mici fuseseră înşirate de-a lungul curelelor, ca să se încheie în jurul picioarelor, al bazei gâtului şi al cozii, pentru a fixa hamul, iar peste spate se strângeau numeroase fâşii, mai înguste şi mai subţiri.

Montarea complicată cerea o anumită atenţie, iar Laurence era recunoscător pentru asta: putea să se lase absorbit de această sarcină. În timp ce muncea, observă că solzii erau surprinzător de catifelaţi la atingere şi îşi dădu seama că marginile de metal i-ar putea juli.

— Domnule Rabson, spuse el peste umăr, fii bun şi mai adu-mi nişte pânză; vom înfăşură aceste catarame.

În scurt timp, toată treaba era isprăvită, deşi hamul şi cataramele înfăşurate în alb erau urâte pe trupul lucios şi negru şi nu se potriveau prea bine. Dar Temeraire nu se plânse deloc de asta, nici de faptul că avea un lanţ legat de la ham până la montantul parapetului. Întinse lacom gâtul către albia plină cu carnea roşie şi aburindă a caprei proaspăt măcelărite, adusă pe punte la ordinul lui Laurence.

Temeraire nu era un dragon care să mănânce curat: sfâşia hălci mari şi le înghiţea întregi, împrăştiind sânge şi bucăţi de carne pe punte. De asemenea, părea că-i plac în special intestinele. Laurence se ţinu departe de carnaj şi după ce, preţ de câteva clipe, rămase privind, cu o mirare uşor dezgustată, fu brusc readus la realitate de vorbele şovăielnice ale lui Riley:

— Domnule, să-i las liberi pe ofiţeri?

Laurence se întoarse şi se uită la secundul lui, pe urmă la aspiranţii care se holbau consternaţi; nimeni nu vorbise şi nu se mişcase de la eclozare, ceea ce, îşi dădu el seama dintr-odată, se întâmplase acum aproape o jumătate de oră: clepsidra tocmai se golea. Îi venea greu să creadă şi încă şi mai greu să conştientizeze pe deplin că misiunea era acum a lui, dar, greu sau nu, trebuia s-o înfrunte. Laurence bănuia că putea să-şi păstreze funcţia până când ajungeau la ţărm; nu existau regulamente pentru o situaţie ca asta. Dar, în acest caz, un nou căpitan ar fi, cu siguranţă, numit în locul lui odată ce ajungeau la

Madeira, iar Riley ar pierde şansa promovării. Laurence n-ar mai avea niciodată prilejul să-i facă un bine.

— Domnule Riley, situaţia e dificilă, fără îndoială, spuse el, oţelindu-se: nu avea de gând să distrugă cariera lui Riley pentru o eschivare laşă. Dar cred că, pentru binele acestei corăbii, trebuie să ţi-o încredinţez de îndată. De-acum va trebui să-i dedic lui Temeraire o mare parte din atenţia mea şi nu mă pot împărţi aşa.

— O, domnule! exclamă trist Riley, însă fără să protesteze; era limpede că ideea îi trecuse şi lui prin minte. Dar se vedea că regretul lui era sincer. Navigase cu Laurence ani la rând şi, dintr-un simplu aspirant, ajunsese locotenent în subordinea lui; erau nu doar camarazi, ci şi prieteni.

— Să nu ne lamentăm, Tom, spuse Laurence, mai încet şi mai puţin oficial, privind cu subînţeles către locul unde Temeraire continua să se ghiftuiască. Inteligenţa dragonilor era un mister pentru cei care cercetaseră subiectul, iar Laurence nu avea habar cât de mult auzea sau înţelegea dragonul, dar se gândea că era mai bine să evite riscul de a-l ofensa. Ridicând puţin glasul, adăugă: Sunt sigur că o vei conduce admirabil, căpitane.

Trăgând adânc aer în piept, îşi scoase epoleţii aurii. Erau bine fixaţi, dar Laurence nu fusese bogat atunci când fusese numit căpitan şi nu uitase, din vremurile acelea, cum să-i mute fără dificultate de pe o tunică pe alta. Deşi, probabil, nu era întru totul indicat să-i dea lui Riley însemnul rangului fără confirmarea Amiralităţii, Laurence simţea că era necesar să marcheze schimbarea comandantului într-un mod vizibil. Epoletul stâng şi-l vârî în buzunar, iar dreptul îl fixă pe umărul lui Riley: chiar căpitan fiind, Riley nu putea purta decât unul singur până când avea trei ani de vechime. Pielea albă, pistruiată, a lui Riley îi trăda fiecare emoţie. Nu-şi putea ascunde bucuria în faţa acestei promovări neaşteptate, în ciuda situaţiei; se îmbujoră şi avea aerul că voia să vorbească, dar nu-şi putea găsi cuvintele.

— Domnule Wells, spuse Laurence, cu subînţeles; voia să facă lucrurile cum se cuvine, odată începute.

Sublocotenentul tresări, apoi rosti, cu glasul stins:

— Ura pentru căpitanul Riley!

Se stârniră urale, răzleţe la început, dar puternice şi clare la a treia repetare. Riley era un ofiţer deosebit de competent şi îndrăgit, chiar dacă situaţia era şocantă.

Când uralele se stinseră, Riley, reuşind să-şi stăpânească stinghereala, adăugă:

— Şi ura pentru… pentru Temeraire, băieţi! Uralele erau acum răsunătoare, chiar dacă nu pe de-a-ntregul vesele, iar Laurence strânse mâna lui Riley, punând capăt momentului.

Temeraire terminase de mâncat şi se cocoţase pe un cufăr, lângă balustradă, ca să-şi întindă aripile la soare, desfăcându-le şi strângându-le. Dar privi împrejur cu interes când îşi auzi numele ovaţionat şi Laurence se duse lângă el; era un bun pretext să-l lase pe Riley să-şi ia funcţia în primire şi să restabilească ordinea pe corabie.

— De ce fac gălăgia asta? întrebă Temeraire, dar, fără să aştepte un răspuns, zornăi lanţul. Îmi scoţi, te rog, ăsta? Mi-ar plăcea să zbor acum.

Laurence şovăi; descrierea ceremoniei de punere a hamului din cartea domnului Pollitt nu furnizase indicaţii despre ceea ce urma după ce dragonul era înhămat şi făcut să vorbească. Laurence presupusese cumva că dragonul va sta pur şi simplu la locul lui, fără alte discuţii.

— Dacă nu te superi, poate c-ar trebui să-l mai lăsăm puţin, zise el, căutând să câştige timp. Suntem destul de departe de pământ şi, dacă ar fi să zbori, s-ar putea să nu mai găseşti drumul înapoi.

— O, făcu Temeraire, întinzându-şi gâtul lung peste parapet; *Reliant* gonea cu opt noduri, în vântul prielnic dinspre vest, iar apa se învolbura, într-o spumă albă, de-o parte şi de alta. Unde suntem?

— Suntem pe mare. Laurence se aşeză lângă el, pe cufăr. În Atlantic, la vreo două săptămâni de ţărm. Masterson! adăugă el, strigându-l pe unul dintre matrozii care, nu foarte subtil, se învârteau fără rost prin preajmă, ca să caşte gura. Fii bun şi adu-mi o găleată cu apă şi nişte cârpe.

Odată acestea aduse, Laurence se strădui să cureţe urmele însângeratei mese de pe blana neagră, lucioasă. Temeraire se lăsă şters, cu evidentă plăcere, şi apoi, în semn de mulţumire, îşi frecă tâmpla de mâna lui Laurence. Acesta se surprinse zâmbind involuntar şi mângâind pielea caldă şi neagră, iar Temeraire se linişti, îşi cuibări capul în poala lui Laurence şi adormi.

— Domnule, spuse Riley, apropiindu-se tiptil. Am să vă las cabina, nu ar avea sens altfel, ţinând cont de el. Se referea la Temeraire. Să chem acum pe cineva să vă ajute să-l duceţi jos?

— Mulţumesc, Tom, dar nu, stau destul de comod aici, deocamdată. Mai bine să nu-l agităm inutil, mă gândesc, zise Laurence, apoi îi trecu prin minte, cu întârziere, că s-ar putea ca lui Riley să nu-i fie uşor cu fostul lui căpitan pe punte. Cu toate acestea, nu era dispus să tulbure dragonul adormit şi adăugă doar: Dacă ai fi bun să trimiţi pe cineva să-mi aducă o carte, poate una dintre cele ale domnului Pollitt, ţi-aş fi foarte recunoscător. Se gândea că asta i-ar sluji să-şi ocupe timpul, dar şi să nu pară un observator prea atent.

Temeraire se trezi abia când soarele aluneca sub linia orizontului. Laurence picotea cu nasul în cartea lui, care descria obiceiurile dragonilor într-o manieră ce îi făcea să pară la fel de interesanţi ca nişte vaci la păscut. Temeraire îi atinse obrazul cu nasu-i bont, ca să-l trezească, şi anunţă:

— Iarăşi mi-e foame.

Laurence începuse deja înainte de eclozare să reconsidere rezerva corabiei; acum trebuia s-o ia de la capăt, când se uita la Temeraire cum devorează, cu tot cu oase, ce mai rămăsese din capră şi din cei doi pui sacrificaţi în grabă. Până acum, la două mese, micul dragon consumase greutatea lui în mâncare; părea deja ceva mai mare şi privea împrejur, cu un aer jinduitor, sperând să mai găsească ceva.

Laurence purtă o discuţie şoptită şi îngrijorată cu Riley şi cu bucătarul corabiei. La nevoie, puteau să semnalizeze corabia *Amitie* şi să apeleze la proviziile acesteia, căci echipajul ei fusese atât de crunt împuţinat de seria de dezastre, încât avea mai multe rezerve de mâncare decât îi erau necesare ca să ajungă la

Madeira. Însă pe *Amitie* se mai găsea doar carne de porc şi vită în saramură, iar *Reliant* nu stătea deloc mai bine. În ritmul ăsta, Temeraire avea să devoreze într-o săptămână toate proviziile de carne proaspătă şi Laurence nu ştia dacă un dragon se hrănea cu carne conservată sau dacă, poate, sarea îi făcea rău.

— Ar accepta, oare, peşte? sugeră bucătarul. Am un ton excelent, domnule, tocmai prins de dimineaţă. Aveam de gând să-l pregătesc pentru cină. O, adică... Se opri, stânjenit, privind când la fostul căpitan, când la cel nou.

— Negreşit, haideţi să încercăm, dacă credeţi de cuviinţă, domnule, zise Riley, uitându-se la Laurence şi ignorând confuzia bucătarului.

— Mulţumesc, căpitane, răspunse Laurence. Am putea să i-l oferim. Presupun că ne poate spune dacă nu-i place.

Temeraire privi neîncrezător peştele, apoi luă o muşcătură. În scurt timp, tonul dispăru în întregime, de la cap la coadă, pe gâtlejul lui. Cântărise douăsprezece livre bătute pe muchie. Dragonul se linse pe bot şi spuse:

— E foarte crocant, dar chiar îmi place. Apoi, tresărind şi făcându-i pe ceilalţi să tresară, râgâi zgomotos.

— Ei, bine, spuse Laurence, apucând din nou cârpa de spălat, asta e cu siguranţă încurajator. Căpitane, dacă ai găsi cu cale să dai câtorva oameni sarcina să pescuiască, poate că am mai putea păstra boul pentru câteva zile.

După aceea, îl duse pe Temeraire jos, în cabină. Scara îi dădu ceva de furcă şi, în cele din urmă, fură nevoiţi să tragă jos dragonul printr-un mecanism de scripeţi ataşat de ham. Temeraire adulmecă iscoditor în preajma mesei de scris şi a scaunului şi îşi îţi capul pe fereastră, privind siajul corabiei. Perna folosită la eclozare fusese aşezată într-un hamac dublu, suspendat lângă al lui Laurence, iar dragonul sări cu uşurinţă în el de pe podea.

Ochii i se închiseră aproape instantaneu, formând două linii somnoroase. Astfel despovărat de datorie şi departe de privirile echipajului, Laurence se aşeză cu o bufnitură pe scaun şi se uită la dragonul adormit ca la o unealtă a destinului.

Avea doi fraţi şi trei nepoţi care stăteau între el şi averea tatălui său, iar propriul lui capital era investit în Fonduri, fără să solicite niciun fel de administrare din partea lui. Asta, cel puţin, nu avea să fie o problemă. Sărise peste copastie de nenumărate ori în bătălie şi putea sta pe gabie pe vreme de furtună, fără urmă de rău de mare: nu se temea că va da dovadă de stângăcie pe spinarea unui dragon.

Însă în celelalte privinţe… era un gentilom şi fiul unui gentilom. Deşi plecase pe mare la vârsta de doisprezece ani, avusese norocul să fie înrolat, cea mai mare parte a timpului, pe corăbii de linie, de prim rang sau de rang secund, sub comanda unor căpitani înstăriţi care ofereau mese îmbelşugate şi îşi distrau cu regularitate ofiţerii. Îi plăcea nespus societatea: conversaţia, dansul şi whistul cu prietenii erau îndeletnicirile lui preferate, iar când îi trecu prin gând că era posibil să nu mai meargă niciodată la operă, simţi o pornire foarte palpabilă de a arunca pe fereastră hamacul, cu tot cu ocupantul lui.

Încercă să nu audă în cap glasul acuzator al tatălui său, numindu-l nebun; încercă să nu-şi imagineze ce va gândi Edith când va afla. Nici măcar nu-i putea scrie acum. Deşi, într-o oarecare măsură, îşi asumase obligaţia, legătura lor nu fusese consfinţită în niciun fel, la început din cauza lipsei de bani şi, mai recent, a îndelungatei sale absenţe din Anglia.

Câştigase destul de bine de pe urma trofeelor ca să rezolve prima problemă şi, dacă ar fi rămas pe uscat, oricât de puţin, în ultimii patru ani, probabil că ar fi rostit jurămintele. Mai că se hotărâse să ceară o scurtă permisie în Anglia, la sfârşitul acestei misiuni. Era greu să rămână de bunăvoie pe uscat, când nu se putea bizui că, după aceea, va mai primi o altă corabie, însă nu se considera o partidă atât de bună încât să-şi imagineze că ea avea să-l aştepte, preferându-l tuturor celorlalţi pretendenţi, în temeiul unei înţelegeri făcute pe jumătate în glumă între un băiat de treisprezece ani şi o fetiţă de nouă.

Acum era, desigur, o partidă şi mai proastă; nu avea nici cea mai vagă idee cum şi unde ar putea trăi ca aviator, sau ce fel de cămin i-ar putea oferi soţiei sale. Familia ei ar putea să

protesteze, chiar dacă ea însăşi n-ar face-o; cu siguranţă, această viaţă nu era nimic din ceea ce fusese lăsată să aştepte. Poate că soţia unui ofiţer de marină trebuia să îndure cu resemnare frecventele absenţe ale soţului ei, dar, când acesta îşi făcea apariţia, nu era nevoită să se dezrădăcineze şi să meargă să locuiască în cine ştie ce adăpost îndepărtat, cu un dragon în faţa uşii şi o şleahtă de bărbaţi neciopliţi drept singurul ei anturaj.

Tânjise dintotdeauna în taină după un cămin al lui, imaginat până în cele mai mici detalii, în lungile nopţi de singurătate, inevitabil mai mic decât cel în care fusese crescut, însă elegant, întreţinut de o soţie pe mâinile căreia putea lăsa cu încredere atât administrarea afacerilor lor, cât şi copiii, un refugiu confortabil când era acasă, o amintire caldă pe mare.

Fiecare simţ protesta împotriva sacrificării visului său, deşi, în condiţiile date, nici măcar nu era sigur că era cinstit să-i facă lui Edith o propunere pe care ea s-ar putea simţi obligată s-o accepte. Şi nu se punea problema să curteze pe altcineva în locul ei: nicio femeie cu judecată şi caracter nu şi-ar lega sentimentele de un aviator, decât dacă era genul care prefera să aibă un soţ blazat şi absent, care să-i lase punga pe mână şi să-şi vadă singură de viaţa ei, chiar şi când el se afla în Anglia. Un asemenea aranjament nu-i surâdea câtuşi de puţin lui Laurence.

Dragonul adormit, mişcându-se încolo şi încoace în hamacul lui, cu coada zvâcnind involuntar în ritmul cine ştie cărui vis de pe alte meleaguri, era un substitut modest pentru o casă şi-un cămin. Laurence se ridică şi se apropie de ferestrele de la pupa, privind peste siajul corabiei, o spumă palidă şi opalescentă care se revărsa în urma ei, în lumina felinarelor. Privind alternanţa valurilor, era cuprins de o plăcută amorţeală.

Giles, intendentul lui, îi aduse cina în zornăit de farfurii şi tacâmuri de argint, ţinându-se la distanţă de culcuşul dragonului. Mâinile îi tremurară când aşeză masa. Laurence îl concedie după ce mâncarea fu servită şi scăpă un oftat în urma lui; se gândise să-i ceară lui Giles să vină cu el, presupunând că până şi un aviator putea avea un slujitor, dar, dacă bărbatul era speriat de aceste fiinţe, n-avea niciun rost. Ar fi fost ceva să aibă în preajmă

un chip cunoscut.

Rămas singur, îşi mâncă în grabă masa frugală: doar carne de vită sărată, cu puţin sos de vin, căci peştele dispăruse în burta lui Temeraire, şi, oricum, nu prea avea poftă de mâncare. Încercă să scrie câteva scrisori, mai apoi, dar nu avea niciun sens. Mintea îi hoinărea iarăşi pe cărări întunecate şi trebuia să-şi forţeze atenţia la fiecare rând. În cele din urmă, renunţă, scoase iute capul să-i spună lui Giles că în seara asta nu mai doreşte nimic şi se urcă în hamacul său. Temeraire se răsuci şi se cuibări mai adânc sub aşternuturi. După o luptă scurtă cu meschinele resentimente, Laurence întinse mâna şi-l acoperi mai bine, aerul nopţii fiind destul de rece, şi pe urmă adormi în sunetul respiraţiei adânci, regulate, a dragonului, ca mişcarea unei perechi de foale.

2

A doua zi de dimineaţă, Laurence se trezi când Temeraire începu să se înfăşoare în hamacul lui, care se răsuci de două ori în timp ce dragonul încerca să coboare. Laurence fu nevoit să-l dea jos din cui ca să-l descâlcească, iar dragonul ţâşni din pânza desfăcută, şuierând de indignare. Ca să-l liniştească, Laurence trebui să-l mângâie şi să-l dezmierde, ca pe o pisică ofensată, iar apoi, dintr-odată, dragonului îi era foame din nou.

Din fericire, nu era foarte devreme şi matrozii avuseseră ceva noroc la pescuit, aşa că Laurence avu parte de ouă la micul dejun, găinile fiind cruţate încă o zi, iar dragonul, de un ton de patruzeci de livre. Temeraire reuşi cumva să-l devoreze cu totul şi apoi fu prea greu ca să urce înapoi în hamac, aşa că se prăbuşi pur şi simplu într-un morman umflat pe podea şi dormi acolo.

Restul primei săptămâni se scurse în acelaşi fel. Temeraire dormea tot timpul, în afară de momentele când mânca. Mânca şi creştea alarmant. La sfârşitul săptămânii, nu mai stătea sub punte, căci Laurence începuse să se teamă că va fi imposibil să-l scoată afară: era deja mai greu decât un cal de tracţiune şi mai lung, de la cap la coadă, decât barca mare. Luând în calcul creşterea lui viitoare, hotărâră să mute proviziile în aşa fel încât corabia să fie mai grea în faţă şi să plaseze dragonul pe punte, către pupa, în contrabalans.

Schimbarea fu făcută exact la timp: Temeraire abia mai reuşi să se strecoare afară din cabină cu aripile strânse, şi mai crescu încă o palmă în diametru peste noapte, după măsurătorile domnului Pollitt. Din fericire, când stătea întins la pupa, trupul lui nu deranja prea mult şi dragonul dormea acolo aproape toată ziua, cu coada zvâcnind din când în când, fără să se clintească nici măcar când matrozii erau obligaţi să se caţere peste el, ca să-şi facă treaba.

Noaptea, Laurence dormea pe punte, lângă el, simţind că acolo îi era locul; întrucât vremea era frumoasă, asta nu îi pricinui mari suferinţe. Mâncarea îl îngrijora din ce în ce mai

mult; aveau să fie nevoiţi să sacrifice boul într-o zi, două, în ciuda faptului că pescuiau cât de mult puteau. Cu acest ritm de creştere a apetitului, chiar dacă Temeraire se dovedea dornic să accepte carnea în saramură, putea să le dea gata proviziile înainte să ajungă la ţărm. Laurence simţea că ar fi foarte dificil să reducă raţia unui dragon şi, în orice caz, asta ar pune echipajul în pericol: deşi Temeraire era domesticit şi, teoretic, blând, chiar în aceste vremuri un dragon sălbatic, scăpat din crescătorii, putea mânca un om, şi chiar o făcea uneori dacă nu i se oferea nimic mai apetisant. Şi, judecând după privirile neliniştite, nimeni nu uitase asta.

Când veni prima schimbare a vremii, la mijlocul celei de-a doua săptămâni, Laurence simţi modificarea în somn şi se trezi spre dimineaţă, cu câteva ore înainte să înceapă ploaia. Luminile de pe *Amitie* nu se zăreau nicăieri: corăbiile se depărtaseră în timpul nopţii, sub vântul care se stârnea tot mai puternic. Cerul se lumină doar puţin şi imediat primii stropi grei începură să răpăie pe vele.

Laurence ştia că nu putea face nimic. Era momentul lui Riley, aşa că Laurence îşi luă sarcina să-l ţină pe Temeraire liniştit, fără să deranjeze echipajul. Se dovedi o misiune dificilă, căci ploaia îi stârnea curiozitatea şi dragonul îşi desfăcea întruna aripile, să simtă apa răpăind pe ele. Tunetele nu-l înfricoşau, nici fulgerele.

— Ce face asta? doar întrebă el şi fu dezamăgit când Laurence nu-i putu oferi niciun răspuns. Putem să mergem să vedem, sugeră el, desfăcându-şi puţin aripile şi făcând un pas către parapetul de la pupa.

Laurence tresări de spaimă. Temeraire nu mai făcuse alte tentative de a zbura după prima zi, fiind mai preocupat de mâncare şi, cu toate că lărgiseră hamul de trei ori, nu înlocuiseră lanţul cu unul mai gros. Acum putea vedea zalele de fier deformându-se şi începând să se desfacă, deşi Temeraire abia dacă trăgea de ele.

— Nu acum, Temeraire, trebuie să-i lăsăm pe ceilalţi să lucreze şi să privim de aici, spuse el, înhăţând cea mai apropiată curea laterală a harnaşamentului şi vârându-şi braţul stâng prin

ea. Îşi dădea seama acum, prea târziu, că greutatea lui n-ar mai reprezenta un impediment, dar, cel puţin, dacă s-ar ridica împreună în aer, poate că ar reuşi să-l convingă până la urmă pe dragon să coboare. Sau poate ar cădea, dar alungă acest gând de îndată ce-i trecu prin minte.

Din fericire, Temeraire se potoli, chiar dacă plin de regrete, şi reveni la privitul cerului. Laurence se uită împrejur, cu gândul vag de a cere un lanţ mai puternic, dar membrii echipajului erau cu toţii ocupaţi şi nu putea să-i deranjeze. În orice caz, se întreba dacă exista la bord vreun lanţ care să-i dea bătăi de cap lui Temeraire; era conştient, dintr-odată, de faptul că umărul dragonului îi trecea peste cap cu aproape o palmă şi că un picior din spate, care cândva fusese delicat ca încheietura unei femei, era acum mai gros decât coapsa lui.

Riley striga prin portavoce, transmiţându-şi ordinele. Laurence se străduia din răsputeri să nu asculte; nu putea interveni şi ar fi fost neplăcut să audă un ordin pe care nu-l agrea. Oamenii mai trecuseră deja împreună, ca echipaj, printr-o furtună urâtă şi ştiau ce aveau de făcut; din fericire, vântul nu era potrivnic, aşa că puteau să fugă înaintea vijeliei, iar arboretul fusese deja coborât cum se cuvine. Până acum, totul era bine şi păstrau în linii mari direcţia estului, dar în faţa lor o cortină opacă de ploaie învolburată estompa lumea şi gonea mai iute ca *Reliant.*

Zidul de apă se sfărâmă de punte, cu răsunetul unei salve de artilerie, udându-l până la piele, în ciuda mantalei şi a pălăriei de ploaie. Temeraire fornăi şi îşi scutură capul ca un câine, împroşcând apa în aer, şi se cuibări sub propriile-i aripi deschise în grabă, înfăşurându-se în ele. Laurence, încă lipit de el, fără să lase din mână hamul, se pomeni şi el adăpostit de cupola vie. Era deosebit de ciudat să stai atât de confortabil în mijlocul furtunii dezlănţuite. Încă putea vedea ce se întâmplă afară, prin locurile unde aripile nu se suprapuneau, şi un jet rece pătrunse până la el, atingându-i faţa.

— Omul care mi-a adus rechinul e în apă, spuse îndată Temeraire, iar Laurence îi urmări privirea: prin puhoiul aproape

neîntrerupt de ploaie vedea, ca prin ceaţă, o cămaşă în roşu şi alb cam la cinci carturi spre pupa de babord şi ceva ca un braţ fluturând: Gordon, unul dintre matrozii care ajutaseră la pescuit.

— Om la apă! strigă el, ducându-şi mâinile pâlnie la gură, ca sunetul să răzbată, şi arătă către silueta care se lupta în valuri. Riley aruncă o privire chinuită; câteva frânghii fură aruncate, dar omul era deja prea departe în urmă. Furtuna îi împingea în faţă şi nu aveau nicio şansă să-l recupereze cu bărcile.

— E prea departe de frânghiile alea, spuse Temeraire. Am să merg să-l aduc.

Laurence era în aer, bălăngănindu-se, înainte de a apuca să protesteze, cu lanţul rupt pendulând liber în urma lui dinspre gâtul lui Temeraire. Când se apropie, îl înhăţă cu braţul liber şi îl înfăşură de câteva ori în jurul curelelor hamului, ca să nu biciuiască trupul dragonului, iar pe urmă se agăţă cu înverşunare şi încercă doar să-şi ţină capul, în timp ce picioarele îi atârnau în văzduh, doar cu oceanul aşteptându-l jos, să-l primească, dacă mâna i-ar fi scăpat.

Instinctul fusese de-ajuns să-i ridice în aer, dar poate că nu era destul ca să-i menţină acolo; Temeraire era împins cu forţă la est de corabie. Se căznea întruna să înfrunte vântul pieptiş. Trecură printr-un cumplit moment ameţitor, când se răsturnară în faţa unei rafale nemiloase, iar Laurence crezu, preţ de o clipă, că erau pierduţi şi că va fi azvârlit în valuri.

— În direcţia vântului! răcni el, din toţi bojocii, întăriţi în optsprezece ani pe mare, sperând că Temeraire îl putea auzi. Zboară cu vântul, la naiba!

Muşchii obrazului i se încleştară şi Temeraire se redresă, întorcându-se către est. Dintr-odată, ploaia încetă să-l mai lovească pe Laurence în faţă: zburau pe aripile vântului, cu o iuţeală ameţitoare. Trase aer în piept, cu lacrimile zburându-i din ochi din pricina vitezei. Trebui să-i închidă. Experienţa era la fel de diferită de statul pe gabie la zece noduri viteză precum acesta din urmă de statul pe câmp, într-o zi fierbinte şi liniştită. Un hohot nebunesc stătea să-i ţâşnească, gâlgâind, din gâtlej, ca râsul unui copil, şi Laurence abia reuşi să-l înăbuşe şi să-şi

păstreze luciditatea.

— Nu ne putem apropia direct de el! strigă el. Trebuie să schimbi direcţia... trebuie să mergi spre nord, apoi spre sud, Temeraire, înţelegi?

Dacă dragonul răspunse, vântul îi fură vorbele, dar părea că pricepuse ideea. Coborî abrupt, îndreptându-se spre nord, adunând vântul în aripile arcuite. Stomacul lui Laurence sălta ca într-o luntre pe furtună. Ploaia şi vântul continuau să-i biciuiască, dar nu atât de aspru ca înainte, iar Temeraire se întorcea şi schimba direcţia domol, ca o vedetă uşoară, făcând zigzaguri în aer şi înaintând treptat către vest.

Braţele lui Laurence ardeau; îşi vârî mâna stângă prin chinga de piept ca să se ţină bine, şi îşi eliberă dreapta ca să şi-o odihnească. Când se apropiară şi apoi trecură de corabie, îl văzu în depărtare pe Gordon, continuând să se zbată. Din fericire, omul ştia să înoate puţin şi, în ciuda furiei ploii şi a vântului, valurile nu erau atât de mari încât să-l tragă dedesubt. Laurence privi neîncrezător picioarele lui Temeraire: cu ghearele-i imense, dacă era să-l înhaţe pe Gordon, manevra putea să-l omoare în loc să-l salveze. Laurence trebuia să se poziţioneze în aşa fel încât să-l apuce el însuşi pe matroz.

— Temeraire, am să-l ridic eu. Aşteaptă până sunt gata şi apoi lasă-te cât poţi de jos! strigă el. Apoi coborî, încet şi cu băgare de seamă, de-a lungul hamului, ca să rămână atârnat de pântece, ţinându-şi pe rând câte un braţ agăţat de câte o curea, la fiecare pas. Fu o coborâre înfricoşătoare, dar, odată ajuns jos, lucrurile deveniră mai simple, căci trupul lui Temeraire îl ferea de ploaie şi de vânt. Trase de chinga lată care trecea peste mijlocul dragonului: părea că se întindea destul. Unul câte unul, îşi vârî picioarele între cureaua de piele şi burta lui Temeraire, ca să-şi poată elibera ambele mâini, pe urmă lovi cu palma coasta dragonului.

Temeraire se opri brusc, ca un şoim în picaj. Laurence se lăsă în jos, punându-şi încrederea în precizia dragonului, apoi degetele sale lăsară urme pe suprafaţa apei preţ de câţiva yarzi, înainte să atingă pânza îmbibată şi carnea. Apucă orbeşte, pe

pipăite, iar Gordon, la rândul lui, întinse mâna. Temeraire se ridică şi zbură înapoi, bătând cu furie din aripi, dar, din fericire, acum puteau să meargă în direcţia vântului în loc să-l înfrunte. Greutatea lui Gordon trăgea în jos braţele lui Laurence, umerii, coapsele, încordându-i fiecare muşchi. Chinga îi era atât de strânsă pe călcâie încât nu-şi mai putea simţi picioarele de la genunchi în jos şi avea senzaţia neplăcută că tot sângele din trup îi năvăleşte direct în cap. Se legănară cu putere, în dreapta şi-n stânga, ca un pendul, când Temeraire ţâşni înapoi către corabie şi lumea se clătină nebuneşte în jurul lui Laurence.

Se prăbuşiră pe punte fără graţie, zguduind corabia. Temeraire rămase tremurând pe picioarele din spate, încercând să-şi strângă aripile din bătaia vântului şi, în acelaşi timp, să-şi păstreze echilibrul, cu cei doi trăgându-l în jos de cureaua de pântece. Gordon îşi dădu drumul şi se îndepărtă speriat, lăsându-l pe Laurence să se elibereze, în timp ce Temeraire părea gata să se prăbuşească peste el în orice moment. Degetele-i înţepenite refuzau să se mişte pe catarame şi, dintr-odată, Wells era acolo, cu cuţitul scânteind, spintecând cureaua.

Picioarele lui Laurence căzură pe punte cu o bufnitură şi sângele îi năvăli înapoi. Lângă el, Temeraire îşi lăsă să cadă, în acelaşi fel, picioarele din faţă, zguduind corabia. Laurence zăcea pe spate, gâfâind, fără să-i pese de ploaia care-i biciuia tot trupul; muşchii lui refuzau să asculte orice comandă. Wells şovăi. Laurence îi făcu semn să se întoarcă la treburile lui şi se căzni să se ridice în picioare. Picioarele îl susţinură şi durerea dezmorţirii se domoli când le forţă să se mişte.

Vijelia continua să se dezlănţuie în jurul lor, dar corabia era acum pe poziţie, gonind în faţa vântului, sub gabierii strânşi, iar pe punte senzaţia de panică nu mai era atât de puternică. Îndepărtându-şi gândul de la truda lui Riley, cu un sentiment amestecat de mândrie şi regret, Laurence reuşi să-l convingă pe Temeraire să se întoarcă spre centrul pupei, unde greutatea lui nu dezechilibra corabia. O făcu tocmai la timp: de îndată ce Temeraire se instală, căscă enorm şi îşi vârî capul sub aripă, gata să doarmă, de data aceasta fără să ceară, ca de obicei, de

mâncare. Laurence se lăsă încet pe punte şi se sprijini de coasta dragonului, cu trupul chinuit încă de durerea încordării.

Se smulse din toropeală doar pentru o clipă. Simţea nevoia să vorbească, deşi avea limba grea de oboseală.

— Temeraire, spuse el, te-ai descurcat foarte bine. Ai fost foarte curajos.

Temeraire scoase capul şi se uită la el, cu fantele ochilor lărgindu-se în ovale.

— O, spuse el, cu un glas puţin nesigur.

Laurence îşi dădu seama, cu un junghi de vinovăţie, că până acum nu-i adresase dragonaşului nicio vorbă bună. Poate că bulversarea vieţii sale era, într-un anume fel, vina acestei făpturi, dar Temeraire nu făcea decât să se supună naturii sale, şi să-l facă să sufere pentru asta nu era deloc un lucru nobil.

Dar era prea obosit în momentul acela ca să facă ceva pentru a schimba lucrurile, în afară de a repeta moale, mângâind trupul negru:

— Bravo.

Însă asta păru să-i facă bine: Temeraire nu mai spuse nimic, doar se foi puţin şi se încolăci, şovăielnic, în jurul lui Laurence, desfăcându-şi în parte o aripă, ca să-l ferească de ploaie. Sub acest baldachin, furia furtunii era înăbuşită şi Laurence simţea bătaia imensă a inimii dragonului pe obraz. În câteva clipe, trupul întreg îi era încălzit de căldura ocrotitoare. Astfel adăpostit, se cufundă brusc într-un somn adânc.

— Sunteţi convins că nu e periculos? întrebă Riley neliniştit. Domnule, sunt sigur că am putea face o plasă, poate ar fi mai bine să nu riscaţi.

Laurence îşi mută greutatea într-o parte şi-n alta şi trase de curelele înfăşurate cu grijă în jurul coapselor şi călcâielor sale. Curelele nu cedau, nici partea principală a harnaşamentului, iar el rămase neclintit, cocoţat pe spinarea lui Temeraire, chiar înapoia aripilor.

— Nu, Tom, n-ar merge, şi ştii asta. Nu e o barcă de pescuit, iar tu nu te poţi lipsi de oameni. Am putea să întâlnim un francez

într-una din zilele astea şi atunci ce ne-am face? Se aplecă şi mângâie gâtul lui Temeraire; capul dragonului era întors în spate, cercetând manevrele cu interes.

— Eşti gata? Putem pleca acum? întrebă el, aşezând un picior din faţă pe copastie. Muşchii i se încordau deja sub pielea netedă şi în glas avea o nerăbdare palpabilă.

— La o parte, Tom, zise Laurence grăbit, azvârlind lanţul şi apucându-se de cureaua de grumaz a dragonului. Prea bine, Temeraire, hai să…

Un singur salt şi erau în aer, cu aripile largi ale dragonului desfăcute în arcuri mari, impetuoase, de-o parte şi de alta a lui Laurence, şi cu trupul lung întins ca o săgeată ţâşnind în înaltul cerului. Privi în jos, peste umărul lui Temeraire: *Reliant* se micşora deja, o jucărie de copil plutind solitară pe vasta întindere a oceanului. *Amitie* se zărea şi ea în depărtare, la douăzeci de mile, poate, către est. Vântul era nestăpânit, dar chingile rezistau şi Laurence îşi dădu seama că zâmbea iarăşi prosteşte, incapabil să se stăpânească.

— O ţinem către vest, Temeraire! strigă el. Nu voia să-şi asume riscul de a se apropia prea mult de ţărm şi, eventual, de a întâlni o patrulă franceză. Fixaseră o curea în jurul părţii înguste a gâtului lui Temeraire, mai jos de cap, şi ataşaseră hăţuri de ea pentru ca Laurence să-l poată dirija mai uşor. Acum consulta busola pe care şi-o legase în palmă şi trăgea de frâie. Dragonul îşi încetă urcuşul şi se întoarse ascultător, planând. Era o zi senină, fără nori, şi valurile erau domoale. Aripile lui Temeraire nu mai băteau atât de repede acum că nu mai urcau, dar, chiar şi aşa, ritmul lor devora distanţele: *Reliant* şi *Amitie* nu se mai zăreau deja.

— O, văd una, spuse Temeraire, şi plonjară cu o viteză şi mai mare. Laurence strânse hăţurile şi îşi înăbuşi un ţipăt: era absurd să simtă o bucurie atât de copilărească.

Distanţa îl ajută să înţeleagă mai bine văzul dragonului: trebuia să fie colosal, ca să-i permită să vadă prada la o asemenea depărtare. Nici nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt, că urmă un imens pleoscăit, apoi Temeraire se înălţa din

nou, cu un delfin şiroind de apă zbătându-i-se în gheare.

O altă uimire: Temeraire se opri şi pluti în aer, pe loc, ca să mănânce, cu aripile bătând perpendicular pe trup, în arcuri rotitoare. Laurence nu ştiuse că dragonii puteau efectua o asemenea manevră. Nu era foarte comodă, căci Temeraire nu-şi stăpânea mişcările cu mare precizie şi se clătina sălbatic, în sus şi în jos, dar se dovedi foarte practică, deoarece, în timp ce împrăştia bucăţi de măruntaie în oceanul de dedesubt, alţi peşti începură să se ridice la suprafaţă ca să se hrănească cu resturile, iar Temeraire, când isprăvi cu delfinul, înhăţă imediat doi toni mari, unul cu fiecare gheară din faţă, şi îi mâncă şi pe aceştia, urmaţi de un imens peşte-sabie.

Cu braţul vârât sub cureaua de grumaz, ca să nu fie azvârlit cât colo, Laurence era liber să privească în jurul său şi să cugete la senzaţia de a fi stăpân peste întregul ocean, căci nu se zărea nicio altă fiinţă sau corabie. Nu putea să nu fie mândru de succesul operaţiunii, iar emoţia zborului era fantastică: atât timp cât se putea bucura de ea fără să se gândească la tot ce avea să-l coste, putea fi pe deplin fericit.

Temeraire înghiţi ultima bucăţică de peşte-sabie şi aruncă maxilarul tăios al acestuia, după ce îl inspectă curios.

— Sunt sătul, declară el, fâlfâind înapoi spre înaltul cerului. Mergem să mai zburăm?

Era o propunere ispititoare, dar fuseseră în văzduh mai mult de o oră şi Laurence nu era încă sigur de rezistenţa lui Temeraire. Spuse cu regret:

— Hai să ne întoarcem la *Reliant* şi, dacă vrei, putem să mai zburăm puţin în jurul corabiei.

Iar apoi Laurence gonea peste ocean, acum jos, deasupra valurilor, cu Temeraire atingându-le jucăuş, când şi când, cu stropii de apă împăienjenindu-i faţa şi lumea alergând pe lângă ei, înceţoşată, doar cu constanta prezenţă solidă a dragonului sub el. Înghiţea cu nesaţ aerul sărat şi se pierdea în simpla desfătare, oprindu-se doar din când în când să tragă de hăţuri după ce-şi consulta busola şi ajungând, în cele din urmă, înapoi la *Reliant*.

Temeraire declară că, până la urmă, era dispus să doarmă din nou, aşa că aterizară. De data aceasta o făcură mai graţios şi corabia nu săltă atât de mult, ci doar se aşeză puţin mai jos în apă. Laurence îşi dezlegă picioarele şi coborî, surprins să descopere că avea dureri din pricina şeii, dar îşi dădu seama de îndată că era un lucru previzibil. Riley alerga spre pupa să-i întâmpine, cu o expresie de uşurare întipărită pe faţă, iar Laurence îi făcu semn cu capul, liniştindu-l.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, s-a descurcat de minune, şi cred că pe viitor nu trebuie să-ţi faci griji nici în privinţa meselor sale: o vom scoate la capăt foarte bine, spuse el, mângâind coasta dragonului. Temeraire, care picotea deja, deschise un ochi şi mormăi satisfăcut, apoi îl închise la loc.

— Mă bucur nespus să aud asta, zise Riley, şi nu în ultimul rând fiindcă asta înseamnă că diseară vă vom putea oferi o cină respectabilă: am avut grijă să ne continuăm eforturile în absenţa voastră şi avem un calcan frumuşel, pe care acum putem să-l păstrăm pentru noi. Dacă-mi îngăduiţi, poate că voi invita câţiva matrozi să ni se alăture.

— Din toată inima; abia aştept, răspunse Laurence, întinzându-se ca să-şi dezmorţească picioarele. Insistase să renunţe la cabina principală după ce Temeraire fusese mutat pe punte.

Într-un târziu, Riley căzuse de acord, dar se revanşă pentru vina de a lua locul fostului său căpitan invitându-l să cineze cu el seară de seară.

Fu o cină plăcută şi veselă, în special după ce sticla trecu de câteva ori în jurul mesei şi după ce aspiranţii mai tineri băură suficient ca să renunţe la comportamentul lor rigid. Laurence avea fericitul dar al conversaţiei şi masa lui fusese întotdeauna un loc vesel pentru ofiţerii săi. Ca lucrurile să meargă şi mai bine, el şi Riley erau pe cale să lege o prietenie adevărată, acum, că bariera rangului fusese înlăturată.

În consecinţă, întâlnirea avea un aer aproape neprotocolar, astfel încât, atunci când Carver se pomeni singurul mesean lipsit de ocupaţie, căci îşi devorase budinca puţin mai repede decât cei

mai în vârstă, îndrăzni să i se adreseze lui Laurence direct şi spuse, într-o doară:

— Domnule, dacă pot îndrăzni să întreb, este adevărat că dragonul poate sufla foc?

Laurence, ghiftuit de budincă cu stafide, udată cu mai multe pahare de Riesling bun, primi întrebarea cu îngăduinţă:

— Depinde de rasă, domnule Carver, răspunse el, lăsând paharul jos. În orice caz, cred că această capacitate este extrem de rară. Eu însumi am întâlnit-o o singură dată, la un dragon din Turcia, în timpul bătăliei Nilului, şi vă pot spune că, văzând-o în acţiune, am fost al naibii de bucuros că turcii au trecut de partea noastră. Ceilalţi ofiţeri se înfiorară cu toţii şi clătinară din cap; puţine lucruri erau la fel de periculoase pentru o corabie ca un foc necontrolat pe punte. Eu, unul, eram pe *Goliath,* continuă Laurence. Eram la nicio jumătate de milă de *Orient* când s-a aprins ca o torţă; îi spulberaserăm tunurile de pe punte şi îi risipiserăm trăgătorii de elită de pe gabii, astfel că dragonul a putut s-o pârjolească în voie.

Rămase tăcut, amintindu-şi: velele în flăcări şi dârele groase de fum negru; imensa fiară, portocalie cu negru, plonjând şi continuând să reverse foc din gură asupra echipajului, aţâţând flăcările cu aripile; teribilul muget, înăbuşit abia într-un târziu de explozie, şi felul cum toate sunetele amuţiseră aproape o zi întreagă după aceea. În copilărie, fusese o dată la Roma şi văzuse acolo, la Vatican, o pictură a Iadului făcută de Michelangelo, cu dragoni pârjolind sufletele blestemate. Fusese foarte asemănător.

Se lăsă un moment de tăcere generală, în care imaginaţia schiţa scena pentru cei care nu fuseseră prezenţi. Domnul Pollitt îşi drese glasul şi spuse:

— Din fericire, cred că mai frecventă în rândul lor este capacitatea de a scuipa otravă sau acid. Nu că acestea nu ar fi, la rândul lor, arme formidabile.

— Dumnezeule, da! exclamă Wells. Am văzut jeturile de acid ale dragonilor mistuind cu totul o velă mare în mai puţin de un minut. Dar, măcar nu pot aprinde o magazie de muniţii şi nu aruncă în aer corabia de sub tine.

— Temeraire va putea face asta? întrebă Battersea, care privea uşor copilăreşte aceste poveşti, iar Laurence tresări; stătea la dreapta lui Riley, ca şi cum ar fi fost invitat la cină în sala ofiţerilor secunzi şi, pentru o clipă, aproape uitase că de fapt era oaspete în fosta lui cabină şi pe fosta lui corabie.

— Din fericire, răspunse domnul Pollitt, astfel că Laurence avu o clipă de răgaz ca să-şi mascheze confuzia. Întrucât rasa lui nu este una dintre cele descrise în cartea mea, trebuie să aşteptăm răspunsul până când ajungem pe uscat, unde pot să-l identific cum se cuvine. Chiar dacă rasa corespunde, cel mai probabil nu vom avea parte de o manifestare a unei astfel de capacităţi până când va ajunge la maturitate, ceea ce nu se va întâmpla în următoarele luni.

— Slavă Cerului! exclamă Riley, într-un hohot general de râs aprobator, iar Laurence reuşi să zâmbească şi să ridice paharul în cinstea lui Temeraire, alături de comesenii săi.

Apoi, urându-le noapte bună, Laurence se îndreptă, cu pasul uşor clătinat, către pupa, unde Temeraire zăcea într-o solitară splendoare, căci echipajul îi cedase aproape în întregime acea parte a punţii, odată ce crescuse. La apropierea lui Laurence, deschise un ochi scânteietor şi îşi ridică aripa, invitându-l. Laurence fu puţin surprins de acest gest, dar îşi luă salteaua de paie şi se cuibări sub aripă, în căldura plăcută. Desfăşură salteaua şi se aşeză pe ea, sprijinindu-se cu spatele de trupul dragonului, iar Temeraire coborî aripa, creând în jurul lui un spaţiu cald şi ferit.

— Crezi că voi putea să arunc foc sau să scuip otravă? întrebă Temeraire. Nu sunt sigur cum aş putea să-mi dau seama. Am încercat, dar n-am suflat decât aer.

— Ne-ai auzit vorbind? întrebă Laurence, luat prin surprindere. Geamurile fuseseră deschise şi conversaţia s-ar fi putut auzi pe punte, dar, cumva, nu-i trecuse prin minte că Temeraire ar putea să asculte.

— Da, răspunse Temeraire. Partea cu bătălia a fost foarte captivantă. Ai fost în multe bătălii?

— O, aşa s-ar zice, răspunse Laurence. Nu în mai multe însă

decât numeroşi alţi camarazi. Nu era întru totul adevărat: avea la activ un număr neobişnuit de mare de bătălii, ceea ce-i asigurase numirea la o vârstă relativ tânără şi era considerat un căpitan-luptător. Dar aşa te-am găsit, pe când erai în ou. Erai la bordul corabiei pe care am capturat-o, adăugă el, arătând spre *Amitie,* ale cărei lumini de la pupa se vedeau acum la două carturi de babord.

Temeraire privi corabia cu interes.

— M-aţi câştigat într-o bătălie? N-am ştiut asta. Părea încântat de informaţie. Vom participa în curând la alta? Mi-ar plăcea să văd. Sunt sigur că aş putea fi de folos, chiar dacă încă nu pot scoate flăcări.

Laurence zâmbi în faţa entuziasmului său: dragonii erau cunoscuţi pentru spiritul lor războinic, o parte din ceea ce-i făcea atât de valoroşi în luptă.

— Probabil că nu înainte să acostăm, dar îndrăznesc să spun că vom vedea destule bătălii după aceea. Anglia nu are mulţi dragoni, spuse el, aşa că aproape sigur vom fi convocaţi de nenumărate ori, după ce creşti.

Înălţă privirea către capul lui Temeraire, care era acum ridicat ca să privească în larg. Uşurat de grija apăsătoare a hranei, Laurence putea acum să se gândească la cealaltă semnificaţie a acelei uriaşe puteri pe care o ascundea. Temeraire era deja mai mare decât unii dintre dragonii maturi ai altor rase şi, după opinia lui de novice, foarte rapid. Avea să fie într-adevăr de nepreţuit pentru Forţele Aeriene şi pentru Anglia, fie că sufla flăcări, fie că nu. Laurence se gândi, nu fără mândrie, că nu exista niciun pericol ca Temeraire să se dovedească vreodată fricos: dacă îl aştepta o misiune dificilă, nici că şi-ar fi putut dori un partener mai vrednic.

— Îmi mai povesteşti puţin despre bătălia Nilului? întrebă Temeraire, coborându-şi privirea. Au fost doar corabia ta, cealaltă navă şi dragonul?

— Dumnezeule, nu! Au fost treizeci de corăbii de linie de partea noastră, ajutate de opt dragoni din Divizia a Treia a Forţelor Aeriene şi încă patru dragoni din partea turcilor,

răspunse Laurence. Francezii au avut şaptesprezece, respectiv paisprezece, de partea lor, aşa că ne depăşeau numeric, dar strategia amiralului Nelson i-a luat cu totul pe nepregătite.

Şi, în timp ce Laurence continua să povestească, Temeraire îşi aplecă fruntea şi se cuibări mai strâns în el, ascultându-l, cu ochii mari strălucind în întuneric. Şi astfel, stătură de vorbă, cu glas scăzut, până târziu în noapte.

3

Sosiră la Funchal cu o zi mai devreme decât cele trei săptămâni prevăzute de Laurence, ajutaţi de vântul puternic, cu Temeraire stând ridicat la pupa şi privind nerăbdător din clipa în care insula se ivise la orizont. Provocă imediat o oarecare vâlvă pe uscat, dragonii nefiind în mod obişnuit văzuţi sosind în port la bordul unor mici fregate, şi, când intrară în radă, un grup de spectatori se adună pe cheiuri, dar fără să îndrăznească să se apropie cu niciun chip de vas.

Amiralul Croft era în port; *Reliant* naviga oficial sub comanda lui, iar Riley şi Laurence căzuseră în taină de acord că trebuie să se înfăţişeze împreună la raport pentru a-l informa despre neobişnuita situaţie. Steagul de semnal *Căpitan la raport la bord* se ridică pe *Commendable* aproape în clipa când aruncară ancora, iar Laurence se opri doar o clipă să-i vorbească lui Temeraire:

— Trebuie să rămâi pe vas până mă întorc, ţine minte, spuse el, îngrijorat. Chiar dacă Temeraire nu era niciodată voit neascultător, putea fi uşor distras de orice lucru nou şi interesant, iar Laurence nu avea prea mare încredere în stăpânirea lui de sine, când era înconjurat de atâtea tărâmuri noi de explorat. Îţi promit că vei zbura peste întreaga insulă, când mă întorc. Vei vedea tot ce vrei şi, până atunci, domnul Wells îţi va aduce nişte carne bună şi proaspătă de viţel şi nişte miel, din care n-ai mai mâncat niciodată.

Temeraire suspină puţin, dar îşi plecă creştetul:

— Foarte bine, dar grăbeşte-te, spuse el. Mi-ar plăcea să merg sus, pe munţii de colo. Şi aş putea pur şi simplu să-i mănânc pe ăia, adăugă el, privind către o pereche de cai de căruţă care stăteau în apropiere; caii bătură nervoşi din picioare, de parcă ar fi auzit şi ar fi înţeles perfect.

— O, nu, nu poţi mânca pur şi simplu orice vezi pe străzi, zise Laurence alarmat. Wells îţi va aduce de îndată ceva. Întorcându-se, prinse privirea sublocotenentului, transmiţându-i urgenţa

situaţiei; pe urmă, aruncând o ultimă căutătură şovăitoare, coborî pasarela şi i se alătură lui Riley.

Amiralul Croft îi aştepta nerăbdător; în mod evident, ceva ajunsese la urechile lui. Era un bărbat înalt şi frapant, mai cu seamă din pricina cicatricii care-i brăzda obrazul şi a mâinii artificiale ataşate de cioata braţului stâng, cu degetele de fier manevrate de arcuri şi cârlige. Îşi pierduse membrul la scurt timp după promovarea la rangul de ofiţer şi, de atunci, se îngrăşase enorm: când intrară în cabina lui, nu se ridică, ci doar le aruncă o privire încruntată, făcându-le semn să se aşeze.

— Aşadar, Laurence, explică-te. Să presupun că asta are legătură cu sălbăticiunea pe care o ai acolo?

— Domnule, acela e Temeraire, nu e o sălbăticiune, răspunse Laurence. Am capturat o corabie franceză, *Amitie.* Ieri s-au împlinit trei săptămâni. Am găsit oul în cală. Medicul nostru avea anumite cunoştinţe despre dragoni. Ne-a prevenit că în scurt timp va ecloza, aşa că am putut să pregătim… carevasăzică, eu i-am pus hamul.

Croft sări în picioare şi se uită chiorâş când la Laurence, când la Riley, observând abia atunci schimbarea uniformei.

— Ce, tu? Aşadar, tu… Dumnezeule mare, de ce nu ai dat această sarcină unuia dintre matrozi? întrebă el. Asta duce datoria puţin cam departe, Laurence. Frumos, când un ofiţer naval alege să abandoneze corabia, pentru Forţele Aeriene.

— Domnule, ofiţerii mei şi cu mine am tras la sorţi, îi explică Laurence, înăbuşindu-şi o răbufnire de indignare: nu aşteptase laude pentru sacrificiul făcut, dar era puţin prea mult să i se facă reproşuri pentru asta. Sper că nimeni nu va pune vreodată la îndoială devotamentul meu faţă de Marină. Mi s-a părut corect faţă de ei să-mi asum şi eu acest risc şi, în situaţia de faţă, deşi nu am căzut la sorţi, n-am avut de ales: dragonul s-a ataşat de mine şi nu puteam risca să refuze hamul din altă mână.

— O, drace! exclamă Croft şi se prăbuşi înapoi în scaun, cu o expresie ursuză, bătând darabana cu degetele mâinii drepte pe metalul palmei stângi, un gest nervos, şi rămase aşa, fără să scoată un sunet, în afară de micul clinchet al unghiilor pe fier.

Minutele se scurseră încet, timp în care Laurence pendula între gândul la o mie de dezastre pe care Temeraire le-ar putea provoca în absenţa lui şi îngrijorarea pentru ce ar putea face Croft cu *Reliant* şi cu Riley.

În cele din urmă Croft tresări ca trezit din somn şi îşi flutură mâna bună:

— Bine, trebuie să existe vreo recompensă; în definitiv, n-au cum să dea mai puţin pe un dragon îmblânzit decât pe unul sălbatic, spuse el. Fregata franceză e o navă de război, presupun, nu vreo corabie de negoţ? Ei, arată destul de bine, sunt sigur că va fi pusă în funcţiune, adăugă el, cu buna dispoziţie aparent restabilită, iar Laurence îşi dădu seama, cu un sentiment amestecat de uşurare şi iritare, că bărbatul nu făcuse altceva decât să calculeze în minte partea care-i revenea ca amiral.

— Într-adevăr, domnule, e o ambarcaţiune foarte bine pusă la punct: treizeci şi şase de tunuri, spuse el politicos, păstrând pentru sine celelalte nenumărate lucruri pe care le-ar fi putut rosti: Nu avea să-i mai dea niciodată raportul acestui om, dar viitorul lui Riley era încă în cumpănă.

— Hm! Ai făcut ceea ce trebuia, Laurence, sunt sigur, deşi e păcat să te pierdem. Presupun că-ţi va plăcea să fii aviator, adăugă Croft, pe un ton care lăsa de înţeles destul de limpede că nu credea nicidecum aşa ceva. Dar nu avem pe plan local nicio divizie a Forţelor Aeriene; chiar şi curierul vine doar o dată pe săptămână. Va trebui să-l duci în Gibraltar, îmi închipui.

— Da, domnule, deşi călătoria trebuie să aştepte până când mai creşte. Poate sta în aer cam o oră, fără prea mult efort, dar deocamdată nu vreau să risc un zbor lung, spuse ferm Laurence. Şi, în acest timp, trebuie hrănit; am reuşit să ne descurcăm atâta vreme doar cu pescuitul, dar, desigur, aici nu poate vâna.

— Ei, bine, Laurence, asta nu-i treaba Marinei, sunt sigur, spuse Croft, dar înainte ca Laurence să-şi piardă cumpătul în faţa acestei afirmaţii meschine, omul păru să-şi dea seama cât de prost sunase şi îşi îndulci vorbele: În orice caz, am să vorbesc cu guvernatorul; sunt convins că putem aranja ceva. Acum însă trebuie să ne gândim puţin la *Reliant* şi la *Amitie.*

— Aş dori să subliniez, spuse Laurence, că domnul Riley se află la comanda vasului *Reliant* de la înhămarea dragonului şi că s-a descurcat extrem de bine, reuşind s-o aducă teafără în port după o furtună de două zile. Şi a luptat cu curaj în misiunea care ne-a adus trofeul.

— O, sunt sigur, sunt sigur, zise Croft, bătând din nou din degete. Cine e *pe Amitie?*

— Secundul meu, Gibbs, răspunse Laurence.

— Da, desigur, zise Croft. Ei, bine, e cam mult din partea ta să speri ca atât secundul, cât şi sublocotenentul tău să avanseze în felul acesta, Laurence, sunt sigur că-ţi dai seama. Nu avem la dispoziţie atâtea fregate bune.

Lui Laurence îi era foarte greu să nu se piardă cu firea; era limpede că omul căuta un pretext să ia pentru sine o trufanda pe care s-o repartizeze unuia dintre favoriţii săi.

— Domnule, spuse el glacial, nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi. Sper că nu sugeraţi că m-am lăsat pus în ham ca să eliberez un post. Vă asigur că singurul meu motiv a fost acela de a oferi Angliei un dragon foarte valoros şi nădăjduiesc că Excelenţele Lor vor înţelege lucrurile ca atare.

Mai mult de-atât nu voia să insiste asupra sacrificiului său şi întinsese deja mai mult coarda decât ar fi fost de preferat, fără să pună în pericol binele lui Riley. Dar reacţia lui îşi făcu efectul: Croft păru atins de aluzie şi de faptul că pomenise de Amiralitate. Tuşi, îşi drese glasul şi bătu în retragere, concediindu-i fără să mai tragă nicio concluzie cu privire la îndepărtarea lui Riley de la comandă.

— Domnule, vă sunt profund îndatorat, spuse Riley, în timp ce se îndreptau împreună către corabie. Sper doar să nu vă fi atras neplăceri insistând atât de mult; bănuiesc că trebuie să fie foarte influent.

În momentul de faţă, Laurence nu mai găsea loc pentru alt sentiment decât acela de uşurare, căci ajunseseră la docul lor şi Temeraire se afla încă pe puntea corabiei, care părea mai degrabă un abator, iar zona din jurul gurii dragonului era mai mult roşie decât neagră. Mulţimea de spectatori se împrăştiase.

— Dacă există vreo parte bună în toată treaba asta, Tom, aceea este că nu mai trebuie să mă gândesc la influenţă, răspunse el. Nu cred că poate să aibă vreo importanţă pentru un aviator. Te rog să nu-ţi faci niciun fel de griji pentru mine. Te-ar deranja dacă am merge mai repede? Cred că a terminat de mâncat.

Zborul reuşi să-i potolească iritarea; îi era imposibil să fie furios cu întreaga insulă Madeira întinsă în faţa lui, cu vântul în păr şi cu Temeraire arătându-i emoţionat noi lucruri interesante, precum animale, case, căruţe, copaci, pietre şi orice altceva i-ar fi putut atrage privirea. În ultima vreme deprinsese o metodă de a zbura cu capul parţial întors, ca să poată vorbi cu Laurence între timp. Căzu de acord, în cele din urmă, să poposească pe un drum pustiu care se întindea la marginea unei văi adânci; un pâlc de nori se rostogolea în straturi groase în josul coastelor sudice, atingând pământul într-un mod straniu, şi Temeraire se aşeză ca să le urmărească fascinat mişcarea.

Laurence descălecă; încă se obişnuia să călărească şi era bucuros să-şi poată întinde picioarele după o oră în văzduh. Se plimbă o vreme, savurând priveliştea, şi îşi spuse că în dimineaţa următoare va lua cu ei ceva de mâncat şi de băut; i-ar fi prins bine un sandvici şi un pahar de vin.

— Mi-ar plăcea încă un miel ca aceia, spuse Temeraire, dând glas propriilor gânduri. Au fost foarte gustoşi. Pot să-i mănânc pe cei de colo? Par şi mai mari.

Pe cealaltă coastă a văii, se afla o turmă frumoasă de oi care păşteau tacticoase, albe pe fundalul verde.

— Nu, Temeraire, acelea sunt oi, spuse Laurence. Nu sunt la fel de bune şi cred că aparţin cuiva, aşa că nu ne putem apuca să le furăm. Dar am să văd dacă nu pot aranja cu ciobanul să îţi pună una deoparte pentru mâine, dacă ţi-ar plăcea să ne întoarcem aici.

— Pare ciudat că oceanul e plin de vietăţi pe care le poţi mânca după placul inimii, iar pe uscat totul pare să aparţină cuiva, remarcă Temeraire, dezamăgit. Nu mi se pare chiar

corect; nu mănâncă toate oile alea singuri, în definitiv, iar mie acum mi-e foame.

— În aceste condiţii, cred că voi fi arestat pentru că te-am învăţat să gândeşti subversiv. Indiscutabil, pari foarte revoluţionar. Dar gândeşte-te: poate că omul care are oile alea e acelaşi pe care-l vom ruga să ne dea un mieluşel frumos pentru cină. E greu de crezut c-o va face, dacă-i furăm animalele.

— Aş prefera un mieluşel frumos acum, bombăni Temeraire, dar nu se duse după oi, ci, în schimb, începu să cerceteze iarăşi norii. Pot să mă duc la norii de colo? Mi-ar plăcea să văd de ce se mişcă aşa.

Laurence privi cu suspiciune la coama învăluită a muntelui, dar îi displăcea din ce în ce mai mult să-i spună „nu” dragonului, când nu era silit; era atât de des nevoie.

— Putem încerca, dacă vrei, răspunse el, dar mi se pare puţin riscant; am putea foarte uşor să ne ciocnim de versantul muntelui şi să cădem sub vânt.

— O, atunci am să aterizez mai la vale şi pe urmă putem să urcăm pe jos, spuse Temeraire, aplecându-se şi aşezându-şi gâtul pe pământ, ca Laurence să se poată urca înapoi. Asta va fi, în orice caz, mai interesant.

Era puţin ciudat să mergi la plimbare cu un dragon şi foarte ciudat să-l depăşeşti. Temeraire putea face un pas cât zece ai lui Laurence, însă călca foarte rar, fiind mai ocupat să se uite încoace şi încolo, să compare dimensiunile stratului de nori de deasupra pământului. În cele din urmă, Laurence o luă puţin înainte şi se aşeză pe povârniş, în aşteptare; se simţea bine, chiar şi în ceaţa deasă, datorită hainelor groase şi a pelerinei din piele uleiată, pe care învăţase din experienţă să le poarte în timpul zborului.

Temeraire continua să înainteze foarte încet în susul dealului, întrerupându-şi când şi când cercetările asupra norilor pentru a privi o floare sau o pietricică. Spre surprinderea lui Laurence, se opri la un moment dat şi scoase o piatră din pământ, pe care apoi, cu evidentă emoţie, i-o aduse până sus, împingând-o cu vârful piciorului căci era prea mică s-o prindă în gheare.

Laurence cântări în mână piatra, care era cam de dimensiunea pumnului său. Era, fără îndoială, ciudată: pirită concrescută cu cristale de cuarţ şi stâncă.

— Cum de-ai văzut-o? întrebă el cu interes, întorcând-o în mâini şi ştergând-o de praf.

— O părticică era afară din pământ şi sclipea, răspunse Temeraire. E aur? Îmi place cum arată.

— Nu, e doar pirită, dar e foarte frumoasă, nu-i aşa? Bănuiesc că eşti una dintre acele fiinţe strângătoare, spuse Laurence, ridicându-şi privirea tandru către Temeraire; mulţi dragoni au o fascinaţie înnăscută pentru giuvaiere sau metale preţioase. Mă tem că nu sunt un partener destul de bogat pentru tine; nu voi putea să-ţi ofer un morman de aur pe care să dormi.

— Te-aş prefera pe tine decât un morman de aur, chiar dacă ar fi foarte comod de dormit pe el, zise Temeraire. Nu mă deranjează să dorm pe punte.

O spuse cât se poate de firesc, nicidecum ca şi cum ar fi vrut să-i facă un compliment, şi se întoarse imediat la privitul norilor. Laurence rămase uitându-se lung în urma lui, cu un sentiment de uluire îngemănat cu o plăcere extraordinară. Nu-şi putea imagina un sentiment asemănător; singura analogie pe care şi-o putea închipui cu vechea lui viaţă era dacă *Reliant* ar fi vorbit şi i-ar fi spus că-i plăcea să-l aibă căpitan: apreciere şi afecţiune, din cea mai nepreţuită sursă imaginabilă, ceea ce îi dădea un nou imbold de a se dovedi demn de un asemenea elogiu.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule, spuse bătrânul, scărpinându-se după ureche, în timp ce îşi îndrepta spatele aplecat deasupra manuscrisului greu din faţa lui. Am o duzină de cărţi despre rasele dragonilor şi nu-l pot găsi în niciuna dintre ele. Poate că i se va schimba coloritul când se maturizează.

Laurence se încruntă; era al treilea naturalist pe care-l consultase în ultima săptămână, de când acostase pe Madeira, şi niciunul dintre ei nu-i putuse ajuta în stabilirea rasei lui Temeraire.

— Totuşi, spuse librarul, pot să vă dau o speranţă. Sir Edward

Howe din Societatea Regală se află aici, pe insulă, să se relaxeze. A trecut pe la prăvălia mea săptămâna trecută. Cred că stă la Porto Moniz, la capătul de nord-vest al insulei, şi sunt sigur că va putea să stabilească identitatea dragonului pentru dumneavoastră; a scris mai multe monografii asupra unor rase rare din Americi şi din Orient.

— Vă mulţumesc foarte mult, mă bucur să aflu asta, spuse Laurence, înseninându-se la auzul veştii. Numele îi era cunoscut şi îl întâlnise pe acest om la Londra, o dată sau de două ori, aşa că nici măcar nu trebuia să se dea peste cap să-i fie prezentat.

Reveni în stradă binedispus, cu o minunată hartă a insulei şi o carte despre mineralogie pentru Temeraire. Ziua era deosebit de frumoasă şi dragonul zăcea tolănit pe câmpul care-i fusese pus la dispoziţie la o oarecare distanţă de oraş, încălzindu-se la soare, după o masă copioasă.

Guvernatorul fusese mai binevoitor decât amiralul Croft, probabil din pricina neliniştii oamenilor săi faţă de prezenţa unui dragon mai mereu înfometat în mijlocul portului lor, şi deschisese vistieria publică pentru a-i asigura lui Temeraire aprovizionarea constantă cu oi şi vite. Temeraire nu era deloc nemulţumit de schimbarea meniului său şi continua să crească; n-ar mai fi încăput la pupa corabiei şi promitea să ajungă mai lung decât nava însăşi. Laurence cumpărase o căsuţă lângă câmp, pe bani puţini, datorită subitei nerăbdări a proprietarului ei de a nu se afla prin apropiere, şi cei doi se descurcau foarte bine.

Regreta îndepărtarea sa definitivă de viaţa corabiei când avea timp să se gândească la asta, dar antrenamentele lui Temeraire cereau multă muncă şi, pe de altă parte, putea oricând să meargă să ia masa în oraş. Se întâlnea adesea cu Riley sau cu ceilalţi ofiţeri ai săi. De asemenea, avea şi alte cunoştinţe din marină în oraş, aşa că arareori petrecea un prânz însingurat. Serile erau plăcute şi ele, deşi era obligat să se întoarcă devreme la colibă, din pricina distanţei. Găsise un servitor din partea locului, Fernao, care, deşi mereu ursuz şi taciturn, nu era deranjat de dragon şi ştia să prepare un mic dejun şi o cină mulţumitoare.

Temeraire dormea de obicei în miezul zilei, cât timp era el plecat, şi se trezea la apusul soarelui. După cină, Laurence se ducea să stea afară şi îi citea, la lumina unui felinar. Nu se dăduse niciodată în vânt după citit, dar plăcerea pe care i-o ofereau lui Temeraire cărţile era atât de mare, încât Laurence se molipsise şi nu putea să nu se gândească cu satisfacţie la încântarea pe care i-o va provoca lui Temeraire noua carte – care vorbea, în cele mai mici detalii, despre pietre preţioase şi despre extragerea lor –, în ciuda totalei lipse de interes, în ceea ce-l privea, faţă de respectivul subiect. Nu era felul de viaţă pe care se aşteptase vreodată să-l ducă, dar, cel puţin până în prezent, nu fusese afectat în mod considerabil de schimbarea sa de statut, iar Temeraire devenea o companie deosebit de plăcută.

Laurence se opri într-o cafenea şi îi scrise lui Sir Edward un răvaş cu datele lui, explicându-i pe scurt situaţia şi cerându-i permisiunea de a-l vizita. Îl adresă către Porto Moniz şi îl trimise prin curierul stabilimentului, adăugând o jumătate de coroană ca să-i grăbească expedierea. Desigur, ar fi putut ajunge mult mai repede zburând pe deasupra insulei, dar simţea că nu putea să năvălească pur şi simplu peste cineva, neanunţat, cu un dragon după el. Putea aştepta; mai avea cel puţin o săptămână de libertate înainte de a primi un răspuns de la Gibraltar cu instrucţiuni privind felul în care trebuia să se prezinte la datorie.

Însă curierul trebuia să sosească a doua zi şi asta îi aminti de o datorie neglijată: nu-i scrisese încă tatălui său. Nu-şi putea lăsa părinţii să afle despre schimbările din viaţa lui din cine ştie ce relatare la mâna a doua sau din articolul din *Gazette* care avea să apară fără îndoială, şi, fără tragere de inimă, se aşeză la loc, cu o ceaşcă proaspătă de cafea, să scrie necesara scrisoare.

Îi era greu să se gândească ce să scrie. Lordul Allendale nu era un părinte deosebit de afectuos şi era scrupulos în privinţa convenţiilor. Considera Armata şi Marina alternative la Biserică greu acceptabile pentru un mezin fără avere; nu s-ar fi gândit să-şi trimită fiul în Aviaţie mai mult decât într-o breaslă şi, fără doar şi poate, nici n-ar înţelege şi nici n-ar aproba una ca asta. Laurence ştia foarte bine că el şi tatăl său aveau păreri diferite

pe tema datoriei: tatăl său i-ar spune, cu siguranţă, că ar fi fost obligaţia lui faţă de numele pe care-l purta să nu se apropie de dragon şi să lase la o parte cine ştie ce idee nechibzuită despre datorie.

De reacţia mamei sale se temea şi mai mult, căci ea nutrea pentru el o reală afecţiune şi, de dragul lui, vestea avea s-o întristeze. Apoi, ea era prietenă cu Lady Galman şi ceea ce scria el avea să ajungă, fără îndoială, la urechile lui Edith. Dar nu putea să scrie în aşa fel încât să le liniştească, fără să-l întărâte la culme pe tatăl său. Şi, astfel, se mulţumi cu o epistolă preţioasă, convenţională, în care înfăţişă faptele fără înflorituri şi evită întru totul să lase impresia că se plânge. Trebuia să fie suficient, însă pecetlui scrisoarea cu un sentiment de nemulţumire înainte de a o duce personal la postul de curierat.

Cu această neplăcută misiune îndeplinită, se întoarse la hotelul în care îşi luase o cameră; îi invitase pe Riley şi pe Gibbs, împreună cu alţi câţiva cunoscuţi, să ia masa împreună, ca să se revanşeze pentru ospitalitatea pe care i-o arătaseră ei mai înainte. Nu se făcuse ora două şi prăvăliile erau încă deschise. Privi în vitrine, în timp ce mergea, ca să-şi abată gândurile de la reacţia previzibilă a familiei sale şi a celor mai apropiaţi prieteni, şi se opri în faţa unei mici case de amanet.

Lanţul de aur era absurd de masiv, genul de obiect pe care nicio femeie nu l-ar putea purta şi care pentru un bărbat era prea ostentativ: zale groase şi pătrate, cu discuri plate şi mici perle atârnând de ele, intercalate. Însă îşi imagina că trebuia să fie scump, numai pentru metal şi pentru perle, costând probabil mult mai mult decât ar fi trebuit să cheltuiască.

Era chibzuit cu rezervele sale băneşti, acum, că nu mai avea perspectiva vreunei recompense. Cu toate acestea, păşi înăuntru şi întrebă: era, într-adevăr, prea scump.

— Dar, domnule, poate că acesta ar fi ceea ce căutaţi? sugeră proprietarul, oferindu-i un alt lanţ. Arăta aproape la fel, însă fără discuri şi, probabil, cu zale ceva mai subţiri. Era aproape la jumătate din preţul celuilalt, însă tot scump, dar îl luă şi pe urmă se simţi puţin nesăbuit din pricina asta.

Oricum, i-l dădu lui Temeraire în seara aceea şi rămase uşor surprins de bucuria cu care fu primit. Dragonul înhăţă lanţul şi nu mai vru să se despartă de el. Îl cercetă meditativ la lumina lumânării, în timp ce Laurence îi citea, întorcându-l pe toate părţile ca să admire strălucirea luminii pe aur şi pe perle. Când, în cele din urmă, adormi, lanţul îi rămase încâlcit între gheare, iar a doua zi Laurence fu nevoit să-l fixeze bine de ham înainte ca Temeraire să se învoiască să zboare.

Reacţia neobişnuită îl făcu pe Laurence şi mai bucuros să găsească o invitaţie entuziastă din partea lui Sir Edward, când se întoarseră după zborul de dimineaţă. Fernao îi aduse răvaşul afară, în câmp, când aterizară, şi Laurence i-l citi lui Temeraire cu voce tare: gentilomul avea să-i primească oricând doreau să vină şi putea fi găsit la malul mării, lângă scăldători.

— Nu sunt obosit, declară Temeraire; era la fel de curios ca Laurence să-şi cunoască rasa. Putem merge chiar acum, dacă vrei.

Devenise, într-adevăr, din ce în ce mai rezistent. Laurence hotărî că se puteau opri cu uşurinţă să se odihnească dacă era nevoie şi se urcă înapoi pe spatele lui, fără ca măcar să-şi fi schimbat hainele. Temeraire făcu un efort neobişnuit şi insula trecu în goană pe sub ei, în largi bătăi de aripi, cu Laurence aplecat peste gâtul lui şi strângând din ochi, ca să se ferească de vânt.

Coborâră în spirale, la mai puţin de o oră după ce se ridicaseră în aer, împrăştiind oamenii care se îmbăiau şi vânzătorii de la malul mării când aterizară pe ţărmul pietros. Laurence se uită o clipă după ei, îngrozit, apoi se încruntă; dacă erau atât de ridicoli încât să-şi imagineze că un dragon îmblânzit le-ar face vreun rău, nu era vina lui. Mângâie gâtul lui Temeraire în timp ce se desfăcea din chingi şi aluneca jos.

— Mă duc să văd dacă-l pot găsi pe Sir Edward. Stai aici.

— Bine, răspunse Temeraire absent. Privea deja cu interes spre iazurile adânci, stâncoase, din preajma ţărmului, cu aflorimente ciudate şi apă foarte limpede.

Sir Edward nu se dovedi foarte greu de găsit; observase

mulţimea alergând şi se apropia deja, singura persoană pe care Laurence o zări după ce străbătuse un sfert de milă. Îşi strânseră mâinile şi schimbară politeţuri, dar amândoi erau nerăbdători să treacă la adevărata chestiune în discuţie, iar Sir Edward consimţi cu înflăcărare când Laurence îndrăzni să sugereze că ar trebui să se întoarcă la Temeraire.

— Un nume cât se poate de deosebit şi de încântător, remarcă Sir Edward, pe drum, făcând inima lui Laurence să se strângă. Cel mai adesea li se dau nume romane, nume extravagante, dar, pe de altă parte, majoritatea aviatorilor se urcă în ham mult mai tineri decât dumneata şi au tendinţa să se umfle în pene. E destul de ridicol un Winchester de două tone pe nume Imperatorius. Ei, bine, Laurence, cum ai reuşit să-l înveţi să înoate?

Speriat, Laurence se uită, apoi făcu ochii mari: în absenţa lui, Temeraire intrase în apă şi acum se bălăcea.

— Dumnezeule, nu! Nu l-am mai văzut făcând asta până acum, spuse el. Cum de nu se îneacă? Temeraire! Ieşi imediat din apă! strigă el, uşor îngrijorat.

Sir Edward privi cu interes cum Temeraire înotă către ei şi se căţără înapoi pe ţărm.

— Nemaipomenit! Sacii aerieni interiori care le îngăduie să zboare îi fac pe dragoni să plutească natural, după câte îmi închipui şi, crescut fiind pe ocean, probabil că nu are nicio teamă instinctivă faţă de apă.

Sacii aerieni de care pomenise erau o informaţie nouă pentru Laurence, dar dragonul se apropie, aşa că lăsă deoparte următoarele întrebări care-i trecură imediat prin minte.

— Temeraire, acesta este Sir Edward Howe, spuse Laurence.

— Bună ziua, făcu Temeraire, privind în jos cu un interes egal cu cel cu care era el însuşi cercetat. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Îmi puteţi spune ce rasă sunt?

Sir Edward nu păru pus în încurcătură de această abordare directă şi făcu o plecăciune, răspunzându-i:

— Sper că voi fi în stare să-ţi ofer, într-adevăr, unele informaţii. Aş putea să te rog să te duci la o oarecare distanţă către ţărm, eventual lângă copacul pe care-l vezi acolo, şi să-ţi

desfaci aripile, ca să putem vedea mai bine întreaga ta conformaţie?

Temeraire se duse bucuros, iar Sir Edward îi urmări mişcarea.

— Hm, foarte ciudat, deloc caracteristic felul în care îşi ţine coada. Laurence, zici că oul ăsta a fost găsit în Brazilia?

— Mă tem că, în privinţa asta, nu vă pot da un răspuns neîndoielnic, zise Laurence, cercetând coada lui Temeraire. Nu vedea nimic neobişnuit, dar, desigur, el nu avea cu adevărat un termen de comparaţie. Temeraire îşi ţinea coada deasupra pământului şi plesnea uşor aerul în timp ce mergea. L-am luat de pe o corabie franceză pe care am capturat-o, continuă el, iar aceasta fusese cel mai recent la Rio, judecând după însemnele de pe unele dintre butoaiele de apă, dar mai mult de-atât nu pot spune. Jurnalele de bord au fost aruncate în apă când am capturat-o şi căpitanul a refuzat, fireşte, să ne dea vreo informaţie despre locul unde a fost descoperit oul. Dar presupun că nu putea să fi venit de foarte departe, dată fiind durata călătoriei.

— O, asta nu e în niciun caz sigur, spuse Sir Edward. Există anumite subspecii care se maturizează în ou timp de mai bine de zece ani, iar douăzeci de luni e media obişnuită. Dumnezeule!

Temeraire tocmai îşi desfăcuse aripile; încă picurau de apă.

— Ei? îl întrebă Laurence, plin de speranţă.

— Laurence, Dumnezeule, aripile acelea. Sir Edward ţipă şi fugi de-a dreptul peste ţărm, către Temeraire. Laurence clipi, luându-se după el, şi îl ajunse din urmă abia lângă dragon. Sir Edward mângâia blând una dintre cele şase falange care împărţeau secţiunile aripilor lui Temeraire, privind-o cu aviditate. Temeraire îşi ridicase gâtul ca să privească, dar altminteri stătea liniştit şi nu părea să-l deranjeze că-i atinge aripile.

— Aşadar, îl recunoaşteţi? îl întrebă Laurence pe Sir Edward, şovăitor.

Omul părea de-a dreptul copleşit.

— Să-l recunosc? Nu, te asigur, în sensul de a mai fi văzut vreodată acest soi, răspunse Sir Edward. De-abia dacă pot fi trei

oameni în viaţă în Europa care l-au văzut şi, pe baza acestei singure priviri, am deja destul material pentru un discurs în faţa Societăţii Regale. Dar aripile sunt de necontestat, şi numărul ghearelor: e un Imperial Chinez, deşi nu-ţi pot spune cu siguranţă din care linie. O, Laurence, ce trofeu!

Laurence se holbă la aripi, năucit; nu îi trecuse prin minte până atunci că segmentele în formă de evantai erau ceva neobişnuit, nici cele cinci degete pe care Temeraire le avea la fiecare picior.

— Un Imperial? se miră el, cu un zâmbet şovăitor; se întrebă în clipa aceea dacă nu cumva Sir Edward făcea o glumă cu el. Chinezii creşteau dragoni cu mii de ani înainte ca romanii să fi domesticit măcar rasele sălbatice ale Europei; erau extrem de posesivi cu munca lor şi arareori permiteau ca măcar exemplarele adulte ale unor specii minore să părăsească ţara. Era absurd să crezi că francezii căraseră un ou de Imperial peste Atlantic, într-o fregată cu treizeci şi şase de tunuri.

— E o rasă bună? întrebă Temeraire. Voi putea să arunc flăcări?

— Dragă făptură, e cea mai bună rasă posibilă; doar Celeştii sunt mai rari sau mai valoroşi şi, dacă ai fi unul din aceia, bănuiesc că chinezii ar porni război pentru că te-am pus în ham, aşa că trebuie să ne bucurăm că nu eşti, spuse Sir Edward. Dar, deşi n-am să dau un verdict categoric, cred că nu e de aşteptat să arunci flăcări. Chinezii cresc dragoni în primul rând pentru inteligenţă şi graţie; au o supremaţie aeriană atât de copleşitoare, încât nu sunt nevoiţi să caute asemenea abilităţi la speciile lor. Dintre rasele orientale, dragonii japonezi sunt mult mai înclinaţi să aibă capacităţi ofensive speciale.

— O! făcu Temeraire întristat.

— Temeraire, nu fi absurd, e cea mai straşnică veste pe care ar putea să şi-o imagineze cineva, spuse Laurence, începând să creadă, în cele din urmă, că o glumă nu putea merge atât de departe. Sunteţi chiar sigur, domnule? nu se putu abţine să întrebe.

— O, da, răspunse Sir Edward, întorcându-se la examinarea

aripilor. Uită-te numai la gingăşia membranelor, la densitatea coloritului pe tot trupul, la armonia dintre culoarea ochilor şi semne. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că e o rasă chinezească; e imposibil să fi venit din sălbăticie, şi niciun crescător european sau incaş nu e capabil de o asemenea realizare. Şi, adăugă el, asta explică şi înotul: animalele chinezilor au adesea o afinitate pentru apă, dacă-mi amintesc bine.

— Un Imperial, murmură Laurence, mângâind, plin de uimire, coasta lui Temeraire. E incredibil! Ar fi trebuit să-l transporte cu jumătate din flotă sau să trimită un îngrijitor la el, în loc să facă invers.

— Poate că nu ştiau ce au, sugeră Sir Edward. Ouăle chinezeşti sunt greu de deosebit după aspect, în afară de faptul că au o textură de porţelan fin. Apropo, presupun că n-ai păstrat vreo bucată de coajă? întrebă el gânditor.

— Eu nu, dar poate unii dintre matrozi să fi păstrat o bucăţică, răspunse Laurence. Aş fi bucuros să mă interesez pentru dumneavoastră. Vă sunt profund îndatorat.

— N-ai pentru ce. Recunoştinţa e de partea mea. Să mă gândesc că am văzut un Imperial… şi că am vorbit cu el! Sir Edward se înclină în faţa lui Temeraire. Prin asta, s-ar putea să fiu unic printre englezi, deşi contele de Perouse a scris în jurnalul lui despre faptul că a vorbit cu unul în Coreea, în palatul regelui.

— Mi-ar plăcea să-l citesc, spuse Temeraire. Laurence, poţi să-mi faci rost de un exemplar?

— Cu siguranţă am să încerc, răspunse Laurence. Şi, domnule, v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi putea recomanda câteva texte asupra cărora să mă aplec. M-aş bucura să ştiu câte ceva despre obiceiurile şi comportamentul rasei.

— Ei, bine, mă tem că există extrem de puţine surse. Îmi închipui că în curând vei fi mai cunoscător decât oricare alt european, spuse Sir Edward. Dar, negreşit, am să-ţi dau o listă şi am şi eu mai multe cărţi pe care aş fi bucuros să ţi le împrumut, inclusiv jurnalul lui La Perouse. Am putea să mergem la hotelul meu şi să le aducem, dacă pe Temeraire nu-l deranjează să

aştepte aici. Mă tem că nu ar încăpea foarte bine în orăşel.

— Nu mă deranjează deloc. Am să mă duc din nou să înot, spuse Temeraire.

După ce luă ceaiul cu Sir Edward şi adună o sumedenie de cărţi de la el, Laurence găsi în sat un cioban dispus să-i ia banii, aşa că avea cu ce să-l hrănească pe Temeraire înainte de drumul de întoarcere. Dar trebui să târască de unul singur până la ţărm oaia care behăia nebuneşte şi încerca să scape, cu mult înainte ca Temeraire să fie de văzut. Laurence sfârşi prin a fi nevoit s-o care în braţe şi oaia îşi luă ultima revanşă defecând pe el, chiar înainte de a o azvârli, în sfârşit, la pământ, în faţa jinduitorului dragon.

În vreme ce Temeraire se ospătă, Laurence se dezbrăcă până la piele şi îşi frecă hainele în apă cât putu de bine şi lăsă lucrurile ude pe o piatră însorită, la uscat, răstimp în care se scăldară. Laurence nu era un bun înotător, dar, ţinându-se de Temeraire, putea risca să se avânte în apele mai adânci, unde dragonul putea înota. Bucuria lui Temeraire în apă era molipsitoare şi, în cele din urmă, Laurence cedă şi el voioşiei, stropindu-l jucăuş şi plonjând sub apă, pentru a ieşi pe partea cealaltă.

Apa era minunat de caldă şi în preajmă se aflau multe stânci pe care puteai ieşi să te odihneşti, unele destul de mari pentru amândoi. Când, în cele din urmă, îl conduse pe Temeraire înapoi la mal, trecuseră mai multe ore şi soarele se grăbea spre asfinţit. Simţea o vinovată bucurie că ceilalţi oameni care se scăldau se îndepărtaseră: i-ar fi fost ruşine să fie văzut făcând giumbuşlucuri, ca un copil.

Soarele le încălzea spatele, în timp ce zburau peste insulă, înapoi la Funchal, debordând amândoi de satisfacţie, cu preţioasele cărţi înfăşurate în piele uleiată şi legate de ham.

— Diseară am să-ţi citesc din jurnale, spunea Laurence când fu întrerupt de un strigăt puternic, trâmbiţând deasupra lor.

Temeraire se sperie atât de tare încât se opri în aer, şovăind o clipă; pe urmă răspunse răcnit, un sunet ciudat, nesigur. Se avântă din nou înainte şi, în clipa următoare, Laurence văzu

sursa strigătului: un dragon de un gri palid, cu pete albe pe burtă şi striaţii albe peste aripi, aproape invizibil pe fundalul plafonului de nori: era la mare distanţă deasupra lor.

Se prăvăli foarte repede şi zbură lângă ei; acum vedea că era mai mic decât Temeraire, chiar la dimensiunile lui actuale, dar putea să plutească mult mai mult timp cu o singură bătaie de aripi. Călăreţul lui purta piele gri, asortată cu culoarea dragonului şi o glugă grea, pe care, desfăcând mai multe catarame, şi-o lăsă să atârne la ceafă.

— Sunt căpitanul James, pe Volatilus, serviciul de curierat, spuse el, holbându-se la Laurence cu vădită curiozitate.

Laurence ezită; evident, se cerea un răspuns, dar nu era tocmai sigur cum să se prezinte, căci nu fusese încă eliberat oficial din Marină şi nici încorporat oficial în Forţele Aeriene.

— Căpitanul Laurence din Marina Maiestăţii Sale, spuse el într-un târziu, pe Temeraire. În prezent nu sunt numit în funcţie. Mergi la Funchal?

— Marină…? Da, şi bănuiesc că ai face bine să mergi într-acolo şi tu, după această prezentare, spuse James. Avea o faţă prelungă, plăcută, dar răspunsul lui Laurence o stâlcise, cu o încruntătură adâncă. Ce vârstă are dragonaşul tău şi de unde-l ai?

— Am trei săptămâni şi cinci zile de când am ieşit din ou, iar Laurence m-a câştigat într-o bătălie, interveni Temeraire, înainte ca Laurence să apuce să răspundă. Tu cum l-ai întâlnit pe James? întrebă el, adresându-se celuilalt dragon.

Volatilus clipi, cu ochi mari, albaştri şi lăptoşi, şi spuse, cu glas voios:

— Am eclozat! Dintr-un ou!

— O? făcu Temeraire, neştiind ce să creadă, şi întoarse capul către Laurence, cu un aer uimit.

Laurence scutură iute din cap, ca să-l facă să tacă.

— Domnule, dacă ai întrebări, cel mai bine poţi primi răspunsul la sol, îi spuse el lui James, cu o oarecare răceală; în tonul celuilalt bărbat fusese o nuanţă poruncitoare care nu-i plăcea. Temeraire şi cu mine locuim chiar lângă oraş. Vrei să ne

însoţeşti sau să te urmăm noi pe terenurile de aterizare?

James se uita mirat la Temeraire şi îi răspunse lui Laurence cu ceva mai multă căldură:

— O, hai să mergem la voi; din clipa în care aterizez oficial, în jurul meu o să se îmbulzească oameni care vor să trimită colete şi nu vom putea vorbi.

— Foarte bine; e un câmp în partea de sud-vest a oraşului, preciză Laurence. Temeraire, ia-o, te rog, înainte.

Dragonul gri se ţinea după ei fără nicio dificultate, deşi Laurence avea impresia că Temeraire încerca în taină să-l lase în urmă. Era evident că Volatilus fusese antrenat, şi antrenat bine, pentru viteză. Crescătorii englezi se pricepeau să lucreze cu efectivele lor limitate pentru a obţine anumite rezultate, dar, evident, inteligenţa fusese sacrificată în procesul de obţinere a acestuia anume.

Aterizară împreună, în mugetele disperate ale vitelor care fuseseră trimise pentru cina lui Temeraire.

— Temeraire, fii blând cu el, îi şopti Laurence. Unii dragoni nu pricep prea multe, la fel ca unii oameni; ţi-l aminteşti pe Bill Swallow de pe *Reliant.*

— O, da, răspunse Temeraire, cu glas la fel de scăzut. Înţeleg acum. Voi fi cu băgare se seamă. Crezi că i-ar plăcea una dintre vacile mele? Ar vrea oare ceva de mâncare?

Laurence îl întrebă pe James, când descălecară şi se întâlniră la sol.

— Temeraire a mâncat deja în după-amiaza asta, poate să se lipsească de o vacă.

— Păi, eşti foarte amabil, spuse James, înmuindu-se văzând cu ochii. Sunt sigur că i-ar plăcea foarte mult. Nu-i aşa, sac fără fund? continuă el drăgăstos, mângâind gâtul lui Volatilus.

— Vaci? făcu Volatilus, uitându-se la ele cu ochii mari.

— Haide şi gustă cu mine; putem mânca acolo, îi spuse Temeraire dragonului gri şi se ridică, înhăţând o pereche de vaci peste peretele îngrăditurii. Le aşeză într-o parte curată, acoperită de iarbă, a câmpului şi Volatilus tropăi nerăbdător să i se alăture, la semnul lui Temeraire.

— E neobişnuit de generos din partea ta şi a lui, remarcă James, în timp ce Laurence îl conduse la colibă. N-am văzut niciodată unul dintre cei mari împărţind mâncarea aşa. Ce rasă este?

— Nu sunt un expert şi a venit la noi fără acte de provenienţă, dar Sir Edward Howe tocmai l-a identificat astăzi drept un Imperial, spuse Laurence, simţindu-se uşor stânjenit; era ca şi cum s-ar fi grozăvit, dar, desigur, era un lucru evident şi nu putea evita să-l dezvăluie oamenilor.

James se împiedică de prag la auzul veştii şi fu cât pe ce să cadă peste Fernao.

— Glu… o, Doamne, nu glumeşti? întrebă el, revenindu-şi şi înmânându-i mantoul de piele. Dar cum l-ai găsit şi cum ai reuşit să-l pui în hamuri?

Lui Laurence nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să-şi interogheze o gazdă în felul acesta, dar îşi ascunse opinia despre manierele lui James: circumstanţele îngăduiau, cu siguranţă, o anumită lejeritate.

— Voi fi bucuros să-ţi povestesc, îi spuse, conducându-l pe celălalt bărbat în camera de zi. De fapt, aş dori să mă sfătuieşti cum trebuie să acţionez mai departe. Doreşti o cană de ceai?

— Da, deşi aş prefera cafea, dacă ai, răspunse James, împingând un scaun mai aproape de foc; se tolăni în el, cu piciorul aruncat peste un braţ. La naiba, ce bine e să şezi un minut; suntem în aer de şapte ore.

— Şapte ore? Trebuie să fii distrus, remarcă Laurence, uluit. N-aveam habar că pot să stea în văzduh atât de mult timp.

— O, să fii tu sănătos, am fost în zboruri de paisprezece ore, zise James. Dar cu al tău n-aş încerca. Volly poate sta sus bătând din aripi doar o dată pe oră, pe vreme bună. Căscă nestăpânit. Totuşi, nu e de glumă, mai ales cu curenţii de aer de deasupra oceanului.

Fernao intră cu cafeaua şi ceaiul şi, după ce fură amândoi serviţi, Laurence descrise pe scurt găsirea şi înhămarea lui Temeraire, iar James îl ascultă cu nedisimulată uimire, timp în care bău cinci ceşti de cafea şi dădu gata două platouri cu

sandviciuri.

— Aşadar, după cum vezi, sunt oarecum derutat. Amiralul Croft a scris un raport către Aviaţie, în Gibraltar, cerând instrucţiuni cu privire la situaţia mea, pe care nădăjduiesc că îl vei duce, dar mărturisesc că aş fi recunoscător să ştiu cât de cât la ce să mă aştept, termină el.

— Mă tem că nu ţi-ai găsit omul, zise James vesel, golind a şasea ceaşcă. N-am auzit niciodată ceva asemănător şi nici măcar nu te pot înştiinţa dinainte în privinţa instrucţiei. Am fost detaşat în serviciul de curierat când am împlinit doisprezece ani, iar pe Volly, de la paisprezece. Tu vei fi la artileria grea, cu mândreţea ta. Dar, adăugă el, am să-ţi scurtez aşteptarea: dau fuga pe terenurile de aterizare, iau poşta şi transmit scrisoarea amiralului tău diseară. N-aş fi surprins dacă te trezeşti cu vizita unui ştab mâine, înainte de prânz.

— Iartă-mă, un ce? făcu Laurence, forţat să întrebe, în disperare. Felul de a vorbi al lui James devenise din ce în ce mai neglijent cu fiecare ceaşcă de cafea consumată.

— Ofiţer superior, preciză James. Rânji, îşi azvârli piciorul jos şi se ridică de pe scaun, ridicându-se pe vârfuri ca să se întindă. Vei deveni aviator; aproape uit că nu am unul în faţă.

— Mulţumesc, e un compliment generos, zise Laurence, deşi, în sinea lui, şi-ar fi dorit ca James să fi depus mai mult efort să-şi amintească. Dar să nu-mi spui că vei zbura noaptea!

— Ba da. N-are niciun rost să trândăvesc pe-aici, cu o vreme ca asta. Cafeaua aia m-a revigorat şi, după ce-a mâncat o vacă, Volly poate zbura pană în China şi înapoi, adăugă el. Oricum, vom avea un culcuş mai bun în Gibraltar. Am plecat.

Şi, cu această remarcă, James părăsi camera de zi, îşi luă mantoul din cuier şi ieşi tacticos pe uşă, fluierând, în timp ce Laurence rămase descumpănit, luat pe nepregătite, şi abia într-un târziu porni după el.

Volly veni ţopăind la James, cu câteva salturi scurte, fâlfâitoare, vorbind entuziasmat despre vaci şi despre „Temrer”, ceea ce era tot ce putea scoate din numele lui Temeraire. James îl mângâie şi urcă pe spinarea lui.

— Mulţumesc încă o dată; ne vedem când sunt de gardă, dacă-ţi faci instrucţia în Gibraltar, spuse el. Flutură o mână şi, într-o vâltoare de aripi gri, deveniră, om şi dragon, o siluetă care se micşora cu repeziciune pe cerul amurgului.

— S-a bucurat foarte mult să mănânce o vacă, spuse Temeraire după o clipă, rămas să privească după ei, lângă Laurence.

Laurence râse în faţa acestui timid elogiu şi întinse mâna, scărpinând cu blândeţe gâtul lui Temeraire.

— Îmi pare rău că prima ta întâlnire cu un alt dragon n-a fost foarte promiţătoare, spuse el. Dar el şi James vor duce mesajul amiralului Croft la Gibraltar şi, într-o zi sau două, cred că vei întâlni nişte minţi mai compatibile.

În mod evident, James nu exagerase în socoteala lui: Laurence tocmai pornise spre oraş în după-amiaza următoare, când o umbră imensă trecu peste port şi, când ridică privirea, văzu o uriaşă fiară, roşie cu auriu, plutind deasupra, în direcţia terenurilor de aterizare de la periferia oraşului. Laurence porni de îndată către *Commendable,* aşteptându-se ca orice înştiinţare să-i fie trimisă acolo, şi nu pe degeaba: la jumătatea drumului, un aspirant gâfâind îl găsi şi îi spuse că amiralul Croft trimisese după el.

Doi aviatori îl aşteptau în cabina lui Croft: căpitanul Portland, un bărbat înalt şi subţire, cu trăsături aspre şi un nas acvilin, care semăna oarecum el însuşi cu un dragon, şi locotenentul Dayes, un tânăr de nici douăzeci de ani, cu o coadă lungă de păr roşcat-deschis, sprâncene palide pe potrivă şi o expresie neprietenoasă. Aveau o purtare distantă, după cum le era reputaţia tuturor aviatorilor şi, spre deosebire de James, nu dădeau niciun semn de flexibilitate faţă de el.

— Ei, bine, Laurence, eşti un flăcău foarte norocos, spuse Croft, de îndată ce Laurence trecu de chinurile pompoaselor prezentări. Până la urmă, te vom avea înapoi pe *Reliant.*

Încă ocupat cu examinarea aviatorilor, Laurence rămase descumpănit la auzul acestor vorbe.

— Cum aţi spus? întrebă el.

Portland îi aruncă lui Croft o scurtă privire dispreţuitoare; dar, la urma urmei, remarca despre noroc fusese cu siguranţă lipsită de tact, dacă nu jignitoare.

— Într-adevăr, ai făcut un serviciu unic Forţelor Aeriene, spuse el pe un ton oficial, adresându-i-se lui Laurence, dar sper că nu vom fi nevoiţi să-ţi cerem să mai continui acest serviciu. Locotenentul Dayes e aici să te înlocuiască.

Laurence se uită nedumerit la Dayes, care îi susţinu privirea cu o undă de ostilitate în ochi.

— Domnule, spuse el fără grabă; nu se putea gândi. Aveam impresia că îngrijitorul unui dragon nu poate fi înlocuit, că trebuie să fie de faţă când iese din ou. Mă înşel?

— În condiţii normale ai dreptate şi, cu siguranţă, e de dorit, zise Portland. Cu toate acestea, uneori pierdem câte un îngrijitor bolnav sau rănit şi am fost în stare să convingem un dragon să accepte un altul în mai mult de jumătate din asemenea cazuri. În situaţia actuală, mă aştept ca vârsta lui fragedă să-l facă pe Temeraire – glasul lui zăbovi asupra numelui cu un uşor aer de aversiune – şi mai docil în privinţa înlocuirii.

— Înţeleg, spuse Laurence; era tot ce reuşi să articuleze. Cu trei săptămâni în urmă, vestea i-ar fi adus cea mai mare bucurie; acum i se părea extrem de seacă.

— Fireşte, îţi suntem recunoscători, adăugă Portland, simţind poate că se cerea o atitudine mai politicoasă. Dar se va descurca mult mai bine în mâinile unui aviator cu experienţă şi sunt convins că Marina nu se poate lipsi uşor de un ofiţer atât de devotat.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, răspunse Laurence, înclinându-se.

Complimentul nu venise firesc, dar îşi dădea seama că, în rest, remarca era destul de sinceră şi perfect logică. Desigur, Temeraire avea să se descurce mai bine în mâinile unui aviator cu experienţă, o persoană care să se ocupe de el cum se cuvine, aşa cum o corabie s-ar descurca mai bine în mâinile unui navigator adevărat. Fusese totalmente un accident faptul că

Temeraire ajunsese în mâinile lui, iar acum, când cunoştea natura cu adevărat extraordinară a dragonului, era şi mai limpede că merita un partener cu un nivel de măiestrie pe măsură.

— Fireşte că aţi prefera, pe cât posibil, un om cu experienţă în această poziţie şi mă bucur dacă am fost de vreun folos. Să-l conduc acum pe domnul Dayes la Temeraire?

— Nu! i-o reteză Dayes, amuţind, în clipa următoare, la o singură privire a lui Portland.

Portland răspunse mai politicos:

— Nu, mulţumim, căpitane. Dimpotrivă, preferăm să acţionăm întocmai ca şi cum îngrijitorul dragonului ar fi murit, să păstrăm procedura cât mai aproape de metodele consacrate pe care le-am conceput pentru a obişnui fiinţa cu un nou îngrijitor. Ar fi cel mai bine dacă nu ai mai vedea dragonul deloc.

Asta era o lovitură. Laurence dădu să se împotrivească, dar, în cele din urmă, închise gura şi doar se înclină. Dacă asta avea să uşureze procesul de tranziţie, era de datoria lui să stea deoparte.

Cu toate acestea, gândul că nu-l va mai revedea niciodată pe Temeraire era extrem de supărător; nu-şi luase rămas-bun, nu-i adresase un ultim cuvânt prietenos şi să stea pur şi simplu deoparte i se părea ca o dezertare. Tristeţea îl apăsa greu când plecă de pe *Commendable* şi nu îl părăsi până seara. Se întâlnea să ia masa cu Riley şi Wells şi, când intră în vestibulul hotelului, unde îl aşteptau, făcu un efort să le zâmbească şi să spună:

— Ei, bine, domnilor, se pare că nu puteţi scăpa de mine, până la urmă.

Păreau surprinşi. În scurt timp, amândoi îl felicitau cu entuziasm şi toastau pentru libertatea lui.

— E cea mai bună veste pe care am auzit-o de două săptămâni, zise Riley, ridicând paharul. În sănătatea ta, domnule!

Era indiscutabil sincer, în ciuda faptului că asta avea să-l coste probabil promovarea, şi Laurence era profund impresionat; conştiinţa adevăratei lor prietenii îi îndepărtă durerea, măcar puţin, şi reuşi să răspundă toastului cu ceva apropiat de conduita

lui obişnuită.

— Totuşi se pare că au avut o atitudine destul de ciudată, remarcă Wells puţin mai târziu, încruntându-se la scurta descriere a întâlnirii pe care le-o făcu Laurence. Aproape ca o insultă, domnule. Şi faţă de Marină, de asemenea; de parcă un ofiţer de Marină n-ar fi destul de bun pentru ei.

— Nu, nicidecum, spuse Laurence, deşi, în sinea lui, nu era foarte sigur de propria interpretare. Îşi fac griji pentru Temeraire, sunt sigur, pe bună dreptate, dar şi pentru Forţele Aeriene; nu te poţi aştepta să-i bucure perspectiva de a avea un individ neinstruit pe spinarea unei fiinţe atât de preţioase mai mult decât ne-ar plăcea nouă să vedem un ofiţer al Armatei la comanda unei nave de prim rang.

Aşa spuse şi aşa credea, dar asta nu prea era o consolare. Pe măsură ce seara se scurgea, devenea tot mai conştient de durerea despărţirii, în ciuda companiei plăcute şi a mâncării bune. Devenise deja un obicei încetăţenit pentru el să-şi petreacă serile citindu-i lui Temeraire, discutând sau dormind lângă el, şi această ruptură bruscă era dureroasă. Ştia că nu-şi ascunde perfect sentimentele: Riley şi Wells îi aruncau priviri neliniştite, vorbind mai mult ca să-i acopere tăcerile, dar el nu-şi putea impune să mimeze bucuria care i-ar fi liniştit.

Budinca fusese servită şi încerca s-o guste, când un băiat sosi alergând, cu un răvaş pentru el: era de la căpitanul Portland; i se cerea în termeni insistenţi să vină la colibă. Laurence se ridică de la masă de îndată, îngăimând câteva cuvinte de explicaţie şi se năpusti în stradă, fără ca măcar să aştepte după manta. Nopţile erau calde în Madeira şi nu-i simţea lipsa, mai cu seamă după un mers vioi de câteva minute. Când ajunse la cabană, s-ar fi bucurat să găsească o scuză să-şi scoată eşarfa.

Luminile erau aprinse înăuntru. Pusese casa la dispoziţia căpitanului Portland, să se folosească de ea, întrucât era aproape de câmp. Când Fernao îi deschise uşa, Laurence păşi înăuntru, unde îl găsi pe Dayes cu capul în mâini, la masă, înconjurat de alţi câţiva bărbaţi mai tineri, în uniformele Aviaţiei, iar pe Portland în picioare, lângă şemineu, privind flăcările cu o

expresie rigidă, dezaprobatoare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Laurence. Temeraire e bolnav?

— Nu, răspunse scurt Portland, a refuzat să accepte înlocuirea.

Dayes se ridică brusc de la masă şi făcu un pas înspre Laurence.

— E inacceptabil! Un Imperial în mâinile unui zevzec neinstruit din Marină…! strigă el.

Fu redus la tăcere de prietenii lui înainte să-i mai poată scăpa ceva, dar expresia fusese revoltător de jignitoare şi Laurence înhăţă numaidecât mânerul sabiei sale.

— Domnule, trebuie să dai socoteală, spuse el mânios, asta întrece măsura.

— Încetează, în Aviaţie nu există duel, interveni Portland. Andrews, pentru numele lui Dumnezeu, du-l la culcare şi dă-i nişte laudanum.

Tânărul care îl ţinea pe Dayes de braţul stâng încuviinţă din cap şi, împreună cu ceilalţi trei, îl scoase pe locotenent, zbătându-se, din încăpere. Laurence şi Portland rămaseră singuri, doar cu Fernao stând cu faţa împietrită într-un colţ şi continuând să ţină în mână o tavă cu o carafă pe ea.

Laurence se întoarse brusc către Portland:

— Unui gentilom nu i se poate cere să tolereze o asemenea remarcă!

— Viaţa unui aviator nu este numai a lui; nu i se poate îngădui să şi-o rişte atât de inutil, răspunse Portland pe un ton categoric. În Aviaţie nu există duel.

Sentinţa repetată avea valoare de lege şi Laurence fu nevoit să-i vadă justeţea; mâna i se relaxă încetul cu încetul, deşi culoarea furiei nu-i părăsi faţa.

— Atunci trebuie să-şi ceară scuze, domnule, de la mine şi de la Marină; a fost o remarcă scandaloasă.

Portland spuse:

— Şi să presupun că nici n-ai făcut niciodată şi nici n-ai auzit asemenea remarci scandaloase despre aviatori sau despre Forţele Aeriene?

Laurence rămase tăcut în faţa amărăciunii vădite din glasul lui Portland. Nu-i trecuse niciodată prin minte că şi aviatorii auzeau, fără îndoială, ei înşişi asemenea remarci şi le retransmiteau; acum înţelegea şi mai bine cât de sălbatică trebuia să fie acea ostilitate, dat fiind faptul că, după codul lor profesional, nu puteau nici măcar să răspundă.

— Căpitane, spuse el în cele din urmă, mai potolit, dacă asemenea remarci au fost făcute vreodată în prezenţa mea, pot spune că n-am fost eu însumi niciodată răspunzător de ele, iar, când a fost posibil, le-am criticat cu asprime. N-am plecat niciodată urechea la cuvinte insultătoare împotriva oricărei divizii a forţelor armate ale Maiestăţii Sale şi n-o voi face niciodată.

Acum veni rândul lui Portland să rămână tăcut şi, deşi pe un ton potrivnic, spuse, în cele din urmă:

— Te-am acuzat pe nedrept. Îmi cer scuze. Sper că Dayes, la rândul lui, îşi va prezenta scuzele când va fi mai puţin tulburat; n-ar fi vorbit astfel dacă n-ar fi suferit tocmai acum o dezamăgire atât de amară.

— Am înţeles din cele ce mi-aţi spus că exista un risc cunoscut, spuse Laurence. N-ar fi trebuit să-şi pună speranţe atât de mari. Fără îndoială, se poate aştepta să aibă succes cu un pui.

— Şi-a asumat riscul, spuse Portland. Şi-a ratat dreptul la promovare. Nu i se va mai îngădui o nouă încercare decât dacă îşi câştigă încă o şansă în focul luptei, iar asta e puţin probabil.

Aşadar, Dayes era în aceeaşi situaţie în care se aflase Riley înainte de ultima lor călătorie, însă, probabil, cu şi mai puţine şanse, dragonii fiind extrem de rari în Anglia. Laurence nu putea uita insulta, însă acum îi înţelegea mai bine emoţia şi nu putea să nu-l compătimească. Era, în definitiv, doar un copil.

— Înţeleg. Voi accepta bucuros o scuză, zise el; mai departe de-atât nu se putea îndemna să meargă.

Portland părea uşurat.

— Mă bucur să aud asta, zise el. Acum, cred c-ar fi cel mai bine să te duci să vorbeşti cu Temeraire. Trebuie că i-a fost dor de tine şi cred că n-a fost încântat să i se ceară să accepte o

înlocuire. Nădăjduiesc că putem vorbi din nou mâine. Ţi-am lăsat dormitorul neatins, aşa că nu trebuie să schimbi aşternuturile.

Laurence nu se lăsă greu convins: în câteva clipe, străbătea câmpul cu paşi mari. Pe măsură ce se apropia, desluşea trupul masiv al lui Temeraire la lumina semilunii; dragonul era încolăcit şi aproape nemişcat, doar strângând lanţul de aur între ghearele din faţă.

— Temeraire! strigă el, trecând prin poartă, şi capul mândru se ridică de îndată.

— Laurence? făcu el. Nesiguranţa din glasul lui era dureroasă.

— Da, sunt aici, răspunse Laurence, apropiindu-se grăbit, aproape alergând la sfârşit.

Mormăind încetişor, în adâncul gâtlejului, Temeraire îşi încolăci aripile şi picioarele din faţă în jurul lui şi îşi frecă nasul de el cu grijă; Laurence mângâie botul neted.

— Spunea că nu-ţi plac dragonii şi că ai vrut să te întorci pe corabia ta, zise Temeraire, cu glas scăzut. Spunea că ai zburat cu mine din obligaţie.

Lui Laurence i se tăie răsuflarea de furie; dacă l-ar fi avut pe Dayes în faţă, s-ar fi repezit la el cu mâinile goale şi l-ar fi bătut.

— Minţea, Temeraire, zise el, cu dificultate: aproape că se sufoca de furie.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, răspunse Temeraire. Dar n-a fost plăcut să aud asta; şi a încercat să-mi ia lanţul. Asta m-a înfuriat foarte tare. Şi nu s-a dat dus până nu l-am alungat, şi pe urmă tot n-ai venit. M-am gândit că poate te ţinea la distanţă şi nu ştiam unde să merg să te caut.

Laurence se aplecă şi-şi aşeză obrazul pe pielea moale şi caldă.

— Îmi pare nespus de rău, zise el. M-au convins că este în interesul tău să stau deoparte şi să-l las să încerce, dar ar fi trebuit să-mi dau seama ce fel de om este.

Temeraire tăcu mai multe minute, timp în care rămaseră liniştiţi unul lângă altul, apoi spuse:

— Laurence, bănuiesc că sunt prea mare acum ca să fiu pe o

corabie.

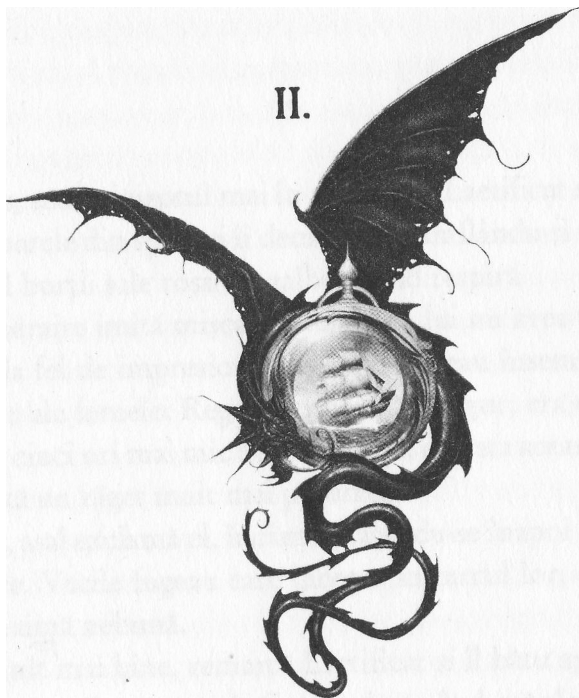
— Da, în general, în afară de un transportor de dragoni, răspunse Laurence, ridicându-şi capul. Întrebarea îl nedumerea.

— Dacă ţi-ar plăcea să te întorci pe corabia ta, continuă Temeraire, am să las pe altcineva să mă călărească. Nu pe el, fiindcă spune lucruri care nu sunt adevărate, dar nu te voi obliga să rămâi.

Laurence rămase nemişcat o clipă, cu mâinile pe capul lui Temeraire, învăluit în răsuflarea caldă a dragonului.

— Nu, dragul meu, zise el blând, în cele din urmă, ştiind că era cât se poate de adevărat, te prefer pe tine oricărei corăbii a Marinei.

II.

4

— Nu, scoate pieptul mai în afară, aşa. Laetificat se ridică pe picioarele din spate şi îi demonstră, umflându-şi imensul butoi al burţii sale roşii cu galben când respiră.

Temeraire imită mişcarea; dilatarea lui nu avea un efect vizual la fel de impresionant, căci îi lipseau însemnele viu colorate ale femelei Regal Copper şi, desigur, era deocamdată de cinci ori mai mic decât ea, însă, de data aceasta, reuşi să scoată un răget mult mai puternic.

— O, aşa! exclamă el, încântat, lăsându-se înapoi pe patru picioare. Vacile fugeau care încotro în ţarcul lor, cuprinse de o spaimă nebună.

— Mult mai bine, remarcă Laetificat şi îl bătu aprobator peste spate. Exersează de fiecare dată când mănânci; te va ajuta să-ţi creşti capacitatea pulmonară.

— Presupun că nu e o noutate pentru tine cât de multă nevoie avem de el, dată fiind situaţia în care ne aflăm, spuse Portland, întorcându-se către Laurence. Cei doi stăteau la marginea câmpului, departe de dezastrul pe care dragonii erau pe cale să-l facă. Majoritatea dragonilor lui Bonaparte sunt staţionaţi de-a lungul Rinului şi, desigur, a fost ocupat în Italia. Doar asta şi blocadele noastre navale îl împiedică să ne invadeze. Dar, dacă rezolvă lucrurile pe Continent aşa cum îşi doreşte şi eliberează câteva divizii aeriene, putem să ne luăm adio de la blocada de la Toulon. Pur şi simplu nu dispunem de destui dragoni aici, în Mediterana, ca să apere flota lui Nelson. Va trebui să se retragă şi pe urmă Villeneuve se va îndrepta direct spre Canal.

Laurence clătină posomorât din cap; citise ştirile despre mişcările lui Bonaparte cu mare nelinişte, de la acostarea corabiei *Reliant.*

— Ştiu că Nelson a încercat să ademenească flota franceză, scoţând-o din luptă, dar Villeneuve nu e un nătărău, chiar dacă nu e marinar. Un bombardament aerian e singura speranţă de a-l scoate din portul lui ferit.

— Ceea ce înseamnă că nu există nicio speranţă, cu forţele pe care le putem pune la bătaie în momentul de faţă, remarcă Portland. Divizia noastră Generală are câţiva dragoni Longwing care poate ar fi în stare s-o facă, dar nu ne putem lipsi de ei. Bonaparte s-ar năpusti imediat asupra Flotei Canalului.

— Un bombardament obişnuit nu e de-ajuns?

— Nu are suficientă precizie la mare distanţă, iar francezii au la Toulon şrapnele otrăvitoare. Niciun aviator care face doi bani nu şi-ar duce animalul aproape de fortificaţii. Portland îşi scutură capul. Nu, dar antrenăm acum un tânăr Longwing şi, dacă Temeraire va fi aşa de bun încât să crească mai repede, atunci poate că împreună ar reuşi, în scurt timp, să ia locul lui Excidium sau al lui Mortiferus la Canal. Chiar şi unul singur dintre cei doi ar putea fi de-ajuns la Toulon.

— Sunt sigur că se va strădui din răsputeri să vă facă pe plac, spuse Laurence, privind împrejur: dragonul în discuţie era la cea de-a doua vacă. Şi pot spune că voi face şi eu acelaşi lucru. Ştiu că nu sunt omul pe care l-aţi dorit aici, nici nu pot contrazice raţionamentul care ar prefera un aviator experimentat într-un rol atât de hotărâtor, dar sper că experienţa mea navală nu se va dovedi cu totul nefolositoare pe această scenă.

Portland oftă şi privi în pământ.

— O, drace, zise el. Era o reacţie ciudată, dar Portland părea neliniştit, nu furios şi, după o clipă, adăugă: N-avem cum s-o mai sucim: tu nu eşti aviator. Dacă ar fi doar o problemă de dibăcie sau de cunoştinţe, am avea destule necazuri şi aşa, dar… Se opri.

Laurence nu credea, judecând după tonul lui, că Portland îi punea la îndoială curajul. Omul fusese mai prietenos în dimineaţa aceasta. Până acum, lui Laurence i se părea că aviatorii îşi duceau pur şi simplu exclusivismul la extrem şi că, după ce acceptau pe cineva în cercul lor, comportamentul distant începea să dispară. Aşadar, nu se simţi jignit şi spuse:

— Domnule, nu-mi pot imagina unde altundeva credeţi că ar putea fi dificultatea.

— Nu, nu poţi, răspunse Portland rezervat. Ei, bine, n-am de gând să-mi fac necazuri; s-ar putea să decidă să te trimită cu

totul altundeva, nu la Loch Laggan. Dar prea mă grăbesc: ideea e că tu şi Temeraire trebuie să mergeţi în Anglia, pentru instrucţie, cât mai curând. După ce ajungeţi acolo, Comandamentul Aerian va putea hotărî cel mai bine cum să procedeze cu voi.

— Dar poate să ajungă în Anglia de aici, fără să aibă unde să se oprească pe drum? întrebă Laurence, preocupat acum doar de Temeraire. Trebuie să fie mai mult de o mie de mile; n-a zburat niciodată decât de la un capăt al insulei la celălalt.

— Aproape două mii. Şi nu, nu l-am primejdui niciodată aşa, răspunse Portland. Există un vas de transport din Noua Scoţie; câţiva dragoni au venit de acolo în divizia noastră acum trei zile, aşa că îi cunoaştem destul de bine poziţia şi cred că se află la mai puţin de o sută de mile depărtare. Vă vom escorta până acolo. Dacă Temeraire oboseşte, Laetificat îl poate sprijini pentru destulă vreme încât să se poată odihni.

Laurence era uşurat să audă planul propus, însă discuţia îl făcu să-şi dea seama cât de neplăcută avea să fie situaţia lui până când neştiinţa îi va fi corijată. Dacă Portland i-ar fi alungat temerile, Laurence n-ar fi avut cum să judece situaţia de unul singur. Chiar şi o sută de mile reprezenta o distanţă mare; le-ar lua trei ore sau mai mult în aer. Dar aşa, cel puţin, era încrezător că s-ar putea descurca. Străbătuseră de trei ori lungimea insulei chiar cu o zi înainte, când îl vizitaseră pe Sir Edward, şi Temeraire nu păruse câtuşi de puţin obosit.

— Când propuneţi să plecăm? întrebă el.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. În definitiv, vasul de transport se îndepărtează de noi, spuse Portland. Poţi să fii gata într-o jumătate de oră?

Laurence făcu ochii mari.

— Presupun că da, dacă îmi trimit cele mai multe lucruri înapoi pe *Reliant,* pentru a fi transportate, spuse el şovăitor.

— De ce-ai face-o? întrebă Portland. Laet poate duce tot ce ai; pe Temeraire n-o să-l împovărăm.

— Nu, vreau doar să spun că lucrurile mele nu sunt împachetate, preciză Laurence. Sunt obişnuit să aştept fluxul; îmi dau seama că va trebui să fiu cu un pas înainte, de-acum încolo.

Portland părea încă nedumerit şi, când veni în camera lui Laurence, douăzeci de minute mai târziu, se holbă fără sfială la cufărul de marinar căruia Laurence îi dăduse o nouă destinaţie. Nu avusese timp să umple nici jumătate din el. Laurence tocmai vâra înăuntru câteva pături, ca să ocupe locul gol de deasupra, dar se opri:

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, privind în jos. Cufărul nu era atât de mare încât să-i pună vreo problemă lui Laetificat.

— Nu e de mirare că ţi-a trebuit atât timp. Întotdeauna împachetezi cu atâta grijă? întrebă Portland. N-ai putea pur şi simplu să arunci restul lucrurilor în câţiva saci? Putem să-i strângem în curele destul de uşor.

Laurence îşi înghiţi primul răspuns – nu mai trebuia să se întrebe de ce aviatorii arătau, până la unul, şifonaţi; îşi imaginase că datorită vreunei tehnici avansate de zbor.

— Nu, mulţumesc. Fernao îmi va duce lucrurile celelalte pe *Reliant* şi mă pot descurca perfect cu ce am aici, răspunse el, aşezând păturile înăuntru. Le legă, fixă totul bine şi apoi încuie cufărul. Gata. Acum sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Portland chemă înăuntru doi dintre aviaspiranţii lui ca să ia cufărul. Laurence îi urmă afară şi fu, pentru prima oară, martor la punerea în mişcare a unui echipaj aerian complet. Temeraire şi Laurence priviră cu interes, dintr-o parte, cum Laetificat stătea răbdătoare sub furnicarul de sergenţi care alergau în sus şi-n jos pe coastele ei, cu aceeaşi uşurinţă cu care i se agăţau sub burtă sau i se cocoţau pe spate. Băieţii ridicau două adăposturi din pânză de vele, unul deasupra şi unul dedesubt. Acestea erau ca nişte corturi mici, asimetrice, încadrate de multe fâşii subţiri şi flexibile de metal. Panourile din faţă, care formau corpul principal al cortului, erau lungi şi înclinate, evident pentru a opune cât mai puţină rezistenţă vântului, iar lateralele şi partea din faţă erau făcute din plasă.

Sergenţii păreau cu toţii mai tineri de doisprezece ani; aviaspiranţii aveau vârste mai variate, întocmai ca aspiranţii de la bordul unei corăbii. Patru dintre cei mai în vârstă tocmai se apropiau clătinându-se sub povara unui lanţ greu, înfăşurat în

piele, pe care îl traseră în faţa lui Laetificat. Aceasta îl ridică singură, aşezându-şi-l peste greabăn, chiar în faţa cortului, iar sergenţii se grăbiră să-l fixeze de restul hamului cu multe curele şi lanţuri mai mici.

Folosind această legătură, atârnară apoi sub burta lui Laetificat un fel de hamac făcut din bucăţi de lanţ. Laurence îşi văzu propriul cufăr tras înăuntru, împreună cu o mulţime de saci şi pachete. Se înfiora văzând neorânduiala în care erau încărcate bagajele şi se felicită încă o dată că îşi împachetase cu grijă lucrurile: era convins că puteau să-i răstoarne de zece ori cufărul cu susul în jos fără să-i răvăşească hainele.

O căptuşeală lată din piele şi lână, de grosimea unui braţ vânjos, fu aşezată peste toate acestea, pe urmă marginile hamacului fură trase în sus şi agăţate de harnaşament, bine întinse, distribuind greutatea bagajului şi strângându-l cât mai aproape de burta dragonului. Laurence fu cuprins de un sentiment de nemulţumire faţă de respectivele manevre. Se gândea, în sinea lui, că va găsi un aranjament mai bun pentru Temeraire atunci când va veni vremea.

Cu toate acestea, procedeul avea un avantaj semnificativ faţă de pregătirile navale: dură cincisprezece minute, de la început până la sfârşit, şi pe urmă aveau în faţa lor un dragon cu întreg echipamentul pentru misiuni uşoare pe el. Laetificat se ridică pe picioarele din spate, îşi desfăcu aripile şi fâlfâi de câteva ori; vântul bătea destul de puternic încât aproape să-l răstoarne pe Laurence, dar bagajele aproape că nu se clintiră.

— Toate bune, declară Laetificat, căzând înapoi pe patru picioare; pământul se zgudui sub impact.

— Veghetorii la bord, spuse Portland. Patru sergenţi se căţărară şi îşi ocupară poziţiile pe umeri şi coapse, deasupra şi dedesubt, fixându-se de ham. Spinarişti şi nacelişti!

Îndată urcară două grupuri de câte opt aviaspiranţi, unul intrând în cortul de deasupra, celălalt dedesubt: Laurence era uluit să-şi dea seama cât de mari erau de fapt adăposturile; păreau mici doar prin comparaţie cu dimensiunile gigantice ale lui Laetificat.

Echipele fură urmate apoi de cei doisprezece puşcaşi care îşi verificaseră şi îşi încărcaseră armele pe când ceilalţi montaseră harnaşamentul.

Laurence îl observă pe locotenentul Dayes în fruntea lor şi se încruntă: uitase de el, în toată agitaţia. Dayes nu-i prezentase niciun fel de scuze; acum, după toate aparenţele, n-aveau să se mai vadă multă vreme. Probabil era mai bine: Laurence nu era sigur că i-ar fi putut accepta scuzele, după ce auzise povestea lui Temeraire şi, întrucât era imposibil să-l provoace la duel, situaţia ar fi fost cel puţin stânjenitoare.

Odată puşcaşii îmbarcaţi, Portland făcu un tur complet în jurul dragonului şi pe dedesubt.

— Foarte bine; echipajul de sol, la bord. Mâna de oameni rămaşi urcară în echipamentul de pântece şi se legară înăuntru; abia atunci urcă şi Portland însuşi, ridicat de Laetificat. Îşi continuă inspecţia sus, manevrând hamurile cu aceeaşi uşurinţă ca oricare dintre micii sergenţi şi, în cele din urmă, îşi ocupă poziţia la baza gâtului dragonului. Cred că suntem gata. Căpitane Laurence?

Laurence îşi dădu seama cu întârziere că se afla încă la sol; fusese prea interesat de operaţiuni ca să urce el însuşi. Se întoarse, dar înainte să se caţere în ham, Temeraire îl apucă cu grijă şi îl aşeză la bord, imitând mişcarea lui Laetificat. Laurence zâmbi tainic şi mângâie gâtul dragonului.

— Mulţumesc, Temeraire, spuse el, legându-se în ham. Portland îi declarase hamul improvizat adecvat pentru această călătorie, dar cu un aer dezaprobator. Domnule, suntem gata! îi strigă el lui Portland.

— Atunci, porniţi! Cel mai mic se ridică primul, îi explică Portland. Vom prelua conducerea odată ajunşi în aer.

Laurence clătină din cap; Temeraire se concentră şi sări, şi lumea se micşoră în urma lor.

Comandamentul Aerian era situat în regiunea rurală, chiar la sud-est de Chatham, destul de aproape de Londra ca să permită consultări zilnice cu Amiralitatea şi Consiliul de Război. Fusese

un zbor uşor de o oră de la Dover, cu unduitoarele câmpuri verzi, pe care le cunoştea atât de bine întinse dedesubt, ca o tablă de şah, şi cu Londra ca o urmă a unor turnuri îndepărtate, purpurii şi înceţoşate.

Deşi curierii ajunseseră în Anglia cu mult înaintea lui şi era probabil aşteptat, Laurence nu fu chemat la comandament decât a doua zi de dimineaţă. Chiar şi atunci, fu lăsat să aştepte aproape două ore în faţa biroului amiralului Powys. În cele din urmă, uşa se deschise. Păşind înăuntru, Laurence se uită curios de la amiralul Powys la amiralul Bowden, care şedea în dreapta biroului. Afară, pe culoar, nu se desluşiseră cuvintele, dar Laurence nu putuse să nu audă glasuri ridicate, iar Bowden era încă roşu la faţă şi încruntat.

— Da, căpitane Laurence, intră, nu te sfii, spuse Powys, făcându-i semn cu o mână cu degete durdulii. Cât de minunat arată Temeraire! L-am văzut mâncând azi-dimineaţă: are deja aproape nouă tone, aş zice. Meriţi cele mai înalte aprecieri. Şi l-ai hrănit numai cu peşte în primele două săptămâni, şi cât timp a fost pe nava de transport? Remarcabil, cu adevărat remarcabil; trebuie să ne gândim să-i îmbunătăţim dieta generală.

— Da, da; asta e irelevant, interveni nerăbdător Bowden.

Powys se încruntă la Bodwen, apoi continuă, poate puţin prea entuziast:

— În orice caz, este cu siguranţă pregătit să înceapă instrucţia şi, desigur, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă să te aducem şi pe tine la nivelul cerut. Desigur, te-am confirmat în rang: ca îngrijitor, vei fi, oricum, făcut căpitan. Dar vei avea multă treabă; zece ani de instrucţie nu se pot recupera într-o singură zi.

Laurence se înclină.

— Domnule, Temeraire şi cu mine suntem la dispoziţia voastră, spuse el, dar cu reţinere.

Simţea la ambii bărbaţi aceeaşi ciudată reticenţă legată de instruirea lui pe care o manifestase Portland. Multe posibile explicaţii pentru o asemenea atitudine îi trecuseră prin minte lui Laurence, în timpul celor două săptămâni la bordul navei de

transport, cele mai multe neplăcute. Un băiat de şapte ani, luat de acasă înainte să aibă caracterul pe deplin format, putea fi cu uşurinţă forţat să accepte un tratament pe care un bărbat în toată firea nu l-ar suporta niciodată şi, cu toate acestea, aviatorii înşişi îl considerau necesar, trecuţi fiind la rândul lor prin asta. Laurence nu se putea gândi la vreun alt motiv care să-i facă pe toţi atât de evazivi în privinţa subiectului.

Inima i se strânse şi mai mult când Powys spuse:

— Ei, bine, trebuie să te trimitem la Loch Laggan. Era locul pe care îl pomenise Portland şi faţă de care se arătase atât de neliniştit. Nu încape îndoială că este cel mai bun loc pentru tine, continuă Powys. Trebuie neîntârziat să vă pregătim pe amândoi pentru misiune şi nu m-ar surprinde dacă Temeraire ar fi gata să intre în luptă la sfârşitul verii.

— Domnule, scuzaţi-mă, dar n-am auzit niciodată despre acest loc. Bănuiesc că se află în Scoţia, nu? zise Laurence, întrebător. Spera să-l tragă pe Powys de limbă.

— Da, în comitatul Inverness. E unul dintre cele mai mari adăposturi şi cu siguranţă cel mai bun pentru antrenamentul intensiv, răspunse Powys. Locotenentul Greene, care aşteaptă afară, îţi va arăta drumul şi-ţi va indica un adăpost pe traseu, unde să înnoptaţi. Sunt sigur că veţi ajunge la destinaţie fără nicio dificultate.

Era în mod evident o concediere şi Laurence ştia că nu mai putea pune alte întrebări. În această situaţie, avea o solicitare mai presantă:

— Voi vorbi cu el, domnule, spuse Laurence. Dar, dacă nu aveţi nimic împotrivă, mi-ar plăcea să mă opresc peste noapte în casa familiei mele din Nottinghamshire. Acolo vom găsi loc destul pentru Temeraire şi căprioare să mănânce.

Părinţii lui erau cu siguranţă în oraş în această perioadă a anului, dar familia Galman rămânea adesea la ţară şi poate că exista o şansă s-o vadă pe Edith, chiar dacă numai în treacăt.

— O, fireşte, cum să nu, răspunse Powys. Îmi pare rău că nu-ţi pot da o permisie mai lungă. O meriţi, cu siguranţă, dar nu cred că putem să irosim timpul: o săptămână ar putea schimba totul.

— Vă mulţumesc, domnule, înţeleg perfect, zise Laurence şi cu asta se înclină şi plecă.

Înarmat de locotenentul Greene cu o hartă excelentă, Laurence îşi începu numaidecât pregătirile. Zăbovise ceva vreme în Dover ca să achiziţioneze o colecţie de cutii uşoare de carton; se gândea că forma lor cilindrică s-ar putea aşeza mai bine pe trupul lui Temeraire, iar apoi îşi transferă toate lucrurile în ele. Ştia că era o apariţie neobişnuită, ducând afară, la Temeraire, o sumedenie de cutii mai potrivite pentru pălăriile unor doamne, dar, după ce le fixă de burta dragonului şi văzu cât de puţin îi îngroşau silueta, nu putu să nu se simtă oarecum mândru de sine.

— Sunt chiar comode, nici nu le simt, îl asigură Temeraire, ridicându-se pe picioarele din spate şi fluturându-şi aripile, să verifice dacă erau bine aşezate, întocmai cum făcuse Laetificat în Madeira. Nu putem face rost de un cort din acela? Ar fi mult mai comod pentru tine să călătoreşti ferit de vânt.

— Dar n-am habar cum se montează, dragul meu, răspunse Laurence, zâmbind în faţa grijii pe care i-o arăta Temeraire. Însă am să mă descurc destul de bine: cu mantaua de piele pe care mi-au dat-o, îmi va fi chiar cald.

— În orice caz, asta trebuie să mai aştepte până când vei avea un ham adecvat; pentru corturi e nevoie de cleme de fixare. Aşadar, Laurence, sunteţi aproape gata de plecare? Bowden se apropiase de ei şi intervenise în discuţie pe neobservate. I se alătură lui Laurence, care stătea în faţa lui Temeraire, şi se aplecă puţin să examineze cutiile. Hm, văd că eşti pus să ne întorci pe dos toate obiceiurile după cum îţi convine ţie.

— Nu, domnule, sper că nu, zise Laurence, păstrându-şi calmul. Nu i-ar fi fost de niciun folos să-l îndepărteze pe acest om, căci era unul dintre comandanţii superiori ai Forţelor Aeriene şi putea foarte bine să aibă un cuvânt de spus în privinţa detaşărilor pe care le primea Temeraire. Dar cufărul meu era incomod pentru el, iar acestea păreau cel mai bun înlocuitor de care am putut face rost într-un timp atât de scurt.

— S-ar putea să fie bune, spuse Bowden, îndreptându-şi

spatele. Sper să-ţi fie la fel de uşor să laşi la o parte şi celelalte idei marinăreşti, precum ai lăsat cufărul, Laurence. Trebuie să fii aviator acum.

— Sunt aviator, domnule; şi asta bucuros, răspunse Laurence. Dar nu pot să mă prefac că am de gând să las la o parte obiceiurile şi modul de gândire formate de-a lungul unei vieţi. Fie că aş vrea, fie că nu, mă îndoiesc că ar fi măcar posibil.

Din fericire, Bowden primi asta fără mânie, dar îşi scutură capul:

— Nu, n-ar fi. Şi aşa am şi spus… în fine, am venit să-ţi explic ceva: ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai feri de discuţii cu cei care nu sunt în Aviaţie despre oricare aspecte ale instruirii tale. Maiestatea Sa consideră cu cale să ne folosim capetele pentru a obţine cele mai bune rezultate în misiunea noastră; nu dorim să luăm în considerare opiniile persoanelor din afară. Ai înţeles?

— Am înţeles perfect, zise Laurence posomorât. Neobişnuitul ordin îi adeverea cele mai negre bănuieli. Dar dacă niciuna dintre acestea nu ieşea la iveală şi nu i se înfăţişa limpede, nu avea cum să ridice vreo obiecţie; asta îl scotea din ţâţâni. Domnule, spuse el, hotărându-se să mai încerce o dată să scoată adevărul la lumină, dacă aţi fi bun să-mi spuneţi de ce adăpostul din Scoţia e mai potrivit pentru instruirea mea decât acesta, aş fi recunoscător să ştiu la ce să mă aştept.

— Ţi s-a ordonat să mergi acolo: din acest motiv adăpostul din Scoţia este singurul loc potrivit, răspunse aspru Bowen. Însă păru apoi să se înmoaie, căci adăugă, pe un ton mai puţin sever: Instructorul din Laggan e calificat anume pentru pregătirea rapidă a piloţilor fără experienţă.

— Fără experienţă? se miră Laurence, pierdut. Credeam că un aviator trebuie să se înroleze la vârsta de şapte ani. Doar nu vreţi să spuneţi că există băieţi care conduc deja dragoni la vârsta asta?

— Nu, fireşte că nu, răspunse Bowden. Dar nu eşti primul aviator care vine din afară sau fără instrucţia pe care ne-am dori-o. Din când în când, câte un pui e cuprins de toane şi trebuie să luăm pe oricine pe care puiul poate fi convins să-l accepte.

Izbucni într-un râs scurt, sforăit. Dragonii sunt fiinţe ciudate şi n-ai cum să-i înţelegi; unii chiar se ataşează de ofiţeri de Marină. Îl lovi pe Temeraire peste coapsă şi plecă la fel de neaşteptat cum venise, fără o vorbă de despărţire, dar, după câte se părea, mai binedispus, lăsându-l pe Laurence la fel de nedumerit ca înainte.

Zborul spre Nottinghamshire dură câteva ore şi îi oferi lui Laurence mai mult timp decât i-ar fi plăcut ca să cugete la ceea ce îl aştepta în Scoţia. Nu-i plăcea să-şi imagineze ce presupuneau Bowden, Powys şi Portland că va dezaproba el cu atâta fermitate, şi încă şi mai puţin îi plăcea să încerce să-şi închipuie ce ar trebui să facă dacă ar găsi situaţia de nesuportat.

O singură dată avusese o experienţă cu adevărat nefericită în cariera sa navală: ca proaspăt locotenent, în vârstă de şaptesprezece ani, fusese numit pe *Shorewise,* sub comanda căpitanului Barstowe, un bărbat mai în vârstă şi o relicvă a unei Marine mai vechi, în care ofiţerilor nu li se ceruse să fie şi gentilomi. Barstowe era fiul nelegitim al unui negustor cu o avere mediocră şi al unei femei cu un caracter la fel de mediocru; ajunsese pe mare când era copil, pe corăbiile tatălui său, şi fusese vârât în Marină ca matelot. Dăduse dovadă de un mare curaj în luptă şi de o minte ageră la matematică, ceea ce-i adusese promovarea, la început la gradul de sublocotenent, apoi de locotenent şi, printr-o întorsătură a sorţii, în postul de căpitan, dar nu-şi pierduse niciodată nimic din grosolănia obârşiei sale. Şi, ceea ce era şi mai rău, Barstowe era conştient de propria sa lipsă de maniere şi iritat de cei care, în mintea lui, îl făceau să simtă acea carenţă. Nu era o ranchiună nemeritată: existau mulţi ofiţeri care îl priveau chiorâş şi şuşoteau pe seama lui. Dar văzuse în manierele degajate şi plăcute ale lui Laurence o insultă intenţionată şi îl pedepsise fără cruţare pentru ele. Moartea lui Barstowe de pneumonie, după trei luni de călătorie, îi salvase poate lui Laurence viaţa şi, cel puţin, îl eliberase de nesfârşita năuceală a carturilor duble sau triple, de un regim cu biscuiţi şi apă şi de pericolele conducerii unei unităţi de artilerie compuse din cei mai răi şi mai neîndemânatici oameni de la bord.

Laurence simţea şi acum o oroare instinctivă când se gândea

la acea experienţă; nu era câtuşi de puţin pregătit să fie condus din nou de un astfel de om, iar în vorbele rău prevestitoare ale lui Bowden despre primirea în Aviaţie a oricui era acceptat de un pui de dragon citea un indiciu că instructorul lui sau poate ceilalţi colegi aveau să fie de un asemenea calibru. Şi, chiar dacă Laurence nu mai era un băiat de şaptesprezece ani, nici într-o poziţie atât de vulnerabilă, acum trebuia să se gândească la Temeraire şi la misiunea pe care o împărţeau.

Mâinile i se strânseră involuntar pe hăţuri şi Temeraire privi împrejur.

— Te simţi bine, Laurence? întrebă el. Ai fost aşa de tăcut!

— Iartă-mă. Eram doar dus pe gânduri, răspunse Laurence, mângâind gâtul dragonului. Nu e nimic. N-ai obosit deloc? Ai vrea să te opreşti şi să te odihneşti o vreme?

— Nu, nu sunt obosit, dar tu nu spui adevărul. Aud în glasul tău că eşti nefericit, spuse îngrijorat Temeraire. Nu e bine că vom începe instrucţia? Sau ţi-e dor de corabia ta?

— Văd că am ajuns o carte deschisă pentru tine, zise Laurence cu mâhnire. Nu mi-e dor deloc de corabia mea, nu, dar voi recunoaşte că mă îngrijorează puţin instrucţia noastră. Powys şi Bowden au avut o atitudine foarte ciudată în privinţa asta şi nu sunt sigur ce fel de primire ne aşteaptă în Scoţia sau cum ne va plăcea.

— Dacă nu ne place, putem să plecăm de-acolo pur şi simplu, nu-i aşa? întrebă Temeraire.

— Nu e aşa de uşor, nu suntem liberi, ştii, răspunse Laurence. Eu sunt un ofiţer al regelui, iar tu eşti un dragon al regelui, nu putem face cum credem noi de cuviinţă.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe rege; nu sunt proprietatea lui, ca o oaie, protestă Temeraire. Dacă aparţin cuiva, acela eşti tu, iar tu îmi aparţii mie. N-am să rămân în Scoţia dacă eşti nefericit acolo.

— O, Doamne! exclamă Laurence. Nu era pentru prima dată când Temeraire dovedea o tendinţă îngrijorătoare spre gândirea independentă, iar aceasta părea să sporească pe măsură ce creştea şi începea să petreacă mai mult timp treaz. Laurence nu

era el însuşi deosebit de interesat de filosofia politică şi i se părea grozav de complicat să elaboreze explicaţii pentru ceea ce lui i se părea limpede şi firesc. Nu e chiar un drept de proprietate, dar noi îi datorăm loialitate. În plus, adăugă el, ne-ar fi greu să-ţi asigurăm hrana dacă n-ar plăti Coroana pentru mâncarea ta.

— Vacile sunt delicioase, dar nu mă deranjează să mănânc peşte, declară Temeraire. Poate că am putea să găsim o corabie mare, cum ar fi o navă de transport, şi să ne întoarcem pe mare.

Laurence râse în faţa acestei imagini.

— Să mă transform pentru tine în rege al piraţilor, să mă apuc să jefuiesc în Indiile de Vest şi să umplu o ascunzătoare cu aur de pe corăbiile spaniole de negoţ? Mângâie gâtul lui Temeraire.

— Sună palpitant, spuse dragonul, cu imaginaţia stârnită. Nu putem?

— Nu, ne-am născut prea târziu; nu mai există piraţi adevăraţi, răspunse Laurence. Spaniolii au alungat cu foc ultima ceată de piraţi din Tortuga, în secolul trecut. Acum mai există doar câteva corăbii independente sau, cel mult, echipaje-dragon şi acestea mereu în pericol de a fi nimicite. Şi nu ţi-ar plăcea cu adevărat să lupţi doar din lăcomie; nu e la fel ca atunci când îţi faci datoria faţă de rege şi ţară, când ştii că aperi Anglia.

— Are nevoie de apărare? întrebă Temeraire, privind în jos. Pare foarte liniştită, după câte văd eu.

— Da, pentru că este misiunea noastră şi a Marinei s-o păstrăm aşa, îi explică Laurence. Dacă nu ne-am face treaba, francezii ar veni peste Canal. Sunt acolo, nu foarte departe la est, iar Bonaparte are o armată de o sută de mii de oameni care aşteaptă să treacă în clipa în care-i lăsăm. De aceea trebuie să ne facem datoria; e ca şi cu marinarii de pe *Reliant,* care nu pot face întotdeauna numai ce vor. Atunci, corabia nu ar naviga.

În replică, Temeraire murmură dus pe gânduri, adânc, în pântece. Laurence simţea sunetul reverberând prin propriul trup. Dragonul încetini puţin ritmul; plană o vreme şi pe urmă se ridică înapoi în aer, în spirală, înainte de a pluti din nou, întocmai ca un om care se plimbă de colo-colo. Privi din nou împrejur.

— Laurence, mă gândeam: dacă trebuie să mergem la Loch Laggan, atunci n-avem ce decizie să luăm în momentul de faţă. Şi fiindcă nu ştim ce-ar putea să fie în neregulă acolo, nu putem să ne gândim la ceva de făcut acum. Aşa că n-ar trebui să-ţi faci griji până când ajungem şi vedem cum stau lucrurile.

— Dragul meu, e un sfat excelent şi voi încerca să-l urmez, spuse Laurence, adăugând: Dar nu sunt sigur că pot; e prea greu să nu mă gândesc la asta.

— Ai putea să-mi mai povesteşti despre Armadă şi cum au distrus flota spaniolă Sir Francis Drake şi Conflagraţia, sugeră Temeraire.

— Iarăşi? se miră Laurence. Foarte bine, deşi în acest caz voi începe să-ţi pun memoria la îndoială.

— Îmi amintesc povestea perfect, spuse Temeraire cu demnitate, dar îmi place să te aud pe tine spunând-o.

Datorită lui Temeraire, care-l punea să repete părţile preferate şi îi adresa întrebări despre dragoni şi corăbii la care Laurence credea că niciun cărturar n-ar fi putut răspunde, restul zborului trecu fără să aibă răgazul să-şi mai facă griji. Se înserase de-a binelea când, în sfârşit, se apropiară de casa familiei sale de la Wollaton Hall şi, în întuneric, majoritatea ferestrelor străluceau.

Temeraire înconjură casa de câteva ori, din curiozitate, cu pupilele larg deschise. Laurence, privind în jos şi el, numără ferestrele luminate şi îşi dădu seama că locuinţa nu putea fi goală. Presupusese că va fi, cu sezonul londonez încă în toi, dar acum era prea târziu să caute alt loc de odihnă pentru dragon.

— Temeraire, trebuie să fie un ţarc gol în spatele grajdurilor, spre sud-est. Acolo, îl vezi?

— Da, e înconjurat de un gard, spuse Temeraire, uitându-se. Să aterizez acolo?

— Da, mulţumesc. Mă tem că trebuie să te rog să stai acolo, fiindcă, fără îndoială, caii ar fi loviţi de streche dacă te-ai apropia de grajduri. După ce Temeraire ateriză, Laurence coborî şi îi mângâie botul cald. Am să aranjez să primeşti ceva de mâncare, de îndată ce vorbesc cu părinţii mei, dacă sunt într-adevăr acasă.

Dar s-ar putea să dureze ceva vreme, spuse el, pe un ton vinovat.

— Nu-i nevoie să-mi aduci de mâncare în seara asta. Am mâncat bine înainte de plecare şi mi-e somn. Voi mânca mâine dimineaţă câteva căprioare de-acolo, adăugă Temeraire, aşezându-se şi încolăcindu-şi coada în jurul picioarelor. Ar trebui să rămâi înăuntru; e mai frig aici decât în Madeira şi nu vreau să te îmbolnăveşti.

— E foarte ciudat ca o fiinţă de şase săptămâni să facă pe dădaca, remarcă Laurence amuzat, deşi, chiar în timp ce spunea asta, nu-i venea să creadă că Temeraire era atât de mic.

În multe privinţe, dragonul păruse matur încă de când ieşise din găoace şi, de la eclozare încoace, sorbea cunoaşterea lumii cu atâta nesaţ încât golurile din înţelegerea lui dispăreau cu o viteză uluitoare. Laurence nu se mai gândea la el ca la o fiinţă de care era responsabil, ci mai degrabă ca la un prieten apropiat, deja cel mai drag din viaţa lui, şi unul pe care se putea bizui fără rezerve. Instrucţia deveni mai puţin înfricoşătoare pentru Laurence când se uită la deja-adormitul Temeraire, iar pe Barstowe îl puse deoparte, în amintire, ca pe un coşmar. Cu siguranţă nu putea să-i aştepte nimic ce nu puteau înfrunta împreună.

Totuşi, familia trebuia să şi-o înfrunte singur. Apropiindu-se de casă, dinspre grajd, vedea că prima sa impresie din văzduh fusese corectă: camera de zi era intens luminată şi multe dintre dormitoare aveau înăuntru lumina unor lumânări. Era cu siguranţă o petrecere de familie, în pofida perioadei din an.

Trimise un lacheu să-l anunţe pe tatăl său că venise acasă şi urcă în camera lui pe scările din spate, să se schimbe. I-ar fi plăcut să facă o baie, dar considera că trebuia să coboare numaidecât, din politeţe. Orice altceva ar fi putut mirosi a eschivare. Se mulţumi să-şi spele faţa şi mâinile în lighean; din fericire, îşi adusese ţinuta de seară. Imaginea sa din oglindă i se părea străină, cu noua tunică verde-închis a Forţelor Aeriene, cu tresele aurii pe umeri în loc de epoleţi. Fusese cumpărată în Dover, fiind începută pentru altcineva şi ajustată în mare grabă în timp ce Laurence aştepta, dar îi venea destul de bine.

Mai mult de o duzină de oameni erau adunaţi în salon, în afară de părinţii lui. Conversaţia leneşă se stinse când intră el, apoi fu reluată cu glasuri şoptite şi îl urmări în timp ce străbătea încăperea. Mama îi ieşi în întâmpinare. Avea o faţă liniştită, dar uşor imobilă ca expresie, iar Laurence îi simţi încordarea când se aplecă s-o sărute pe obraz.

— Îmi pare rău că dau buzna în felul acesta, neanunţat, spuse el. Nu mă aşteptam să găsesc pe nimeni acasă. Sunt aici doar pentru noaptea asta şi dimineaţă plec în Scoţia.

— O, îmi pare rău să aud asta, dragul meu, dar suntem foarte bucuroşi să te vedem, chiar dacă pentru scurt timp, spuse ea. Ai cunoscut-o pe domnişoara Montagu?

Musafirii erau în cea mai mare parte prieteni vechi ai părinţilor lui, pe care nu-i cunoştea foarte bine, dar, aşa cum bănuise că putea să se întâmple, vecinii lor se numărau printre invitaţi, iar Edith Galman era acolo, cu părinţii ei. Laurence nu ştia dacă să fie încântat sau nefericit. Simţea că trebuia să se bucure să o vadă şi pentru ocazia care altfel n-ar fi venit multă vreme, însă în privirile cu care îl întâmpinau toţi cei prezenţi era un fel de subînţeles nerostit, profund stingheritor, şi Laurence se simţi cu totul nepregătit să dea ochii cu ea într-un cadru atât de public.

Când se aplecă să-i sărute mâna, expresia ei nu-i dădu niciun indiciu legat de sentimentele pe care le avea: avea o fire greu de tulburat şi, dacă fusese surprinsă de vestea sosirii lui, îşi recăpătase deja stăpânirea de sine.

— Mă bucur să te văd, Will, spuse ea, în felul ei potolit şi, deşi Laurence nu putea depista nicio undă de căldură în glasul ei, se gândi că măcar nu părea furioasă sau supărată.

Din nefericire, nu avu imediat ocazia să schimbe cu ea o vorbă în particular; era deja antrenată într-o conversaţie cu Bertram Woolvey şi, cu obişnuitele ei bune maniere, Edith reveni la aceasta de îndată ce isprăviră cu politeţurile. Woolvey înclină capul politicos, dar nu se clinti să-i cedeze lui Laurence locul. Deşi părinţii lor se învârteau în aceleaşi cercuri, lui Woolvey nu i se ceruse să-şi caute niciun fel de ocupaţie, fiind moştenitorul

tatălui său şi lipsindu-i orice interes faţă de politică. Îşi petrecea timpul vânând la ţară sau jucând pe mize mari în oraş. Laurence îi găsea conversaţia monotonă şi nu deveniseră niciodată prieteni.

Oricum, nu putea să nu-i salute respectuos pe ceilalţi oaspeţi; era greu să le înfrunte cu detaşare privirile directe şi singurul lucru mai puţin plăcut decât dezaprobarea din multe glasuri era nuanţa de milă din altele. De departe cel mai neplăcut moment îl aştepta la masa la care tatăl său juca whist. Lordul Allendale se uită profund dezaprobator la tunica lui Laurence şi nu-i adresă fiului său niciun cuvânt.

Tăcerea stânjenitoare care se abătu asupra colţului lor de încăpere era extrem de apăsătoare. Laurence fu salvat de mama lui, care-i ceru să completeze echipa de la o altă masă, iar el se aşeză recunoscător şi se cufundă în încâlcelile jocului. Tovarăşii lui de masă erau domni mai în vârstă: lordul Galman şi alţi doi, prieteni şi aliaţi politici ai tatălui său. Erau jucători împătimiţi şi nu-l chinuiră cu mai multă conversaţie decât cerea politeţea.

Nu se putea stăpâni să arunce, din când în când, câte o privire către Edith, deşi nu-i putea auzi glasul. Woolvey continua s-o acapareze, iar lui Laurence nu putea decât să-i displacă să-l vadă apropiindu-se atât de mult şi vorbind cu ea atât de intim. Lordul Galman fu nevoit să-i direcţioneze blând atenţia înapoi la joc, după ce atitudinea lui absentă îi ţinu în loc. Laurence le ceru scuze celor de la masă, oarecum jenat, şi îşi plecă din nou capul asupra cărţilor.

— Mergi la Loch Laggan, presupun, zise amiralul Mekinnon, acordându-i câteva clipe în care să regăsească firul jocului. Am locuit nu departe când eram copil şi un prieten al meu stătea lângă satul Laggan; vedeam zborurile deasupra capului.

— Da, domnule, vom fi instruiţi acolo, răspunse Laurence, jucându-şi cartea. Vicontele Hale, la stânga lui, continuă jocul, iar lordul Galman luă levata.

— Sunt nişte indivizi ciudaţi acolo; jumătate din sat se înrolează, dar localnicii urcă, aviatorii nu coboară decât din când în când, la tavernă, să vadă vreo fată. E mai uşor decât pe mare,

de-asta măcar, ha, ha! După ce-şi rosti remarca grosolană, Mekinnon îşi aminti tardiv de compania în care se afla; aruncă o privire peste umăr, jenat, ca să vadă dacă îl auzise vreuna dintre doamne, şi abandonă subiectul.

Woolvey o conduse pe Edith la cină. Laurence strica echilibrul mesei prin prezenţa lui şi fu nevoit să se aşeze în celălalt capăt, unde putea simţi toată suferinţa de a asista la conversaţia lor, fără nimic din plăcerea de a participa la ea. Domnişoara Montagu, aşezată la stânga lui, era drăguţă, dar avea un aer posac şi îl neglijă aproape până la mojicie, pentru a vorbi cu domnul din partea cealaltă, un jucător înrăit pe care Laurence îl cunoştea mai degrabă după nume şi faimă decât personal.

Un asemenea afront era pentru el o experienţă nouă şi neplăcută. Ştia că nu mai era o partidă bună, dar nu se aşteptase ca asta să aibă un impact atât de puternic asupra întâlnirilor sale ocazionale şi, în mod special, era şocant să se vadă preţuit mai puţin decât un pierde-vară cu părul în vânt şi obrajii roşii, pătaţi. Vicontele Hale, aflat la dreapta sa, era interesat doar de mâncare, aşa că Laurence rămase într-o tăcere aproape desăvârşită.

Şi, ceea ce era şi mai neplăcut, în absenţa unei conversaţii proprii care să-i abată atenţia, Laurence nu putea să nu audă ceea ce povestea Woolvey, pe larg şi cu foarte puţină acurateţe, despre situaţia războiului şi despre pregătirea Angliei pentru invazie. Woolvey era ridicol de entuziast, vorbind despre felul cum garda naţională avea să-i dea o lecţie lui Bonaparte dacă îndrăznea să-şi aducă armata peste Canal. Laurence era nevoit să-şi fixeze privirea asupra farfuriei ca să-şi ascundă reacţia. Era o curată absurditate să crezi că Napoleon, stăpân al Continentului, cu o sută de mii de oameni la dispoziţie, avea să fie izgonit de garda naţională. Desigur, era genul de absurditate pe care Consiliul de Război o încuraja, ca să menţină moralul ridicat, dar era extrem de neplăcut s-o vadă pe Edith ascultându-i, aprobatoare, discursul.

Laurence se gândi că poate Edith stătea intenţionat cu faţa întoarsă. Cu siguranţă, nu făcea niciun efort să-i întâlnească

privirea. Laurence rămase, în cea mai mare parte a timpului, cu ochii în farfurie, mâncând mecanic, şi se cufundă într-o tăcere care nu îl caracteriza. Cina părea interminabilă. Din fericire, tatăl său se ridică la foarte scurt timp după ce femeile îi părăsiseră şi, întorcându-se în salon, Laurence profită imediat de ocazia de a-i prezenta scuze mamei sale şi de a evada, invocând ca scuză călătoria care îl aştepta.

Dar unul dintre servitori îl ajunse, trăgându-şi sufletul, chiar în faţa uşii camerei sale: tatăl lui voia să-l vadă în bibliotecă. Laurence ezită. Putea să transmită o scuză şi să amâne întâlnirea, dar nu avea rost să întârzie inevitabilul. Aşadar, coborî din nou scara şi zăbovi cu mâna pe uşă doar o clipă prea mult, dar apoi una dintre servitoare trecu pe acolo şi Laurence nu mai putu să-şi joace rolul de laş, aşa că o împinse şi intră.

— Venirea ta aici mă surprinde, spuse lordul Allendale, în momentul în care uşa se închise: nici cea mai vagă urmă de amabilitate. Mă surprinde, într-adevăr. Ce vrei cu asta?

Laurence se îmbăţoşă, dar răspunse cu glas potolit:

— Am vrut doar să-mi întrerup călătoria. Sunt în drum spre următoarea mea misiune. N-aveam idee, domnule, că sunteţi aici sau că aveţi musafiri şi regret că am dat buzna peste voi.

— Înţeleg. Bănuiesc că ţi-ai închipuit că vom rămâne în Londra, să se minuneze lumea şi să ne dăm în spectacol, după vestea asta. Următoarea misiune, într-adevăr. Examină cu dispreţ noua tunică a fiului său şi Laurence se simţi, dintr-odată, prost îmbrăcat şi jerpelit, ca atunci când, în copilărie, îndurase asemenea inspecţii, adus în casă de la joaca în grădină. N-am să mă ostenesc să-ţi fac reproşuri. Ştiai perfect ce părere voi avea despre toate acestea şi, dacă n-a contat pentru tine, foarte bine. Ţi-aş fi recunoscător, domnule, dacă pe viitor ai ocoli această casă şi reşedinţa noastră din Londra, dacă, fireşte, vei putea fi scutit de la activităţile tale zoologice destul cât să pui piciorul în oraş.

Laurence simţi o imensă răceală pogorându-se asupra lui; era dintr-odată foarte obosit şi nu avea nicio tragere de inimă să-l contrazică. Îşi auzi propriul glas aproape ca şi cum ar fi venit din

depărtare şi nu era nicio undă de emoţie în acest glas, când spuse:

— Prea bine, domnule. Voi pleca de îndată.

Trebuia să-l ducă pe Temeraire să doarmă pe izlaz, speriind, fără îndoială, turmele satului, iar dimineaţă să-i cumpere din buzunarul lui câteva oi, dacă era posibil, sau să-i ceară să zboare flămând, însă aveau să se descurce.

— Nu fii absurd, spuse lordul Allendale. Nu te reneg. Nu că n-ai merita, dar n-am de gând să pun în scenă o melodramă ca să dau lumii satisfacţie. Vei rămâne peste noapte şi vei pleca mâine, cum ai anunţat. Va fi foarte bine aşa. Cred că nu mai e nimic de spus. Poţi pleca.

Laurence urcă scările înapoi, cât putu de iute. Închizând uşa dormitorului în urma lui, se simţea ca şi cum şi-ar fi luat o povară de pe umeri. Avusese de gând să ceară să i se pregătească baia, dar nu credea că poate suporta să vorbească acum cu nimeni, nici măcar cu o slujnică sau un lacheu: nu dorea decât să fie singur şi liniştit. Se consolă amintindu-şi că puteau pleca dimineaţa devreme, fără să mai fie nevoit să suporte un mic dejun ceremonios cu musafirii, nici să mai schimbe vreo vorbă cu tatăl său, care arareori se scula înainte de ora unsprezece, chiar şi la ţară.

Îşi mai privi patul încă o clipă, apoi luă brusc o manta veche şi o pereche roasă de pantaloni din şifonierul său, le îmbrăcă pe acestea în locul costumului de seară şi se duse afară. Temeraire dormea deja, strâns încolăcit, dar, înainte ca Laurence să plece pe furiş, unul dintre ochi i se întredeschise şi dragonul ridică aripa într-un salut instinctiv. Laurence luase o pătură din grajduri; îi era cât se poate de cald şi de bine, întins pe piciorul mare al dragonului.

— Toate bune? îl întrebă blând Temeraire, aşezându-şi protector în jurul lui Laurence celălalt picior din faţă şi cuibărindu-l mai strâns la pieptul lui. Aripile i se ridicară pe jumătate, acoperindu-l. Ceva te-a tulburat. Să nu plecăm numaidecât?

Gândul era ispititor, dar n-avea niciun rost. Le prindeau mai

bine o noapte liniştită şi un mic dejun în zori şi, în orice caz, nu avea de gând să plece pe furiş, ca şi cum i-ar fi fost ruşine.

— Nu, nu, răspunse Laurence, mângâindu-l până când aripile i se aşezară la loc. Nu-i nevoie, te asigur; am avut doar un schimb de cuvinte cu tatăl meu.

Laurence rămase tăcut; nu putea să alunge amintirea întâlnirii, dispreţul rece al tatălui său, şi umerii îi căzură.

— E supărat că am venit? întrebă Temeraire.

Perspicacitatea dragonului şi îngrijorarea din glasul lui erau ca un tonifiant pentru nefericirea sa obosită şi asta îl făcu pe Laurence să vorbească mai liber decât avea de gând.

— La bază e un conflict mai vechi, spuse el. El ar fi vrut să intru în rândurile Bisericii, ca fratele meu; n-a socotit niciodată Marina o ocupaţie onorabilă.

— Atunci un aviator e şi mai rău? întrebă Temeraire, puţin prea perspicace de data asta. De aceea nu ţi-a plăcut să părăseşti Marina?

— În ochii lui, probabil Forţele Aeriene sunt mai rele, dar nu şi în ai mei; răsplata e prea mare. Întinse mâna să mângâie botul lui Temeraire, iar acesta şi-l frecă drăgăstos de el. Dar adevărul e că n-a fost niciodată de acord cu cariera pe care mi-am ales-o. A trebuit să fug de acasă când eram copil ca să-mi îngăduie să merg pe mare. Nu mă pot lăsa dominat de voinţa lui, căci eu îmi văd datoria altfel decât el.

Temeraire pufni, cu răsuflarea-i caldă ieşind în dâre subţiri de aburi în aerul rece al nopţii.

— Dar nu te lasă să dormi înăuntru?

— O, nu, răspunse Laurence şi se simţi puţin jenat să mărturisească slăbiciunea care îl adusese afară, să caute alinare lângă Temeraire. Doar am simţit că prefer să fiu cu tine decât să dorm singur.

Însă Temeraire nu vedea nimic neobişnuit în asta.

— Atât timp cât îţi este cald, spuse el, aşezându-se înapoi cu grijă şi întinzându-şi aripile puţin mai în faţă, să-l ferească de vânt.

— Mi-e foarte bine. Te rog să nu-ţi faci nicio grijă, spuse

Laurence, întinzându-se pe piciorul mare, ferm şi învelindu-se cu pătura. Noapte bună, dragul meu.

Era dintr-odată foarte obosit, dar de o oboseală fizică firească; oboseala dureroasă, până în măduva oaselor, dispăruse.

Se trezi foarte devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui, când burta lui Temeraire începu să chiorăie destul de tare ca sunetul să-i scoale pe amândoi.

— O, mi-e foame, zise Temeraire, ridicându-se cu ochii strălucind şi privind nerăbdător către turma de căprioare care se învârteau agitate în parc, adunate lângă zidul îndepărtat.

Laurence coborî.

— Te las să mănânci şi merg să-mi iau şi eu micul dejun, spuse el, trecându-şi palma, într-o ultimă mângâiere, peste coasta lui Temeraire, înainte de a se îndrepta spre casă. Nu era într-o ţinută adecvată ca să fie văzut. Din fericire, la o oră atât de matinală, oaspeţii nu erau încă prin preajmă şi Laurence reuşi să ajungă în dormitor fără să întâlnească pe nimeni care i-ar fi putut strica reputaţia şi mai mult.

Se spălă iute, se îmbrăcă în costumul de zbor în timp ce un servitor îi împachetă la loc singurul bagaj şi coborî de îndată ce consideră că era potrivit. Slujnicele aşezau încă primele farfurii pentru micul dejun pe bufet şi cafetiera tocmai fusese pusă pe masă. Sperase să evite pe toată lumea, dar, spre surprinderea lui, Edith era deja la masă, deşi nu fusese niciodată o persoană care să se trezească devreme.

Chipul ei era ciudat de liniştit, veşmintele în perfectă ordine şi părul netezit, prins într-o fundă aurie, însă mâinile o trădau, încleştate în poală. Nu-şi luase nimic de mâncare, doar o ceaşcă de ceai, dar chiar şi aceasta stătea neatinsă în faţa ei.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu o vioiciune care sună fals. Aruncă o privire către slujnice când vorbi. Pot să te servesc?

— Mulţumesc, zise el, singurul răspuns posibil, şi se aşeză pe locul de lângă ea. Edith îi turnă cafea şi adăugă câte o jumătate de linguriţă de zahăr şi de frişcă, întocmai cum îi plăcea lui. Rămaseră neclintiţi unul lângă altul, fără să mănânce sau să

vorbească, până când servitorii terminară pregătirile şi părăsiră încăperea.

— Speram să am ocazia să vorbesc cu tine înainte să pleci, spuse ea cu glas scăzut, privindu-l, în sfârşit. Îmi pare atât de rău, Will. Presupun că n-ai avut de ales.

Îi trebui un moment să înţeleagă că ea se referea la intrarea lui în ham. În ciuda neliniştilor sale legate de subiectul instrucţiei, uitase deja să-şi privească noua postură ca pe un rău.

— Nu, sarcina mea a fost clară, răspunse el scurt. Poate că din partea tatălui său trebuia să suporte critici, dar n-avea de gând să le accepte de la nimeni altcineva.

Dar, până la urmă, Edith doar clătină din cap.

— Am ştiut din clipa în care am auzit că trebuie să fie ceva de felul acesta, spuse ea. Îşi plecă fruntea din nou; mâinile, care până atunci se frământaseră întruna, agitate, se liniştiră.

— Sentimentele mele nu s-au schimbat odată cu situaţia în care mă aflu, zise Laurence într-un sfârşit, când era limpede că Edith nu avea să mai spună nimic. Simţea că-şi primise deja răspunsul, prin lipsa ei de căldură, dar că Edith nu voia să spună, mai târziu, că el nu-şi respectase cuvântul. Voia s-o lase să fie ea cea care să pună capăt înţelegerii lor. Dacă ale tale s-au schimbat, nu trebuie să spui decât o vorbă şi-am să tac. Chiar în timp ce făcea această ofertă, nu putea să-şi înăbuşe resentimentele şi auzea o neobişnuită răceală strecurându-i-se în glas – un ton ciudat pentru o propunere.

Ea trase iute aer în piept, tresări şi spuse, aproape cu sălbăticie:

— Cum poţi vorbi aşa? Pentru o clipă, Laurence îşi puse speranţe din nou, dar ea continuă imediat: Am fost eu vreodată materialistă, ţi-am reproşat vreodată că urmezi drumul pe care l-ai ales, cu toate pericolele şi inconvenientele inerente? Dacă ai fi intrat în rândurile Bisericii, ai fi avut parte de toate privilegiile vieţii. Acum am fi putut sta liniştiţi la casa noastră, înconjuraţi de copii, iar eu n-ar mai fi trebuit să-mi petrec atâtea ceasuri fă-cându-mi griji cu tine departe, pe mare.

Vorbi foarte repede, cu mai multă emoţie decât era obişnuit

să vadă la ea şi îi apărură pete de culoare pe pometţii obrajilor. Era mult adevăr în observaţiile ei. Nu putea să nu-l vadă şi să nu fie stânjenit de propriile resentimente. Întinse pe jumătate mâna către ea, dar ea deja continua:

— Nu m-am plâns, nu-i aşa? Am aşteptat, am fost răbdătoare, dar am sperat la ceva mai bun decât o viaţă de singurătate, departe de familie şi de toţi prietenii mei, doar cu o mică parte din atenţia ta. Sentimentele mele au rămas neschimbate, dar nu sunt atât de necugetată sau de sentimentală încât să cred că doar sentimentele pot asigura fericirea în faţa tuturor obstacolelor.

Aici, într-un sfârşit, se opri.

— Iartă-mă, spuse Laurence, copleşit de ruşine; fiecare cuvânt al ei i se părea un reproş meritat, pe când lui îi plăcuse să se considere persecutat. N-ar fi trebuit să vorbesc, Edith. Mai bine ţi-aş fi cerut iertare pentru că te-am pus într-o situaţie atât de ingrată. Se ridică de la masă şi se înclină. Fireşte, acum nu mai putea să stea în prezenţa ei. Îngăduie-mi să mă retrag. Acceptă, te rog, cele mai bune urări de fericire din partea mea.

Dar se ridică şi ea, scuturându-şi capul:

— Nu, trebuie să rămâi şi să-ţi termini micul dejun, spuse ea. Te aşteaptă un drum lung. Mie nu mi-e câtuşi de puţin foame. Nu, te asigur, plec eu. Îi oferi mâna şi un zâmbet care tremură abia perceptibil. Laurence avu impresia că vrea să se despartă politicos, dar, dacă asta era intenţia ei, eşuă în ultimul moment: Te rog să nu-mi porţi pică, spuse ea foarte încet şi părăsi în grabă încăperea.

N-avea de ce să-şi facă griji: nu putea să-i poarte pică. Dimpotrivă, simţea doar vinovăţie pentru răceala pe care o simţise faţă de ea, chiar şi pentru o clipă, şi pentru că-şi încălcase obligaţiile. Înţelegerea lor fusese stabilită între fiica unui gentilom, cu o zestre respectabilă, şi un ofiţer de Marină, cu puţine posibilităţi, dar cu perspective frumoase. Îşi deteriorase statutul prin propriile acţiuni şi nu putea nega că aproape nimeni pe lume n-ar fi fost de acord cu felul în care îşi înţelesese el datoria în această privinţă.

Iar ea nu era absurdă cerând mai mult decât îi putea da un aviator. Era de-ajuns să se gândească la gradul de atenţie şi de afecţiune pe care îl impunea Temeraire ca Laurence să-şi dea seama că i-ar fi rămas foarte puţin de oferit unei soţii, chiar în acele rare ocazii când ar fi fost liber. Fusese egoist când îi făcuse oferta, cerându-i să-şi sacrifice propria fericire pentru liniştea lui sufletească.

Nu mai avea nici elan, nici apetit pentru micul dejun, dar nu voia să lase lucrurile neterminate; îşi umplu farfuria şi se forţă să mănânce. Nu rămase singur multă vreme, pentru că la scurt timp după plecarea lui Edith, domnişoara Montagu coborî, îmbrăcată într-un prea elegant costum de călărie, ceva mai potrivit pentru un galop mic prin Londra decât pentru o partidă de călărie la ţară, dar care, cu toate acestea, îi punea cu prisosinţă în valoare silueta. Zâmbea când intră în cameră, expresie care se transformă instantaneu într-o căutătură încruntată când îl văzu pe el singur în încăpere, şi se aşeză în capătul celălalt al mesei. Woolvey i se alătură în scurt timp, îmbrăcat şi el pentru călărie. Laurence îi salută cu o mişcare a capului, cu simplă politeţe, şi nu acordă atenţie conversaţiei lor leneşe.

Tocmai când termina, coborî mama lui, îmbrăcată la repezeală şi cu cearcăne de oboseală la ochi. Îl privi în faţă, încordată. El îi zâmbi, sperând s-o liniştească, dar îşi dădea seama că nu avea prea mare succes: nefericirea şi reţinerea cu care se înarmase împotriva dezaprobării tatălui său şi a curiozităţii generale i se citeau pe chip, oricât s-ar fi străduit.

— Trebuie să plec în scurt timp. Vii să-l cunoşti pe Temeraire? o întrebă el, gândindu-se că astfel ar putea avea, pe drum, măcar câteva minute singuri.

— Temeraire? întrebă pierdută Lady Allendale. William, vrei să spui că ţi-ai adus dragonul aici, nu-i aşa? Dumnezeule, unde e?

— Fireşte că este aici, cum altfel aş călători? L-am lăsat afară, în spatele grajdurilor, în vechiul ţarc al mânjilor, spuse Laurence. Va fi mâncat până acum, i-am spus să ia din căprioare fără sfială.

— Oh! exclamă domnişoara Montagu, auzindu-l. Curiozitatea ei învingea, evident, obiecţiile faţă de compania unui aviator. N-

am văzut niciodată un dragon; rogu-te, putem veni? Ce grozav!

Îi era imposibil s-o refuze, deşi ar fi vrut, aşa că, după ce sună să i se aducă bagajele, se duseră toţi patru pe câmp. Temeraire şedea pe vine, privind cum ceaţa dimineţii se risipeşte treptat deasupra ţinutului. Cu cerul gri în spate, dragonul se profila imens, chiar şi de la o distanţă considerabilă.

Laurence se opri o clipă, ca să ia din grajduri o găleată şi nişte cârpe, apoi conduse mai departe grupul devenit dintr-odată şovăitor şi savură oarecum felul în care Woolvey şi domnişoara Montagu îşi târau paşii. Mama lui nu era nici ea ferită de spaimă, însă n-o arăta, doar strânse braţul lui Laurence puţin mai tare şi se opri cu câţiva paşi în urmă când fiul ei se duse lângă Temeraire.

Temeraire privi necunoscuţii cu interes când îşi coborî capul să fie spălat; botul lui era mânjit de rămăşiţele căpriorului şi dragonul deschise fălcile ca să-l lase pe Laurence să-i cureţe sângele din colţurile gurii. Pe pământ se aflau trei sau patru perechi de coarne.

— Am încercat să mă îmbăiez în heleşteul acela, dar apa e prea mică şi mi-a intrat noroiul în nas, îi spuse el lui Laurence, cu un aer vinovat.

— Oh, vorbeşte! exclamă domnişoara Montagu, agăţându-se de braţul lui Woolvey. Cei doi se retrăseseră la vederea şirurilor de dinţi albi, strălucitori: incisivii lui Temeraire erau deja mai mari ca pumnul unui bărbat şi aveau marginile zimţate.

La început, Temeraire fu luat prin surprindere, dar apoi pupilele i se lărgiră şi spuse, cu multă blândeţe:

— Da, vorbesc. Iar apoi, adresându-i-se lui Laurence: Oare ar vrea să se urce pe spinarea mea, să vadă împrejurimile?

Laurence nu-şi putu înăbuşi o nedemnă răbufnire de maliţiozitate:

— Sunt convins că i-ar plăcea. Te rog, apropie-te, domnişoară Montagu. Îmi dau seama că nu eşti una dintre acele fiinţe timorate care se tem de dragoni.

— Nu, nu, protestă ea fără vlagă, retrăgându-se. Am abuzat deja destul de timpul domnului Woolvey, trebuie să mergem să

călărim.

Woolvey bălmăji câteva scuze la fel de transparente şi amândoi dădură bir cu fugiţii imediat, împleticindu-se în graba lor de a se vedea plecaţi.

Temeraire clipi în urma lor, uşor surprins.

— O, le-a fost doar frică, spuse el. La început am crezut că ea e ca Volly. Nu înţeleg, doar nu sunt vaci şi, oricum, tocmai am mâncat.

Laurence îşi ascunse sentimentul personal al victoriei şi o trase pe mama lui mai aproape.

— Să nu te temi defel, n-ai nici cel mai mic motiv, îi spuse el cu blândeţe. Temeraire, aceasta este mama mea, Lady Allendale.

— Oh, o mamă; asta e ceva deosebit, nu-i aşa? făcu Temeraire, aplecându-şi capul, să se uite la ea mai de aproape. Sunt onorat să vă cunosc.

Laurence îi conduse mâna spre botul lui Temeraire şi, odată ce atinse, la început şovăitor, pielea caldă a dragonului, mama lui începu în curând să-l mângâie cu mai multă încredere.

— Ei, bine, plăcerea e de partea mea, spuse ea. Şi cât de catifelat! Nu mi-aş fi închipuit niciodată.

Temeraire scoase un mormăit gros de încântare în faţa complimentului şi a mângâierii, iar Laurence se uită la cei doi cu o bucurie renăscută; se gândea cât de puţin trebuia să însemne pentru el restul lumii, ştiind că se putea bizui pe aprecierea celor pe care îi preţuia cel mai mult şi că-şi făcea datoria.

— Temeraire e un Imperial Chinez, îi explică el mamei sale, cu nedisimulată mândrie. Unul dintre cei mai rari dragoni din lume şi singurul din întreaga Europă.

— Adevărat? Ce minunat, dragul meu; îmi amintesc că am auzit mai demult că dragonii chinezi sunt destul de neobişnuiţi, remarcă ea, dar continua să-l privească neliniştită şi în ochii ei era o întrebare mută.

— Da, spuse el, încercând să-i răspundă. Mă socotesc foarte norocos, te asigur. Poate că te vom lua în zbor, într-o zi, când vom avea mai mult timp, adăugă el. Este extraordinar, nu se compară cu nimic.

— O, fireşte, să zbor, spuse ea, indignată, deşi, în adâncul sufletului, părea mulţumită. Când ştii foarte bine că nu pot să mă ţin nici călare pe un cal. Ce-ar trebui să fac pe spinarea unui dragon sunt sigură că nu ştiu.

— Ai fi legată foarte bine, întocmai ca mine, spuse Laurence. Temeraire nu e un cal, el n-ar încerca să te dea jos.

Dragonul interveni cu înflăcărare:

— O, da, şi dacă aţi cădea, îndrăznesc să spun că v-aş putea prinde. Ceea ce nu era, probabil, cea mai liniştitoare observaţie, dar dorinţa lui de a-i fi pe plac era foarte evidentă şi Lady Allendale îi zâmbi, oricum.

— Cât eşti de bun, nu ştiam că dragonii pot fi atât de manieraţi, remarcă ea. Îi vei purta o nemăsurată grijă lui William, nu-i aşa? Mi-a provocat întotdeauna de două ori mai multă îngrijorare decât oricare dintre ceilalţi copii ai mei şi el se alege mereu cu julituri.

Laurence fu uşor indignat văzându-se descris în felul acesta şi auzindu-l pe Temeraire zicând:

— Vă promit, n-am să îngădui să i se întâmple niciun rău.

— Văd că am întârziat prea mult; acuşica voi doi o să mă înfăşaţi şi o să mă hrăniţi cu fiertură de ovăz, spuse el, aplecându-se să sărute obrazul mamei sale. Mamă, poţi să-mi scrii pe adresa adăpostului Forţelor Aeriene din Loch Laggan, în Scoţia; ne vom antrena acolo. Temeraire, fii bun şi ridică-te. Am să atârn din nou această cutie de carton.

— Oare ai putea să scoţi cartea aceea de Duncan? îl întrebă Temeraire, ridicându-se pe picioarele din spate. *Tridentul naval?* N-am terminat istorisirea despre bătălia Gloriosului 1 Iunie şi ai putea să-mi citeşti pe drum.

— Îţi citeşte? îl întrebă Lady Allendale pe Temeraire, amuzată.

— Da. Vedeţi, nu pot să ţin eu însumi cărţile, fiindcă sunt prea mici şi, de asemenea, nu pot prea bine să întorc paginile, răspunse Temeraire.

— N-ai înţeles; e doar uluită să afle că pot fi convins măcar să deschid o carte. Mereu încerca să mă facă să le dau atenţie, când eram copil, îi explică Laurence, scotocind într-una dintre

celelalte cutii ale sale, să caute volumul. Vei fi chiar surprinsă să afli cât de studios am devenit, mamă; e de-a dreptul nesătul. Eu sunt gata, Temeraire.

Lady Allendale râse şi păşi înapoi la marginea câmpului în timp ce Temeraire îl ridică pe Laurence şi, umbrindu-şi ochii cu o mână, îi privi înălţându-se în văzduh – o siluetă mică, pierzându-se în depărtare cu fiecare bătaie a aripilor uriaşe, şi pe urmă grădinile şi turnurile casei se prăvăliră în spatele coamei unui deal.

5

Peste Loch Laggan, cerul era acoperit de un strat jos de nori, gri-sidefiu, oglindit în apa neagră a lacului. Primăvara nu sosise încă; o pojghiţă de gheaţă şi zăpadă se întindea peste ţărm, cu dune de nisip galben, dintr-o maree de toamnă, rămase încă dedesubt. Dinspre pădure se ridica un miros reavăn, răcoros, de pini şi lemn proaspăt tăiat. Un drum prunduit urca şerpuind dinspre malurile nordice ale lacului către complexul adăpostului şi Temeraire coti să-l urmeze în susul micului munte.

Un poligon format din mai multe barăci mari de lemn se profila într-un luminiş neted, aproape de vârf, deschis în faţă şi arătând mai degrabă ca o jumătate de grajd. Afară, oamenii lucrau în metal şi piele: în mod limpede, echipajele de sol, responsabile cu întreţinerea echipamentului aviatorilor.

Niciunul dintre ei nu se osteni măcar să ridice privirea spre umbra dragonului care trecea deasupra locului unde munceau, când Temeraire zbură către comandament.

Clădirea principală era un gen medieval de fortificaţie: patru turnuri simple, unite prin ziduri groase de piatră, încadrând o curte enormă în partea din faţă şi un impunător castel robust care se afunda direct în vârful muntelui şi părea crescut din el. Curtea era plină aproape până la refuz. Un tânăr Regal Copper, de două ori cât Temeraire, moţăia tolănit pe dalele de piatră, cu o pereche de Winchesteri maro cu purpuriu, mai mici chiar decât Volatilus, dormind pe spatele lui. Trei Yellow Reaperi, de dimensiuni medii, dormeau încolăciţi de-a valma în partea opusă a curţii, cu trupurile în dungi albe înălţându-se şi coborând ritmic.

Când puse jos piciorul, Laurence descoperi motivul pentru care dragonii alegeau acest loc de odihnă: dalele erau calde, de parcă ar fi fost încălzite de dedesubt, iar Temeraire mormăi vesel şi se întinse lângă Yellow Reaperi de îndată ce Laurence îl descărcă.

Câţiva servitori ieşiseră să-l întâmpine şi îi luară bagajele din

mâini. Fu îndrumat către capătul clădirii, prin coridoare înguste şi întunecoase, cu miros de mucegai, până când ajunse într-o altă curte deschisă care ieşea din versantul muntelui şi se termina fără nicio balustradă, pierzându-se abrupt într-o altă vale acoperită de gheaţă. În aer erau cinci dragoni, rotindu-se într-o formaţie graţioasă, ca un stol de păsări. Vârful de atac era un Longwing, uşor de recunoscut după ondulaţiile negre şi albe ce mărgineau aripile cu vârfuri portocalii, topindu-se într-un albastru întunecat pe suprafaţa impresionantei lor întinderi. Doi Yellow Reaperi asigurau flancurile, iar capetele erau întărite de un Grey Copper gri-deschis la stânga şi un dragon gri-argintiu, cu pete albastre şi negre, la dreapta. Laurence nu putu să identifice rasa imediat.

Deşi băteau din aripi într-un ritm total diferit, poziţiile lor unul faţă de altul nu se schimbară până când stegarul de pe Longwing flutură un fanion; atunci se răsuciră lin, ca nişte dansatori, inversând locurile astfel încât Longwingul zbura acum ultimul. La un alt semnal, pe care Laurence nu-l văzu, se întoarseră cu toţii, realizând o buclă perfectă şi revenind în formaţia iniţială. Laurence observă imediat că, prin această manevră, Longwingul efectua cea mai largă rotaţie deasupra pământului în timpul întoarcerii, rămânând apărat de restul formaţiei pe tot parcursul; fireşte, el era cea mai mare ameninţare ofensivă din grup.

— Nitidus, continui să cobori prea jos în timpul întoarcerii; încearcă să treci la o schemă cu şase bătăi în luping.

Era glasul grav, răsunător, al unui dragon, venind de deasupra; Laurence se întoarse şi văzu, cocoţat pe o stâncă, în partea dreaptă a curţii, un dragon galben, cu însemnele unui Yellow Reaper într-o nuanţă palidă de verde şi marginile aripilor de un portocaliu intens. Nu avea nici călăreţ şi nici ham, ci doar – dacă putea fi numit aşa – un colier lat de aur, incrustat cu pietre rotunde, verzui, de jad.

Laurence făcu ochii mari. În vale, formaţia îşi repetă manevra de luping.

— Mai bine! strigă dragonul, aprobator. Pe urmă întoarse

capul şi privi în jos. Căpitan Laurence? întrebă el. Amiralul Powys spunea că vei sosi; ai ajuns la ţanc. Eu sunt Celeritas, comandant de instrucţie aici. Îşi desfăcu aripile ca să se ridice şi sări cu uşurinţă jos, în curte. Laurence se înclină mecanic. Celeritas era un dragon de talie medie, poate un sfert din dimensiunile unui Regal Copper, mai mic chiar decât tânărul Temeraire. Hm, făcu el, aplecându-şi capul ca să-l cerceteze pe Laurence de aproape: irisurile verzi ale ochilor săi păreau să se lărgească şi să se strângă în jurul pupilelor îngustate. Hm, bine, eşti mult mai în vârstă decât majoritatea îngrijitorilor, dar asta e adesea spre bine când trebuie să zorim un tânăr dragon, cum cred că trebuie în cazul lui Temeraire. Îşi înălţă capul şi strigă din nou înspre vale: Lily, nu uita să-ţi ţii gâtul drept în timpul lupingului. Reveni la Laurence: Să vedem. Nu are niciun fel de aptitudini ofensive deosebite, după câte înţeleg.

— Nu, domnule. Răspunsul şi modul de adresare veniră automat; atât tonul, cât şi atitudinea vorbeau despre rangul dragonului şi obişnuinţa îl ajută pe Laurence să-şi depăşească surprinderea. Iar Sir Edward Howe, care i-a identificat rasa, era de părere că nu e de aşteptat să dezvolte asemenea aptitudini, deşi nu e imposibil…

— Da, da, îl întrerupse Celeritas. Am citit opera lui Sir Edward, e un expert în speciile orientale şi m-aş încrede în judecata lui în acest domeniu mai mult decât într-a mea. E păcat, căci ne-ar fi prins bine unul dintre acei scuipători-de-otravă sau aruncători-de-apă japonezi… acum ne-ar fi de folos împotriva unui Flamme-de-Gloire francez. Dar e de categorie grea, înţeleg.

— În prezent cântărește aproximativ nouă tone şi nu sunt nici şase săptămâni de când a ieşit din ou, răspunse Laurence.

— Bine, asta e foarte bine, trebuie să-şi dubleze greutatea, spuse Celeritas, scărpinându-şi gânditor tâmpla, cu marginea unei gheare. Aşa. Totul e precum am auzit. Bun. Temeraire va face pereche cu Maximus, Regal Copperul care se află în prezent aici, la instrucţie. Cei doi vor sluji ca arc liber de întărire pentru formaţia lui Lily – dragonul Longwing de colo. Făcu semn cu capul către formaţia care se rotea în vale şi Laurence, încă

năucit, se întoarse s-o privească o clipă. Dragonul continuă: Desigur, trebuie să-l văd pe Temeraire zburând înainte să stabilesc o anumită direcţie a instrucţiei voastre, însă eu am de terminat lecţia aceasta, iar el, după o călătorie lungă, nu s-ar prezenta oricum în cea mai bună formă. Roagă-l pe locotenentul Granby să-ţi arate ce e pe-aici şi să-ţi spună unde se află terenurile de hrănire; îl găseşti la clubul ofiţerilor. Întoarce-te cu Temeraire mâine, la o oră după răsăritul soarelui.

Era un ordin; se cerea o confirmare.

— Am înţeles, domnule, răspunse Laurence, ascunzându-şi stinghereala în spatele formalităţii. Din fericire, Celeritas nu păru să observe; sălta deja înapoi, spre punctul lui înalt de observaţie.

Laurence era foarte bucuros că nu ştia unde se află clubul ofiţerilor. Simţea că ar fi avut nevoie de o săptămână liniştită ca să-şi pună ordine în gânduri, în loc de cele cincisprezece minute care trecură până când găsi un servitor care să-l îndrume în direcţia potrivită. I se învârtea în cap tot ce auzise vreodată despre dragoni: că dragonii erau inutili fără îngrijitorii lor, că dragonii neîmblânziţi erau buni doar pentru înmulţire. Nu-l mai mira anxietatea aviatorilor: ce-ar crede lumea dacă ar şti că sunt instruiţi şi că primesc ordine de la unul dintre animalele pe care se presupunea că le controlează?

Desigur, judecând raţional, deţinuse de mult timp dovezi ale inteligenţei şi independenţei dragonilor, în persoana lui Temeraire, dar acestea se dezvoltaseră treptat în timp şi Laurence ajunsese, fără să-şi dea seama, să se gândească la Temeraire ca la o individualitate distinctă, fără să extindă implicaţiile asupra întregului neam al dragonilor. După ce prima surpriză trecu, putea să accepte, fără prea mare dificultate, ideea unui dragon ca instructor, dar, cu siguranţă, asta ar fi creat un scandal de proporţii fantastice printre cei care nu aveau o experienţă personală similară.

Nu trecuse mult de când, cu puţin timp înainte ca Revoluţia din Franţa să arunce din nou Europa în război, guvernul venise cu ideea că dragonii neîmblânziţi ar trebui ucişi în loc să fie

întreţinuţi pe cheltuiala publică şi păstraţi pentru înmulţire; motivul invocat fusese absenţa în acel moment a fondurilor şi faptul că recalcitranţa lor nu făcea decât să dăuneze speciilor de luptă. Parlamentul calculase o economie de mai mult de zece milioane de lire pe an, ideea fusese luată serios în calcul, apoi lăsată brusc deoparte, fără explicaţii publice. Dar se zvonea că toţi amiralii Forţelor Aeriene care aveau baze în zona Londrei tăbărâseră laolaltă asupra premierului, informându-l că, dacă legea era adoptată, întreaga Aviaţie se va răzvrăti.

Auzise mai demult povestea, fără să-i dea crezare, nu din pricina planului, ci a ideii că vreun înalt ofiţer – orice ofiţer – s-ar comporta în felul acesta. Planul îi păruse întotdeauna prost gândit, însă doar ca mostră de obtuzitate ridicolă, atât de întâlnită printre birocraţi, care credeau că e avantajos să economiseşti zece şilingi la pânza de vele, primejduind o întreagă corabie de şase mii de lire. Acum, îşi privea propria nepăsare cu un sentiment de vinovăţie. Bineînţeles că aviatorii s-ar fi răzvrătit.

Cufundat în gândurile lui, trecu neatent pe sub arcada care dădea în clubul ofiţerilor şi prinse doar din reflex mingea care zbura spre capul său. Un amestec de urale şi strigăte de protest se stârni numaidecât.

— A fost un gol clar, el nu e în echipa voastră! se plângea un tânăr abia trecut de copilărie, cu părul blond, strălucitor.

— Prostii, Martin. Bineînţeles că e. Eşti? Un altul dintre participanţi, cu un zâmbet larg, se apropie de Laurence să ia mingea. Era un bărbat înalt şi deşirat, cu părul negru şi pomeţii arşi de soare.

— Aşa s-ar părea, spuse Laurence, amuzat, întinzându-i mingea.

Era oarecum uimit să găsească un grup de ofiţeri jucând jocuri de copii înăuntru şi într-o asemenea debandadă. Înveşmântat în tunica şi eşarfa sa, avea o ţinută mai oficială decât oricare dintre ei; vreo doi chiar îşi scoseseră cămăşile cu totul. Mobilierul fusese împins de-a valma către marginile încăperii, iar covorul era înfăşurat şi azvârlit într-un colţ.

— Locotenent John Granby, nedistribuit, spuse bărbatul brunet. Tocmai ai sosit?

— Da. Căpitan Will Laurence, pe Temeraire, răspunse Laurence şi fu uimit şi nu puţin demoralizat să vadă zâmbetul pierind de pe chipul lui Granby şi, odată cu el, atitudinea deschisă şi prietenoasă.

— Imperialul! Strigătul fu aproape general şi jumătate din băieţii şi bărbaţii din încăpere se făcură nevăzuţi pe lângă ei, năpustindu-se către curte. Laurence, luat prin surprindere, clipi în urma lor.

— Nu-ţi face griji! Tânărul blond, apropiindu-se să se prezinte, răspunse privirii sale alarmate. Ştim cu toţii să nu sâcâim un dragon; se duc doar să arunce o privire. Deşi s-ar putea să ai ceva necazuri cu cadeţii, avem vreo două duzini pe-aici şi îşi fac un scop din a ne face zile fripte. Sunt aviaspirantul Ezekiah Martin, şi te-aş ruga să-mi uiţi numele mic, acum, că-l ştii.

Dezinvoltura era în mod atât de evident atitudinea obişnuită a aviatorilor, încât Laurence nu putea să se simtă ofensat, deşi nu era nici pe departe comportamentul cu care era obişnuit.

— Mulţumesc că m-ai prevenit. Voi avea grijă ca Temeraire să nu-i lase să-l sâcâie, spuse el. Se simţea uşurat să nu vadă nimic din aversiunea lui Granby în primirea pe care i-o făcuse Martin şi îşi dorea să poată să-i ceară îndrumare celui mai prietenos dintre cei doi. Cu toate acestea, nu voia să nesocotească ordinele, chiar dacă erau date de un dragon, aşa că se întoarse spre Grandy şi spuse politicos:

— Celeritas mi-a spus să te rog să-mi arăţi zona. Eşti bun să faci asta?

— Desigur, spuse Granby, străduindu-se să răspundă la fel de formal, însă lui nu-i venea la fel de firesc şi vorbele sale sunară artificial. Pe aici, te rog.

Laurence fu mulţumit să vadă că Martin li se alătură când Granby o luă pe scări în sus; conversaţia lui lejeră, care nu şchiopăta nicio clipă, făcea atmosfera cu mult mai puţin stânjenitoare.

— Aşadar, eşti tipul din Marină care a smuls un Imperial din

fălcile Franţei. Dumnezeule, e o poveste straşnică! Broscarii trebuie că scrâşnesc din dinţi şi-şi smulg părul din cap, spuse Martin jubilând. Am auzit că ai luat oul de pe o corabie de o sută de tunuri. Bătălia a durat foarte mult?

— Mă tem că zvonurile mi-au amplificat meritele, spuse Laurence. *Amitie* n-a fost nicidecum o corabie de prim rang, ci una de treizeci şi şase de tunuri, o fregată, iar oamenii ei erau aproape leşinaţi de sete. Căpitanul ei a apărat-o cu multă vitejie, dar n-a fost o luptă prea grea; ghinionul lor şi vremea proastă ne-au ajutat. Nu pot decât să susţin că am avut noroc.

— O! Ei, bine, nici norocul nu e de colo, n-am putea ajunge prea departe dacă norocul n-ar fi de partea noastră, zise Martin. Măiculiţă, te-au pus la colţ? O să-ţi urle vântul zi şi noapte.

Laurence intră în camera circulară din turn şi îşi roti privirea prin noua sa locuinţă cu plăcere. Pentru cineva obişnuit cu spaţiul îngust al unei cabine de navă, i se părea spaţioasă, iar imensele ferestre boltite, un mare lux. Dădeau înspre lac, unde se stârnise o burniţă măruntă, gri. Când le deschise, un miros umed şi răcoros năvăli înăuntru, nu foarte diferit de mirosul mării, însă nesărat.

Cutiile sale fuseseră îngrămădite la voia întâmplării, lângă şifonier; privi înăuntrul acestuia cu oarecare îngrijorare, însă lucrurile îi fuseseră aranjate destul de ordonat. O masă de scris şi un scaun completau mobilierul, pe lângă patul simplu, dar spaţios.

— Mi se pare foarte liniştit, sunt sigur că am să mă simt bine, spuse el, desfăcându-şi sabia şi aşezând-o pe pat. Nu se simţea în largul lui ca să-şi scoată tunica, dar putea măcar să atenueze puţin formalismul înfăţişării sale prin această măsură.

— Să-ţi arăt terenurile pentru hrănire acum? întrebă băţos Granby. Era prima sa contribuţie la conversaţie de când părăsiseră clubul.

— O, ar trebui să-i arătăm baia mai întâi şi sala de mese, remarcă Martin. Ai ce vedea la băi! adăugă el, adresându-i-se lui Laurence. Au fost construite de romani, ştii. Şi de-aia am şi venit toţi aici.

— Mulţumesc, m-aş bucura să le văd, zise Laurence, deşi ar fi fost fericit să-l lase pe evident reticentul locotenent să scape. Acum nu mai putea spune altceva fără să fie mojic.

Putea fi Granby nepoliticos, dar Laurence nu avea intenţia să se coboare la acelaşi comportament.

Traversară sala de mese în trecere. Martin, trăncănind întruna, îi spuse că locotenenţii şi căpitanii mâncau la masa rotundă, mai mică, iar aviaspiranţi şi sergenţii, la masa lungă, dreptunghiulară.

— Din fericire, cadeţii vin şi mănâncă mai devreme, căci noi, ceilalţi, am muri de foame dacă ar trebui să le ascultăm ţipetele tot timpul mesei. Iar echipajele de sol mănâncă după noi, termină el.

— Nu mâncaţi niciodată separat? întrebă Laurence.

Mâncatul în comun era chiar neobişnuit pentru ofiţeri şi Laurence se gândea cu nostalgie că-i va lipsi posibilitatea de a-şi invita prietenii la propria masă; fusese una dintre cele mai mari plăceri ale sale, de când câştigase destul de bine din recompense ca să-şi permită asta.

— Desigur, dacă cineva e bolnav, i se trimite sus o tavă, răspunse Martin. O, ţi-e foame? Presupun că n-ai mâncat. Hei, Tolly, strigă el şi un servitor care traversa încăperea cu un maldăr de feţe de masă se întoarse şi se uită la ei, cu o sprânceană ridicată. Acesta este căpitanul Laurence; tocmai a sosit. Poţi să găseşti ceva pentru el sau trebuie să aştepte până la cină?

— Nu, mulţumesc, nu mi-e foame. Întrebam doar de curiozitate, preciză Laurence.

— O, nu e niciun deranj, zise bărbatul pe nume Tolly, răspunzându-i direct. Cred că unul dintre bucătarii noştri poate să-ţi taie o bucată sau două de carne frumuşică şi să-ţi servească nişte cartofi. Am să-l întreb pe Nan. Încăperea din turn, etajul al treilea, da? Clătină din cap şi-şi văzu de drum, fără ca măcar să aştepte un răspuns.

— Iată, Tolly va avea grijă de tine, spuse Martin, evident fără să-i treacă prin minte că era ceva neobişnuit. Este unul dintre cei

mai cumsecade. Jenkins nu e niciodată serviabil, iar Marvell se supune, dar bombăne atâta încât îţi doreşti să nu-i fi cerut nimic.

— Îmi închipui că nu vă e uşor să găsiţi servitori care nu sunt deranjaţi de dragoni, remarcă Laurence. Începea să se acomodeze cu felul direct în care îşi vorbeau aviatorii, dar să găsească un comportament similar la un servitor îl amuza iarăşi.

— O, sunt născuţi şi crescuţi cu toţii în satele din împrejurimi, aşa că sunt obişnuiţi cu asta şi cu noi, îi explică Martin, în timp ce traversau sala lungă. Presupun că Tolly lucrează aici de când era un ţânc; nici nu clipeşte în faţa unui Regal Copper cuprins de pandalii.

O uşă de metal închidea scara care cobora spre băi; când Granby o dădu la o parte, o pală de aer fierbinte şi umed năvăli afară, stârnind aburi în aerul rece prin comparaţie al coridorului. Laurence îi urmă pe ceilalţi în josul scării înguste, spiralate; cobora preţ de patru întoarceri şi se deschidea brusc într-o sală mare şi goală, cu bănci de piatră construite în zid şi picturi decolorate şi scorojite pe pereţi: evident, relicve ale vremurilor romane. Pe o parte se aflau grămezi de pânzeturi împăturite şi stivuite, pe cealaltă, câteva mormane de haine aruncate la întâmplare.

— Lasă-ţi lucrurile pe bancă, spuse Martin. Băile sunt într-un circuit, aşa că ne întoarcem iar pe-aici.

El şi Granby se dezbrăcau deja.

— Avem timp de baie acum? întrebă Laurence, uşor descumpănit.

Martin se opri din scosul cizmelor.

— O, mă gândeam doar să facem o plimbare, ce zici, Granby? Nu că ar fi vreo grabă, cina nu e decât peste câteva ore.

— Dacă nu cumva ai ceva urgent de făcut, îi spuse lui Laurence, atât de ireverenţios încât Martin se uită de la unul la altul cu mirare, de parcă abia acum ar fi sesizat tensiunea dintre ei.

Laurence strânse din buze, înghiţindu-şi o vorbă tăioasă; nu putea să ia la rost fiecare aviator care ar putea fi ostil Marinei şi, într-o anumită măsură, îi înţelegea resentimentele. Va trebui să

le învingă, întocmai ca un nou aviaspirant, proaspăt înrolat.

— Nici pomeneală, fu tot ce spuse.

Deşi nu era sigur de ce trebuia să se dezbrace până la piele doar ca să facă un tur al băilor, le urmă exemplul, doar că îşi aranjă hainele cu mai multă grijă în două grămezi ordonate şi îşi puse mantaua deasupra lor, ca să n-o şifoneze împăturind-o.

Apoi ieşiră din încăpere printr-un coridor la stânga şi trecură printr-o altă uşă de metal, la capătul lui. Înţelese rostul dezbrăcatului de îndată ce trecură de aceasta: încăperea de dedesubt era atât de plină de aburi încât abia puteai vedea la doi paşi şi, instantaneu, trupul lui Laurence începu să picure, ud leoarcă. Dacă ar fi fost îmbrăcat, tunica şi cizmele ar fi fost distruse şi toate celelalte veşminte îmbibate de apă; pe pielea goală, aburul era nemaipomenit, nu prea fierbinte, iar muşchii i se destinseră în mod reconfortant după lungul zbor.

Era o încăpere pavată, cu bănci ieşite din ziduri la intervale regulate; alţi câţiva bărbaţi stăteau întinşi în abur. Grunby şi Martin salutară câţiva cu semne din cap, străbătând încăperea şi pătrunzând în sala şi mai cavernoasă de dedesubt; aceasta era şi mai caldă, însă uscată, şi un bazin lung, cu apă mică, se întindea aproape pe toată lungimea ei.

— Acum suntem chiar sub curte, şi iată de ce Aviaţia deţine acest loc, îi explică Martin, arătând: în zidul lung, la intervale regulate, erau construite nişe adânci şi un gard de fier forjat le separa de restul sălii, lăsându-le, totodată, la vedere. Aproape jumătate din nişe erau goale, celelalte fiind căptuşite cu stofă, adăpostind fiecare un singur ou masiv. Vezi tu, trebuie ţinute la căldură, de vreme ce nu putem să ne lipsim de dragoni ca să le clocească, ori să-i lăsăm să le îngroape în apropierea vulcanilor sau cine mai ştie ce, aşa cum ar face în natură.

— Şi nu este loc să le faceţi o încăpere separată? întrebă Laurence, mirat.

— Ba sigur că este loc, se oţărî Granby.

Martin îi aruncă o privire şi interveni iute, înainte ca Laurence să poată reacţiona:

— Vezi tu, aici intră şi iese mereu cineva, aşa că, dacă vreunul

dintre ouă începe să arate puţin întărit, e mai probabil să observăm, spuse el repede.

Stăpânindu-se cu greu, Laurence lăsă remarca lui Granby să treacă şi îl aprobă pe Martin cu o clătinare a capului. Citise în cărţile lui Sir Edward cât de imprevizibilă era eclozarea unui ou de dragon; până în ultima clipă, chiar ştiind speciile, nu puteau decât să estimeze procesul la intervalul câtorva luni sau, în cazul raselor mai mari, ani.

— Credem că Anglewingul de colo ar putea să iasă din ou în curând. Ar fi straşnic, continuă Martin, indicând oul maro-auriu, cu părţile laterale uşor sidefate şi acoperite de pete de un galben mai strălucitor. Acela e puiul Obversariei. Ea e dragonul-amiral al Flotei Canalului. Am fost sergent la bordul ei, imediat după perioada de instrucţie, şi niciun animal din clasa ei n-o poate egala la manevre.

Ambii aviatori priviră ouăle cu expresii melancolice, jinduitoare; desigur, fiecare dintre acestea reprezenta o şansă rară de promovare, una şi mai nesigură decât bunăvoinţa Amiralităţii, care putea fi curtată sau câştigată prin vitejia în luptă.

— Ai slujit pe mulţi dragoni? îl întrebă Laurence pe Martin.

— Doar pe Obversaria şi apoi pe Inlacrimas. Tocmai a fost rănit într-o ambuscadă deasupra canalului, acum o lună, şi, astfel, iată-mă la sol. Dar într-o lună se va înzdrăveni, iar eu m-am ales cu o promovare de pe urma asta, aşa că n-ar trebui să mă plâng. Sunt proaspăt aviaspirant, adăugă el cu mândrie. Iar Granby aici de faţă a fost cu mai mulţi dragoni; patru, dacă nu mă înşel. Care, înainte de Laetificat?

— Excursius, Fluitare şi Actionis, răspunse Granby, foarte concis.

Dar primul nume fusese de-ajuns: Laurence înţelese, în sfârşit, şi chipul îi împietri. Omul era probabil amic cu locotenentul Dayes. În orice caz, cei doi fuseseră, până de curând, ceea ce pe mare erau camarazii de navă şi acum îi era limpede că purtarea jignitoare a lui Granby nu era pur şi simplu obişnuita ostilitate a unui aviator faţă de un ofiţer de Marină

vârât cu de-a sila în branşa lui, ci, de asemenea, o problemă personală şi, astfel, într-un anumit fel, o prelungire a insultei iniţiale a lui Dayes.

Laurence era cu atât mai puţin dispus să tolereze orice ofensă adusă dintr-un asemenea motiv şi spuse, dintr-odată:

— Haideţi să continuăm, domnilor.

Nu mai acceptă alte întârzieri pe parcursul circuitului şi îl lăsă pe Martin să conducă discuţia cum voia, fără să dea niciun răspuns care ar fi putut să-i schimbe cursul. Reveniră în vestiar după ce isprăviră turul băilor şi, odată îmbrăcaţi la loc, Laurence spuse, cu glas domol, dar ferm:

— Domnule Granby, acum mă vei duce la terenurile de hrănire, apoi poţi să pleci unde pofteşti.

Trebuia să-i dea limpede de înţeles că nicio lipsă de respect nu va fi tolerată; dacă Granby avea de gând să-i mai adreseze vreo înţepătură, va trebui să-l pună la punct şi era cel mai bine ca asta să se întâmple în particular.

— Domnule Martin, îţi sunt recunoscător pentru companie şi pentru explicaţii, au fost de mare preţ.

— Cu toată plăcerea, răspunse Martin, uitându-se de la Laurence la Granby, şovăitor, de parcă s-ar fi temut de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă rămâneau singuri.

Dar aluzia lui Laurence nu lăsa loc de îndoială şi, în ciuda comportamentului său neprotocolar, Martin părea să-şi dea seama că avea aproape greutatea unui ordin.

— Am să vă văd pe amândoi la cină, presupun. Pe curând.

În tăcere, Laurence îşi continuă drumul cu Granby către terenurile de hrănire, sau mai bine zis către o terasă care le domina, la capătul văii de antrenament. Gura unei fundături se zărea la capătul văii, iar Laurence văzu acolo mai mulţi păstori la datorie. Granby îi explică, cu glas monoton, că, la un semn de pe platformă, aceştia alegeau numărul adecvat de animale pentru un dragon şi le trimiteau în vale, unde acesta le putea vâna şi mânca, atât timp cât nu se desfăşura niciun zbor de antrenament.

— E destul de simplu, sper, spuse Granby, în concluzie. Tonul

său era profund dezagreabil şi încă un pas dincolo de linie, aşa cum se temuse Laurence.

— Domnule, spuse Laurence încet. Granby clipi într-o confuzie de moment, iar Laurence repetă: E destul de simplu, *domnule.*

Spera că asta era de ajuns ca să-l avertizeze pe Granby să evite pe mai departe lipsa de respect, însă, aproape incredibil, locotenentul îi dădu replica, spunând:

— Aici nu ne formalizăm, oricum ai fi tu obişnuit din Marină.

— Am fost obişnuit cu politeţea. Când n-o primesc, voi insista măcar asupra respectului datorat gradului, spuse Laurence, pierzându-şi cumpătul. Îi aruncă o privire fioroasă lui Granby şi simţi culoarea năvălindu-i în obraji. Îţi vei corija de îndată atitudinea, locotenent Granby, sau, pe Dumnezeu, voi cere să fii degradat pentru insubordonare. Nu-mi închipui că Forţele Aeriene acordă acestui lucru atât de puţină importanţă cum s-ar putea înţelege din comportamentul tău.

Granby deveni foarte palid; bronzul de pe obrajii săi se înroşi.

— Da, *domnule,* spuse el şi luă poziţia de drepţi.

— Pe loc repaus, locotenent, spuse imediat Laurence şi se întoarse să privească peste câmp, cu braţele împreunate la spate, până când Granby plecă. Nu voia nici măcar să se mai uite la el. Odată cu dispariţia emoţiei tonice a îndreptăţitei furii, se simţi obosit şi nefericit că dăduse peste un asemenea tratament; în plus, acum trebuia să anticipeze cu groază consecinţele care ştia că aveau să urmeze fiindcă îl mustrase pe Granby. În prima clipă a întâlnirii lor, Granby păruse prietenos şi plăcut din fire; şi chiar dacă n-ar fi aşa, el rămânea pentru aviatori unul de-ai lor, iar Laurence un intrus. Camarazii lui Granby aveau să-l sprijine în mod firesc pe el şi ostilitatea lor nu putea decât să îngreuneze situaţia lui Laurence.

Dar nu avusese de ales; lipsa făţişă de respect nu putea fi tolerată, iar Granby ştiuse foarte bine că purtarea lui întrecea măsura. Laurence era încă abătut când se întoarse. Se mai învioră doar când păşi în curte şi-l găsi pe Temeraire treaz, aşteptându-l.

— Îmi pare rău că te-am abandonat atât timp, spuse

Laurence, lipindu-se de el şi mângâindu-l, mai mult pentru propria alinare decât a dragonului. Te-ai plictisit rău?

— Nu, deloc, răspunse Temeraire. Au trecut pe-aici o grămadă de oameni şi mi-au vorbit; unii dintre ei m-au măsurat pentru un ham nou. De asemenea, am vorbit cu Maximus, pe care-l vezi aici, iar el mi-a spus că ne vom antrena împreună.

Laurence clătină din cap, salutând dragonul din rasa Regal Copper care, auzindu-şi numele pomenit, răspunse deschizând un ochi somnoros. Maximus îşi înălţă capul masiv cât să întoarcă gestul de salut şi pe urmă se prăbuşi la loc.

— Ţi-e foame? întrebă Laurence, îndreptându-şi din nou atenţia spre Temeraire. Trebuie să ne sculăm devreme, ca să ne vadă Celeritas zburând – e comandantul de instrucţie de aici, adăugă el. Aşa că probabil nu vei avea timp dimineaţă.

— Da, aş dori să mănânc, răspunse Temeraire. Nu părea deloc surprins să aibă un dragon drept instructor şi, în faţa răspunsului său pragmatic, Laurence se simţi puţin ridicol pentru şocul său de la început; fireşte că lui Temeraire nu i se părea nimic ciudat în asta.

Laurence nu se osteni să se lege cu totul în ham pentru scurtul salt către platformă, iar acolo descălecă, lăsându-l pe Temeraire să vâneze liber. Plăcerea simplă pe care o simţea privind dragonul înălţându-se şi plonjând cu atâta graţie îl ajută din plin să se liniştească. Oricare avea să fie reacţia aviatorilor faţă de el, poziţia lui era sigură, într-un fel la care niciun căpitan al Marinei nu putea spera. Ştia, din experienţă, să se descurce cu oamenii ostili, dacă avea să se ajungă la asta în echipajul său şi, cel puţin, exemplul lui Martin îi dovedise că nu toţi ofiţerii aveau să fie porniţi împotriva lui de la început.

Şi mai veni o mângâiere: când Temeraire se năpusti şi înhăţă cu dibăcie o vacă greoaie şi lăţoasă, aşezându-se s-o mănânce, Laurence auzi murmure entuziaste şi ridică privirea, văzând un şir de capete micuţe ieşind pe fereastra de deasupra.

— Acela e Imperialul, domnule, nu-i aşa? îi strigă un băiat cu părul nisipiu şi faţa rotundă.

— Da, acela e Temeraire, răspunse Laurence. Întotdeauna îşi

dăduse silinţa să-şi educe tinerii, iar corabia lui fusese considerată un loc excelent pentru un novice. Avea mulţi prieteni de familie şi camarazi cărora să le facă favoruri, aşa că experienţa lui cu băietanii era destul de bogată, în cea mai mare parte pozitivă. Spre deosebire de mulţi adulţi, el nu se simţea deloc incomodat în prezenţa lor, chiar dacă aceştia erau mai tineri decât fuseseră majoritatea aspiranţilor lui.

— Priviţi, priviţi, ce grozav! strigă un alt băiat, mai mic şi cu părul mai închis la culoare, făcând semn cu mâna.

Temeraire plutea deasupra pământului, adunând toate cele trei oi care fuseseră eliberate pentru el înainte de a se opri să mănânce din nou.

— Îndrăznesc să spun că aveţi cu toţii mai multă experienţă în zborul dragonilor decât mine; se descurcă bine? îi întrebă el.

— O, da! fu reacţia generală şi entuziastă.

— Virează cât ai clipi, spuse băiatul cu păr nisipiu, adoptând un ton profesional. Şi are o deschidere splendidă; nicio bătaie de aripi irosită. O, straşnic! adăugă el, redevenind doar un băieţel, când Temeraire zbură înapoi să ia ultima vacă.

— Domnule, încă nu v-aţi ales mesagerii, nu-i aşa? întrebă plin de speranţă un alt băiat brunet, ceea ce stârni numaidecât un vacarm în rândul celorlalţi, toţi proclamându-şi vrednicia pentru ceea ce Laurence înţelese că era un post dintr-un echipaj de dragon în care erau numiţi cadeţii deosebit de privilegiaţi.

— Nu, şi presupun că, atunci când o voi face, va fi la recomandarea instructorilor voştri, răspunse el, cu prefăcută severitate. Aşadar, cred că ar trebui să nu-i supăraţi în următoarele câteva săptămâni. Ei, ai mâncat destul? îl întrebă el pe Temeraire, când acesta reveni lângă el pe platformă, aterizând direct pe margine, într-un echilibru perfect.

— O, da, au fost foarte gustoase, dar acum sunt plin de sânge. Putem să mergem să mă spăl? întrebă Temeraire.

Laurence îşi dădu seama tardiv că acest lucru fusese omis din turul lui; se uită în sus, către copii.

— Domnilor, trebuie să vă cer îndrumarea. Să-l duc la lac pentru baie?

Se holbară cu toţii la el, cu ochii mari de uimire.

— N-am auzit niciodată despre îmbăierea unui dragon, remarcă unul dintre băieţi.

Cel cu părul nisipiu adăugă:

— Adică, vă imaginaţi cum ar fi să încercaţi să spălaţi un Regal? Ar dura ani. De obicei îşi ling gura şi labele, ca pisicile.

— Nu sună prea atrăgător. Îmi place să fiu spălat, chiar dacă înseamnă o grămadă de muncă, spuse Temeraire, privindu-l pe Laurence cu nelinişte.

Laurence îşi înăbuşi o exclamaţie şi spuse cu calm:

— Desigur, e de muncă, dar la fel e şi cu multe alte lucruri care ar trebui făcute; vom merge imediat la lac. Dar aşteaptă un moment, Temeraire: mă duc să aduc nişte pânză.

— O, vă aduc eu! Băiatul cu păr nisipiu dispăru de la fereastră şi ceilalţi îl urmară imediat, iar după nici cinci minute toţi năvăliră afară pe terasă, cu un maldăr de pânzeturi prost împachetate a căror provenienţă Laurence o bănuia.

Le luă oricum, mulţumindu-le băieţilor pe un ton grav, şi urcă din nou pe dragon, notându-şi în memorie băiatul cu păr nisipiu: era genul de iniţiativă care-i plăcea şi pe care o considera principala calitate a unui ofiţer.

— Ne-am putea aduce mâine centurile de prindere şi atunci am putea să vă însoţim şi să vă ajutăm, adăugă acum băiatul, cu o expresie prea inocentă.

Laurence se uită la el şi se întrebă dacă era o îndrăzneală pe care trebuia s-o descurajeze, dar era încântat, în sinea lui, de acest entuziasm, aşa că se mulţumi să spună ferm:

— Vom vedea.

Rămaseră privind de pe platformă şi Laurence le văzu din nou chipurile înflăcărate, până când Temeraire viră în spatele castelului şi nu-i mai putea zări. Odată ajunşi lângă lac, îl lăsă pe Temeraire să se bălăcească, pentru a-şi curăţa grosul sângelui închegat, apoi îl şterse cu deosebită grijă. Pentru un om învăţat cu bricuirea zilnică a punţii, faptul că aviatorii îşi lăsau animalele să se cureţe singure era îngrozitor şi, în timp ce freca trupul lucios şi negru, se gândi, dintr-odată, la ham.

— Temeraire, nu te jenează deloc? îl întrebă, atingând chingile.

— O, nu prea des acum, răspunse dragonul, întorcându-şi capul să se uite. Pielea mi se întăreşte, iar când mă deranjează, pot să mut hamul un pic şi apoi e imediat mai bine.

— Dragul meu, sunt copleşit de ruşine, spuse Laurence. N-ar fi trebuit să te ţin în ham; de acum înainte, nu-l vei mai purta nicio clipă atunci când nu este necesar pentru zbor.

— Dar nu se impune, ca în cazul hainelor tale? întrebă Temeraire. Nu mi-ar plăcea să creadă nimeni că sunt necivilizat.

— Am să-ţi fac rost de un lanţ mai mare pe care să-l porţi la gât şi asta va fi de-ajuns, zise Laurence, gândindu-se la colierul de aur al lui Celeritas. N-am de gând să te las să suferi pentru un obicei care, din câte-mi dau seama, nu e decât comoditate. Şi intenţionez să mă plâng în privinţa asta în termenii cei mai fermi următorului amiral pe care-l voi întâlni.

Era un om de cuvânt şi îi scoase lui Temeraire hamul de îndată ce aterizară în curte. Acesta se uită puţin nervos la ceilalţi dragoni, care-l priviseră cu interes din clipa în care se întorsese, împreună cu Laurence, picurând încă de pe urma băii în lac. Dar niciunul dintre ei nu părea şocat, ci doar curios şi, de îndată ce Laurence scoase lanţul de aur cu perle şi-l înfăşură în jurul uneia dintre gheare, cam ca pe un inel, Temeraire se relaxă cu totul şi se aşeză la loc pe dalele calde.

— E mai plăcut fără el, nu mi-am dat seama cum ar fi, îi mărturisi Temeraire, cu glas scăzut, scărpinându-şi punctul înnegrit de pe piele unde apăsase o cataramă, strivindu-i mai mulţi solzi împreună, într-o bătătură.

Laurence se opri din curăţatul hamului şi-l mângâie, cu regret.

— Te rog să mă ierţi, spuse el, privind plin de remuşcări locul iritat. Voi încerca să găsesc o cataplasmă pentru aceste semne.

— Vreau şi eu fără ham, ciripi de îndată unul dintre Winchesteri şi zbură de pe spatele lui Maximus, aterizând în faţa lui Laurence. Mi-l scoţi, te rog?

Laurence şovăi; nu i se părea corect să se ocupe de animalul

altuia.

— Cred că îngrijitorul tău este singurul care s-ar cuveni să ţi-l scoată, răspunse el. Nu-mi place să jignesc pe nimeni.

— N-a venit de trei zile, zise trist Winchesterul, aplecându-şi capul mic; nu era mai mare decât o pereche de cai de povară şi umărul lui abia dacă trecea de capul lui Laurence. Privindu-l mai de aproape, Laurence văzu că avea pielea mânjită de dâre de sânge uscat, iar hamul nu părea prea curat sau bine întreţinut, spre deosebire de ale altor dragoni. Era acoperit de pete şi cârpituri grosolane.

— Vino încoace şi dă-mi voie să mă uit puţin la tine, spuse Laurence încet, luând pânza încă udă din lac şi începând să cureţe micul dragon.

— O, mulţumesc, spuse Winchesterul, aplecându-se vesel spre bucata de pânză. Mă numesc Levitas, adăugă el cu sfială.

— Eu sunt Laurence, iar acesta este Temeraire, spuse Laurence.

— Laurence este căpitanul meu, preciza Temeraire, cu o nuanţă uşor războinică în glas şi accentuând posesia. Laurence ridică mirat privirea şi se opri din curăţat, pentru a lovi uşor cu palma coapsa lui Temeraire. Acesta se supuse, dar îl urmări pe Laurence cu pupilele îngustate, ca nişte mici tăieturi, până când isprăvi.

— Să văd dacă nu pot afla ce s-a întâmplat cu îngrijitorul tău? îl întrebă pe Levitas, cu o ultimă atingere. Poate că nu se simte bine, dar dacă e aşa, sunt sigur că se va înzdrăveni curând.

— O, nu cred că e bolnav, răspunse Levitas, cu aceeaşi tristeţe. Dar deja mă simt mai bine, adăugă el, frecându-şi recunoscător capul de umărul lui Laurence.

Temeraire scoase un mormăit gros de nemulţumire şi îşi încovoie degetele pe piatră, cu un cârâit alarmat. Levitas zbură numaidecât înapoi pe spatele lui Maximus şi se făcu iarăşi mic, cuibărindu-se lângă celălalt Winchester.

Laurence se întoarse spre Temeraire:

— Haide, ce-i cu gelozia asta? îl întrebă el cu blândeţe. Nu poţi să-i porţi pică fiindcă l-am curăţat puţin, când îngrijitorul lui

îl neglijează.

— Eşti al meu, spuse Temeraire cu îndărătnicie. Dar, după o clipă, îşi plecă fruntea ruşinat şi adăugă cu glas mai scăzut: El ar fi mai uşor de curăţat.

— N-aş renunţa la nicio părticică din pielea ta şi de-ai fi de două ori cât Laetificat, îl asigură Laurence. Dar poate voi vedea mâine dacă unii dintre băieţi ar vrea să-l spele.

— O, ar fi bine, spuse Temeraire, înseninându-se. Nu prea înţeleg de ce îngrijitorul lui n-a venit; tu n-ai sta niciodată departe atât de mult, nu-i aşa?

— În viaţa mea, doar dacă aş fi ţinut la distanţă cu forţa, răspunse Laurence.

Nici el însuşi nu înţelegea asta; îşi putea imagina că un om legat în hamuri de un animal redus la minte nu găsea neapărat satisfăcătoare din punct de vedere intelectual compania acelei fiinţe, dar cel puţin s-ar fi aşteptat la afecţiunea blândă cu care-l văzuse pe James tratându-l pe Volatilus. Şi, chiar dacă mai mic, Levitas era, cu siguranţă, mai inteligent decât Volly. Poate că nu era atât de ciudat că existau şi printre aviatori oameni mai puţin devotaţi, ca în orice alt domeniu de activitate, dar, cu insuficienţa dragonilor, i se părea un mare păcat să vadă unul pradă nefericirii, fapt care nu putea decât să afecteze performanţa animalului.

Laurence duse cu el hamul lui Temeraire afară din curtea castelului către hangarele uriaşe unde lucrau echipele de sol. Deşi ziua era pe sfârşite, mulţi oameni stăteau încă în faţă, fumând în tihnă. Se uitară la el curioşi, fără să-l salute, dar nici cu ostilitate.

— A, tu trebuie să fii al lui Temeraire, spuse unul dintre ei, întinzând mâna, să ia hamul. S-a rupt? În câteva zile vom avea pentru tine un ham corespunzător, dar între timp putem să-l peticim.

— Nu, nu trebuie decât curăţat, spuse Laurence.

— Încă n-ai un harnaşier; nu putem să-ţi numim echipajul de sol până când nu ştim cum va fi dragonul antrenat, spuse omul. Dar ne vom ocupa de ham. Hollin, freacă asta puţin, te rog! îi

strigă el unui bărbat mai tânăr care lucra înăuntru la o piesă de pielărie.

Hollin veni afară, ştergându-şi unsoarea de şorţ, şi luă hamul cu mâinile sale mari, care lăsau impresia a fi pricepute.

— În regulă. O să am probleme să i-l pun înapoi, după ce termin? întrebă el.

— Nu va fi nevoie, mulţumesc; se simte mai bine fără ham, aşa că doar lasă-l lângă el, spuse ferm Laurence, ignorând privirile pe care i le atraseră aceste vorbe. Şi e nevoie să se ocupe cineva şi de hamul lui Levitas.

— Levitas? Păi, aş zice că despre asta trebuie să discute căpitanul lui Levitas cu echipa lui, spuse cel dintâi bărbat, molfăindu-şi pipa gânditor.

Era perfect adevărat; cu toate acestea, era un răspuns lipsit de bărbăţie. Laurence îi aruncă o privire rece, neclintită, şi lăsă tăcerea să vorbească în locul lui. Oamenii se foiră, uşor stânjeniţi de căutătura lui mânioasă. Spuse, foarte domol:

— Dacă ei nu-şi fac datoria fără să fie admonestaţi, atunci problema trebuie rezolvată. Aş fi crezut că e de-ajuns ca un om din Aviaţie doar să audă că binele unui dragon e pus în primejdie ca să încerce să îndrepte lucrurile.

— Mă ocup eu când duc hamul lui Temeraire, se repezi Hollin. Nu mă deranjează; e atât de mic, încât îl curăţ din câteva mişcări.

— Mulţumesc, domnule Hollin. Mă bucur să văd că nu m-am înşelat, spuse Laurence şi porni spre castel, auzind murmurul din spatele lui:

— Un adevărat tartor, asta e; n-aş fi încântat să fiu în echipajul lui.

Nu era deloc un lucru plăcut; nu fusese niciodată considerat un căpitan aspru şi se mândrise întotdeauna că-şi stăpânea oamenii mai degrabă prin respect decât prin teamă sau o mână puternică. Majoritatea membrilor echipajului lui fuseseră voluntari.

Dar, în acelaşi timp, era conştient de vina pe care o purta. Vorbind atât de aspru, trecuse, într-adevăr, peste capul

căpitanului lui Levitas şi omul ar fi avut tot dreptul să se plângă. Însă Laurence nu putea să meargă până într-acolo încât să-şi regrete purtarea. Se vedea limpede că Levitas era neglijat şi să lase biata fiinţă să sufere venea în contradicţie cu puternicul său simţ al datoriei. Lipsa de formalism a Aviaţiei putea, măcar de data asta, să-i fie de folos: cu puţin noroc, aluzia putea să nu fie luată drept un amestec direct sau o insultă neruşinată, aşa cum s-ar fi întâmplat în Marină.

Nu fusese o primă zi promiţătoare; era deopotrivă obosit şi descurajat. Nu existase nimic cu adevărat inacceptabil, aşa cum se temuse, nimic atât de rău încât să nu poată fi suportat, dar, totodată, nimic uşor sau familiar. Nu putea decât să tânjească după restricţiile liniştitoare ale Marinei care îi conduseseră întreaga viaţă şi să-şi dorească, chiar dacă în van, ca el şi Temeraire să se afle din nou pe puntea corabiei *Reliant,* cu nemărginirea oceanului împrejur.

6

Soarele îl deşteptă, revărsându-se prin ferestrele dinspre răsărit. Platoul rece, uitat, îl aşteptase cu o seară înainte, când în cele din urmă urcase înapoi în camera lui, Tolly dovedindu-se un om de cuvânt. Câteva muşte se aşezaseră pe mâncare, dar asta nu însemna nimic pentru un marinar. Laurence le alungase şi o devorase până la ultimele fărâme. Avusese de gând doar să se odihnească puţin înainte de a lua cina şi de a face o baie; acum clipi nedumerit către tavan aproape un minut, înainte de a se dumiri unde se află.

Apoi îşi aminti de instrucţie şi se ridică numaidecât din pat. Dormise în cămaşă şi pantaloni, dar, din fericire, avea câte un schimb din fiecare şi tunica arăta acceptabil. Va trebui să-şi amintească să găsească un croitor în zonă, căruia să-i poată comanda o alta. Era un oarecare efort s-o îmbrace singur, dar se descurcă şi, când coborî, în cele din urmă, se simţea în regulă.

Masa ofiţerilor superiori era aproape goală. Granby nu se afla acolo, dar Laurence simţi efectul prezenţei sale în privirile piezişe pe care i le aruncară cei doi tineri care şedeau împreună la capătul mesei. Mai aproape de centrul încăperii, un bărbat voinic, bine legat, cu o faţă rumenă şi fără tunică, mânca tacticos dintr-o farfurie încărcată de ouă, caltaboşi şi slănină. Laurence privi şovăielnic de jur împrejur, căutând un bufet.

— ’Neaţa, căpitane. Cafea sau ceai? Tolly era lângă el, ţinând în mână două vase.

— Cafea, mulţumesc, răspunse Laurence recunoscător; goli ceaşca şi o întinse, înainte ca omul să se întoarcă măcar, pentru încă o porţie. Ne servim singuri? întrebă el.

— Nu, iat-o pe Lacey cu ouă şi slănină pentru tine; nu trebuie decât să spui dacă doreşti altceva, îi explică Tolly, îndepărtându-se deja.

Slujnica purta o rochie din ţesătură aspră de casă.

— Bună dimineaţa, spuse ea pe un ton vesel, în loc să rămână tăcută.

Dar era atât de plăcut să vezi un chip prietenos, încât Laurence se pomeni întorcându-i salutul. Farfuria pe care o ducea femeia era fierbinte, aburindă, şi Laurence nu se mai sinchisi de convenţii odată ce gustă delicioasa slănină, conservată cu un fum neobişnuit şi plină de savoare şi gălbenuşurile aproape portocalii ale ouălor. Mâncă repede, cu un ochi la careurile de lumină care se deplasau pe podea, acolo unde soarele năvălea prin ferestrele înalte.

— Să nu te îneci, zise bărbatul voinic, privindu-l. Tolly, mai adu nişte ceai! răcni el; avea glasul destul de puternic încât să răzbată prin hărmălaie. Eşti Laurence? întrebă el, în timp ce i se umplea din nou ceaşca.

Laurence termină de înghiţit şi spuse:

— Da, domnule. La dispoziţia dumneavoastră.

— Berkley, se prezentă bărbatul. Ascultă aici, cu ce fel de prostii îi umpli capul dragonului tău? Maximus al meu a bodogănit toată dimineaţa că vrea să facă baie şi să i se scoată hamul. Absurdităţi.

— Nu socotesc că e absurd, domnule, să mă preocupe confortul dragonului meu, spuse repede Laurence, cu mâinile încleştându-i-se pe tacâmuri.

Berkley îl privi aspru, direct în faţă:

— Păi, fir-ai tu să fii, sugerezi că eu îmi neglijez dragonul? Nimeni n-a spălat vreodată dragonii; nu-i deranjează niţică murdărie, au piele.

Laurence îşi ţinu în frâu furia şi glasul, dar pofta de mâncare îi pieri şi lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Evident, dragonul tău e de altă părere! Crezi că poţi judeca mai bine decât el ce îl deranjează?

Berkley se încruntă fioros la el, iar pe urmă pufni pe neaşteptate:

— Ei, bine, bag de seamă că eşti un scuipător de flăcări; şi eu care credeam că voi, ăştia din Marină, sunteţi cu toţii scorţoşi şi prudenţi. Goli ceaşca şi se ridică de la masă. Ne vedem mai târziu. Celeritas vrea să-i vadă pe Maximus şi pe Temeraire zburând împreună. Clătină din cap, aparent plin de bunăvoinţă, şi

plecă.

Laurence era uşor năucit de această schimbare neaşteptată, apoi îşi dădu seama că era cât pe ce să întârzie şi nu mai avu timp să cugete asupra incidentului. Temeraire îl aştepta nerăbdător, iar acum Laurence avea de plătit pentru generozitatea lui, căci hamul trebuia pus la loc. Chiar şi împreună cu cei doi membri ai echipajului de sol pe care îi chemă în ajutor, abia reuşiră să ajungă în curte la timp.

Celeritas nu se afla încă acolo când aterizară, însă, la scurt timp după sosirea lor, Laurence îl văzu pe comandantul de instrucţie ieşind din una dintre deschizăturile săpate în peretele de stâncă: în mod evident, acestea erau locuinţe individuale, probabil pentru dragoni mai vârstnici şi mai respectaţi.

Celeritas îşi desfăcu aripile şi zbură peste curte, aterizând uşor pe picioarele din spate, şi îl cercetă pe Temeraire cu de-amănuntul.

— Hm, da, excelentă proeminenţă a pieptului. Inspiră, te rog. Da, da. Se aşeză înapoi pe toate cele patru picioare. Aşa. Acum, hai să te vedem. Două tururi complete ale văii, primul cu întoarceri orizontale, apoi un zbor cu spatele, la al doilea. Fără grabă, vreau să-ţi examinez conformaţia, nu viteza. Făcu un semn uşor cu capul.

Temeraire săltă în văzduh cu toată viteza.

— Uşurel, strigă Laurence, trăgând de hăţuri ca să-i reamintească, iar Temeraire încetini ritmul, fără tragere de inimă. Plană uşor în timpul întoarcerilor şi al lupingurilor.

Celeritas strigă:

— Acum încă o dată, în viteză!

Laurence se aplecă deasupra gâtului lui Temeraire, cu aripile dragonului bătând frenetic lângă el şi vântul şuierându-i pe lângă urechi. Zburau mai iute ca oricând şi era atât de antrenant, încât Laurence nu se putu stăpâni şi scoase un mic strigăt, numai pentru urechile lui Temeraire, când virară în goană.

Odată sfârşită cea de-a doua tură, zburară înapoi către curte; Temeraire nici măcar nu gâfâia. Dar, înainte de a traversa prima jumătate a văii, de deasupra lor se auzi dintr-odată un răcnet

colosal şi o imensă umbră neagră îi acoperi. Laurence ridică privirea speriat şi-l văzu pe Maximus gonind înspre ei, ca şi cum ar fi vrut să-i izbească. Temeraire se opri brusc, cu o smucitură, şi rămase plutind pe loc, iar Maximus trecu în zbor pe lângă ei şi ţâşni înapoi în sus, fără să atingă pământul.

— Ce naiba ai de gând cu asta, Berkley? răcni Laurence cât îl ţineau plămânii, ridicându-se în ham. Era cuprins de furie, cu mâinile tremurând, fără însă a slăbi strânsoarea hăţurilor. Te vei explica, domnule, în clipa asta…

— Dumnezeule! Cum poate să facă asta? îi strigă înapoi Berkley, volubil, de parcă n-ar fi făcut absolut nimic ieşit din comun; Maximus zbura netulburat înapoi către curte. Celeritas, vezi ce se întâmplă?

— Văd. Temeraire, rogu-te hai şi aterizează, îi strigă Celeritas din curte. Zburau spre tine la ordin, căpitane. Nu te agita, îi spuse el lui Laurence, când Temeraire ateriză cu precizie pe creastă. Este extrem de important să testezi reacţia naturală a unui dragon când e luat prin surprindere de deasupra, unde nu poate vedea; este un instinct care adesea nu poate fi depăşit prin antrenament.

Laurence era încă foarte răvăşit şi Temeraire la fel.

— E foarte neplăcut, îi spuse el cu reproş lui Maximus.

— Da, ştiu, mi-au făcut şi mie la fel când am început instrucţia, răspunse Maximus, vesel şi fără regrete. Cum ai reuşit să rămâi pur şi simplu aşa, în aer?

— Nu m-am prea gândit, zise Temeraire, mai potolit. Îşi lungi gâtul, să se studieze. Bănuiesc că doar am dat din aripi în cealaltă direcţie.

Laurence mângâie gâtul lui Temeraire, liniştindu-l, în timp ce Celeritas îi cercetă atent încheieturile aripilor.

— Presupusesem că este o abilitate obişnuită. Aşadar, este ceva ieşit din comun? întrebă Laurence.

— Doar în sensul că e cu totul unică în cei două sute de ani de experienţă ai mei, constată sec Celeritas, aşezându-se înapoi. Anglewingii pot face manevre în cercuri strânse, dar nu pot pluti în felul acesta. Îşi scărpină fruntea. Va trebui să ne gândim la

aplicaţiile unei asemenea abilităţi; te vei alege cu un bombardier foarte periculos, cel puţin.

Laurence şi Berkley încă discutau despre asta în drum spre masa de prânz, precum şi despre modul în care să-i armonizeze pe Temeraire şi Maximus. Celeritas îi ţinuse la treabă tot restul zilei, explorând capacităţile de manevră ale lui Temeraire şi punând la întrecere cei doi dragoni. Laurence simţise deja, desigur, că Temeraire era deosebit de iute şi abil în aer, dar era o mare plăcere şi satisfacţie să-l audă pe Celeritas spunând asta şi să-l vadă pe Temeraire întrecându-l cu atâta uşurinţă pe mai vârstnicul şi mai marele Maximus.

Celeritas sugerase chiar că ar putea încerca să-l pună pe Temeraire să zboare cursă dublă dacă dovedea că-şi păstrează manevrabilitatea pe măsură ce creştea, că ar putea fi capabil să execute un zbor de bombardare pe lungimea întregii formaţii şi să revină la locul lui la timp ca să zboare încă o dată, alături de ceilalţi dragoni.

Berkley şi Maximus nu se supăraseră deloc să-l lase pe Temeraire să zboare în cercuri în jurul lor. Bineînţeles, Regal Copperii erau mândria Forţelor Aeriene şi, cu siguranţă, Temeraire nu avea să-l egaleze niciodată pe Maximus în privinţa greutăţii sau a puterii, astfel că nu exista un temei real pentru invidie. Totuşi, după tensiunea primei zile, Laurence era înclinat să ia absenţa ostilităţii drept o victorie. Berkley însuşi era un personaj bizar, puţin prea bătrân ca să fie un proaspăt căpitan şi foarte ciudat în comportament, cu o stare obişnuită de extremă apatie, întreruptă de izbucniri ocazionale.

Dar, în felul său ciudat, părea un ofiţer de încredere, devotat şi destul de prietenos. În timp ce şedeau la masa goală, aşteptând să li se alăture ceilalţi ofiţeri, îi spuse pe neaşteptate lui Laurence:

— Va trebui să te lupţi, desigur, cu o afurisită de invidie, pentru că tu nu trebuie să aştepţi după un dragon, dacă nu de alta. Eu am aşteptat şase ani după Maximus. A meritat cu prisosinţă, dar nu ştiu dacă aş fi în stare să nu te urăsc dacă te-ai

fuduli prin faţa mea cu un Imperial, în timp ce el ar fi încă în ou.

— Ai aşteptat? se miră Laurence. Ţi-a fost atribuit încă dinainte să eclozeze măcar?

— Din clipa în care oul a fost destul de rece ca să poată fi atins, spuse Berkley. Avem patru sau cinci Regal Copperi într-o generaţie. Autoritatea Aeriană nu lasă la voia întâmplării cine să se ocupe de ei. Am fost priponit la sol încă din clipa în care am spus „da, mulţumesc” şi iată-mă holbându-mă la el în găoace şi ţinând lecţii ţângăilor, sperând că nu-i va trebui prea mult afurisit de timp să eclozeze, însă, pe legea mea, i-a trebuit! Berkley pufni şi dădu pe gât paharul de vin.

Laurence îşi formase deja o opinie foarte bună despre măiestria lui Berkley în aer după exerciţiile de dimineaţă şi i se părea a fi, într-adevăr, genul de om căruia i se putea încredinţa un dragon rar şi preţios. Fireşte, era mândru de Maximus şi o arăta într-un fel foarte expansiv. Când se despărţiseră de Maximus şi de Temeraire în curte, Laurence îl auzise spunându-i uriaşului dragon: „Cred că nu voi avea pace până când nu-ţi vor scoate hamul, fir-ai tu să fii” şi ordonând echipajului său de sol să se ocupe de asta, iar Maximus aproape că-l doborâse, dezmierdându-l cu botul.

Ceilalţi ofiţeri începeau să intre pe rând în încăpere. Majoritatea erau mult mai tineri decât el şi Berkley şi sala răsună imediat de glasurile lor vesele şi adesea stridente.

Laurence fu puţin încordat la început, dar temerile sale nu se adeveriră: câţiva locotenenţi îl priviră într-adevăr cu suspiciune, iar Granby se aşeză cât mai departe posibil, dar, în afară de asta, nimeni nu păru să-i acorde prea multă atenţie.

Un bărbat înalt şi blond, cu nasul ascuţit, îi vorbi încet şi se strecură în scaunul de lângă el.

— Permiteţi-mi, vă rog, domnule. Deşi toţi ofiţerii superiori purtau tunici şi eşarfe pentru cină, noul-venit era vizibil diferit prin faptul că avea eşarfa apretată şi haina călcată. Căpitan Jeremy Rankin, la dispoziţia dumneavoastră, spuse el politicos, întinzându-i mâna. Cred că nu ne-am cunoscut.

— Nu, am sosit abia ieri. Căpitan Will Laurence, la dispoziţia

dumneavoastră, răspunse Laurence.

Rankin avea o mână fermă şi un comportament plăcut şi degajat. Laurence găsi în el un partener agreabil de discuţie şi află, fără uimire, că Rankin era unul dintre fiii contelui de Kensington.

— Familia mea şi-a trimis întotdeauna cel de-al treilea fiu în Aviaţie şi, în vremurile de demult, înainte ca Forţele Aeriene să ia fiinţă şi ca dragonii să fie rezervaţi Coroanei, al-nu-ştiu-câtelea-străbunic al meu avea o pereche, spuse Rankin. Aşa că nu întâmpin nicio dificultate când merg acasă: încă avem un mic adăpost pentru popasul dragonilor şi am fost adesea acolo chiar şi în timpul instrucţiei. Este un privilegiu pe care mi-aş dori să-l poată avea mai mulţi aviatori, adăugă el, cu glas scăzut, rotindu-şi privirea peste masă.

Laurence nu voia să spună nimic care putea fi interpretat drept critică; era în regulă pentru Rankin, fiind unul de-ai lor, să facă o aluzie, dar de pe buzele lui nu putea suna decât jignitor.

— Trebuie să le fie greu băieţilor să plece de acasă atât de devreme, spuse el, cu tact. În Marină, noi… adică Marina nu înrolează băieţi înainte să împlinească doisprezece ani şi, chiar şi atunci, sunt lăsaţi pe ţărm între călătorii şi petrec un timp acasă. Ţi s-a părut greu, domnule? adăugă el întorcându-se către Berkley.

— Hm, făcu Berkley, înghiţind; se uită oarecum aspru la Rankin, înainte să-i răspundă lui Laurence. Nu pot zice că da. Am zbierat niţel, bănuiesc, dar omul se obişnuieşte şi pe plângăcioşi îi alergăm de colo-colo, ca să nu li se facă prea dor de casă.

Berkley reveni la mâncarea lui, fără să facă vreo încercare de a întreţine conversaţia, iar lui Laurence nu-i mai rămase decât să se întoarcă şi să-şi continue discuţia cu Rankin.

— Am întârziat?… Oh!

Era un tânăr subţire, cu glasul încă neîngroşat, dar înalt pentru vârsta lui, grăbindu-se spre masă, uşor răvăşit. Părul lung şi roşu îi ieşea pe jumătate din coada împletită. Se opri brusc lângă masă, apoi, încet şi şovăitor, se aşeză lângă Rankin, în partea cealaltă, pe singurul loc rămas liber. În pofida tinereţii

sale, era căpitan: tunica pe care o purta avea pe umeri două trese aurii.

— Zău, Catherine, n-ai întârziat deloc. Dă-mi voie să-ţi torn nişte vin, spuse Rankin. Laurence, privind deja băiatul cu uimire, crezu pentru o clipă că n-auzise bine. Apoi îşi dădu seama că auzul nu-l înşelase deloc: băiatul era, într-adevăr, o tânără domnişoară. Laurence îşi roti privirea năucit; nimeni altcineva de la masă nu părea să aibă nimic de spus şi, evident, nu era niciun secret. Rankin i se adresa amabil şi politicos, servind-o de pe platouri. Îngăduie-mi să fac prezentările, adăugă Rankin, întorcându-se. Căpitanul Laurence de pe Temeraire, domnişoara… o, nu, uit, vreau să zic, căpitanul Catherine Harcourt de pe, a… Lily.

— Bună, murmură fata, fără să ridice privirea.

Laurence îşi simţi obrajii înroşindu-se. Fata stătea acolo, în pantaloni care îi dezvăluiau fiecare părticică de picior, cu o cămaşă pe care doar eşarfa o ţinea încheiată. Îşi mută privirea către neprimejdiosul ei creştet şi reuşi să spună:

— Slujitorul tău, domnişoară Harcourt.

Asta, cel puţin, o făcu să-şi înalţe capul:

— Nu, sunt *căpitanul* Harcourt, spuse ea.

Avea un ten palid, care îi scotea în evidenţă puzderia de pistrui, dar era ferm hotărâtă să-şi apere drepturile. Îi aruncă lui Rankin o privire ciudat de sfidătoare, în timp ce vorbi.

Laurence folosise automat formula de adresare; nu intenţionase s-o jignească, dar era limpede că o făcuse.

— Îmi cer scuze, căpitane, spuse el imediat, înclinându-şi capul în semn de scuză. Cu toate acestea, îi era, într-adevăr, greu să i se adreseze astfel şi titlul sună ciudat şi stângaci pe buze. Se temea că păruse nefiresc de ceremonios. N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect. Iar acum recunoştea şi numele dragonului; îl frapase ca neobişnuit şi cu o zi înainte, dar cu atâtea alte lucruri în minte, uitase acel detaliu. Cred că ai Longwingul, spuse el politicos.

— Da, este Lily a mea, răspunse femeia, cu o căldură involuntară în glas când rosti numele dragonului ei.

— Poate că nu ţi-ai dat seama, căpitane Laurence; dragonii Longwing nu acceptă îngrijitori bărbaţi. E un capriciu ciudat al lor, pentru care trebuie să fim recunoscători, altfel am fi lipsiţi de o companie atât de încântătoare, spuse Rankin, înclinându-şi capul către fată. În glasul lui era o nuanţă de ironie care îl făcu pe Laurence să se încrunte; era limpede că fata nu se simţea în largul ei, iar Rankin nu părea s-o ajute defel. Îşi plecase capul din nou şi se uita ţintă în farfurie, cu buzele palide şi strânse într-o cută de tristeţe.

— Eşti foarte curajoasă să preiei o asemenea îndatorire, d… căpitane Harcourt; un pahar… adică, în sănătatea ta, spuse Laurence, corectându-se în ultimul moment şi transformând toastul într-o sorbitură; nu i se părea cuvenit să oblige un nod de fată să bea un pahar întreg de vin.

— Nu e mai mult decât face oricine altcineva, murmură ea. Pe urmă, cu întârziere, luă paharul şi-l ridică, drept răspuns: Vreau să zic, şi în sănătatea ta.

Pe tăcute, Laurence îşi repetă în gând titlul şi numele ei. Ar fi fost foarte nepoliticos din partea lui să persiste în greşeală după ce fusese o dată corectat, dar era atât de ciudat încât nu avea încă deplină încredere în sine. Avu grijă să se uite la chipul ei şi nu în altă parte. Cu părul prins la spate atât de strâns, avea, într-adevăr, o înfăţişare băieţoasă, ceea ce era de un oarecare ajutor, alături de veşmintele care-i îngăduiseră să o confunde iniţial. Presupunea că din acest motiv umbla în straie bărbăteşti, oricât de îngrozitor şi ilegal era.

I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ea, deşi i-ar fi fost dificil să nu-i pună întrebări, dar nu putea să vorbească întruna peste Rankin. Nu-i rămânea decât să se minuneze în intimitatea propriilor gânduri; gândul că fiecare Longwing din slujba Forţelor Aeriene avea căpitan o femeie era şocant. Privindu-i silueta fragilă, se întreba cum îndura munca; el însuşi se simţea dărâmat şi ostenit după o zi de zbor şi, deşi probabil un ham corespunzător ar reduce efortul, îi venea greu să creadă că o femeie putea să se descurce zi după zi. Era crud să i se ceară una ca asta, dar, desigur, nu se puteau dispensa de dragonii

Longwing. Erau probabil cei mai periculoşi dragoni englezi, dacă era să fie comparaţi doar cu Regal Copperii şi, fără ei, apărarea aeriană a Angliei ar fi fost înfiorător de vulnerabilă.

Ocupându-şi gândurile cu acest obiect al curiozităţii şi, deopotrivă, cu conversaţia politicoasă a lui Rankin, primul lui prânz trecu în mod mai plăcut decât se aşteptase până la un moment dat şi Laurence se ridică de la masă încurajat, deşi căpitanii Harcourt şi Berkley fuseseră tăcuţi şi necomunicativi în tot acest timp.

Când se ridicară, Rankin se întoarse spre el şi spuse:

— Dacă nu ai alte treburi, aş putea să te invit în clubul ofiţerilor, la o partidă de şah? Am rareori ocazia să joc şi mărturisesc că, de când ai pomenit că eşti jucător, ard de nerăbdare să profit de acest prilej.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, va fi o mare plăcere şi pentru mine, răspunse Laurence. Însă, pentru moment, am să vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de Temeraire şi pe urmă i-am promis că-i citesc.

— Să-i citeşti? întrebă Rankin, cu o expresie amuzată care nu-i ascundea uimirea. Devotamentul tău este admirabil şi toate acestea sunt fireşti pentru un proaspăt îngrijitor. Dar, îngăduie-mi să te asigur că, în cea mai mare parte, dragonii sunt capabili să se descurce singuri. Ştiu că mulţi dintre colegii noştri căpitani au obiceiul să-şi petreacă tot timpul liber cu animalele lor şi n-aş vrea ca pe baza exemplului lor să crezi că asta este o necesitate sau o datorie căreia trebuie să-i sacrifici plăcerea companiei umane.

— Vă mulţumesc din inimă pentru grija dumneavoastră, dar vă asigur că, în cazul meu, nu îşi are locul, răspunse Laurence. În ceea ce mă priveşte, nu mi-aş putea dori o companie mai plăcută decât cea a lui Temeraire şi faptul că facem o echipă este spre binele meu în aceeaşi măsură cât este spre al lui. Dar aş fi bucuros să ne întâlnim mai târziu în seara aceasta, dacă nu vă culcaţi devreme.

— Mă bucur să aud tot ce mi-ai spus, răspunse Rankin. Cât despre orele mele de culcare, nici vorbă; nu iau parte la

antrenament, desigur, sunt aici doar în misiune de curierat, aşa că nu-i nevoie să respect un program de novice. Mi-e ruşine să mărturisesc că, în majoritatea zilelor, nu sunt de găsit jos până spre prânz, dar, pe de altă parte, asta îmi oferă plăcerea de a aştepta să te văd diseară.

Cu aceasta se despărţiră şi Laurence porni în căutarea lui Temeraire. I se păru nostim să găsească trei dintre cădeţi pândind chiar lângă uşa sălii de mese: băiatul cu păr nisipiu şi alţi doi, fiecare ţinând în mână câte un pumn de cârpe albe, curate.

— O, domnule! exclamă băiatul, sărind în picioare când îl văzu pe Laurence ieşind. Mai aveţi nevoie de pânză curată pentru Temeraire? întrebă el cu înflăcărare. Ne-am gândit că da, aşa că am mai adus, când l-am văzut mâncând.

— Haide, Roland, ce crezi că faci aici? Tolly, cărând un vraf de vase din sala de mese, se opri la vederea cadeţilor care-l acostau pe Laurence. Ştii că nu e bine să sâcâi un căpitan.

— Nu sâcâi pe nimeni, nu-i aşa? spuse băiatul, uitându-se plin de speranţă la Laurence. Mă gândeam doar că am putea ajuta niţel. În definitiv, e foarte mare, iar Morgan, Dyer şi cu mine avem toţi carabinierele, putem să ne agăţăm fără nicio problemă, spuse el cu toată seriozitatea, scoţând la iveală un harnaşament ciudat pe care Laurence nici măcar nu-l observase până atunci: era o centură groasă de piele, strânsă în jurul taliei, cu o pereche de curele ataşate la ceea ce părea, la prima vedere, o za foarte mare de oţel. La o privire mai atentă, Laurence observă că acesta avea o piesă care putea fi pliată şi, astfel deschisă, zaua putea fi agăţată de altceva.

Îndreptându-se, Laurence spuse:

— Întrucât Temeraire nu are încă un harnaşament corespunzător, nu cred că vă puteţi lega de curele cu astea. Oricum, adăugă el, ascunzându-şi un zâmbet la privirile lor plecate, haideţi cu mine şi vom vedea ce putem face. Mulţumesc, Tolly, spuse el, înclinându-şi capul către servitor. Pot să mă descurc cu ei.

Tolly nu se osteni să-şi ascundă surâsul larg în faţa acestui

schimb de replici.

— Aşa-i, spuse el, întorcându-se la treburile sale.

— Roland, nu-i aşa? îl întrebă Laurence pe puşti, îndreptându-se către curte, cu cei trei băieţi alergând să ţină pasul cu el.

— Da, domnule, cadet Emily Roland, la dispoziţia dumneavoastră. Întorcându-se către tovarăşii săi şi astfel nebăgând de seamă expresia uimită a lui Laurence, fata adăugă: Iar aceştia sunt Andrew Morgan şi Peter Dyer, suntem cu toţii în cel de-al treilea an aici.

— Da, într-adevăr, tuturor ne-ar plăcea să fim de ajutor, interveni Morgan, iar Dyer, mai mic decât ceilalţi doi, cu ochi rotunzi, doar clătină din cap aprobator.

— Foarte bine, îngăimă Laurence, privind pe furiş către fată. Părul ei era tuns cu oala, întocmai ca al băieţilor, avea o constituţie robustă, îndesată, iar glasul ei abia dacă era mai subţire decât al celorlalţi: greşeala lui nu fusese nefirească. Acum, că se gândea la asta, era perfect logic. Forţele Aeriene pregăteau în mod obişnuit câteva fete, anticipând momentul când, la ieşirea din ou a dragonilor Longwing, vor avea nevoie de ele şi, probabil, căpitanul Harcourt era produsul unei asemenea pregătiri. Dar nu putea să nu se întrebe ce fel de părinte şi-ar supune o fată de vârstă fragedă rigorilor militare.

Ieşiră în curte, unde îi întâmpină o scenă de intensă activitate. O mare învălmăşeală de aripi şi glasuri de dragoni umplea aerul. Majoritatea dragonilor, dacă nu chiar toţi, tocmai terminaseră de mâncat şi acum erau îngrijiţi de membrii echipajelor lor, care se ocupau de curăţatul harnaşamentelor. În ciuda celor spuse de Rankin, Laurence nu zări niciun dragon la capul căruia să nu se afle căpitanul său, mângâindu-l sau vorbindu-i. În mod evident, acesta era interludiul obişnuit din timpul zilei, când dragonii şi instructorii lor erau în timpul lor liber.

Nu-l văzu imediat pe Temeraire; după ce scrută câteva clipe curtea aglomerată, îşi dădu seama că Temeraire se aşezase dincolo de zidurile exterioare, probabil ca să evite agitaţia şi zgomotul. Înainte de a ieşi la el, Laurence îi duse pe cădeţi la Levitas. Micul dragon era singur, încolăcit chiar lângă zidurile

curţii, privindu-şi tovarăşii, cu ofiţerii lor. Levitas era tot în ham, dar acesta arăta mult mai bine decât în ziua precedentă: pielea arăta de parcă ar fi fost bătută şi frecată cu ulei, ca să fie mai flexibilă, iar inelele de metal cu care erau prinse curelele străluceau lustruite.

Laurence presupunea acum că inelele aveau rolul de a oferi un loc de care să fie prinse carabinierele. Deşi Levitas era mic în comparaţie cu Temeraire, era totuşi un animal mare, iar Laurence se gândi că ar putea susţine cu uşurinţă greutatea celor trei cădeţi, pentru o scurtă călătorie. Dragonul era dornic şi fericit să i se acorde atenţie, iar ochii îi străluciră când Laurence făcu propunerea.

— O, da, vă pot duce liniştit pe toţi, spuse el, uitându-se la cei trei cădeţi, care îl priveau cu tot atâta nerăbdare. Se căţărară cu toţii, ageri ca nişte veveriţe, şi fiecare dintre ei se fixă de câte două inele diferite, cu o mişcare evident bine exersată.

Laurence trase de fiecare curea; păreau destul de sigure.

— Foarte bine, Levitas, du-i jos pe ţărm, iar Temeraire şi cu mine vă vom întâlni acolo în scurt timp, spuse el, mângâind crupa dragonului.

Văzându-i plecaţi, Laurence se strecură printre ceilalţi dragoni şi-şi croi drum către poartă. Se opri brusc, de îndată ce îl zări limpede pe Temeraire: dragonul părea neobişnuit de abătut, o diferenţă vizibilă faţă de atitudinea veselă de la sfârşitul antrenamentului de dimineaţă, şi Laurence se grăbi să ajungă lângă el.

— Nu te simţi bine? îl întrebă Laurence, examinându-i fălcile, dar Temeraire era murdar şi plin de sânge de pe urma mesei şi părea să fi mâncat bine. Ţi-a căzut rău ceva ce ai mâncat?

— Nu, mă simt cât se poate de bine, răspunse Temeraire. Numai că… Laurence, sunt un dragon potrivit, nu-i aşa?

Laurence se holbă la el; nuanţa de incertitudine din glasul lui Temeraire era cu totul nouă.

— Cel mai potrivit dragon care există pe lume; ce Dumnezeu te face să pui o asemenea întrebare? Ţi-a spus cineva ceva urât? Un val subit de furie îl cuprinse numai gândindu-se la această

posibilitate. Aviatorii puteau să se uite chiorâş la el şi să spună ce pofteau, dar nu avea de gând să tolereze niciun fel de comentariu la adresa lui Temeraire.

— O, nu! protestă Temeraire, însă într-un fel care îl făcu pe Laurence să-i pună spusele la îndoială. Nimeni nu s-a purtat urât, dar n-au putut să nu remarce, în timp ce ne hrăneam cu toţii, că nu arăt chiar ca toţi ceilalţi. Ei sunt mult mai viu coloraţi decât mine, iar aripile lor nu au atâtea articulaţii. De asemenea, ei au acele ridicături pe spinare, în timp ce spatele meu e drept, iar eu am mai multe degete la picioare. Se întoarse şi se studie, în timp ce enumera aceste diferenţe. Aşa că s-au uitat la mine puţin ciudat, dar nimeni n-a fost nepoliticos. Presupun că este din cauză că sunt un dragon chinez?

— Da, într-adevăr. Şi trebuie să-ţi aminteşti că cei din China sunt socotiţi cei mai pricepuţi crescători din lume, spuse hotărât Laurence. Orice ar fi, ceilalţi te privesc ca pe un ideal al lor, nu invers, şi te rog să nu te îndoieşti nicio clipă de tine. Gândeşte-te numai cât ţi-a lăudat Celeritas zborul azi-dimineaţă.

— Dar nu pot să suflu foc, nici să scuip acid, spuse Temeraire, potolindu-se, dar păstrând încă un aer deprimat. Şi nu sunt la fel de mare ca Maximus. Tăcu o clipă, apoi adăugă: El şi Lily au mâncat primii, noi, ceilalţi, a trebuit să aşteptăm până au terminat ei şi abia apoi am fost lăsaţi să vânăm în grup.

Laurence se încruntă; nu-i trecuse prin minte că dragonii aveau o asemenea ierarhie între ei.

— Dragul meu, n-a existat niciodată în Anglia un dragon din rasa ta, aşa că rangul tău n-a fost încă stabilit, spuse el, încercând să găsească o explicaţie care l-ar putea consola pe Temeraire. De asemenea, poate că are o legătură cu rangul căpitanilor lor, căci trebuie să-ţi aminteşti că eu am mai puţină vechime decât oricare alt căpitan de aici.

— Ar fi o mare prostie, eşti mai bătrân decât majoritatea şi ai o grămadă de experienţă, zise Temeraire, uitând puţin de propria nefericire pe când se indigna la ideea unei ofense faţă de Laurence. Ai câştigat bătălii şi cei mai mulţi dintre ei abia sunt în perioada de instrucţie.

— Da, dar pe mare, iar în văzduh lucrurile sunt foarte diferite, îi explică Laurence. Însă e adevărat că rangul şi gradul nu sunt garanţii ale înţelepciunii sau bunei educaţii. Rogu-te, n-o pune aşa la inimă. Sunt sigur că, după un an, doi, vei primi recunoaşterea meritată. Dar, până una, alta, ai mâncat destul? Ne întoarcem imediat la terenurile de hrănire, dacă nu.

— O, nu, n-am dus lipsă de nimic, zise Temeraire. Am putut să prind ce-am vrut şi ceilalţi nu mi-au stat prea mult în cale.

Tăcu şi, în mod clar, era încă predispus la depresie. Laurence spuse:

— Vino, trebuie să ne ocupăm de baia ta.

Temeraire se lumină în faţa acestei perspective şi, după ce îşi petrecu aproape o oră jucându-se în lac cu Levitas şi mai apoi lăsându-se curăţat de cădeţi, buna dispoziţie îi reveni în mare măsură. Mai târziu, când se aşezară împreună să citească, se cuibări lângă Laurence în curtea caldă, aparent mult mai fericit. Dar Laurence îl vedea încă uitându-se mai des la lanţul său din aur şi sidef şi atingându-l cu vârful limbii. Începea să recunoască gestul ca pe o dorinţă de a se linişti. Încercă să-şi moduleze afectuos glasul în timp ce-i citea, mângâind piciorul din faţă pe care era comod aşezat.

Încă se încrunta îngrijorat mai târziu în seara aceea, când intră în clubul ofiţerilor: o binecuvântare indirectă, căci liniştea care se lăsă instantaneu când pătrunse în încăpere îl deranjă mai puţin decât l-ar fi deranjat altminteri. Granby stătea la pian, lângă uşă, şi, când Laurence intră, îşi duse ostentativ mâna la frunte într-un salut şi spuse:

— Domnule.

Era o formă atipică de insolenţă, care nu putea fi imputată. Laurence alese să reacţioneze ca şi cum bărbatul ar fi fost sincer şi spuse politicos:

— Domnule Granby.

Înclină capul, salutând astfel întreaga adunare, şi înaintă, fără să se grăbească mai mult decât era rezonabil. Rankin şedea departe, într-un colţ, la o masă mică, citind gazeta. Laurence veni lângă el şi, peste câteva clipe, cei doi aşezaseră deja piesele pe

tabla de şah pe care o luase Rankin de pe un raft.

Zumzetul conversaţiei fusese reluat; între mutări, Laurence cerceta încăperea, cât putea el de bine fără să se facă remarcat. Acum că i se deschiseseră ochii, vedea şi câteva femei-ofiţer risipite prin mulţime. Prezenţa lor părea să nu impună niciun fel de restricţie întregii adunări: conversaţia, deşi amabilă, nu era foarte distinsă şi devenea, din când în când, zgomotoasă şi confuză.

Cu toate acestea, în încăpere domnea o atmosferă camaraderească şi Laurence nu putea să nu fie cuprins de melancolie în faţa excluderii sale fireşti: atât din punctul lor de vedere, cât şi dintr-al lui, simţea că nu-şi avea locul printre ei şi era străbătut de fiorul singurătăţii. Însă alungă de îndată acest sentiment: un căpitan al Marinei trebuia să fie obişnuit cu o existenţă solitară şi adesea fără un tovarăş precum Temeraire. Şi, de asemenea, acum putea să spere şi la compania lui Rankin; îşi îndreptă din nou atenţia către tabla de şah şi nu se mai uită la ceilalţi.

Rankin îşi ieşise probabil puţin din mână, dar nu era nepriceput şi, întrucât jocul nu era una dintre distracţiile preferate ale lui Laurence, se potriveau destul de bine. În timp ce jucau, Laurence pomeni despre îngrijorarea sa faţă de Temeraire, iar Rankin îl ascultă cu înţelegere.

— E păcat, într-adevăr, că nu i-au dat întâietate, dar trebuie să te sfătuiesc să-l laşi să îndrepte singur lucrurile, spuse Rankin. Aşa se poartă în sălbăticie: cele mai periculoase rase pretind primele roade ale vânatului, iar cele mai slabe cedează. Temeraire trebuie să se impună în rândul celorlalte animale ca să i se acorde mai mult respect.

— Vrei să spui, provocându-i în vreun fel la întrecere? Dar cu siguranţă asta nu poate fi o politică înţeleaptă, spuse Laurence, alarmat numai la acest gând. Auzise vechile poveşti fantastice despre dragoni sălbatici care se luptau şi se omorau în asemenea dueluri. Să îngădui lupta între fiinţe atât de nepreţuite pentru un scop atât de mărunt?

— Arareori se ajunge la luptă propriu-zisă; ei îşi cunosc unul

altuia capacităţile şi, te asigur, odată ce se va simţi sigur de puterile sale, nu va tolera una ca asta şi nici nu va întâmpina vreo rezistenţă puternică, spuse Rankin.

Laurence nu se putea bizui prea mult pe asta. Era sigur că nu lipsa de curaj îl împiedicase pe Temeraire să se impună, ci sensibilitatea, care îi dăduse, în mod nefericit, posibilitatea de a simţi lipsa de apreciere din partea celorlalţi dragoni.

— Totuşi mi-ar plăcea să găsesc o modalitate de a-l linişti, spuse trist Laurence. Îşi dădea seama că, de acum înainte, toate mesele aveau să fie o nouă sursă de nefericire pentru Temeraire, dar nu puteau fi evitate decât hrănindu-l la ore diferite, ceea ce nu l-ar face decât să se simtă şi mai izolat de ceilalţi.

— O, dă-i un gablonz şi se va potoli, îi sugeră Rankin. E uimitor cum le ridică moralul: ori de câte ori dragonul meu devine posomorât, îi aduc un flecuşteţ şi de îndată e numai fericire, întocmai ca o amantă capricioasă.

Laurence nu putu să-şi stăpânească un zâmbet în faţa absurdităţii comparaţiei şugubeţe.

— Chiar aveam de gând să-i iau un colan, spuse el, mai serios, ca acela pe care îl poartă Celeritas, şi cred sincer că asta l-ar face foarte fericit. Dar bănuiesc că nu există pe-aici vreun loc unde să poată fi comandat un asemenea lucru.

— Pot măcar să-ţi ofer o soluţie pentru asta. Merg regulat la Edinburgh, în misiunile mele de curierat, şi acolo există mulţi bijutieri excelenţi. Unii dintre ei chiar aduc obiecte gata confecţionate pentru dragoni, căci aici, în nord, sunt multe adăposturi, la distanţa unui zbor. Dacă vrei să mă însoţeşti, aş fi bucuros să te duc acolo, continuă Rankin. Următorul meu zbor va fi sâmbătă şi, dacă plecăm în zori, te pot aduce fără probleme înapoi până la cină.

— Mulţumesc, îţi sunt foarte recunoscător, spuse Laurence, surprins şi încântat. Îi voi cere lui Celeritas permisiunea să merg.

Celeritas se încruntă la auzul solicitării în dimineaţa următoare şi îl sfredeli pe Laurence cu privirea.

— Vrei să mergi cu căpitanul Rankin? Ei, bine, va fi ultima zi de libertate pe care o vei avea pentru multă vreme, căci trebuie

să fi aici în fiecare clipă a antrenamentului de zbor al lui Temeraire.

Avea o atitudine aproape fioroasă şi Laurence fu surprins de vehemenţa lui.

— Vă asigur că n-am nicio obiecţie, spuse el, întrebându-se, cu uimire, dacă instructorul credea că avea de gând să-şi neglijeze îndatoririle. Nici nu mi-am imaginat altfel şi sunt pe deplin conştient de caracterul presant al instrucţiei sale. Dacă absenţa mea va crea vreo dificultate, vă rog să nu ezitaţi să-mi refuzaţi solicitarea.

Oricare ar fi fost sursa dezaprobării sale iniţiale, Celeritas se domoli la auzul acestei declaraţii.

— Din întâmplare, echipajul de sol va avea nevoie de o zi ca să-l echipeze pe Temeraire cu noul lui harnaşament şi până atunci va fi gata, spuse el, pe un ton mai puţin aspru. Presupun că ne putem lipsi de tine, atât timp cât Temeraire nu face nazuri dacă e înhămat în absenţa ta. Şi meriţi şi tu o ultimă excursie.

Temeraire îl asigură că nu-l deranjează, astfel că planul fu stabilit şi Laurence îşi petrecu o parte din următoarele câteva seri măsurând gâtul dragonului său şi al lui Maximus, gândindu-se că dimensiunile actuale ale Regal Copperului puteau oferi o bună aproximare a celor la care ar putea ajunge Temeraire pe viitor. Îl păcăli pe Temeraire că măsurătorile erau pentru ham: aştepta cu nerăbdare să-i ofere cadoul ca pe o surpriză şi să-l vadă alungând o parte din nefericirea mută a dragonului, care stăruia, aruncând o umbră peste obişnuita lui veselie.

Rankin îi privi amuzat schiţele variantelor de modele. Cei doi îşi formaseră deja obiceiul de a juca seara şah şi de a sta împreună la masă. Laurence avusese până acum puţine dialoguri cu ceilalţi aviatori; regreta asta, dar nu i se părea că are vreun sens să încerce să se înfigă, câtă vreme se simţea destul de bine aşa şi în absenţa oricărui fel de invitaţie. Îi era limpede că Rankin era la fel de exclus din viaţa cotidiană a aviatorilor ca şi el, dat poate la o parte de eleganţa comportamentului său şi, dacă erau amândoi nişte paria din acelaşi motiv, puteau cel puţin să se bucure unul de compania celuilalt, pentru compensaţie.

Se întâlnea cu Berkley la micul dejun şi la antrenament în fiecare zi şi Laurence continua să-l considere un aviator priceput şi un bun tactician, însă la masă sau în societate căpitanul era tăcut. Laurence nu era sigur nici dacă voia să şi-l apropie, nici dacă un gest în acea direcţie ar fi fost bine-venit, aşa că se mulţumea să fie politicos şi să discute probleme tehnice, atâta vreme cât se cunoşteau abia de câteva zile şi avea în faţă destul timp ca să cântărească mai bine adevăratul fel de a fi al celuilalt.

Se oţelise să reacţioneze cum se cuvine când se mai întâlnea cu căpitanul Harcourt, dar ea părea să-l evite. O vedea aproape numai de la distanţă, deşi Temeraire avea să zboare în curând în formaţie cu dragonul ei, Lily. Într-o dimineaţă însă, fata se afla la masă când Laurence sosi la micul dejun şi, în încercarea de a face o conversaţie firească, o întrebă cum se alesese dragonul ei cu numele de Lily, gândindu-se că putea fi o poreclă, ca a lui Volly. Ea roşi din nou până în vârful urechilor şi spuse, foarte băţoasă:

— Mi-a plăcut numele. Tu cum ai ajuns, rogu-te, să-l botezi pe Temeraire?

— Ca să fiu perfect sincer, n-aveam habar, pe vremea aceea, cum este indicat să botezi un dragon, nici vreo modalitate de a afla, răspunse Laurence, simţind că făcuse un pas greşit. Nimeni nu mai făcuse vreo observaţie asupra numelui neobişnuit al lui Temeraire şi abia acum, că ea îl trăgea la răspundere pentru asta, bănuia că probabil atinsese un punct sensibil. I-am dat numele unei corăbii: prima *Temeraire* a fost capturată de la francezi şi cea aflată acum în funcţiune este o ambarcaţiune cu trei punţi, cu nouăzeci şi opt de tunuri, una dintre cele mai bune nave de război ale noastre.

Odată făcută această mărturisire, fata păru că se relaxează şi spuse, cu mai multă sinceritate:

— O, acum, că mi-ai spus asta, nu mă deranjează să recunosc că a fost aproape la fel şi în cazul meu. Nu era de aşteptat ca Lily să eclozeze decât peste cel puţin cinci ani şi nu mă gândisem la un nume. Când oul s-a întărit, m-au trezit în toiul nopţii la adăpostul de la Edinburgh şi m-au trimis în zbor, pe un

Winchester. Abia am reuşit să ajung la băi înainte să iasă din ou. Am rămas pur şi simplu cu gura căscată când m-a poftit să-i dau un nume şi nu mi-a trecut prin minte nimic altceva.

— E un nume fermecător şi i se potriveşte perfect, Catherine, spuse Rankin, aşezându-se lângă ei la masă. Bună dimineaţa, Laurence, ai văzut gazeta? Lordul Pugh a reuşit în sfârşit să-şi mărite fiica. Ferrold trebuie să fie extrem de strâmtorat.

Această bârfă, care privea oameni de care Harcourt nu auzise niciodată, o lăsă în afara conversaţiei. Dar înainte ca Laurence să apuce să schimbe subiectul, fata se scuză şi plecă pe nesimţite de la masă şi el pierdu ocazia de a o cunoaşte mai bine.

Cele câteva zile care mai rămăseseră din săptămână până la excursie trecură în goană. Antrenamentul era deocamdată mai mult o problemă de testare a abilităţilor de zbor ale lui Temeraire şi de stabilire a modului optim în care el şi Maximus puteau intra într-o formaţie centrată pe Lily. Celeritas îi punea să facă ture nesfârşite în jurul văii de antrenament, uneori încercând să le reducă numărul bătăilor din aripi, alteori cerându-le să-şi mărească viteza şi mereu căutând să-i sincronizeze. Petrecură o memorabilă dimineaţă aproape în întregime cu capul în jos şi Laurence ajunse ameţit şi îmbujorat la sfârşitul antrenamentului. Berkley, mai corpolent, gâfâia după ultima tură, pe când cobora, clătinându-se, de pe spinarea lui Maximus, iar Laurence sări să-l aşeze uşor pe pământ, când îl lăsară picioarele.

Maximus plutea neliniştit deasupra lui Berkley şi murmura nefericit.

— Încetează cu mormăitul ăla, Maximus, nimic nu e mai ridicol decât o făptură de dimensiunea ta purtându-se ca o cloşcă, zise Berkley, prăbuşindu-se pe scaunul pe care servitorii îl aduseră în grabă. A, mulţumesc, spuse el, luând paharul de coniac pe care i-l oferi Laurence şi sorbind în timp ce acesta îi lărgea eşarfa.

— Îmi pare rău că te-am supus unui asemenea efort, zise Celeritas, când Berkley încetă să mai gâfâie şi îşi pierdu culoarea stacojie. În mod obişnuit aceste exerciţii se întind pe o jumătate de lună. Poate că te forţez prea mult.

— Aiurea, voi fi bine cât ai clipi, răspunse Berkley fără întârziere. Ştiu al naibii de bine că nu putem pierde nicio clipă, Celeritas, aşa că nu ne menaja din cauza mea.

— Laurence, de ce e totul atât de presant? îl întrebă Temeraire în seara aceea, după masă, când se aşezară din nou împreună, dincolo de zidurile curţii, să citească. Se apropie o mare bătălie şi e nevoie de noi?

Laurence închise cartea, ţinându-şi semn cu degetul.

— Nu, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar suntem prea lipsiţi de experienţă ca să fim aleşi direct pentru o misiune importantă. Cu toate acestea, este foarte posibil ca lordul Nelson să nu poată distruge flota franceză fără ajutorul uneia dintre formaţiile Longwing, actualmente staţionate în Anglia. Sarcina noastră va fi să-i înlocuim, ca ei să poată pleca. Aceea va fi, într-adevăr, o mare bătălie şi, cu toate că noi nu vom participa direct la ea, te asigur că rolul nostru nu e câtuşi de puţin neînsemnat.

— Nu, deşi nu sună prea palpitant, remarcă Temeraire. Dar poate că Franţa ne va invada şi atunci va trebui să luptăm.

Părea mai degrabă plin de speranţe decât oricum altfel.

— Trebuie să sperăm să nu fie aşa, spuse Laurence. Dacă Nelson le distruge flota, asta ar putea risipi orice şanse ca Bonaparte să-şi treacă oastea peste Canal. Deşi am auzit că are cam o mie de ambarcaţiuni care să-i ducă oamenii, acestea sunt doar nave de transport şi Marina le-ar scufunda cu zecile, dacă ar încerca să traverseze fără protecţia flotei.

Temeraire oftă şi-şi aşeză capul pe picioarele din faţă.

— Oh, spuse el.

Laurence râse şi-i mângâie botul.

— Cât eşti de însetat de sânge! remarcă el amuzat. Nu te teme, îţi promit că vom avea parte de bătălii destule după ce ia sfârşit instrucţia ta. Pe de-o parte, e destulă hărţuială pe Canal şi, pe de altă parte, poate vom fi trimişi în sprijinul unei operaţiuni navale, sau poate să hărţuim în mod independent flota franceză.

Asta îl îmbărbăta nespus pe Temeraire, care îşi îndreptă din nou atenţia către carte, cu buna dispoziţie restabilită.

Ziua de vineri şi-o petrecură într-o probă de anduranţă, încercând să vadă cât de mult puteau rămâne în aer cei doi dragoni. Cei mai lenţi membri ai formaţiei erau cei doi Yellow Reaperi, astfel că Temeraire şi Maximus trebuiau să fie menţinuţi de probă în acel ritm mai lent şi dădură iar şi iar ocol văii de antrenament, într-un circuit nesfârşit, în timp ce, deasupra lor, ceilalţi dragoni din formaţie executau o manevră sub supravegherea lui Celeritas.

O ploaie măruntă înceţoşa întreg peisajul de dedesubt, într-o monotonie gri, făcând sarcina şi mai plictisitoare. Temeraire îşi întorcea adesea capul ca să întrebe, puţin tânguios, de cât timp zbura, iar Laurence era în general obligat să-l informeze că nu trecuse niciun sfert de oră de când îl întrebase ultima oară. Laurence putea, cel puţin, să privească formaţia rotindu-se şi plonjând, culorile strălucitoare profilate pe cerul gri-alburiu, dar bietul Temeraire trebuia să-şi ţină capul drept şi ridicat ca să păstreze cea mai bună poziţie de zbor.

După vreo trei ore, Maximus începu să rămână în urmă, bătând mai încet din aripile-i mari şi lăsându-şi capul să cadă. Berkley îl duse înapoi şi Temeraire rămase singur, continuând să se rotească. Restul formaţiei coborî în spirale, aterizând în curte, iar Laurence văzu dragonii salutându-l pe Maximus, înclinându-şi capetele cu respect. De la acea distanţă, nu putea să le desluşească vorbele, dar era limpede că discutau cu toţii nonşalant, între ei, în timp ce căpitanii lor se învârteau prin preajmă şi Celeritas îi adună laolaltă să le analizeze execuţia. Temeraire îi văzu şi el şi suspină puţin, dar nu spuse nimic. Laurence se aplecă şi-l lovi uşor cu palma peste gât şi-şi jură în tăcere să-i aducă cele mai elegante bijuterii pe care le putea găsi în tot Edinburghul, chiar de-ar fi nevoit să-şi cheltuiască jumătate din capital pentru asta.

Laurence ieşi în curte devreme în dimineaţa următoare, ca să-şi ia rămas-bun de la Temeraire înainte de călătoria cu Rankin. Se opri ca trăsnit în clipa când ajunse afară: Levitas era înhămat de un mic echipaj de sol, cu Rankin citind gazeta la capul lui, fără

să acorde atenţie manevrelor.

— Bună, Laurence, îi spuse vesel micul dragon. Iată, acesta este căpitanul meu. A venit! Şi astăzi zburăm la Edinburgh.

— Ai vorbit cu el? îl întrebă Rankin pe Laurence, ridicând privirea. Văd că n-ai exagerat şi că îţi place într-adevăr compania dragonilor. Sper că nu vei ajunge să te plictiseşti de asta. Astăzi îl vei duce pe Laurence împreună cu mine, îi spuse el lui Levitas. Trebuie să te străduieşti să-l duci repede.

— O, aşa voi face, îţi promit, răspunse pe dată Levitas, legănându-şi capul nerăbdător.

Laurence formulă un răspuns politicos şi se duse iute lângă Temeraire, ca să-şi ascundă tulburarea; nu ştia ce să facă. Nu avea cum să evite acum călătoria, fără să fie de-a dreptul necuviincios, dar aproape că i se făcuse rău. În ultimele zile, văzuse mai multe dovezi decât i-ar fi plăcut despre nefericirea şi starea de părăsire a lui Levitas: micul dragon aştepta nerăbdător un îngrijitor care nu mai venea şi, dacă el sau harnaşamentul lui beneficiaseră de mai mult decât o curăţare superficială, asta se întâmplase din cauză că Laurence îi îndemnase pe cădeţi să aibă grijă de el şi îi ceruse lui Hollin să continue să se ocupe de hamul lui. Să descopere că Rankin era cel responsabil pentru o asemenea neglijenţă era o amară decepţie, iar să-l vadă pe Levitas comportându-se cu atâta servilism şi gratitudine pentru un dram de atenţie era dureros.

Văzute prin prisma dezinteresului faţă de propriul animal, remarcile lui Rankin despre dragoni căpătau înfăţişarea unui dispreţ care nu putea să fie decât surprinzător şi neplăcut la un aviator. Iar izolarea lui faţă de ceilalţi ofiţeri era acelaşi lucru, mai degrabă decât un semn de rafinament. Fiecare dintre ceilalţi aviatori se prezentase cu numele dragonului său pe buze; singur Rankin considerase mai important numele său de familie şi îl lăsase pe Laurence să descopere doar întâmplător că Levitas era al lui. Însă Laurence nu intuise nimic din toate acestea, iar acum descoperea că încurajase, în felul cel mai imprudent, apropierea de un om pe care nu l-ar putea respecta niciodată.

Îl mângâie pe Temeraire şi îi spuse câteva vorbe liniştitoare,

destinate în cea mai mare parte propriei consolări.

— S-a întâmplat ceva, Laurence? întrebă Temeraire, atingându-l uşor cu botul, îngrijorat. Mi se pare că nu te simţi bine.

— Nu, mă simt foarte bine, te asigur, spuse el, făcând un efort ca vorbele sale să sune firesc. Eşti sigur că nu te deranjează că plec? întrebă el, cu o palidă speranţă.

— Chiar deloc. Şi te întorci până diseară, nu-i aşa? întrebă Temeraire. Acum, că am terminat cu Duncan, speram că poate mi-ai mai putea citi ceva despre matematică. Mi s-a părut foarte interesant cum mi-ai explicat că poţi să-ţi dai seama unde te afli, după ce ai navigat multă vreme, doar cunoscând timpul şi anumite ecuaţii.

Laurence fusese nespus de bucuros să facă uitată matematica, după ce-şi vârâse cu forţa în cap bazele trigonometriei.

— Desigur, dacă doreşti, spuse el, încercând să-şi ascundă din glas dezamăgirea. Dar credeam că poate ţi-ar plăcea ceva despre dragonii chinezi.

— O, da, ar fi la fel de minunat! Am putea să citim asta pe urmă, răspunse Temeraire. Este, într-adevăr, încântător cât de multe cărţi există. Şi pe atâtea teme!

Dacă asta îi oferea lui Temeraire ceva la care să se gândească, împiedicându-l să cadă în depresie, Laurence era pregătit să meargă până într-acolo încât să-şi împrospăteze bruma de latină şi să-i citească *Principia Matematica* în original. Aşa că suspină doar în sinea sa.

— Foarte bine, atunci te las pe mâinile echipajului de sol. Îi văd venind acum.

Hollin era în fruntea grupului. Tânărul se îngrijise atât de bine de harnaşamentul lui Temeraire şi se ocupase cu atâta bunăvoinţă de Levitas, încât Laurence îi vorbise lui Celeritas despre el şi îi ceruse să i se încredinţeze conducerea echipajului de sol al lui Temeraire. Laurence era încântat să vadă că solicitarea îi fusese îndeplinită. Întrucât un asemenea pas era, evident, o promovare de o anumită importanţă, existase o

oarecare incertitudine în această privinţă. Îi făcu semn tânărului cu capul.

— Domnule Hollin, eşti atât de bun să mi-i prezinţi pe aceşti oameni? întrebă el.

După ce îi fură înşirate toate numele lor şi după ce le repetă în tăcere, ca să şi le fixeze în memorie, îi privi metodic în ochi, pe fiecare, şi spuse cu hotărâre:

— Sunt sigur că Temeraire nu vă va face niciun fel de probleme, dar sunt convins că vă veţi strădui să ţineţi seama de confortul lui în timp ce veţi face ajustările. Temeraire, te rog să-i informezi fără nicio ezitare pe aceşti oameni dacă observi cel mai mic disconfort sau îngrădire a mişcărilor.

Cazul lui Levitas îi oferise dovada că unii dintre membrii echipajului ar putea să neglijeze harnaşamentul dragonului pe care îl aveau în grijă dacă un căpitan nu era vigilent şi, într-adevăr, nu te puteai aştepta la altceva. Deşi nu se temea că Hollin şi-ar putea neglija munca, Laurence voia să le atragă atenţia celorlalţi că nu ar tolera niciun fel de asemenea dezinteres când venea vorba de Temeraire. Dacă o asemenea severitate îi aducea reputaţia de ofiţer aspru, aşa să fie. Poate că în comparaţie cu ceilalţi aviatori aşa şi era; n-avea de gând să lase deoparte ceea ce considera a fi de datoria lui, doar de dragul de a fi agreat.

Un murmur de „Foarte bine” şi „Aşa e” veni drept răspuns. Reuşi să ignore sprâncenele ridicate şi schimburile de priviri.

— Atunci, daţi-i bătaie, spuse el cu o ultimă înclinare a capului şi se întoarse, fără nicio tragere de inimă, să i se alăture lui Rankin.

Toată plăcerea excursiei dispăruse. Fu extrem de neplăcut să stea deoparte când Rankin se răsti la Levitas, ordonându-i să se aplece într-o poziţie incomodă, ca ei să urce. Laurence se căţără cât putu de repede şi se strădui să se aşeze acolo unde greutatea lui avea să-l stânjenească cel mai puţin pe Levitas.

Zborul fu, cel puţin, scurt. Levitas era foarte iute şi pământul se îndepărta, rostogolindu-se, într-un ritm fantastic.

Laurence descoperi cu bucurie că viteza făcea conversaţia

aproape imposibilă şi reuşi să dea răspunsuri scurte câtorva remarci pe care Rankin se încumetă să le strige. Aterizară la mai puţin de două ore după plecare, lângă marele adăpost fortificat care se întindea sub ochiul vigilent al castelului Edinburgh.

— Stai aici liniştit; nu vreau să aud când mă întorc că ai fost o pacoste pe capul echipajului, îi spuse aspru Rankin lui Levitas, după ce descălecă. Aruncă hăţurile hamului său în jurul unui stâlp, ca şi cum Levitas ar fi fost un cal de priponit. Poţi mânca după ce ne întoarcem la Loch Laggan.

— Nu vreau să-i supăr şi pot să aştept să mănânc, dar mi-e puţin sete, spuse Levitas cu glas pierit. Am încercat să zbor cât am putut de repede, adăugă el.

— A fost într-adevăr foarte repede, Levitas, şi îţi sunt recunoscător. Desigur, trebuie să bei ceva, spuse Laurence. Asta era mai mult decât putea suporta. Voi de colo! strigă el celor din echipajul de sol, care stăteau tolăniţi la marginea poienii. Niciunul nu se clintise la aterizarea lui Levitas. Aduceţi imediat o covată cu apă curată şi ocupaţi-vă de hamul lui, până pierdeţi vremea pe-aici.

Oamenii părură puţin surprinşi, dar se puseră pe treabă sub privirile aspre ale lui Laurence. Rankin nu ridică nicio obiecţie, dar, în timp ce urcau scările, ieşind din adăpost pe străzile oraşului, spuse:

— Văd că eşti cam blând cu ei. Nu mă miră nicidecum, căci acesta e stilul obişnuit printre aviatori, dar trebuie să-ţi spun că găsesc că disciplina e o soluţie mult mai bună decât genul de răsfăţ adesea întâlnit. Levitas, de pildă, trebuie să fie gata în orice clipă pentru un zbor lung şi primejdios. E bine pentru el să fie obişnuit cu privaţiunile.

Laurence simţea întreaga dificultate a situaţiei sale: era aici ca oaspete al lui Rankin şi era nevoit să zboare înapoi cu el, diseară. Cu toate acestea, nu se putu abţine să spună:

— Nu voi nega că am cele mai calde sentimente faţă de dragoni, în general. După experienţa mea de până acum, i-am găsit pe toţi la fel de plini de farmec şi de demni de respect. Însă nu sunt deloc de acord cu tine că a le oferi îngrijire constantă şi

firească reprezintă un răsfăţ şi am considerat întotdeauna că privaţiunile şi greutăţile, atunci când sunt necesare, pot fi suportate mai bine de oamenii care n-au fost siliţi să le suporte mai înainte, fără niciun motiv.

— O, ştii, dragonii nu sunt oameni, dar n-am să te contrazic, spuse Rankin degajat. În mod ciudat, asta îl înfurie pe Laurence şi mai mult. Dacă Rankin ar fi fost dornic să-şi apere filosofia, atitudinea lui s-ar fi dovedit sinceră, chiar dacă greşită. Însă, evident, nu era: Rankin nu ţinea seama decât de bunul său plac şi aceste remarci nu erau decât scuze pentru neglijenţa pe care o manifesta.

Din fericire, se aflau la răspântia unde drumurile lor aveau să se despartă. Laurence nu trebuia să mai suporte compania lui Rankin, căci omul avea de făcut turul unităţilor militare din oraş. Conveniseră să se întâlnească înapoi la adăpost înainte de plecare şi Laurence scăpă de el bucuros.

Hoinări prin oraş în următoarea oră, fără ţintă şi fără scop, doar ca să-şi limpezească mintea şi să se liniştească. Nu exista nicio modalitate simplă de a ameliora situaţia lui Levitas, iar Rankin era în mod evident deprins cu criticile. Era neplăcut să se gândească la faptul că, afişând o asemenea înclinaţie pentru compania lui Rankin, dăduse impresia că aprobă comportamentul acestuia.

Iată un motiv pentru care îşi atrăsese, pe bună dreptate, privirile reci ale celorlalţi ofiţeri. N-avea niciun rost să spună că nu ştiuse: trebuia să fi ştiut. În loc să se ostenească să afle obiceiurile tovarăşilor săi de arme, se mulţumise să se arunce în braţele celui pe care îl evitau şi la care se uitau chiorâş. N-avea cum să se scuze spunând că nu luase în considerare sau nu avusese încredere în părerea lor generală.

Se linişti doar cu mare dificultate. Nu putea să repare cu uşurinţă răul pe care-l făcuse în câteva zile nechibzuite, dar putea să-şi schimbe comportamentul de acum înainte şi avea s-o facă. Manifestând un devotament şi o sârguinţă care, oricum, i se cuveneau din plin lui Temeraire, putea dovedi că nici nu aproba, nici nu intenţiona să practice vreun fel de neglijenţă. Prin

curtoazie şi atenţie faţă de acei aviatori cu care se antrena, precum Berkley şi ceilalţi căpitani din formaţie, putea demonstra că nu se considera mai presus de colegii lui. Aceste mărunte măsuri aveau să ceară foarte mult timp ca să-i repare reputaţia, dar erau tot ce putea face. Cel mai bun lucru era să le pună neîntârziat în aplicare şi să se pregătească să rabde oricâtă vreme va fi nevoie.

După ce, în cele din urmă, se smulse din starea de autoînvinuire, îşi veni în fire şi se grăbi către birourile Băncii Regale. Bancherii săi obişnuiţi erau Drummonds, în Londra, dar, aflând că avea să staţioneze la Loch Laggan, îi scrisese agentului său să direcţioneze aici banii din capturarea corabiei *Amitie.* De îndată ce-şi dădu numele, văzu că instrucţiunile fuseseră primite şi respectate, căci fu numaidecât condus către un birou separat şi întâmpinat cu deosebită căldură.

Bancherul, un anume domn Donnellson, fu bucuros să-l informeze, la solicitarea lui, că recompensa pentru *Amitie* cuprinsese şi o gratificaţie pentru Temeraire, egală cu valoarea care ar fi fost oferită pentru un ou neeclozat din aceeaşi rasă.

— Nu că o sumă ar putea fi stabilită cu uşurinţă, după câte înţeleg, căci n-avem idee cât au plătit francezii pentru el, dar, în cele din urmă, a fost considerat echivalent ca valoare cu un ou de Regal Copper şi mă bucur să spun că partea dumneavoastră, de două optimi din preţul întreg, se ridică la aproape paisprezece mii de lire, termină el, lăsându-l pe Laurence cu gura căscată.

După ce-şi reveni cu un pahar de coniac excelent, Laurence înţelese în curând eforturile interesate ale amiralului Croft din spatele acestei extraordinare evaluări. Dar nu protestă în niciun fel. După o scurtă discuţie care se încheie prin împuternicirea băncii pentru a investi în Fonduri, în numele lui, cam o jumătate din bani, strânse mâna domnului Donnellson cu entuziasm şi luă un pumn de bancnote şi de aur, împreună cu o scrisoare generos acordată pe care o putea arăta comercianţilor, pentru a-şi dovedi solvabilitatea. Vestea îi restabili moralul într-o oarecare măsură şi Laurence continuă să şi-l ridice cumpărând o grămadă de cărţi, examinând numeroase bijuterii de preţ şi imaginându-şi fericirea

lui Temeraire când le va primi şi pe unele, şi pe celelalte.

În cele din urmă, se opri asupra unui pandantiv mare de platină, aproape ca o platoşă, incrustat cu safire în jurul unei singure perle enorme; piesa era menită să fie legată în jurul gâtului dragonului cu un lanţ care putea fi întins, pe măsură ce Temeraire creştea. Preţul era destul de mare încât să-l facă să înghită în sec, dar, cu toate acestea, semnă cecul fără să stea pe gânduri şi pe urmă aşteptă până când băiatul alergă să certifice suma la bancă, astfel că putu să ia imediat cu el obiectul împachetat cu grijă – nu fără dificultate, din pricina greutăţii sale.

De acolo se întoarse direct la adăpost, deşi mai era o oră până la momentul stabilit al întâlnirii. Levitas zăcea părăsit, cu coada încolăcită, pe acelaşi teren de aterizare prăfos. Părea trist şi obosit. În adăpost se afla o mică turmă de oi, ţinute într-un ţarc. Laurence ordonă ca una dintre ele să fie omorâtă şi adusă pentru dragon, pe urmă se aşeză lângă el şi îi vorbi cu blândeţe până la întoarcerea lui Rankin.

Zborul înapoi decurse ceva mai lent decât cel de la plecare şi Rankin îi vorbi cu răceală lui Levitas când aterizară. Fără să-i pese dacă gestul lui părea nepoliticos, Laurence interveni cu laude şi-l mângâie pe Levitas. Era destul de puţin şi se simţea îngrozitor văzându-l pe micul dragon cuibărit în tăcere într-un colţ al curţii, după ce Rankin plecă înăuntru. Dar Autoritatea Aeriană i-l încredinţase pe Levitas lui Rankin: Laurence nu avea puterea să-l tragă la răspundere pe acest om, care îi era superior.

Noul ham al lui Temeraire era cu grijă instalat pe câteva bănci aflate lângă zidul curţii, cu numele lui bătut în nituri de argint pe cureaua de gât. Temeraire stătea şi el din nou afară, privind peste valea liniştită a lacului care se cufunda treptat în umbră, pe măsură ce soarele după-amiezii târzii cobora înspre apus. Cu ochi gânditori şi puţin trişti. Laurence se duse la el fără întârziere, cu pachetele grele în mâini.

Bucuria lui Temeraire la vederea pandantivului fu atât de mare, încât îi readuse lui Laurence buna dispoziţie, odată cu a

dragonului. Metalul argintiu strălucea orbitor pe pielea neagră a lui Temeraire şi, după ce se văzu cu el la gât, dragonul înclină obiectul cu o labă din faţă, privind imensa perlă cu nemărginită satisfacţie; cu pupilele dilatate, ca s-o poată cerceta mai bine.

— Şi îmi plac atât de mult perlele, Laurence, spuse el, atingându-l cu botul, recunoscător. E foarte frumos, dar n-a fost îngrozitor de scump?

— Merită fiecare bănuţ să te văd arătând atât de frumos, răspunse Laurence, vrând să spună că merita fiecare bănuţ să-l vadă atât de fericit. A sosit recompensa pentru *Amitie,* aşa că sunt în bani, dragul meu. Pe de altă parte, este întru totul meritul tău, ştii, căci partea cea mai mare vine din gratificaţia pentru capturarea oului în care te aflai de la francezi.

— Ei, bine, asta n-a fost contribuţia mea, deşi mă bucur foarte mult că s-a întâmplat, spuse Temeraire. Sunt sigur că nu mi-ar fi plăcut niciun căpitan francez nici pe jumătate cât îmi placi tu. O, Laurence, sunt atât de fericit şi niciunul dintre ceilalţi nu au ceva măcar pe-aproape la fel de frumos. Se încolăci în jurul lui Laurence, cu un adânc oftat de satisfacţie.

Laurence se urcă în curbura unui picior din faţă şi rămase acolo, mângâindu-l şi bucurându-se să-l vadă sorbind din ochi, tăcut şi neîntrerupt, pandantivul. Desigur, dacă vasul francez n-ar fi fost atât de mult întârziat şi apoi capturat, acum Temeraire ar fi aparţinut vreunui aviator francez. Laurence nu se prea gândise până atunci la ce ar fi putut să fie. Probabil omul se afla pe undeva, blestemându-şi norocul. Francezii vor fi aflat deja, cu siguranţă, că oul fusese capturat, chiar dacă nu ştiau că din el ieşise un Imperial sau că Temeraire fusese înhămat cu succes.

Ridică privirea către dragonul său ţanţoş şi simţi cum orice urmă de tristeţe şi nelinişte îl părăseşte: indiferent ce avea să se mai întâmple, nu putea să se plângă de întorsătura pe care i-o oferise soarta, în comparaţie cu acel ins nefericit.

— Ţi-am adus şi nişte cărţi, spuse el. Să încep cu Newton? Am găsit o traducere a cărţii sale despre principiile matematicii, deşi te previn de la bun început că e foarte puţin probabil să pricep ceea ce am să-ţi citesc. Nu prea ştiu matematică, în afară de ceea

ce mi-au vârât în cap profesorii mei, pentru navigaţie.

— Te rog, citeşte-mi, spuse Temeraire, dezlipindu-şi o clipă privirea de pe noul său odor. Sunt sigur că vom putea s-o descifrăm împreună, orice-ar fi.

7

Laurence se deşteptă devreme în dimineaţa următoare şi luă micul dejun de unul singur, ca să aibă puţin timp înainte de începerea antrenamentului. Examinase noul harnaşament cu grijă în seara precedentă, cercetând fiecare cusătură îngrijită şi verificând toate robustele inele. Temeraire îl asigurase şi el că noul harnaşament era foarte comod şi că echipajul fusese foarte atent cu dorinţele lui. Simţea că li se cuvenea să facă un gest şi astfel, cu câteva calcule făcute în minte, se îndrepta acum către ateliere.

Hollin era deja în picioare, lucrând în boxa lui, şi ieşi de îndată ce îl zări pe Laurence.

— ’Neaţa, domnule. Sper că nu e nicio problemă cu hamul, zise tânărul, cu glas întrebător.

— Nu, dimpotrivă. Nu am decât cuvinte de laudă pentru tine şi colegii tăi, răspunse Laurence. Arată minunat şi Temeraire îmi spune că se simte foarte bine cu el. Mulţumesc. Te rog să le transmiţi celorlalţi din partea mea că voi adăuga la plată câte o jumătate de coroană pentru fiecare om.

— O, sunteţi foarte generos, domnule, spuse Hollin, părând mulţumit, dar nu şi surprins.

Laurence era foarte bucuros să-i vadă reacţia. O raţie suplimentară de rom sau de grog nu era, desigur, cine ştie ce pentru oamenii care-şi puteau cumpăra oricând băutură din satul din vale, iar soldaţii şi aviatorii erau mai bine plătiţi decât marinarii, aşa că îşi frământase mintea în căutarea unei sume potrivite. Intenţiona să le recompenseze sârguinţa, dar nu voia să pară că încearcă să le cumpere loialitatea.

— În acelaşi timp, vreau să te felicit personal, adăugă Laurence, mai relaxat acum. Hamul lui Levitas arată mult mai bine şi dragonul pare acum mult mai în largul lui. Îţi sunt recunoscător. Ştiu că nu era de datoria ta.

— O! A fost un fleac, spuse Hollin, zâmbind larg. Micuţul a fost atât de fericit încât m-am bucurat că am făcut-o. Am să mai

arunc o privire din când în când, să mă asigur că rămâne în bună regulă. Mi se pare că e puţin cam singur, adăugă el.

Laurence nu era omul care să meargă până într-acolo încât să critice un alt ofiţer în faţa unui subaltern, aşa că se mulţumi doar să spună:

— Cred că a fost cu adevărat recunoscător pentru atenţia acordată şi, dacă ai avea vreme s-o mai faci, m-aş bucura.

Era ultima oară când Laurence avea timp să se preocupe de Levitas sau de orice altceva în afară de sarcinile imediate pe care le avea în faţă. Celeritas se convinsese că înţelege abilităţile de zbor ale lui Temeraire şi acum, că dragonul avea un ham nou şi bun, pregătirea lor începea serios. Încă de la început, Laurence se ducea clătinându-se direct în pat după cină şi trebuia să fie trezit de servitori la primele raze ale dimineţii. Abia putea să urmărească orice fel de conversaţie la masa de prânz şi-şi petrecea fiecare clipă de răgaz fie moţăind la soare, cu Temeraire, fie înmuindu-şi trupul în băile fierbinţi.

Celeritas era pe cât de neîndurător, pe atât de neobosit. Aveau parte de nenumărate reluări ba ale unei întoarceri, ba ale unor stiluri de atac sau de picaj, pe urmă scurte zboruri de bombardament, cu toată viteza, în timpul cărora naceliştii aruncau bombe de antrenament în ţinte aflate jos, în fundul văii. Lungi ore de exerciţii de artilerie, până când Temeraire putea auzi o salvă completă de opt puşti trecându-i pe lângă ureche fără ca măcar să clipească, manevre ale echipajului şi exerciţii până când nu se mai smucea când se căţărau pe el sau când i se mişca hamul. Şi, aproape în fiecare zi, un alt nesfârşit antrenament de anduranţă, învârtindu-l iar şi iar, până când ajunse aproape să dubleze timpul pe care îl putea petrece în aer, în cel mai iute ritm al său.

Chiar şi în timp ce Temeraire se tolănea, gâfâind, în curtea de antrenament, trăgându-şi sufletul, comandantul de instrucţie îl punea pe Laurence să exerseze mutarea dintr-un loc în altul în ham, atât pe spinarea lui Temeraire, cât şi pe nişte inele atârnate deasupra peretelui de stâncă, pentru a-şi spori iscusinţa într-o sarcină pe care ceilalţi aviatori o îndeplineau din primii lor ani de

armată.

Nu se deosebea prea mult de mersul pe gabie în timpul furtunii, dacă te gândeai la o corabie înaintând cu o viteză de treizeci de mile pe oră, gata să se răstoarne într-o parte sau cu susul în jos în orice moment. Mâinile îi alunecau în mod constant în decursul primei săptămâni şi, fără carabinierele cuplate, ar fi putut să cadă şi să moară de zeci de ori.

De îndată ce antrenamentul de zbor al zilei se încheia, erau lăsaţi pe mâna unui bătrân căpitan, Joulson, pentru exerciţiile de semnalizare aeriană. Steagul şi semnalele luminoase pentru comunicarea instrucţiunilor generale erau în mare parte aceleaşi ca în Marină şi majoritatea elementelor de bază nu-i puneau lui Laurence niciun fel de probleme, dar nevoia de coordonare rapidă în văzduh între dragoni făcea inaplicabilă obişnuita tehnică de interpretare a unor mesaje mai neobişnuite. Drept urmare, exista o listă incomensurabil mai lungă de semnale, dintre care unele necesitau nu mai puţin de şase steaguri, şi toate acestea trebuiau vârâte în capetele lor, întrucât căpitanul nu se putea bizui numai pe ofiţerul de semnal. Un semnal văzut şi urmat chiar şi o clipă mai devreme putea să schimbe totul, astfel că atât căpitanul, cât şi dragonul trebuiau să le cunoască pe toate: ofiţerul de semnal nu era decât un element de siguranţă şi datoria lui era mai degrabă aceea de a-i trimite semnale lui Laurence şi de a-i atrage atenţia asupra noilor semnale în timpul bătăliei decât de a fi unica sursă a interpretării.

Spre jena lui Laurence, Temeraire se dovedi mai iute la învăţarea semnalelor decât el. Până şi Joulson fu luat prin surprindere de competenţa dragonului.

— Şi, în plus, e mare ca să le înveţe, îi spuse el lui Laurence. De obicei începem să-i învăţăm steagurile chiar a doua zi după ce ies din ou. N-am vrut să spun asta de la început, ca să nu te descurajez, dar mă aşteptam să aibă o mulţime de probleme. Dacă un dragonaş e puţin mai încet şi nu învaţă toate semnalele până la sfârşitul celei de-a cincea sau a şasea săptămâni, se chinuie amarnic cu ultimele, dar iată că Temeraire e mai în vârstă de-atât şi le învaţă de parcă abia ar fi ieşit din ou.

Dar, cu toate că Temeraire nu întâmpina dificultăţi neobişnuite, efortul de memorare şi repetare era mai obositor decât eforturile lor fizice. Cinci săptămâni de muncă riguroasă trecură în felul acesta, fără măcar o pauză în zilele de duminică. Înaintau împreună cu Maximus şi Berkley prin manevrele din ce în ce mai complexe care trebuiau învăţate înainte de a putea să intre în formaţie şi tot timpul dragonii creşteau enorm. Spre sfârşitul perioadei, Maximus aproape că ajunsese la dimensiunea lui adultă, iar Temeraire abia dacă era mai mic cu un stat de om decât el în dreptul umerilor, deşi era mult mai suplu şi creştea acum mai mult în volum şi la nivelul aripilor decât în înălţime.

Era frumos proporţionat pe de-a-ntregul: coada lui era lungă şi foarte graţioasă, aripile se armonizau elegant cu trupul şi, când erau deschise, înfăţişau proporţia perfectă. Culorile îşi sporiseră intensitatea, pielea neagră devenind tare şi lucioasă, mai puţin botul catifelat şi modelele gri-alburii de la marginile aripilor, care când se întindeau deveneau opalescente. Pentru ochiul părtinitor al lui Laurence, era cel mai frumos dragon din întregul adăpost, chiar şi fără perla mare şi strălucitoare decorându-i pieptul.

Activitatea constantă, alături de creşterea rapidă, alinase, cel puţin pentru moment, tristeţea lui Temeraire. Acum era mai mare decât oricare alt dragon în afară de Maximus: chiar şi Lily era mai scurtă decât el, deşi deschiderea aripilor ei era şi acum mai mare. Deşi Temeraire nu încerca să se impună şi nu i se dădea întâietate pe terenurile de hrănire, Laurence văzu, atunci când fusese de faţă, că majoritatea celorlalţi dragoni cedau în faţa lui la hrană şi, dacă Temeraire nu se împrietenise cu niciunul dintre ei, părea prea ocupat ca să bage de seamă, întocmai ca Laurence însuşi cu ceilalţi aviatori.

În cea mai mare parte a timpului, îşi ţineau unul altuia companie, arareori erau despărţiţi, cu excepţia perioadelor când mâncau sau dormeau şi, sincer vorbind, Laurence nu simţea aproape deloc nevoia altei tovărăşii. Ba chiar era foarte bucuros că avea această scuză care îi permitea să evite compania lui Rankin aproape cu totul. Răspunzând cu reţinere de fiecare dată

când nu putea s-o facă, simţea că reuşise, cel puţin, să oprească evoluţia relaţiei lor, dacă nu chiar s-o strice în parte. În schimb, relaţia lui şi a lui Temeraire cu Maximus şi Berkley făcea progrese, ceea ce îi ajuta să nu fie cu totul izolaţi de tovarăşii lor, deşi Temeraire continua să prefere să doarmă afară, pe terenuri, decât în curte, cu ceilalţi dragoni.

Li se repartizase deja echipajul de sol al lui Temeraire: în afară de Hollin, în calitate de comandant, Pratt şi Bell, armurier şi, respectiv, pielar, formau nucleul, împreună cu artileristul Calloway. Majoritatea dragonilor nu aveau mai mulţi, dar, pe măsură ce Temeraire continua să crească, maeştrilor li se acordară, oarecum scrâşnind din dinţi, asistenţi: la început câte unul, apoi un al doilea pentru fiecare, până când efectivul lui Temeraire avea doar cu câţiva oameni mai puţin decât cel al lui Maximus. Numele maestrului-harnaşier era Fellowes. Era un om tăcut, dar de nădejde, cu vreo zece ani de experienţă în domeniul său şi, ceea ce era şi mai relevant, se pricepea să smulgă Comandamentului oameni în plus; reuşi să-i aducă lui Laurence opt harnaşieri. Era mare nevoie de ei, întrucât Laurence insista ca lui Temeraire să i se scoată hamul ori de câte ori era posibil; era nevoie să i se pună şi să i se scoată întreg echipamentul mult mai des decât altor dragoni.

Cu excepţia acestor ajutoare, restul echipajului lui Temeraire era format în întregime din ofiţeri de viţă nobilă şi până şi ajutoarele erau echivalentul micimanilor sau al secunzilor lor. Era ciudat pentru Laurence, care era obişnuit să aibă în subordine zece marinari neexperimentaţi la fiecare marinar priceput. Aici nu se găsea nimic din disciplina brutală a nostromilor; asemenea oameni nu puteau fi loviţi sau îmbrânciţi şi cea mai aspră pedeapsă era concedierea. Laurence nu putea nega faptul că îi plăcea asta mai mult, deşi se simţea îngrozitor de neloial recunoscând fiece neajuns al Marinei, chiar şi numai în sinea sa.

Nu avea de adus niciun reproş nici în privinţa valorii ofiţerilor săi, aşa cum îşi imaginase – cel puţin nu mai mult decât în experienţa sa anterioară. Jumătate din puşcaşi erau aviaspiranţi

total neinstruiţi, care încă nu învăţaseră nici măcar din care capăt se ţine o armă. Cu toate acestea, păreau destul de dornici şi prindeau repede. Collins era pripit, dar avea ochi buni şi, dacă Donnel şi Dunne încă nimereau ţinta cu o oarecare dificultate, erau, cel puţin, ageri la reîncărcat. Locotenentul lor, Riggs, nu era cea mai fericită alegere: pripit şi irascibil, gata să răcnească la cea mai mică greşeală, era un ţintaş bun şi îşi cunoştea munca, dar Laurence ar fi preferat ca în fruntea celorlalţi să se afle un om mai echilibrat. Însă nu avea libertatea să-şi aleagă oamenii. Riggs avea vechime mai mare şi îşi făcuse cu cinste datoria, aşadar cel puţin îşi meritase poziţia, ceea ce îl făcea superior multor ofiţeri cu care Laurence fusese obligat să colaboreze în Marină.

Membrii echipajul aerian permanent, spinariştii şi naceliştii responsabili cu supravegherea echipamentului lui Temeraire în timpul zborului, ofiţerii superiori şi veghetorii nu erau încă stabiliţi. Celor mai mulţi dintre ofiţerii mai tineri de la adăpost avea să li se acorde mai întâi ocazia să se ocupe de Temeraire în timpul antrenamentului, înaintea unei numiri finale. Celeritas îi explicase că aceasta era o practică obişnuită, folosită pentru a garanta că aviatorii exersau manipularea cât mai multor tipuri de dragoni posibil, căci tehnicile variau extrem de mult de la o rasă la alta. Martin se descurcase bine şi Laurence spera că putea să-i ofere tânărului aspirant un post permanent. De asemenea, mulţi alţi tineri promiţători i se recomandaseră.

Singura problemă care îl neliniştea cu adevărat era aceea a secundului său. Fusese dezamăgit de primii trei candidaţi care-i fuseseră repartizaţi: erau cu toţii corespunzători, dar niciunul nu-l impresionase prin iscusinţă şi era pretenţios pentru binele lui Temeraire, chiar dacă pentru al său n-ar fi fost. Şi, încă şi mai neplăcut, tocmai venise rândul lui Granby să fie repartizat şi, cu toate că locotenentul îşi îndeplinea sarcinile fără cusur, i se adresa mereu lui Laurence cu „domnule”, arătându-şi supunerea într-un mod ostentativ, la fiecare pas. Era un contrast evident faţă de comportamentul celorlalţi ofiţeri şi asta îi stânjenea pe toţi. Laurence nu putea să nu se gândească la Tom Riley cu

părere de rău.

Lăsând asta la o parte, era mulţumit, deşi din ce în ce mai nerăbdător să termine cu exerciţiile de manevră. Din fericire, Celeritas îi declarase pe Temeraire şi Maximus aproape pregătiţi să se alăture formaţiei. Mai trebuiau să stăpânească doar ultimele manevre complexe, cele executate în întregime cu capul în jos: Cei doi dragoni erau în toiul unui asemenea exerciţiu, într-o dimineaţă senină, când Temeraire îi spuse lui Laurence:

— Cel de colo, care vine înspre noi, e Volly.

Laurence îşi înălţă capul şi văzu o pată mică, gri, croindu-şi drum cu repeziciune către adăpost.

Volly plană direct în vale şi ateriză în curtea de antrenament, o încălcare a regulilor adăpostului când o lecţie era în desfăşurare, iar căpitanul James săltă de pe spinarea dragonului său, ca să-i vorbească lui Celeritas. Interesat, Temeraire se ridică şi se opri în văzduh ca să-i privească, basculând tot echipajul, în afară de Laurence, care era de-acum obişnuit cu manevra. Maximus continuă să zboare încă puţin, până când observă că era singur; apoi se întoarse şi zbură înapoi, în ciuda protestelor răcnite ale lui Berkley.

— Ce crezi că se întâmplă? întrebă Maximus cu glasul său huruitor, incapabil să plutească în aer. Era obligat să zboare în cercuri.

— Ascultă, împiedicatule, dacă e treaba ta, vei fi informat, spuse Berkley. Ai de gând să revii la manevre?

— Nu ştiu, poate că am putea să-l întrebăm pe Volly, interveni Temeraire. Şi n-are niciun rost să mai facem manevre, ştim deja toate astea, adăugă el. Glasul său sună atât de îndărătnic, încât Laurence rămase uluit; se aplecă, încruntându-se, dar, înainte să poată spune ceva, Celeritas îi chemă jos de urgenţă.

— A fost o bătălie aeriană în Marea Nordului, lângă Aberdeen, spuse el fără nicio introducere, când de-abia aterizaseră. Mai mulţi dragoni din adăpostul de lângă Edinburgh au răspuns apelurilor de ajutor venite din partea oraşului. Deşi au respins atacul francezilor, Victoriatus a fost rănit. E foarte slăbit şi îi e greu să se ţină în aer: voi doi sunteţi destul de mari ca să-l

sprijiniţi şi să-l aduceţi aici mai repede. Volatilus şi căpitanul James vă vor conduce. Plecaţi numaidecât.

Volly preluă conducerea şi porni într-o viteză năucitoare, lăsându-i cu uşurinţă în urmă: se menţinea exact între limitele câmpului lor de vizibilitate. Dar Maximus nu putea ţine ritmul nici măcar cu Temeraire, aşa că, prin fanioane de semnalizare şi schimburi grăbite de replici strigate prin portavoce, Berkley şi Laurence căzură de acord ca Temeraire s-o ia înainte şi echipajul lui să trimită regulat semnale luminoase, ca să-i arate lui Maximus direcţia.

Odată făcute aceste aranjamente, Temeraire se puse cu repeziciune în mişcare; zbura, în opinia lui Laurence, puţin prea iute. Distanţa se micşora pe măsură ce dragonul înainta. Aberdeen se afla la aproximativ o sută douăzeci de mile distanţă şi ceilalţi dragoni veneau înspre ei, apropiindu-se din partea opusă. Cu toate acestea, trebuiau să fie în stare să parcurgă distanţa, încă o dată, ca să-l aducă la adăpost pe Victoriatus şi, chiar dacă aveau să zboare deasupra pământului, nu peste ocean, nu puteau ateriza pentru odihnă. Cu dragonul rănit sprijinindu-se de ei, n-ar mai avea cum să-l ridice de la pământ. Era necesară o anumită moderaţie în privinţa vitezei.

Laurence privi în jos, la cronometrul legat de hamul lui Temeraire, aşteptă să se schimbe minutarul, apoi numără bătăile aripilor. Douăzeci şi cinci de noduri: prea mult.

— Uşurel, dacă nu te superi, Temeraire, strigă el. Ne aşteaptă încă multă treabă.

— Nu sunt deloc obosit, răspunse Temeraire, însă, cu toate acestea, încetini. Laurence îi măsură noua viteză la cincisprezece noduri: un ritm bun, unul pe care Temeraire îl putea susţine aproape la nesfârşit.

— Trimiteţi vorbă după domnul Granby, spuse Laurence.

În scurt timp, locotenentul se căţără cu greu până lângă Laurence, la baza gâtului lui Temeraire, mutând repede carabinierele, ca să înainteze.

— Care crezi că e cea mai bună viteză pe care o poate menţine un dragon rănit? îl întrebă Laurence.

De data aceasta, Granby nu-i răspunse cu o politeţe rece, ci cu un aer gânditor. Toţi aviatorii deveniseră pe dată foarte gravi în momentul când auziseră despre dragonul rănit.

— Victoriatus e un Parnassian, spuse el. Un dragon de talie medie de dimensiuni mari, mai greu decât un Yellow Reaper. La Edinburgh, nu au dragoni de categorie grea, aşadar ceilalţi, care-l susţin, trebuie să fie de talie medie. Nu pot să facă mai mult de douăsprezece mile pe oră.

Laurence se opri să transforme nodurile în mile, apoi clătină din cap. Aşadar, Temeraire mergea de două ori mai repede. Ţinând cont de viteza lui Volly la aducerea mesajului, aveau, probabil, trei ore până când vor trebui să înceapă să se uite după celălalt grup.

— Bun. Am putea foarte bine să valorificăm timpul: să-i punem pe spinarişti şi pe nacelişti să schimbe locurile între ei, ca să exerseze, şi pe urmă cred că vom încerca un tir de artilerie.

În ceea ce-l privea, Laurence se simţea destul de calm şi liniştit, dar simţea agitaţia lui Temeraire transmiţându-se printr-o contracţie uşoară de-a lungul cefei: desigur, aceasta era prima misiune, de orice fel, a dragonului, şi Laurence îi mângâie, cu un gest liniştitor, greabănul care tresălta. Îşi mută invers carabinierele şi se întoarse să urmărească manevrele pe care le ordonase. Cât ai clipi, un spinarist coborî spre garnitura de pântece, în acelaşi timp în care un nacelist se căţără pe spate, în cealaltă parte, cele două greutăţi echilibrându-se. Când omul care tocmai urcase se fixă la loc, smuci de cureaua de semnalizare, colorată în porţiuni alternative de negru şi alb şi o trase cu o porţiune mai sus. În clipa următoare, aceasta avansă din nou, indicând că omul de dedesubt se fixase şi el. Totul merse ca pe roate: Temeraire avea în prezent trei spinarişti şi trei nacelişti şi schimbul dură mai puţin de cinci minute cu totul.

— Domnule Allen! spuse aspru Laurence, chemându-l la ordine pe unul dintre veghetori, un cadet mai mare, pe cale să devină sergent, care-şi neglija datoria de a-i urmări pe ceilalţi la treabă. Poţi să-mi spui ce se află în partea de sus, la nord-vest? Nu, nu te întoarce să te uiţi, trebuie să poţi răspunde la întrebare

în clipa în care e pusă. Voi discuta cu instructorul tău, acum vezi-ţi de treabă.

Puşcaşii îşi ocupară poziţiile şi Laurence îi făcu semn cu capul lui Granby, să dea ordinul. Spinariştii începură să arunce discurile plate de ceramică folosite drept ţinte, iar puşcaşii încercară pe rând să le doboare în aer, în timp ce zburau pe lângă ei. Laurence îi privi şi se încruntă:

— Domnule Granby, domnule Riggs, eu nimeresc douăsprezece ţinte din douăzeci, mă egalaţi? Domnilor, sper că nu e nevoie să spun că aşa nu le veţi veni de hac trăgătorilor de elită francezi. Haideţi s-o luăm de la capăt, mai încet: întâi precizia, pe urmă viteza, domnule Collins, aşa că te rog nu fi aşa de pripit.

Îi ţinu aşa o oră întreagă, apoi puse gradaţii să parcurgă complicatele operaţii de reglare a harnaşamentului pentru zborul pe furtună; după care coborî chiar el dedesubt şi îi urmări pe cei postaţi acolo în timp ce reveneau la echiparea pentru vreme bună. Nu aveau corturile la bord, aşa că Laurence nu-i putea pune să exerseze instalarea şi demontarea echipamentului complet, dar se descurcau destul de bine la manevrarea harnaşamentului şi credea că s-ar fi descurcat bine chiar şi cu echipamentul suplimentar.

Temeraire arunca din când în când câte o privire împrejur, ca să urmărească aceste manevre, cu ochi strălucitori, dar în cea mai mare parte a timpului era absorbit de zborul său, ridicându-se şi coborând în aer, să prindă cei mai buni curenţi, înaintând cu bătăi mari, regulate, de aripi, cu fiecare mişcare dusă până la capăt. Laurence îşi aşeză mâna pe muşchii alungiţi, fibroşi, ai gâtului lui Temeraire, simţindu-le pe sub piele mişcarea lină, de parcă ar fi fost unşi, şi nu era tentat să-i distragă atenţia cu discuţii; nu era nevoie. Ştia fără vorbe că Temeraire îi împărtăşea satisfacţia de a da, în sfârşit, un scop real instrucţiei lor comune. Laurence nu conştientizase pe deplin propriul sentiment de tăcută frustrare pricinuită de aceea că fusese, într-un anumit fel, retrogradat de la gradul de ofiţer activ la acela de băiat de şcoală, până când, acum, se pomeni din nou angajat într-o

misiune efectivă.

Cele trei ore erau pe sfârşite după cronometru şi era timpul să se pregătească să-i dea ajutor dragonului rănit. Maximus se afla probabil cu o jumătate de oră în urma lor şi Temeraire avea să fie nevoit să-l care singur pe Victoriatus, până când Regal Copperul îi ajungea din urmă.

— Domnule Granby, spuse Laurence, în timp ce se fixa înapoi în poziţia sa normală de la baza gâtului, hai să eliberăm spinarea: toată lumea dedesubt, în afară de stegar şi de veghetorii din faţă.

— Am înţeles, domnule, spuse Granby, înclinându-şi capul, şi se apucă de îndată să se ocupe de asta.

Laurence îl urmări cu un sentiment amestecat de satisfacţie şi iritare. Pentru prima dată în ultima săptămână, Granby îşi văzuse de treburi fără acel aer de ostilitate băţoasă, iar Laurence putea să perceapă cu uşurinţă efectele acestui fapt: viteza aproape fiecărei operaţii se îmbunătăţise, nenumărate greşeli minore de amplasare a harnaşamentului şi de poziţionare a echipajului, înainte aproape invizibile propriului său ochi neexperimentat, erau acum corectate, atmosfera în rândul echipajului era mult mai relaxată. Existau multe căi prin care un excelent secund putea îmbunătăţi viaţa unui echipaj, iar Granby se dovedise acum capabil de toate, dar asta nu făcea decât ca atitudinea lui anterioară să fie şi mai regretabilă.

Volatilus se răsuci şi zbură înapoi către ei, doar la scurt timp după ce eliberaseră spinarea: James îl trase aproape şi îşi duse mâinile pâlnie la gură, strigându-i lui Laurence:

— I-am zărit, două carturi spre nord şi douăzeci de grade în jos; va trebui să coborâţi, ca să urcaţi sub ei, fiindcă nu cred că poate să se ridice mai mult. În timp ce vorbi, indică numerele cu gesturi ale mâinilor.

— Foarte bine! îi strigă Laurence prin portavoce şi îi ordonă stegarului să semnalizeze confirmarea. Temeraire era destul de mare acum, astfel că Volly nu se putea apropia într-atât încât comunicarea verbală să fie sigură.

Temeraire se năpusti în picaj la semnalul său iute şi, foarte curând, Laurence văzu la orizont o pată ce creştea repede,

devenind un grup de dragoni. Victoriatus putea fi identificat imediat; era cu mult mai mare decât oricare dintre cei doi Yellow Reaperi care se căzneau să-l susţină în aer. Deşi rănile se aflau deja sub bandajele groase aplicate de echipajul său, sângele se infiltrase, lăsând să se vadă urmele de tăieturi, unde, în mod evident, dragonul fusese lovit de fiarele vrăjmaşe.

Ghearele Parnassianului erau neobişnuit de mari şi erau mânjite de sânge, aidoma fălcilor. Dragonii mai mici, de dedesubt, păreau îngrămădiţi, iar la bordul dragonului rănit nu se afla nimeni în afară de căpitanul său şi vreo câţiva oameni.

— Semnal către cei doi sprijinitori: *pregătiţi-vă retragerea,* spuse Laurence. Tânărul stegar flutură fanioanele colorate, într-o succesiune rapidă şi o confirmare promptă veni drept răspuns. Temeraire dăduse deja ocol grupului şi se poziţionă cum se cuvine: se afla chiar dedesubt şi spre spatele celui de-al doilea dragon de sprijin.

— Temeraire, eşti pregătit? strigă Laurence. Exersaseră această manevră în timpul antrenamentelor, dar aici avea să fie deosebit de dificil de realizat: dragonul rănit abia bătea din aripi şi îşi ţinea ochii pe jumătate închişi de durere şi oboseală; cei doi sprijinitori se arătau ei înşişi extrem de istoviţi. Urmau să se retragă pe nesimţite, iar Temeraire trebuia să ţâşnească foarte repede în locul lor, ca Victoriatus să nu se prăbuşească asemeni unui bolovan imposibil de oprit.

— Da, haide, te rog, să ne grăbim, par foarte osteniţi, răspunse Temeraire, aruncând o privire peste umăr. Muşchii îi erau foarte încordaţi, ţinuseră ritmul celorlalţi şi nu mai aveau nimic de câştigat aşteptând.

— *Semnal: schimbaţi poziţiile la semnul dragonului din frunte,* spuse Laurence.

Fanioanele fluturară, confirmarea veni. Pe urmă, de-o parte şi de alta a dragonului de susţinere aflat în faţă, fanioanele roşii dispărură şi fură înlocuite cu cele verzi.

Dragonul din spate coborî şi se dădu iute la o parte, în timp ce Temeraire făcu un salt înainte. Însă dragonul din faţă se mişcă puţin prea încet, cu aripile poticnindu-se, şi Victoriatus începu să

se încline în faţă, în timp ce Yellow Reaperul încerca să se lase în jos şi să facă loc.

— Coboară în picaj, la naiba, în picaj! răcni Laurence din toţi bojocii.

Coada dragonului mai mic plesnea periculos de aproape de capul lui Temeraire şi nu puteau să treacă pe poziţie.

Reaperul renunţă la manevră şi îşi îndoi pur şi simplu aripile; se prăbuşi din calea lor ca un pietroi.

— Temeraire, trebuie să-l ridici puţin, ca să te poţi apropia! strigă din nou Laurence, aplecat peste gâtul lui.

Picioarele din spate ale lui Victoriatus se aşezaseră pe umerii lui Temeraire în loc să se poziţioneze mai în spate, iar pântecele mare al dragonului era la mai puţin de trei picioare deasupra capului acestuia, abia susţinut de puterea în declin a dragonului rănit.

Temeraire clătină scurt din cap, semn că auzise şi pricepuse. Se ridică repede, oblic, împingând înapoi în sus, cu toată puterea, Parnassianul care se prăbuşea, apoi îşi închise brusc aripile: o mişcare scurtă, ameţitoare, pe urmă aripile i se desfăcură la loc. Dintr-o singură sforţare, Temeraire se poziţionase corect şi Victoriatus se lăsă din nou cu toată greutatea asupra lor.

Laurence avu parte de un scurt moment de uşurare. Apoi Temeraire ţipă de durere. Se întoarse şi văzu îngrozit că, în confuzia şi agonia lui, Victoriatus se agăţa de Temeraire, iar imensele gheare îi sfâşiaseră umărul şi coasta. Deasupra, înăbuşit, auzi strigătul celuilalt căpitan. Victoriatus încetă, dar Temeraire sângera deja şi fâşii din harnaşamentul lui atârnau şi fluturau în vânt.

Pierdeau repede din înălţime. Temeraire se străduia din răsputeri să-şi continue zborul sub povara dragonului. Laurence se lupta cu carabinierele sale, răcnind la stegar să dea de ştire oamenilor de dedesubt. Băiatul coborî până la jumătatea frâului, fluturând frenetic un fanion alb cu roşu; într-o clipă, Laurence îl văzu, recunoscător, pe Granby coborând cu alţi doi bărbaţi să bandajeze rănile, ajungând la tăieturi mai repede decât ar fi

putut el. Îl mângâie pe Temeraire, strigându-i cuvinte de îmbărbătare, cu un glas care se străduia să nu se frângă. Temeraire nu irosi efortul de a se întoarce să-i răspundă, însă continuă să bată vitejeşte din aripi, deşi capul îi atârna de efort.

— Nu sunt adânci! strigă Granby, din locul unde munceau să bandajeze rănile, şi Laurence putu să răsufle şi să gândească limpede din nou. Hamul se mişca pe spatele lui Temeraire: în afară de alte numeroase manevre minore, cureaua principală de umăr fusese sfârtecată aproape în întregime, susţinută doar de sârmele care o străbăteau. Dar pielea se sfâşia şi, în scurt timp, sârmele aveau să cedeze sub povara tuturor oamenilor şi echipamentelor care se aflau în prezent dedesubt.

— Scoateţi-vă toţi hamurile şi daţi-mi-le mie, le spuse Laurence stegarului şi veghetorilor: cei trei băieţi erau singurii rămaşi deasupra, cu excepţia lui. Agăţaţi-vă bine de hamul principal şi vârâţi-vă mâinile sau picioarele dedesubt. Pielea hamurilor individuale era groasă, bine cusută şi bine uleiată; carabinierele erau din oţel solid: nu chiar atât de rezistente precum hamul principal, dar pe-aproape.

Laurence îşi azvârli cele trei hamuri peste braţ şi se căţără de-a lungul centurii de spate, către partea mai largă a umerilor. Granby şi cei doi aviaspiranţi se ocupau încă de rănile de pe trupul lui Temeraire. Îi aruncară o privire nedumerită şi Laurence îşi dădu seama că ei nu puteau vedea centura de umăr aproape despicată: le era ascunsă vederii de piciorul din faţă al dragonului. Nu avea timp, oricum, să-i cheme în ajutor: centura începea să cedeze cu repeziciune.

Nu putea să se apropie de ea în modul obişnuit: dacă ar fi încercat să-şi lase greutatea pe oricare dintre inelele aflate de-a lungul centurii de umăr, s-ar fi rupt, cu siguranţă, pe loc. Lucrând cât de repede putea sub presiunea dezlănţuită a vântului, prinse două dintre hamuri laolaltă de carabinierele lor, apoi le înfăşură în jurul centurii de spate.

— Temeraire, stai cât poţi de drept! strigă el.

Apoi, agăţându-se de capetele hamurilor, îşi desfăcu propriile carabiniere şi urcă pe umăr cu grijă, fără nicio altă susţinere

decât propriile mâini încleştate pe piele.

Granby îi striga ceva, dar vântul îi acoperea vorbele şi Laurence nu le putea distinge. Încercă să-şi ţină ochii fixaţi pe centuri; dedesubt era verdele frumos şi proaspăt al primăverii timpurii, o privelişte ciudat de calmă şi pastorală; se aflau destul de jos ca să poată vedea petele albe ale oilor. Era acum la o întindere de braţ; cu o mână tremurând uşor, închise prima carabinieră a celui de-al treilea ham desfăcut pe inelul aflat chiar deasupra tăieturii şi cea de-a doua carabinieră pe inelul aflat chiar dedesubt. Trase de curele, cu toată puterea pe care îndrăznea s-o folosească. Braţele îl dureau şi tremurau, cuprinse parcă de o febră puternică. Puţin câte puţin, strânse tot mai mult micul ham, până când ultima porţiune dintre carabiniere avea dimensiunea porţiunii tăiate din curea şi îi prelua o mare parte din greutate; pielea încetă să se mai sfâşie.

Ridică privirea. Granby urca încet către el, agăţându-se de inele. Acum, că hamul era fixat, solicitarea lui nu reprezenta un pericol iminent, aşa că Laurence nu-i făcu semn să se îndepărteze, ci doar strigă, arătând spre locul unde se afla maestrul-harnaşier.

— Cheamă-l sus pe domnul Fellowes.

Ochii lui Granby se lărgiră când urcă pe piciorul din faţă şi văzu cureaua ruptă. În timp ce se întoarse să dea semnalul de ajutor, lumina strălucitoare a soarelui îi căzu dintr-odată direct peste faţă. Parnassianul tremura deasupra lor, cu aripile mişcându-se spasmodic şi pieptul lăsându-se cu toată greutatea pe spatele lui Temeraire. Acesta se clătină în văzduh, cu un umăr prăbuşindu-se sub povara loviturii, iar Laurence alunecă de-a lungul curelelor de ham cuplate, cu palmele umede împiedicându-l să se agaţe. Lumea verde se învârtea dedesubt şi mâinile, deja ostenite, îi lunecau de sudoare; abia se mai ţinea.

— Laurence, ţine-te bine! strigă Temeraire, întorcându-şi capul să-l privească. Muşchii şi încheieturile aripilor i se mişcară, în timp ce se pregătea să-l înhaţe pe căpitan din aer.

— N-ai voie să-l laşi să cadă! strigă Laurence, îngrozit. Temeraire nu putea să încerce să-l prindă pe el decât

basculându-l pe Victoriatus de pe spatele lui şi condamnându-l la moarte. Temeraire, n-ai voie!

— Laurence! ţipă din nou Temeraire, încovoindu-şi ghearele.

Avea ochii mari şi tulburaţi, iar capul i se clătina într-o parte şi-n alta, în semn de negaţie. Laurence îşi dădea seama că nu avea de gând să se supună. Se strădui să rămână agăţat de curelele de piele, să încerce să urce. Dacă se prăbuşea, nu doar propria sa viaţă ar fi fost irosită, ci şi cea a dragonului rănit şi a întregului său echipaj, aflat încă la bord.

Granby era dintr-odată acolo, înhăţând cu ambele mâini hamul lui Laurence.

— Fixează-te de mine! strigă el.

Laurence înţelese imediat ce voia să spună. Continuând să se agaţe cu o mână de hamurile cuplate, îşi prinse carabinierele rămase libere de inelele hamului lui Granby, apoi se apucă de curelele de piept ale acestuia.

Apoi aviaspiranţii se întinseră după ei; dintr-odată, multe mâini puternice îi apucau, trăgându-i pe amândoi înapoi către hamul principal şi sprijinindu-l pe Laurence până când îşi prinse carabinierele înapoi pe inelele lor.

Abia putea respira, dar înhăţă portavocea şi strigă precipitat:

— Totul e bine! Glasul său abia se auzea; trase adânc aer în piept şi încercă din nou, mai clar de data aceasta: Sunt bine, Temeraire, zboară numai!

Muşchii încordaţi de sub ei se destinseră încet şi Temeraire începu din nou să bată din aripi, recuperând puţin din înălţimea pe care o pierduseră. Toată manevra durase probabil cincisprezece minute; Laurence tremura de parcă ar fi stat pe punte pe toată durata unei furtuni de trei zile, iar inima îi bubuia îi piept.

Granby şi aviaspiranţii nu arătau nici ei mai relaxaţi.

— Bravo, domnilor, le spuse Laurence, de îndată ce simţi că-şi poate stăpâni glasul. Haideţi să-i lăsăm domnului Fellowes spaţiu de manevră. Domnule Granby, fii bun şi trimite pe cineva sus la căpitanul lui Victoriatus să vadă cum îl putem ajuta. Trebuie să ne dăm toată silinţa să-l ferim de alte bruscări.

Îl priviră o clipă cu gura căscată. Granby fu primul care îşi veni în fire şi începu să dea ordine. Când Laurence, înaintând cu mare prudenţă, ajunse înapoi la locul său de la baza gâtului lui Temeraire, aviaspiranţii înfăşurau ghearele lui Victoriatus cu bandaje, ca să-l ferească pe Temeraire de alte zgârieturi, iar Maximus se vedea în zare, grăbindu-se să le vină în ajutor.

Restul zborului se scurse relativ liniştit, dacă efortul angrenat în sprijinirea în aer a dragonului aproape inconştient putea fi considerat un lucru obişnuit. De îndată ce-l depuseră pe Victoriatus la loc sigur, în curte, medicii sosiră în grabă să se ocupe de el şi de Temeraire. Spre marea uşurare a lui Laurence, rănile se dovediră, într-adevăr, superficiale. Fură curăţate şi examinate, declarate minore, iar deasupra lor fu aşezat un tampon, ca pielea sfâşiată să nu se irite. După aceea Temeraire fu lăsat liber, iar lui Laurence i se ceru să-l lase să mănânce şi să doarmă cât pofteşte timp de o săptămână.

Nu era cel mai plăcut mod de a câştiga câteva zile de libertate, dar răgazul era extrem de bine-venit. Laurence îl conduse imediat pe Temeraire într-o poiană de lângă adăpost, vrând să-l scutească de efortul unui alt salt în văzduh. Deşi poiana se afla pe munte, era relativ netedă şi acoperită de o iarbă verde şi moale. Era îndreptată spre sud, fiind scăldată de soare aproape toată ziua. Acolo dormiră împreună, Laurence întins pe spatele cald al lui Temeraire, începând din după-amiaza aceea până târziu în următoarea, când foamea îi trezi pe amândoi.

— Mă simt mult mai bine; sunt sigur că pot vâna aproape normal, declară Temeraire.

Laurence nici nu voia să audă. Se duse înapoi la ateliere, smulgând din toropeală echipajul de sol. În scurt timp, un mic grup de vite era scos din ţarc şi măcelărit. Temeraire le devoră până la ultima îmbucătură şi adormi imediat la loc.

Laurence îi ceru sfios lui Hollin să aranjeze ca servitorii să-i aducă şi lui ceva de mâncare; se simţea stânjenit să-i ceară omului un serviciu personal, dar îi venea greu să-l părăsească pe Temeraire. Hollin nu se arătă jignit, dar, când se întoarse,

locotenentul Granby era cu el, împreună cu Riggs şi vreo doi dintre ceilalţi locotenenţi.

— Ar trebui să mergeţi să mâncaţi ceva cald şi să faceţi o baie, iar apoi să dormiţi în pat, spuse încet Granby, după ce le făcuse celorlalţi semn să se îndepărteze puţin. Sunteţi plin de sânge şi nu e încă destul de cald să dormiţi afară, fără să vă primejduiţi sănătatea. Eu şi ceilalţi ofiţeri vom sta pe rând cu el; vă vom chema de îndată dacă se trezeşte sau dacă intervine vreo schimbare.

Laurence clipi şi se privi; nici măcar nu observase că avea hainele stropite şi mânjite de sângele negricios al dragonului, îşi trecu o mână peste faţa nebărbierită; era evident că înfăţişa lumii o imagine destul de înfiorătoare. Ridică ochii spre Temeraire; dragonul n-avea habar ce se petrece în jurul lui, cu trupul ridicându-se şi coborând cu un gros, monoton huruit.

— Aş zice că ai dreptate, spuse el. Prea bine. Şi mulţumesc, adăugă el.

Granby clătină aprobator din cap, iar Laurence, cu o ultimă privire către dragonul adormit, se îndreptă spre castel. Acum, că o conştientizase, senzaţia de murdărie şi sudoare era neplăcută pe piele; devenise sensibil, cu luxul băii zilnice la îndemână. Poposi în camera lui doar cât să-şi schimbe veşmintele pătate cu altele curate şi se duse direct la băi.

Era imediat după prânz şi mulţi dintre ofiţeri aveau obiceiul de a se îmbăia la ora aceasta. După ce se cufundă iute în bazin, Laurence descoperi că sauna era foarte aglomerată. Dar, când intră, numeroşi camarazi îi făcură loc; ocupă bucuros spaţiul eliberat şi, înainte de a se întinde, răspunse, înclinând la rândul său din cap, la saluturile cu care era întâmpinat de pretutindeni. Era atât de obosit încât nu-şi dădu seama decât după ce închise ochii, în binecuvântata căldură, că atenţia acordată fusese neobişnuită. Şi pronunţată. Fu cât pe ce să se ridice înapoi, surprins.

— Bun zbor, foarte bun, căpitane, îi spuse Celeritas în seara aceea, când, cu întârziere, se prezentă la raport. Nu, nu trebuie

să-ţi ceri scuze că ai întârziat. Locotenentul Granby mi-a făcut o dare de seamă preliminară şi, după raportul căpitanului Berkley, ştiu destul de bine ce s-a întâmplat. Preferăm ca un căpitan să fie mai preocupat de dragonul său decât de birocraţia noastră. Sper că Temeraire se simte bine.

— Da, domnule, mulţumesc, răspunse Laurence recunoscător. Medicii m-au asigurat că nu există niciun motiv de îngrijorare, iar el spune că se simte destul de bine. Aveţi vreo sarcină pentru mine în perioada sa de recuperare?

— Nimic altceva decât să-i umpli timpul, ceea ce ţi se va părea o provocare destul de mare, răspunse Celeritas, cu un fornăit care, în cazul lui, trecea drept un chicot. Ei, bine, nu e întru totul adevărat, de fapt, am o sarcină pentru tine: de îndată ce Temeraire îşi revine, veţi intra, împreună cu Maximus, în formaţia lui Lily. N-am primit decât veşti proaste din război, iar ultima le întrece pe toate. Villeneuve şi flota lui au scăpat din Toulon, sub protecţia unui raid aerian împotriva flotei lui Nelson. Le-am pierdut urma. În aceste condiţii, şi dată fiind săptămâna irosită, nu putem să mai aşteptăm. De aceea, e timpul să-ţi numim echipajul de zbor şi aş vrea să primesc propunerile tale. Evaluează-i pe cei cu care ai lucrat în ultimele săptămâni şi vom discuta despre asta mâine.

După aceasta, Laurence se îndreptă cu pas domol către poiană, adâncit în gânduri. Ceruse echipajului de sol un cort şi adusese o pătură; se gândise că se va simţi destul de confortabil după ce îl instala oblic, sprijinit de spatele dragonului, şi îi plăcea ideea mai mult decât să-şi petreacă noaptea întreagă departe de el. Îl găsi pe Temeraire dormind în continuare liniştit, cu carnea din jurul zonei bandajate doar potrivit de caldă la atingere.

Liniştindu-se în privinţa aceasta, Laurence spuse:

— Am o vorbă cu dumneata, domnule Granby. Şi, luându-l pe locotenent deoparte, adăugă, privindu-l fără să clipească: Celeritas mi-a cerut să-mi numesc ofiţerii. Tânărul roşi şi îşi plecă ochii. Laurence continuă: N-am să te pun în situaţia de a refuza postul. Nu ştiu ce înseamnă asta în Aviaţie, dar ştiu că în Marină ar fi o notă foarte proastă pentru tine. Dacă ai avea cea

mai mică obiecţie, vorbeşte deschis şi subiectul este încheiat.

— Domnule, începu Granby, apoi închise brusc gura, cu un aer chinuit: folosise termenul atât de des, cu voalată insolenţă. O luă de la capăt: Căpitane, sunt conştient că am făcut destul de puţine ca să merit o asemenea onoare. Nu pot decât să spun că, dacă sunteţi dispus să-mi treceţi cu vederea purtarea din trecut, o asemenea ocazie m-ar face foarte bucuros.

Discursul suna uşor bombastic în gura lui, de parcă ar fi încercat să-l repete.

Laurence clătină din cap satisfăcut. Decizia lui fusese un lucru dificil: dacă nu s-ar fi gândit la binele lui Temeraire, nu era sigur că ar fi putut suporta să se expună în felul acesta în faţa unui om care îi arătase lipsă de respect, în pofida recentelor fapte de vitejie ale lui Granby. Însă era atât de limpede că Granby era cel mai bun din grup, încât Laurence hotărâse să-şi asume riscul. Era mulţumit de răspunsul primit: era destul de sincer şi respectuos, chiar dacă prezentat cu stângăcie.

— Foarte bine, spuse el simplu.

Tocmai începuseră să străbată drumul înapoi, când Granby spuse pe neaşteptate:

— O, la naiba; poate că nu sunt în stare s-o formulez cum trebuie, dar nu pot să las lucrurile aşa. Trebuie să vă spun cât de rău îmi pare. Ştiu că m-am purtat ca un mârlan.

Laurence fu surprins de francheţea lui, dar nu în mod neplăcut; n-ar fi putut niciodată refuza o scuză oferită cu sinceritatea şi simţirea care răzbăteau din tonul lui Granby.

— Sunt foarte bucuros să-ţi accept scuzele, spuse el cu glas scăzut, dar cu reală căldură. În ceea ce mă priveşte, totul e uitat, te asigur, şi sper că de acum înainte putem fi tovarăşi mai buni decât am fost.

Se opriră şi-şi strânseră mâinile. Granby părea uşurat şi fericit în egală măsură şi, când Laurence îi ceru, şovăielnic, să-i recomande alţi ofiţeri, acesta îi răspunse cu mare entuziasm, în timp ce se îndreptau spre Temeraire.

8

Chiar înainte ca stratul de bandaje să se desprindă, Temeraire începu să se tânguie zgomotos cum că vrea să fie îmbăiat din nou. Spre sfârşitul săptămânii, rănile erau cicatrizate şi se vindecau, iar medicii îşi dădură, cu reticenţă, aprobarea. După ce-i adunase pe cei pe care-i considera deja ca fiind cadeţii lui, Laurence ieşi în curte să-l ducă pe nerăbdătorul Temeraire la apă şi îl găsi discutând cu femela Longwing în formaţia căreia urmau să intre.

— Doare când stropeşti? întrebă Temeraire iscoditor.

Laurence văzu că Temeraire examina colţii osoşi cu orificii din ambele părţi ale maxilarului, evident locul pe unde era evacuat acidul.

— Nu-l simt câtuşi de puţin, răspunse Lily. Jetul iese doar când îmi îndrept capul în jos, aşa că nici nu mă stropesc, deşi, desigur, voi trebuie să aveţi grijă să-l evitaţi când suntem în formaţie.

Aripile imense îi erau strânse la spate, părând maro când pliurile translucide, albastre şi portocalii se suprapuneau; numai marginile albe cu negru se profilau pe trupul ei. Ochii aveau pupile alungite, ca ai lui Temeraire, însă erau de un galben-portocaliu, iar colţii ce se zăreau de-o parte şi de alta a maxilarului îi dădeau o înfăţişare foarte sălbatică. Însă ea aştepta cu desăvârşită răbdare în timp ce echipajul ei de sol o freca, lustruind şi curăţând cu mare atenţie fiecare părticică de ham. Căpitanul Harcourt se învârtea în jurul ei, inspectând munca.

Lily îşi coborî privirea spre Laurence când acesta veni lângă Temeraire; ochii înfricoşători dădeau privirii sale un aer ameninţător, deşi era doar curioasă.

— Eşti căpitanul lui Temeraire? Catherine, mergem cu ei la lac? Nu sunt sigură că vreau să intru în apă, dar mi-ar plăcea să văd.

— Să mergem la lac? Căpitanul Harcourt fu întrerupt din inspectarea hamului de această propunere şi se uită la Laurence

cu nedisimulată uimire.

— Da, îl duc pe Temeraire să facă baie, zise Laurence hotărât. Domnule Hollin, dă-ne, te rog, harnaşamentul uşor şi vezi dacă nu putem să-l instalăm în aşa fel încât să ţinem curelele cât mai departe de aceste tăieturi.

Hollin se ocupa de curăţarea harnaşamentului lui Levitas; micul dragon tocmai se întorsese de la masă.

— Vii şi tu? îl întrebă el pe Levitas. În cazul ăsta, domnule, poate că nu e nevoie să-l echipăm deloc pe Temeraire, adăugă el, adresându-i-se lui Laurence.

— O, mi-ar plăcea, răspunse Levitas, uitându-se plin de speranţă către Laurence, ca şi când ar fi aşteptat o aprobare.

— Mulţumesc, Levitas, spuse Laurence, în loc de răspuns. Asta va fi o soluţie excelentă. Levitas vă va duce jos şi de data asta, domnilor, le spuse el cadeţilor. Renunţase de mult să încerce să-şi schimbe modul de adresare când venea vorba de Roland; întrucât părea perfect capabilă să se socotească inclusă oricum, lui Laurence îi era mai uşor s-o trateze întocmai ca şi pe ceilalţi. Temeraire, să merg cu ei sau mă duci tu?

— Te duc eu, bineînţeles, răspunse Temeraire.

Laurence clătină din cap.

— Domnule Hollin, ai vreo altă treabă? Ajutorul tău ne-ar fi de folos, iar Levitas poate cu siguranţă să se descurce şi cu tine, dacă Temeraire mă transportă pe mine.

— Păi, m-aş bucura, domnule, dar n-am ham, zise Hollin, privindu-l pe Levitas cu interes. N-am mai fost niciodată sus. Adică, vreau să spun, nu fără harnaşamentul echipajului de sol. Dar presupun că aş putea încropi ceva dintr-o bucată de schimb, dacă mă aşteptaţi o clipă.

În timp ce Hollin se chinuia să se echipeze, Maximus coborî în curte, aterizând de se cutremură pământul.

— Eşti gata? îl întrebă pe Temeraire, cu un aer mulţumit.

Berkley era pe spinarea lui, împreună cu alţi câţiva aviaspiranţi.

— Atâta s-a jelit, încât am cedat, spuse Berkley, ca răspuns la privirea amuzată şi întrebătoare a lui Laurence. O idee al naibii

de stupidă, dacă mă-ntrebi pe mine. Dragoni să înoate! O mare prostie. Îl bătu pe Maximus pe umăr cu afecţiune, dezminţindu-şi cuvintele.

— Venim şi noi, spuse Lily.

Ea şi Harcourt discutaseră cu glas scăzut în timp ce restul grupului se adunase, iar acum îşi înălţa în ham căpitanul. Temeraire îl ridică pe Laurence cu băgare de seamă. În ciuda ghearelor mari, Laurence nu-şi făcea niciun fel de griji. Se simţea perfect în strânsoarea degetelor curbate; putea să şadă în palmă, protejat ca într-o colivie de metal.

Odată ajunşi jos, la ţărm, doar Temeraire se duse direct în apa adâncă şi începu să înoate. Maximus intră sfios în valurile de la mal, dar nu înaintă decât până unde putea sta în picioare, iar Lily rămase pe ţărm privind, adulmecând apa, dar fără să intre. Levitas, după cum îi era obiceiul, şovăi la început la mal, apoi ţâşni imediat în larg, împroşcând şi bătând sălbatic din aripi, cu ochii strânşi, până când ajunse în apa mai adâncă şi începu să se bălăcească plin de entuziasm.

— Trebuie să intrăm cu ei? întrebă unul dintre aviaspiranţii lui Berkley, pe un ton oarecum alarmat.

— Nu, nici să nu-ţi treacă prin minte, zise Laurence. În lac s-au scurs ninsorile de pe munte şi într-o clipă ne-am învineţi. Dar înotul va îndepărta ce-i mai rău din noroiul şi sângele cu care s-au mânjit dragonii mâncând, iar ce va mai rămâne va fi mult mai uşor de curăţat, dacă se înmoaie niţel.

— Hm, făcu Lily ascultându-l, şi se strecură încetişor în apă.

— Eşti sigură că nu e prea rece pentru tine, scumpa mea? strigă Harcourt în urma ei. N-am auzit niciodată de un dragon cuprins de frisoane, bănuiesc că nu se pune problema, le spuse ea lui Laurence şi lui Berkley.

— Nu, frigul doar îi trezeşte, dacă nu e ger. Asta nu le place, spuse Berkley, apoi ridică glasul către apă: Maximus, laşule, intră dacă ai de gând, n-am să stau aici toată ziua!

— Nu mi-e frică, răspunse Maximus indignat şi se năpusti înainte, ridicând un val uriaş care îl acoperi pentru scurt timp pe Levitas şi trecu peste Temeraire. Levitas ieşi la suprafaţă

împroşcând apa, iar Temeraire fornăi şi îşi vârî capul în valuri, să-l stropească pe Maximus. Într-o clipă, cei doi erau angajaţi într-o splendidă luptă care promitea să facă lacul să arate ca Atlanticul în plină furtună.

Levitas ieşi fâlfâind din lac, picurând stropi reci pe toţi aviatorii care aşteptau. Hollin şi cadeţii se apucară să-l şteargă, iar micul dragon spuse:

— O, îmi place atât de mult să înot! Mulţumesc că m-ai lăsat să vin din nou.

— Nu văd de ce n-ai putea veni cât de des pofteşti, răspunse Temeraire, aruncând o privire către Berkley şi Harcourt ca să le vadă reacţia. Niciunul dintre ei nu părea să se sinchisească sau să considere deranjant amestecul lui.

Lily intrase în sfârşit destul de adânc încât să fie cufundată aproape de tot în apă, sau cel puţin atât cât îi permitea capacitatea naturală de plutire. Se ţinu destul de departe de cei doi dragoni mai tineri care se stropeau şi îşi scărpină pielea cu partea laterală a capului. Ea fu următoarea care ieşi, mai interesată să fie spălată decât să înoate, şi mormăi de plăcere, arătându-le căpitanului Harcourt şi cadeţilor pete de murdărie, pe care aceştia le curăţară cu grijă.

Maximus şi Temeraire se săturară în sfârşit şi ieşiră să fie şterşi şi ei. Maximus avea nevoie de toate eforturile lui Berkley şi ale celor doi aviaspiranţi adulţi ai săi. Ocupându-se de pielea delicată a feţei lui Temeraire în timp ce cadeţii îi frecau tot spatele, Laurence nu-şi putea ascunde un zâmbet la adresa lui Berkley, care bodogănea pe seama dimensiunii dragonului său.

Se opri o clipă, făcând un pas în spate, ca să savureze pur şi simplu scena: Temeraire vorbea nestingherit cu ceilalţi dragoni, cu ochii strălucitori şi capul ridicat cu mândrie, fără urmă de neîncredere în sine. Şi, chiar dacă acest ciudat grup eterogen nu era nimic din ceea ce ar fi căutat cândva Laurence pentru sine, spiritul dezinvolt de camaraderie îi încălzea sufletul. Era conştient de faptul că-şi dovedise calităţile şi că-l ajutase pe Temeraire să facă acelaşi lucru şi de profunda satisfacţie de a fi găsit pentru amândoi un loc bun şi demn.

Voioşia dură până când ajunseră în curte. Rankin stătea într-o parte, îmbrăcat în haine de seară, lovindu-şi ritmic piciorul cu chingile hamului său individual, cu foarte evidentă iritare, iar Levitas făcu un mic salt alarmat când ateriză.

— Ce-nseamnă asta, să pleci aşa? se răsti Rankin, fără măcar să aştepte ca Hollin şi ceilalţi cădeţi să coboare. Când nu mănânci, trebuie să fii aici şi să aştepţi, m-ai înţeles? Iar vouă de colo cine v-a spus că-l puteţi călări?

— Levitas a fost bun să-i transporte, ca să-mi facă mie pe plac, căpitane Rankin, zise Laurence, coborând din palma lui Temeraire şi vorbind precipitat, ca să-i abată atenţia. N-am fost decât până la lac, şi un semnal ne-ar fi adus înapoi într-o clipă.

— N-am chef să alerg după stegari ca dragonul meu să fie disponibil, căpitane Laurence, şi am să-ţi fiu recunoscător dacă ai să-ţi vezi de animalul tău şi ai să-l laşi pe-al meu în grija mea, spuse Rankin, foarte rece. Presupun că acum eşti ud, adăugă el, adresându-i-se lui Levitas.

— Nu, nu, sunt sigur că sunt aproape uscat. N-am stat deloc mult în apă, te asigur, răspunse Levitas, făcându-se foarte mic.

— Să sperăm, spuse Rankin. Apleacă-te. Hai, mai repede! Iar voi îl lăsaţi în pace de-acum încolo, le spuse el cadeţilor, urcând în locul lor, cât pe ce să-l doboare Hollin cu umărul.

Laurence îl urmări pe Levitas îndepărtându-se în zbor, cu Rankin pe spinare. Berkley şi căpitanul Harcourt tăceau, la fel şi ceilalţi dragoni. Lily îşi întoarse brusc capul şi scoase un sunet furios, scuipat; căzură doar câteva picături, dar sfârâiră şi fumegară pe piatră, lăsând urme adânci şi negre.

— Lily! exclamă Harcourt, însă în glasul ei era o undă de uşurare că tăcerea fusese întreruptă. Peck, adu, te rog, nişte ulei pentru hamuri, îi spuse ea, coborând, unuia dintre membrii echipajului de sol. Îl turnă din belşug peste picăturile de acid, până când fumul încetă să se mai ridice. Aşa, acoperă-l cu nişte nisip şi mâine ar trebui să poată fi spălat fără grijă.

Laurence se bucura şi el de mica diversiune; nu era sigur că putea vorbi imediat. Temeraire îşi frecă uşurel botul de el, iar

cadeţii îl priviră îngrijoraţi.

— N-ar fi trebuit nici măcar să propun asta, domnule, spuse Hollin. Desigur, vă datorez scuze. Şi căpitanului Rankin.

— Câtuşi de puţin, domnule Hollin, spuse Laurence. Îşi auzea propriul glas rece şi foarte sever şi încercă să atenueze efectul adăugând: N-ai făcut absolut nimic rău.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să ne ţinem departe de Levitas, interveni Roland, cu glas scăzut.

Laurence nu şovăi nicio clipă înainte de a-şi rosti răspunsul; era la fel de puternic şi de automat ca propria sa furie neputincioasă împotriva lui Rankin:

— Un ofiţer superior ţi-a dat ordin să faci aşa, domnişoară Roland. Dacă acesta nu este un motiv suficient, ţi-ai greşit cariera! tună el. Să nu te mai aud vreodată făcând vreo asemenea remarcă. Du imediat pânzeturile astea înapoi la spălătorie, te rog. Mă veţi scuza, domnilor, adăugă el, adresându-se celorlalţi. Am să fac o plimbare înainte de cină.

Temeraire era prea mare ca să reuşească să se strecoare după el, aşa că dragonul alese să-şi ia zborul şi să-l aştepte în primul luminiş care-i ieşi în cale. Laurence crezuse că voia să fie singur, dar descoperi că era foarte bucuros să se lase cuprins de braţele dragonului şi să se sprijine de trupul său cald, ascultându-i bubuitul aproape muzical al inimii şi reverberaţia constantă a răsuflării. Furia dispăru pe nesimţite, dar lăsă loc suferinţei. Şi-ar fi dorit cu disperare să-l provoace pe Rankin la duel.

— Nu ştiu de ce Levitas îndură asta. Chiar dacă e mic, e totuşi mult mai mare decât Rankin, spuse, în cele din urmă, Temeraire.

— Tu de ce înduri când îţi cer să te pun în ham sau să faci vreo manevră periculoasă? îl întrebă Laurence. E datoria lui şi aşa s-a obişnuit. Imediat ce a ieşit din ou a fost învăţat să se supună şi a suportat un asemenea tratament. Probabil că nu are altă opţiune.

— Dar vă vede pe tine şi pe ceilalţi căpitani; nimeni nu mai este tratat aşa, insistă Temeraire. Îşi îndoi ghearele: săpară şanţuri în pământ. Eu nu te ascult fiindcă este un obicei şi fiindcă

nu pot gândi cu capul meu. O fac pentru că ştiu că meriţi să fii ascultat. Tu nu m-ai trata niciodată cu cruzime şi nu mi-ai cere fără motiv să fac un lucru periculos sau neplăcut.

— Nu, nu fără motiv, spuse Laurence. Dar misiunea noastră este aspră, dragul meu, şi uneori trebuie să fim dispuşi să suportăm multe. Ezită, apoi adăugă cu blândeţe: Temeraire, aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta, trebuie să-mi făgăduieşti că în viitor nu vei pune viaţa mea mai presus de atâtea alte vieţi. Trebuie să-ţi dai seama, desigur, că Victoriatus este cu mult mai necesar pentru Forţele Aeriene decât aş putea fi eu vreodată, chiar dacă nu ar fi de luat în calcul şi echipajul lui. N-ar fi trebuit să-ţi treacă vreodată prin minte să le rişti vieţile ca s-o salvezi pe-a mea.

Temeraire se cuibări mai strâns în jurul lui.

— Nu, Laurence, nu pot să-ţi promit un asemenea lucru, răspunse el. Îmi pare rău, dar n-am să te mint. N-aş fi putut să te las să cazi. Poate că tu preţuieşti vieţile lor mai mult decât pe-a ta. Eu nu pot face la fel; pentru mine preţuieşti mult mai mult decât toţi ceilalţi. Nu te voi asculta într-un asemenea caz. Cât despre datorie, cu cât cunosc mai bine această noţiune, cu atât îmi place mai puţin.

Laurence nu era sigur cum să răspundă la asta; nu putea nega că era mişcat de măsura în care îl preţuia Temeraire, dar, de asemenea, era alarmant să-l audă pe dragon afirmând atât de deschis că avea să urmeze ordinele sau nu, după cum îi dicta propria judecată. Laurence avea mare încredere în acea judecată, dar simţea din nou că depusese prea puţin efort în a-l învăţa pe Temeraire valoarea disciplinei şi a datoriei.

— Mi-aş dori să ştiu cum să-ţi explic mai bine, spuse el, puţin deznădăjduit. Poate că voi încerca să-ţi găsesc nişte cărţi despre asta.

— Bănuiesc, spuse Temeraire, pentru prima oară sceptic în privinţa unei lecturi. Nu cred că m-ar convinge ceva să mă port altfel. În orice caz, aş prefera să evit ca asemenea lucruri să se mai întâmple. A fost cumplit şi m-am temut că s-ar putea să nu fiu în stare să te prind.

Laurence reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Cel puţin în privinţa asta suntem de acord şi îţi promit bucuros că mă voi strădui cât pot să evit pe viitor asemenea situaţii.

În dimineaţa următoare, Roland veni în goană după el. Laurence dormise iarăşi lângă Temeraire, în micul cort.

— Celeritas vă cheamă, domnule, spuse ea şi se întoarse la castel împreună de el, după ce Laurence îşi puse înapoi eşarfa la gât şi îşi aranjă tunica.

Temeraire îi acordă un mormăit adormit de rămas-bun, abia deschizând ochii, înainte de a adormi la loc. În timp ce mergeau, fata îndrăzni:

— Căpitane, mai sunteţi supărat pe mine?

— Ce? făcu el pierdut; pe urmă îşi aminti şi spuse: Nu, Roland, nu sunt supărat pe tine. Înţelegi, sper, de ce ai greşit vorbind aşa.

— Da, zise ea, şi Laurence reuşi să ignore faptul că rostise răspunsul uşor şovăielnic. N-am vorbit cu Levitas, dar n-am putut să nu văd că nu arată prea bine în dimineaţa asta.

Laurence aruncă o privire către Winchester când trecură prin curte. Levitas era cuibărit în colţul din spate, departe de ceilalţi dragoni şi, în ciuda orei matinale, nu dormea, ci se uita trist în pământ. Laurence îşi feri privirea: nu era nimic de făcut.

— Ia-o din loc, Roland, spuse Celeritas, după ce fata i-l aduse pe Laurence. Căpitane, îmi pare rău că te-am chemat atât de devreme. În primul rând, crezi că Temeraire se simte destul de bine încât să-şi reia antrenamentul?

— Cred că da, domnule, răspunse Laurence. Se vindecă foarte repede şi ieri a zburat până jos la lac şi înapoi, fără nicio dificultate.

— Bine, bine. Celeritas rămase tăcut şi apoi suspină: Căpitane, sunt silit să-ţi ordon să-l laşi în pace pe Levitas de-acum înainte, spuse el.

Laurence simţi culoarea fierbinte năvălindu-i în faţă. Aşadar, Rankin se plânsese de el. Şi totuşi nu era decât ceea ce merita; el

însuşi n-ar fi tolerat o asemenea imixtiune în conducerea corabiei sale sau în relaţia sa cu Temeraire. Greşise, orice justificări şi-ar fi adus, iar furiei îi luă curând locul ruşinea.

— Domnule, îmi cer scuze că aţi fost pus în situaţia de a-mi spune asta. Vă asigur că nu va mai fi cazul.

Celeritas fornăi; după ce-şi exprimase reproşul, nu părea prea dornic să-l întărească:

— Nu-mi da niciun fel de asigurări, ai scădea în ochii mei dacă ai putea s-o faci cu toată sinceritatea, adăugă el. E mare păcat şi eu sunt vinovat mai mult ca oricine. Când eu însumi n-am mai fost în stare să-l suport, Comandamentul Aerian s-a gândit că s-ar putea descurca pe post de curier şi i-a atribuit un Winchester. De dragul bunicului său, nu m-am putut împotrivi, deşi ştiam eu ce ştiam.

Chiar dacă această înmuiere a reproşului era liniştitoare, Laurence era curios să înţeleagă la ce se referea Celeritas când spunea că nu mai putuse să-l suporte. Cu siguranţă, Comandamentul Aerian n-ar fi propus un individ ca Rankin drept îngrijitor al unui dragon atât de extraordinar precum comandantul de instrucţie.

— L-ai cunoscut bine pe bunicul său? întrebă el, incapabil să reziste tentaţiei de a pune, sfios, o întrebare.

— Primul meu îngrijitor. Şi fiul lui a slujit cu mine, spuse scurt Celeritas, întorcându-şi capul. Lăsă creştetul în jos. Îşi reveni după o clipă şi adăugă: Ei, îmi pusesem speranţele în băiat, dar, la insistenţele mamei sale, n-a fost crescut aici, iar familia lui i-a insuflat concepţii ciudate. N-ar fi trebuit să devină aviator, cu atât mai puţin căpitan. Dar acum este şi, atât timp cât Levitas i se supune, aşa rămâne. Nu-ţi pot permite să te amesteci. Îţi poţi imagina ce-ar însemna să le permitem ofiţerilor să se lege unul de animalul celuilalt: locotenenţii disperaţi să devină căpitani n-ar putea rezista tentaţiei de a ademeni orice dragon care n-ar radia de fericire, şi am avea un haos.

Laurence îşi plecă fruntea.

— Înţeleg perfect, domnule.

— În orice caz, am să-ţi dau sarcini mai presante, căci astăzi

vom începe integrarea voastră în formaţia lui Lily, spuse Celeritas. Du-te, rogu-te, să-l aduci pe Temeraire; ceilalţi vor sosi în curând.

Întorcându-se afară, Laurence era dus pe gânduri. Ştiuse, desigur, că rasele mai mari le supravieţuiau îngrijitorilor lor, când nu mureau împreună cu ei în luptă, dar nu se gândise că după aceea dragonii rămâneau singuri şi fără partener, nici cum rezolvau ei sau Comandamentul Aerian situaţia. Desigur, era în interesul Marii Britanii ca dragonul să-şi continue misiunea, cu un nou îngrijitor, dar, pe lângă acestea, Laurence nu putea să nu se gândească şi la faptul că dragonul însuşi era mai fericit aşa, cu sarcini care să-i ocupe gândurile şi să-l ferească de genul de amărăciune pe care, în mod clar, Celeritas o simţea şi acum.

Întors în luminiş, Laurence privi cu îngrijorare dragonul adormit. Desigur, aveau înainte încă mulţi ani şi sorţii războiului puteau foarte uşor să pună sub semnul îndoielii toate aceste întrebări, dar fericirea viitoare a lui Temeraire era responsabilitatea lui, cu mult mai dificilă pentru el decât ar fi putut să fie orice avere şi, nu peste mult timp, trebuia să se gândească la măsurile pe care le putea lua pentru a o asigura. Un secund bine ales i-ar putea lua locul, poate, după ce Temeraire se va fi obişnuit cu ideea, de-a lungul mai multor ani.

— Temeraire! strigă el, lovind uşor botul dragonului.

Temeraire deschise ochii şi scoase un mic mormăit.

— Sunt treaz; astăzi zburăm iarăşi? întrebă el, căscând enorm înspre cer şi scuturându-şi puţin aripile.

— Da, dragul meu, răspunse Laurence. Haide, trebuie să te punem înapoi în ham. Sunt sigur că domnul Hollin ni l-a pregătit deja.

În mod obişnuit, formaţia zbura într-un dispozitiv în săgeată, care semăna leit cu un stol de gâşte migratoare, cu Lily în frunte. Yellow Reaperii Messoria şi Immortalis ocupau poziţiile-cheie de flancare, oferind un scut protector care o ferea pe Lily de atacul direct, în timp ce capetele erau ocupate de mai micuţa, dar agila Dulcia, o Grey Copper, şi de un Pascal’s Blue pe nume Nitidus.

Toţi erau maturi şi toţi, în afară de Lily, aveau experienţă de luptă; fuseseră aleşi anume pentru această formaţie importantă, pentru a o sprijini pe tânăra Longwing mai lipsită de experienţă, iar căpitanii şi echipajele lor erau pe bună dreptate mândri de iscusinţa lor.

Laurence avea motive să fie recunoscător pentru nesfârşitele cazne şi exerciţii din ultima lună şi jumătate. Dacă manevrele pe care le repetaseră atâta vreme n-ar fi devenit deja o a doua natură pentru ei, Temeraire şi Maximus n-ar fi putut ţine pasul cu acrobaţiile îndelung exersate, pe care ceilalţi le realizau cu uşurinţă. Cei doi dragoni mai mari fuseseră adăugaţi în dispozitiv ca să formeze un rând de apărare în spatele lui Lily, închizând formaţia în forma unui triunghi. În luptă, rolul lor era de a respinge orice tentative de spargere a formaţiei, de a o apăra împotriva atacului altor dragoni de categorie grea şi de a purta marile încărcături de bombe pe care echipajul lor avea să le arunce deasupra ţintelor deja slăbite de acidul lui Lily. Laurence era foarte bucuros să-l vadă pe Temeraire întru totul acceptat în grupul celorlalţi dragoni din formaţie, deşi niciunul dintre dragonii mai vârstnici nu avea energia să se zbenguie prea mult în afara antrenamentului. În general, în timpul puţinelor ore de repaus, leneveau şi doar priveau, amuzaţi şi îngăduitori, cum Temeraire, Lily şi Maximus discutau între ei şi uneori se ridicau în văzduh pentru un joc de-a ţintele aeriene. În ceea ce-l privea, Laurence se simţea mult mai bine primit acum printre ceilalţi aviatori şi descoperi că se adaptase pe nesimţite la lipsa de formalism a relaţiilor lor: prima oară când se pomeni spunându-i domnişoarei căpitan Harcourt pur şi simplu „Harcourt”, într-o discuţie de după antrenament, nici nu-şi dădu seama ce făcuse, până când îi ieşiseră vorbele din gură.

Căpitanii şi adjuncţii purtau în general asemenea discuţii despre tactică şi strategie la masa de prânz sau în timpul serilor târzii, după ce dragonii adormeau cu toţi. Lui Laurence i se cerea doar arareori părerea în aceste conversaţii, dar nu punea asta la suflet. Deşi începea să priceapă repede principiile războiului aerian, se considera încă un novice în domeniu şi nu putea să se

simtă jignit că aviatorii făceau la fel. În afara momentelor când putea aduce anumite informaţii despre aptitudinile specifice ale lui Temeraire, rămânea tăcut şi nu încerca să se vâre în conversaţie, preferând să asculte, cu scopul de a se educa.

Conversaţiile treceau, din când în când, la subiectul mai general al războiului. Izolaţi cum erau, informaţiile lor erau vechi de mai multe săptămâni, iar speculaţiile irezistibile. Laurence li se alătură într-o seară şi-l auzi pe Sutton spunând:

— Flota franceză poate fi oriunde, fir-ar a naibii. Sutton era căpitanul Messoriei şi cel mai vârstnic dintre ei, trecut prin patru războaie şi oarecum înclinat atât spre pesimism, cât şi spre un limbaj colorat. Acum au scăpat din Toulon. Din câte ştim, nenorociţii traversează deja Canalul. Nu m-aş mira să mă trezesc mâine cu armata invadatoare la doi paşi de noi.

Laurence nu putea să nu intervină.

— Greşeşti, te asigur, spuse el, aşezându-se. Da, Villeneuve a scăpat din Toulon cu flota lui, dar nu e angajat în nicio operaţiune de anvergură, doar în retragere. Nelson l-a urmărit pas cu pas în tot acest timp.

— Ei, bine, Laurence, ai auzit tu ceva? întrebă Chenery, căpitanul Dulciei, ridicând privirea de la jocul „douăzeci şi unu” pe care el şi Little, conducătorul lui Immortalis, îl jucau într-o doară.

— Am primit câteva scrisori, da; una de la căpitanul Riley, de pe *Reliant,* răspunse Laurence. Este cu flota lui Nelson: l-au urmărit pe Villeneuve peste Atlantic şi îmi scrie că lordul Nelson speră să-l prindă pe francez în Indiile de Vest.

— O, şi uite cum noi n-avem habar ce se petrece! remarcă Chenery. Pentru numele Domnului, adu-o aici şi citeşte-ne-o! Nu-i prea frumos din partea ta să ţii toate astea pentru tine, în timp ce noi suntem cu toţii în ceaţă.

Vorbea cu prea multă ardoare ca Laurence să se poată supăra: întrucât sentimentele lui Chenery fură repetate de ceilalţi comandanţi, căpitanul trimise un servitor în camera lui să-i aducă micul teanc de scrisori pe care le primise de la unii dintre foştii camarazi care îi cunoşteau noua adresă. Fu obligat

să omită mai multe pasaje care-l compătimeau pentru schimbarea de statut, dar reuşi să le ocolească destul de elegant şi ceilalţi sorbiră însetaţi fiecare informaţie.

— Aşadar, Villeneuve are şaptesprezece corăbii, contra celor douăsprezece ale lui Nelson? întrebă Sutton. Nu cred atunci că e o mare pacoste că-i fugăreşte. Dar dacă se întoarce? Gonind aşa peste Atlantic, Nelson nu poate avea niciun sprijin aerian: niciun transportor n-ar putea ţine pasul şi nu avem niciun dragon staţionat în Indiile de Vest.

— Îndrăznesc să spun că flota poate să-l captureze pe Villeneuve cu şi mai puţine corăbii, interveni Laurence, cu însufleţire. Trebuie să vă amintiţi de Nil, domnule, şi, înainte de asta, de bătălia de la Capul Sf. Vincent. Am fost adesea într-un oarecare dezavantaj numeric şi totuşi am ieşit învingători, iar lordul Nelson însuşi n-a pierdut niciodată o luptă navală.

Cu un oarecare efort, se stăpâni şi se opri aici: nu voia să pară un exaltat. Ceilalţi zâmbiră, dar nu cu un aer superior, iar Little spuse, în felul său potolit:

— Atunci trebuie să sperăm că poate să-i pună cu botul pe labe. Partea tristă este că, în timp ce flota franceză rămâne oricum intactă, noi suntem în pericol de moarte. Marina nu poate să-i captureze întotdeauna, iar Napoleon nu trebuie decât să ţină în mână Canalul două zile, poate trei, ca să-şi transbordeze armata.

Era un gând descurajant şi cu toţii îi simţiră povara. În cele din urmă, Berkley rupse cu un mormăit tăcerea care se lăsase şi-şi ridică paharul, golindu-l.

— Puteţi să staţi aici posomorâţi dacă vreţi, eu mă duc să mă culc, spuse el. Avem destulă treabă şi fără să ne mai luăm alte griji pe cap.

— Iar eu trebuie să mă scol devreme, zise Harcourt, ridicându-se. Celeritas vrea ca Lily să exerseze jetul la ţintă mâine dimineaţă, înainte de manevre.

— Da, toţi trebuie să dormim, conchise Sutton. În orice caz, altceva mai bun n-avem de făcut decât să punem formaţia asta la punct. Dacă se iveşte vreo ocazie să turtim flota lui Bonaparte,

puteţi fi siguri că va fi nevoie de o formaţie Longwing, fie a noastră, fie una dintre cele două de la Dover.

Grupul se destrămă şi Laurence urcă gânditor în camera sa din turn. Un Longwing putea scuipa cu o precizie uimitoare. În prima lor zi de instrucţie, Laurence o văzuse pe Lily distrugând ţinte cu un singur jet rapid, de la aproape patru sute de picioare în aer, şi niciun tun de la sol nu putea trage atât de departe, direct în sus. Puştile puteau s-o stingherească, dar singurul pericol real pentru ea putea veni din văzduh; era ţinta oricărui dragon inamic din aer, iar formaţia ca întreg era destinată s-o apere. Laurence îşi dădea cu uşurinţă seama că grupul putea fi o prezenţă teribilă pe orice câmp de luptă; nu i-ar fi plăcut să se afle dedesubt, într-o corabie, iar perspectiva de a fi atât de folositor Angliei îi stimula şi mai mult interesul pentru munca lui.

Din nefericire, pe măsură ce săptămânile se scurgeau, vedea că lui Temeraire îi era din ce în ce mai greu să-şi păstreze proaspăt interesul. Cerinţele zborului în formaţie erau precizia şi păstrarea propriei poziţii în relaţie cu ceilalţi. Acum, că Temeraire zbura cu grupul, era limitat şi, cu viteza şi libertatea de mişcare atât de îngrădite, începu curând să simtă constrângerea. Într-o după-amiază, Laurence îl auzi din întâmplare întrebând-o pe Messoria:

— Faceţi vreodată zboruri mai interesante?

Ea era un dragon mai vârstnic, de treizeci de ani, cu o experienţă bogată şi cu multe răni de război care s-o transforme în obiect de admiraţie. Mârâi cu indulgenţă:

— Interesant nu e foarte bine; e dificil să-ţi aminteşti un lucru interesant în toiul unei bătălii, răspunse ea. Te vei obişnui, nu te teme.

Temeraire oftă şi se întoarse la treabă fără să sufle o vorbă de nemulţumire. Dar, cu toate că nu pregeta niciodată să răspundă unei cerinţe sau să depună un efort, Temeraire nu era entuziasmat şi asta nu putea să nu-l îngrijoreze pe Laurence. Îşi dădea toată silinţa să-şi consoleze dragonul şi să-i ofere alte subiecte care să-i stârnească interesul. Continuau obiceiul de a citi împreună, iar Temeraire asculta cu luare-aminte fiecare

articol matematic sau ştiinţific pe care Laurence îl putea găsi. Le urmărea pe toate fără dificultate, iar Laurence se regăsi în situaţia ciudată ca Temeraire să-i explice materialele pe care i le citea cu voce tare.

Cu şi mai mult folos, la vreo săptămână după ce îşi reluaseră antrenamentul, sosi pentru ei cu poşta un pachet de la Sir Edward Howe. Îi era adresat, oarecum bizar, lui Temeraire, care fu încântat să primească o corespondenţă personală. Laurence îi desfăcu pachetul şi descoperi înăuntru un frumos volum de poveşti cu dragoni din Orient, tradus de Sir Edward însuşi şi abia ieşit de sub tipar.

Temeraire dictă o foarte amabilă depeşă de mulţumire, la care Laurence adăugă propriile cuvinte de gratitudine şi poveştile orientale deveniră momentul culminant al zilelor lor: indiferent ce altceva citeau, terminau cu una dintre ele. Chiar după ce le citiseră pe toate, Temeraire era perfect fericit s-o ia de la capăt sau să ceară, din când în când, o anumită poveste preferată, cum era cea a împăratului Galben al Chinei, primul dragon Celest, la sfatul căruia fusese întemeiată dinastia Han, sau cea a dragonului japonez Raiden, care alungase escadra lui Kubilai-Han din ţara insulară. Aceasta din urmă îi plăcea în mod deosebit din pricina asemănării cu Britania, ameninţată de marea armată a lui Napoleon de dincolo de Canal.

Asculta, de asemenea, cu un aer visător, povestea lui Xiao Sheng, slujitorul împăratului, care înghiţise o perlă din comoara unui dragon, devenind el însuşi dragon. Laurence nu îi înţelese atitudinea, până când Temeraire îi spuse:

— Nu cred că e adevărat. Nu se poate ca oamenii să devină dragoni sau viceversa, nu-i aşa?

— Nu, mă tem că nu, răspunse încetişor Laurence.

Ideea că lui Temeraire ar fi putut să-i placă o asemenea schimbare era dureroasă, căci sugera o foarte profundă nefericire. Însă dragonul doar suspină şi spuse:

— O, bine, aşa mă gândeam şi eu. Dar ar fi fost plăcut să pot să citesc şi să scriu singur când poftesc şi, pe de altă parte, tu ai să poţi zbura alături de mine.

Laurence râse, liniştit:

— Îmi pare rău într-adevăr că nu putem avea o asemenea plăcere, dar, chiar dacă ar fi posibil, nu pare a fi un fenomen prea plăcut şi niciunul reversibil, după cum spune povestea.

— Nu, şi nu mi-ar plăcea deloc să renunţ la zbor, nici măcar pentru citit, conchise Temeraire. De altfel, e foarte plăcut să-mi citeşti. Putem să mai citim una? Eventual povestea despre dragonul care a făcut să plouă în timpul secetei, aducând apă din ocean?

Poveştile erau, în mod clar, mituri, dar traducerea lui Sir Edward cuprindea numeroase adnotări care descriau substratul real al legendelor, pe baza tuturor informaţiilor actuale. Laurence bănuia că până şi acestea ar putea fi puţin exagerate; Sir Edward era, evident, entuziasmat de dragonii orientali. Dar ele slujeau admirabil scopului: poveştile fantastice îl făceau pe Temeraire mai hotărât să-şi dovedească valoarea similară şi îl îndemnau să participe la antrenamente cu mai mult elan.

Cartea se dovedi folositoare şi dintr-un alt motiv, căci, doar la scurt timp după sosirea ei, înfăţişarea lui Temeraire suferi o nouă abatere de la cea a celorlalţi dragoni: în zona fălcilor începură să-i răsară nişte lujeri subţiri, iar între coarnele flexibile din jurul feţei începu să se întindă un guler cu o broderie delicată, aproape ca o dantelă. Îi dădeau o înfăţişare spectaculoasă, gravă, care nu-i venea rău deloc, dar nu putea fi tăgăduit faptul că era foarte diferit de ceilalţi şi, dacă n-ar fi existat încântătoarea pagină de titlu a cărţii lui Sir Edward, o gravură a împăratului Galben, care îl înfăţişa pe măreţul dragon având aceeaşi dantelărie, Temeraire ar fi fost cu siguranţă nefericit să se evidenţieze din nou ca diferit de tovarăşii lui.

Totuşi era îngrijorat de schimbarea din înfăţişarea sa şi, curând după apariţia gulerului, Laurence îl găsi studiindu-şi imaginea oglindită pe luciul lacului, întorcându-şi capul într-o parte şi în alta şi rostogolindu-şi ochii în fundul capului ca să se vadă, cu gulerul său, din unghiuri diferite.

— Haide, zău, o să-i faci pe toţi să creadă că eşti o fiinţă fudulă, spuse Laurence, întinzând mâna să mângâie lujerii

tremurători. Serios, arată foarte bine, te rog nu te mai gândi la asta.

Temeraire icni speriat şi-şi înclină capul către mâna care-l mângâia.

— Se simte ciudat, spuse el.

— Te doare? Sunt aşa de sensibili?

Laurence se opri imediat, neliniştit. Deşi nu-i spusese asta lui Temeraire, observase, citind poveştile, că dragonii chinezi, cel puţin Imperialii şi Celeştii, nu păreau să se lupte prea mult, cu excepţia momentelor de criză majoră pentru popoarele lor. Păreau mai degrabă renumiţi pentru frumuseţe şi înţelepciune şi, dacă chinezii îi creşteau în primul rând pentru aceste calităţi, n-ar fi fost imposibil ca lujerii să aibă o sensibilitate care să-i transforme într-un punct vulnerabil în bătălie.

Temeraire se frecă puţin de el şi spuse:

— Nu, nu dor deloc. Te rog, mai fă. Când Laurence, cu multă grijă, începu să-l mângâie din nou, Temeraire scoase un sunet ciudat, ca şi cum ar fi tors şi, dintr-odată, începu să tremure din tot trupul. Cred că-mi place, adăugă el, în timp ce ochii i se împăienjeneau şi pleoapele îi cădeau grele.

Laurence îşi smulse mâna.

— O, Doamne! exclamă el, privind împrejur profund stânjenit. Din fericire, în clipa aceea nu erau prin preajmă alţi dragoni sau aviatori. Ar fi mai bine să vorbesc neîntârziat cu Celeritas. Cred că intri în călduri pentru prima dată. Ar fi trebuit să-mi dau seama când au început să-ţi crească: trebuie să însemne că ai ajuns la deplina maturitate.

Temeraire clipi.

— O, foarte bine, dar trebuie să te opreşti? întrebă el cu glas tânguitor.

— Este o veste excelentă, spuse Celeritas după ce Laurence îi comunică această informaţie. Nu putem încă să-l reproducem, căci nu ne putem lipsi de el atâta vreme, dar sunt foarte mulţumit. Întotdeauna îmi fac griji când trimit la luptă un dragon imatur. Şi îi voi înştiinţa pe crescători; ei se vor gândi la cele mai

bune încrucişări posibile. Adăugarea sângelui Imperial la rasele noastre nu poate fi decât un imens beneficiu.

— Există ceva… vreun mijloc de alinare…

Laurence se opri, neştiind exact cum să formuleze întrebarea într-un fel care să nu pară ofensator.

— Va trebui să vedem, dar nu cred că trebuie să-ţi faci griji, răspunse Celeritas sec. Nu suntem precum caii sau câinii, putem să ne controlăm cel puţin la fel de bine ca voi, oamenii.

Laurence era uşurat; se temuse că acum lui Temeraire ar fi putut să i se pară greu să fie în preajma lui Lily, a Messoriei sau a altor femele-dragoni, deşi se gândea că Dulcia era prea mică pentru a-i trezi interesul ca parteneră. Însă Temeraire nu exprima niciun interes de felul acesta faţă de ele. Laurence îşi luă inima-n dinţi să-l întrebe, o dată sau de două ori, într-o manieră aluzivă, dar Temeraire păru mai cu seamă nedumerit în această privinţă.

În orice caz, existau anumite schimbări, care deveniră perceptibile treptat. Laurence observă mai întâi că Temeraire era mai des treaz de dimineaţă, fără să trebuiască să fie deşteptat. De asemenea, i se modifică apetitul: mânca mai rar, dar în cantităţi mai mari şi putea să lase să treacă de bunăvoie şi două zile fără să mănânce deloc.

Laurence îşi făcea griji că Temeraire se înfometa pentru a evita neplăcerea de a nu i se acorda întâietate sau privirile pieziţe ale altor dragoni la noua lui înfăţişare. Şi totuşi temerile îi fură potolite într-un mod impresionant, la nicio lună după creşterea gulerului. Tocmai aterizase cu Temeraire lângă terenurile de hrănire şi stătea să privească, departe de mulţimea de dragoni care se adunase, când Lily şi Maximus fură chemaţi la hrană. Dar, de data aceasta, împreună cu ei apăru şi un alt dragon, un nou-venit, dintr-o rasă pe care Laurence n-o mai văzuse până atunci, cu aripile marmorate, cu nervuri portocalii, galbene şi maronii răspândite printr-un ivoriu aproape translucid, şi foarte mare, dar nu mai mare decât Temeraire.

Ceilalţi dragoni din adăpost le făcură loc şi îi priviră coborând, dar Temeraire scoase pe neaşteptate, din adâncul

gâtlejului, un hârâit gros, nu chiar un mârâit, ci un sunet foarte asemănător cu orăcăitul unei broaşte, dacă putea cineva să-şi imagineze o broască de vreo douăsprezece tone, şi sări jos, după ei, neinvitat.

Laurence nu putea distinge feţele văcarilor atât de departe, dar se învârteau în jurul gardurilor, luaţi parcă pe nepregătite. Cu toate acestea, era destul de limpede că niciunul nu ţinea să încerce să-l alunge pe Temeraire, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că dragonul era deja mânjit de sus până jos de sângele primei vaci. Lily şi Maximus nu protestară, iar dragonul necunoscut, fireşte, nici măcar nu remarcă întâmplarea ca pe ceva neobişnuit şi, după o clipă, văcarii eliberară alte şase animale pe terenuri, ca toţi cei patru dragoni să poată mânca pe săturate.

— Are o conformaţie splendidă. Este al dumneavoastră, nu-i aşa? Laurence se întoarse şi se văzu abordat de un străin, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni groşi de lână şi o haină simplă de civil, ambele cu imprimeuri în solzi de dragon. Era cu siguranţă aviator şi, pe lângă asta, ofiţer, cu alură şi glas de gentilom, însă vorbea cu un puternic accent francez, iar Laurence rămase pe moment descumpănit de prezenţa lui.

Francezul nu era singur: era însoţit de Sutton, care acum se apropia să facă prezentările. Numele francezului era Choiseul.

— Am sosit abia aseară din Austria, cu Praecursoris, spuse Choiseul, arătând către dragonul marmorat de jos, care lua cu graţie încă o oaie, evitând cu dibăcie sângele care ţâşnea din cea de-a treia victimă a lui Maximus.

— Are veşti bune pentru noi, deşi nu se arată prea optimist în privinţa asta, spuse Sutton. Austria se mobilizează; intră iarăşi în război cu Bonaparte şi îndrăznesc să spun că acesta va trebui să-şi mute cât de curând atenţia dinspre Canal spre Rin.

— Sper că nu vă spulber speranţele în vreun fel; aş fi dezolat să vă nelinişteesc inutil, zise Choiseul. Dar nu pot spune că am mare încredere în şansele lor. Nu doresc să par nerecunoscător. Forţele austriece au fost destul de generoase ca să-mi asigure mie şi lui Praecursoris adăpost pe timpul Revoluţiei şi le sunt

profund îndatorat, dar arhiducii sunt neghiobi şi nu vor să asculte de cei câţiva generali competenţi pe care-i au. Arhiducele Ferdinand să se lupte cu geniul de la Marengo şi din Egipt! E o absurditate!

— N-aş spune că bătălia de la Marengo a fost condusă atât de strălucit, remarcă Sutton. Dacă austriecii ar fi reuşit să-şi aducă la timp din Verona cea de-a doua divizie aeriană, am fi avut un sfârşit foarte diferit. A fost mai degrabă noroc.

Laurence simţea că nu stăpâneşte destul de bine domeniul tacticii terestre ca să-şi exprime punctul de vedere, dar asta aducea periculos de mult a bravadă. În orice caz, avea un viu respect pentru noroc, iar Bonaparte părea să atragă o porţie mai mare decât cei mai mulţi generali.

Cât despre Choiseul, acesta doar schiţă un zâmbet şi nu-l contrazise, spunând doar atât:

— Poate că temerile mele sunt exagerate. Totuşi, ele ne-au adus aici, căci poziţia noastră într-o Austrie înfrântă ar fi de neconceput. Există mulţi oameni din fostul meu departament care sunt foarte înverşunaţi împotriva mea pentru că le-am luat un dragon atât de valoros cum e Praecursoris, explică el, răspunzând aerului întrebător al lui Laurence. Prietenii m-au avertizat că Bonaparte are de gând să ne ceară să ne predăm, în orice termeni stabiliţi de el, şi să ne acuze de trădare. Aşadar, am fost forţaţi să fugim, iar acum apelăm la generozitatea voastră.

Vorbea într-o manieră degajată, plăcută, dar ochii îi erau înconjuraţi de cute adânci şi erau nefericiţi. Laurence îl privi cu compasiune. Mai cunoscuse asemenea ofiţeri francezi, oameni ai Marinei care fugiseră din Franţa după Revoluţie, suferind în tăcere pe ţărmurile Angliei. Postura lor era tristă şi amară. Erau mai rău, după părerea lui, decât nobilii doar deposedaţi care fugiseră ca să-şi salveze viaţa, căci ei simţeau toată durerea de a sta deoparte în timp ce naţiunea lor era în război, şi fiecare victorie sărbătorită în Anglia era o pierdere sfâşietoare pentru propria lor oaste.

— O, da, suntem deosebit de generoşi să oferim adăpost unui asemenea Chanson-de-Guerre, zise Sutton, pe un ton de aspră,

dar bine intenţionată persiflare. În definitiv, avem atâţia dragoni de talie grea încât abia mai putem strecura unul, mai cu seamă un luptător atât de frumos şi de bine pregătit.

Choiseul îl aprobă cu o uşoară înclinare a capului şi privi cu afecţiune în jos, către dragonul său.

— Accept bucuros complimentul pentru Praecursoris, dar aveţi deja multe exemplare frumoase aici: acel Regal Copper arată extraordinar şi, după coarnele lui, observ că încă nu a ajuns la deplina maturitate. Iar dragonul dumneavoastră, domnule căpitan Laurence, e vreo rasă nouă, nu-i aşa? N-am mai văzut unul ca el.

— Nu, şi nici nu e de aşteptat să mai vezi, spuse Sutton, dacă nu ocoleşti jumătate de lume.

— Este un Imperial, domnule, o rasă chineză, zise Laurence, sfâşiat între dorinţa de a nu se grozăvi şi incontestabila plăcere de a o face.

Reacţia uluită a lui Choiseul, deşi stăpânită cu decenţă, era extrem de satisfăcătoare, dar pe urmă Laurence fu obligat să-i descrie circumstanţele în care se alesese cu Temeraire şi nu putea să nu se simtă oarecum jenat povestind unui francez triumfala capturare a unei corăbii franceze şi a unui ou francez.

Însă Choiseul era obişnuit pesemne cu asemenea situaţii, şi ascultă povestea cu aparentă curtoazie, deşi nu făcu niciun comentariu. Cu toate că Sutton era tentat să stăruie puţin prea satisfăcut asupra pierderii francezilor, Laurence se grăbi să întrebe ce avea de făcut Choiseul în adăpost.

— Am înţeles că există o formaţie care se antrenează şi că Praecursoris şi cu mine urmează să luăm parte la manevre: cred că ideea e să fim un fel de întăriri, când situaţia o cere, spuse Choiseul. Celeritas speră, de asemenea, că Praecursoris poate să dea o mână de ajutor în antrenarea celor mai grele animale ale voastre pentru zborul în formaţie: noi am zburat mereu în dispozitiv, deja de aproape paisprezece ani.

Un colosal iureş de aripi le întrerupse conversaţia, când ceilalţi dragoni fură chemaţi pe terenurile de hrănire, întrucât primii patru terminaseră de mâncat, iar Temeraire şi Prae-

cursoris încercară amândoi să aterizeze pe acelaşi bolovan confortabil din apropiere. Laurence fu surprins să-l vadă pe Temeraire dezvelindu-şi colţii şi zbârlindu-şi gulerul către mai vârstnicul dragon.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el repede şi se grăbi să găsească alt loc, strigându-l pe Temeraire. Îl văzu, cu uşurare, schimbând direcţia şi urmându-l.

— Aş fi venit la tine, zise Temeraire, cu o undă de reproş, aruncând un ochi mijit către Praecursoris, care acum era cocoţat pe locul disputat şi vorbea în şoaptă cu Choiseul.

— Sunt oaspeţi aici; e politicos să cedezi, spuse Laurence. Nu ştiam că eşti atât de înverşunat în probleme de întâietate, dragul meu.

Temeraire săpă cu ghearele pământul din faţa lui.

— Nu e deloc mai mare decât mine, protestă el. Şi nu este un Longwing, aşa că nu scuipă otravă, iar în Britania nu există dragoni care suflă foc. Nu văd de ce e mai bun decât mine.

— Nu e niciun strop mai bun, nici pomeneală, îl asigură Laurence, mângâindu-i piciorul încordat. Întâietatea e mai mult o formalitate şi tu eşti perfect îndreptăţit să mănânci cu ceilalţi. Te rog totuşi să nu fii arţăgos; au fugit de pe Continent ca să scape de Bonaparte.

— O! Gulerul i se pleoşti treptat către gât şi Temeraire se uită la dragonul necunoscut cu mai mult interes. Dar vorbesc franceza. Dacă sunt francezi, de ce se tem de Bonaparte?

— Sunt regalişti, loiali Bourbonilor, îi explică Laurence. Cred că au plecat după ce iacobinii l-au omorât pe rege. A fost cumplit în Franţa o vreme, aş zice, şi, cu toate că Bonaparte măcar nu taie capul nimănui, în ochii lor nu e cu mult mai bun. Te asigur că-l dispreţuiesc mai mult decât noi.

— Ei, bine, îmi pare rău dacă am fost nepoliticos, murmură Temeraire şi se îndreptă, ca să i se adreseze lui Praecursoris: *Veuillez m'excuser, şi je vous ai derange*[2], spuse el, spre uimirea

---

2 „Vă rog să mă scuzaţi dacă v-am deranjat”, în limba franceză în original (n. tr.).

lui Laurence.

Praecursoris se întoarse:

— *Mais non, pas du tout*[3], răspunse el cu blândeţe, înclinându-şi capul. *Permettez que je vous presente Choiseul, mon capitaine*[4], adăugă el.

— *Et voici Laurence, le mien*[5], spuse Temeraire. Laurence, te rog înclină-te, spuse el cu glas scăzut, văzând că acesta se holba fără să se clintească.

Laurence făcu de îndată o plecăciune. Fireşte, nu putea întrerupe conversaţia ceremonioasă, dar ardea de curiozitate şi, de îndată ce îşi croiau drum către lac, pentru baia lui Temeraire, întrebă:

— Dar cum Dumnezeu ai ajuns să vorbeşti franceza?

Temeraire întoarse capul:

— Ce vrei să spui? E ceva foarte neobişnuit să vorbeşti franceza? N-a fost greu deloc.

— Păi, este extraordinar de ciudat, atât timp cât ştiu că n-ai auzit nicio vorbă în franceză; în niciun caz de la mine, care am noroc dacă reuşesc să leg două vorbe de salut fără să mă fac de râs, spuse Laurence.

— Nu mă mir că vorbeşte franceza, zise Celeritas, când Laurence îi ceru părerea, mai târziu în după-amiaza aceea, lângă terenurile de hrănire, ci doar de faptul că nu l-ai auzit mai înainte. Vrei să spui că Temeraire n-a vorbit franceza când a ieşit din ou? A vorbit direct engleza?

— Ăă, da, răspunse Laurence. Mărturisesc că am fost surprinşi, dar numai pentru că l-am auzit vorbind atât de repede. E ceva neobişnuit?

— Faptul că a vorbit, nu. Noi, dragonii, învăţăm limba prin

---

3 „O, nu, nici pomeneală”, în limba franceză în original (n. tr.).

4 „Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Choiseul, căpitanul meu”, în limba franceză în original (n. tr.).

5 „Iar acestea este Laurence, căpitanul meu”, în limba franceză în original (n. tr.).

coaja oului, îi spuse Celeritas. Şi, întrucât a fost la bordul unui vas francez în lunile de dinaintea eclozării, nu sunt deloc surprins că ştie această limbă. Mă miră mult mai mult faptul că a fost în stare să vorbească engleza după numai o săptămână la bord. Fluent?

— Din prima clipă, răspunse Laurence, încântat de noua dovadă a calităţilor nemaivăzute ale lui Temeraire. Mă surprinzi întruna, dragul meu, adăugă el, mângâind gâtul dragonului şi făcându-l să strălucească de mulţumire.

Dar Temeraire continuă să fie oarecum mai irascibil, mai cu seamă când venea vorba de Praecursoris. Nu exista o animozitate deschisă, nici vreo ostilitate anume, dar era în mod evident dornic să se dovedească egalul mai vârstnicului dragon, în special după ce comandantul de instrucţie începu să-l includă pe Chanson-de-Guerre în manevrele lor.

Laurence se bucura în taină să vadă că Praecursoris nu era la fel de fluid sau de graţios în aer ca Temeraire, însă experienţa lui şi a căpitanului său conta enorm şi cunoşteau sau îşi însuşiseră deja multe dintre manevrele în formaţie. Temeraire deveni foarte zelos în munca lui. Laurence se întorcea uneori de la masă şi-l găsea zburând singur deasupra lacului, exersând manevrele pe care cândva le găsea atât de plictisitoare şi, nu o singură dată, ceruse chiar să sacrifice o parte din timpul lor dedicat cititului în favoarea exerciţiilor suplimentare. Ar fi muncit zi de zi până la epuizare dacă nu l-ar fi oprit Laurence.

În cele din urmă, Laurence se duse să-i ceară sfatul lui Celeritas, sperând să afle vreo cale de a domoli ardoarea lui Temeraire sau, poate, să-l convingă să-i despartă pe cei doi dragoni. Dar comandantul de instrucţie îi ascultă obiecţiile şi spuse cu calm:

— Căpitane Laurence, tu te gândeşti la fericirea dragonului tău. Aşa trebuie să fie, dar eu trebuie să mă gândesc mai întâi la pregătirea lui şi la nevoile Forţelor Aeriene. Nu eşti de acord că progresează rapid şi la un înalt nivel de dibăcie, de când a venit Praecursoris?

Laurence rămase înmărmurit: ideea că Celeritas promovase

deliberat această rivalitate pentru a-l încuraja pe Temeraire fu în prima clipă surprinzătoare, apoi aproape jignitoare.

— Domnule, Temeraire a fost mereu conştiincios, şi-a dat toată silinţa, începu el furios şi se opri doar când Celeritas mârâi ca să-l întrerupă.

— Potoleşte-te, căpitane, spuse el, cu aspră ironie. Nu-l jignesc. Adevărul este că e prea inteligent ca să fie un luptător ideal în formaţie. Dacă lucrurile ar sta altfel, l-am face cap de formaţie sau independent şi s-ar descurca foarte bine. Dar, în situaţia de faţă, având în vedere greutatea lui, trebuie să-l avem în formaţie şi asta înseamnă că trebuie să înveţe manevrele de rutină. Acestea pur şi simplu nu pot să-i stârnească interesul. Nu este o nemulţumire foarte obişnuită, dar am mai întâlnit-o, iar semnele sunt inconfundabile.

Din nefericire, Laurence nu putea să-l contrazică; observaţiile lui Celeritas erau perfect adevărate. Văzând că Laurence rămăsese tăcut, comandantul de instrucţie continuă:

— Această rivalitate adaugă suficientă savoare ca Temeraire să-şi depăşească fireasca plictiseală, care s-ar transforma în curând în frustrare. Încurajează-l, laudă-l, păstrează-i încrederea în afecţiunea ta şi nu va suferi pentru puţină ciorovăială cu un alt mascul. E foarte normal la vârsta lui şi e mai bine să se înverşuneze împotriva lui Praecursoris decât a lui Maximus. Praecursoris e destul de bătrân încât să nu i-o ia în nume de rău.

Laurence nu putea fi atât de optimist. Celeritas nu văzuse cum se tulbura Temeraire. Cu toate acestea, nici nu putea nega faptul că obiecţiile lui aveau o motivaţie subiectivă: nu-i plăcea să-l vadă pe Temeraire muncindu-se atât. Dar, desigur, trebuia să fie pus la treabă. Toţi trebuiau.

Aici, în paşnicul nord înverzit, era uşor să uiţi că Anglia era în mare pericol. Villeneuve şi flota franceză acţionau încă în voie, conform rapoartelor. Nelson îi urmărise tocmai până în Indiile de Vest doar ca să-i scape din nou, iar acum îi căuta disperat în Atlantic. Intenţia lui Villeneuve era, fără îndoială, aceea de a-i întâmpina lângă Brest şi pe urmă de a încerca să cucerească strâmtoarea Dover. Bonaparte avea un număr imens de nave de

transport înghesuite în fiecare port de-a lungul coastei franceze, aşteptând doar o asemenea breşă în Canal pentru a-şi transborda uriaşa armată invadatoare.

Laurence luase parte la o misiune de blocadă timp de multe luni lungi şi ştia foarte bine cât de dificil era să menţii disciplina în nesfârşitele, monotonele zile, fără niciun inamic la orizont. Diversitatea unei companii mai numeroase, un peisaj mai variat, cărţile, jocurile, toate aceste lucruri făceau ca datoria antrenamentului să fie cu mult mai plăcută, dar acum îşi dădea seama că, în felul lor, erau la fel de perfide ca monotonia.

Aşadar, nu făcu decât să se încline, spunând:

— Vă înţeleg intenţia, domnule. Vă mulţumesc pentru explicaţie.

Dar Laurence se întoarse la Temeraire la fel de hotărât să stăvilească antrenamentele aproape obsesive şi, dacă era posibil, să găsească o metodă alternativă de a antrena interesul dragonului legat de exerciţiile de manevră.

Acestea erau circumstanţele în care îi veni pentru prima oară ideea de a-i explica lui Temeraire tactica de luptă în formaţie. O făcea mai mult pentru binele dragonului decât pentru al lui, sperând să-i stârnească un interes mai intelectual faţă de manevre. Însă Temeraire urmărea subiectul cu uşurinţă şi, în curând, lecţiile deveniră adevărate discuţii, chiar mai preţioase pentru Laurence decât pentru Temeraire şi mai mult decât compensatoare pentru lipsa lui de participare la dezbaterile pe care le ţineau între ei căpitanii.

Împreună, se apucară să conceapă o sene de manevre proprii, exploatând neobişnuitele aptitudini de zbor ale lui Temeraire, care puteau fi adaptate la ritmul mai lent şi mai metodic al formaţiei. Celeritas însuşi vorbise despre elaborarea unor astfel de manevre, dar nevoia urgentă ca formaţia să intre în luptă îl obligase să-şi lase deocamdată planul deoparte.

Laurence recuperă din pod un vechi panou de zbor, îl cooptă pe Hollin să-l ajute să-i repare piciorul rupt şi îl aşeză în poiana lui Temeraire, sub ochii plini de curiozitate ai dragonului. Era un fel de vastă dioramă montată pe o masă, cu un grilaj deasupra.

Laurence nu avea un set adecvat de figurine de dragoni pe care să le atârne de el, dar le înlocui cu bucăţi de lemn cioplite şi colorate care, legate de grilaj cu fire de aţă, puteau să reproducă poziţii tridimensionale, pe care să le analizeze.

De la bun început, Temeraire dădu dovadă de o înţelegere intuitivă a luptei aeriene. Putea să declare pe loc dacă o manevră era sau nu realizabilă şi să descrie mişcările necesare în cazul în care era. Inspiraţia iniţială pentru o nouă manevră venea, cel mai adesea, de la el. Laurence, în schimb, putea să evalueze mai bine capacităţile militare corespunzătoare diverselor poziţii şi să sugereze modificările care ar îmbunătăţi forţa exercitată.

Discuţiile lor erau însufleţite şi zgomotoase şi atrăgeau atenţia celorlalţi membri ai echipajului. Granby ceru cu sfială să se uite şi, când Laurence îi dădu permisiunea, fu în scurt timp urmat de sublocotenentul Evans şi de mulţi dintre aviaspiranţi. Anii de antrenament şi experienţă le ofereau o bază de cunoştinţe care lui Laurence şi lui Temeraire le lipsea şi propunerile lor contribuiră la cizelarea planului.

— Domnule, ceilalţi m-au rugat să vă propun să încercăm, poate, unele dintre noile manevre, îi spuse Granby după câteva săptămâni. Am fi mai mult decât bucuroşi să ne sacrificăm serile pentru această muncă. Ar fi păcat să nu avem şansa de a arăta ce poate face.

Laurence era profund mişcat, nu numai de entuziasmul lor, ci şi de faptul că Granby şi ceilalţi membri ai echipajului erau la fel de dornici să-l vadă pe Temeraire apreciat şi recunoscut. Era într-adevăr foarte bucuros să-i descopere pe ceilalţi la fel de mândri de ei şi pentru Temeraire.

— Dacă mâine-seară vom avea suficiente ajutoare, probabil că am putea, răspunse Laurence.

Toţi ofiţerii, de la cei trei mesageri ai săi în sus, erau prezenţi cu zece minute mai devreme. Laurence îi cercetă uşor amuzat şi coborî la sol, împreună cu Temeraire, după vizita lor zilnică la lac. Abia acum, văzându-i pe toţi aşteptând aliniaţi, îşi dădea seama că oamenii lui purtau uniforme complete, chiar şi acum, la această şedinţă de zbor improvizată. Membrii celorlalte echipaje

aeriene puteau fi adesea văzuţi fără tunici sau eşarfe, în special în zilele fierbinţi din ultima vreme. Nu putea să nu considere acest lucru drept un compliment la adresa propriei sale conduite.

Domnul Hollin şi echipajul de sol erau şi ei pregătiţi şi aşteptau. Chiar dacă Temeraire avea tendinţa să se foiască nerăbdător, îl îmbrăcară iute în harnaşamentul de luptă şi echipajul aerian se înghesui la bord.

— Toţi sunt la bord, pregătiţi, anunţă Granby, ocupându-şi propria poziţie de lansare, pe umărul drept al dragonului.

— Foarte bine, spuse Laurence. Temeraire, vom începe cu executarea de două ori a manevrei standard de patrulare pe vreme bună, pe urmă, la semnalul meu, trecem la versiunea modificată.

Temeraire încuviinţă din cap, cu ochii strălucind, şi se lansă în aer. Era cea mai simplă din noile lor manevre şi Temeraire o execută fără dificultate. Însă, după cum observă Laurence imediat ce Temeraire ieşi din ultima întoarcere în spirală şi reveni la poziţia sa de referinţă, marea problemă avea să fie adaptarea echipajului. Puşcaşii rataseră cel puţin jumătate din ţinte şi coastele lui Temeraire erau pătate în locurile unde sacii uşori, umpluţi cu cenuşă, care ţineau loc de bombe în cadrul antrenamentelor, îl loviseră în loc să cadă.

— Ei, bine, domnule Granby, avem ceva de muncă până să putem face o demonstraţie vrednică de laudă, remarcă Laurence, iar Granby încuviinţă mâhnit.

— Într-adevăr, domnule; poate dacă ar zbura puţin mai încet la început… sugeră Granby.

— Mă gândesc că poate ar trebui să ne adaptăm şi gândirea, spuse Laurence, studiind configuraţia urmelor de cenuşă. Nu putem azvârli bombe în timpul acestor întoarceri rapide pe care le face; n-avem cum să fim siguri că nu-l nimerim. Aşadar, nu putem acţiona constant: trebuie să aşteptăm şi să eliberăm echivalentul unei întregi salve de bord în clipele când este ridicat. Riscul e mai mare să ratăm o ţintă cu totul, dar riscul acesta poate fi acceptat, celălalt nu.

Temeraire zbură într-un circuit lin, în timp ce spinariştii şi

naceliştii îşi potriviră echipamentul de bombardament. De data aceasta, când încercară manevra din nou, Laurence văzu sacii căzând, fără ca pe trupul lui Temeraire să se zărească urme proaspete. Puşcaşii, aşteptând şi ei părţile drepte ale traseului, îşi îmbunătăţiră de asemenea prestaţia şi, după câteva repetiţii, Laurence era satisfăcut de rezultate.

— Când vom reuşi să ne lansăm întreg arsenalul de bombe şi să atingem poate o rată de succes de optzeci la sută cu tirul nostru de artilerie în cadrul acestei manevre şi al celorlalte patru manevre noi, voi considera că munca noastră merită să fie supusă atenţiei lui Celeritas, declară Laurence, când coborâră cu toţii şi echipajul de sol îl dezbrăca pe Temeraire, ştergându-i praful şi negreala de pe piele. Şi cred că este realizabil în cel mai înalt grad. Vă felicit pe toţi, domnilor, pentru o execuţie cât se poate de lăudabilă.

Laurence fusese până atunci zgârcit cu elogiile, nevrând să dea impresia că încearcă să intre în graţiile echipajului său, dar acum simţea că nicio dovadă de entuziasm nu era prea mare. Şi era mulţumit să vadă reacţia sinceră a ofiţerilor la cuvintele lui de apreciere. Erau cu toţii la fel de dornici să continue şi, după alte patru săptămâni de exerciţii, Laurence începea să se gândească serios să-i pregătească pentru o demonstraţie în faţa unui public mai larg, când decizia îi fu luată din mâini.

— Manevra de aseară a fost o versiune interesantă, căpitane, îi spuse Celeritas la sfârşitul şedinţei de dimineaţă, când formaţia ateriză şi echipajul debarcă. Hai să vă vedem executând-o mâine în formaţie.

Acestea fiind zise, Celeritas făcu un semn cu capul, concediindu-l, iar lui Laurence nu-i rămase decât să adune echipajul pentru o ultimă repetiţie grăbită.

Temeraire era încordat în seara aceea, târziu, după ce toţi ceilalţi se întorseseră înăuntru, iar el şi Laurence stăteau tăcuţi unul lângă altul, în întuneric, prea obosiţi ca să facă altceva decât să se odihnească unul în compania celuilalt.

— Haide, nu te lăsa pradă neliniştii, spuse Laurence. Te vei descurca foarte bine mâine, ţi-ai însuşit toate manevrele, de la

început până la sfârşit. Am amânat doar pentru ca echipajul să se perfecţioneze.

— Nu sunt foarte îngrijorat în privinţa zborului. Dar dacă Celeritas nu e de acord cu manevrele? întrebă Temeraire. Ar însemna că ne-am pierdut tot timpul degeaba.

— Dacă ar fi socotit manevrele total lipsite de sens, nu ne-ar acordat nicio atenţie, îl asigură Laurence. Şi, în orice caz, timpul nostru n-ar fi irosit câtuşi de puţin: membrii echipajului şi-au învăţat cu toţii treaba mult mai bine, căci au fost nevoiţi să fie mai atenţi şi să se gândească mai mult la sarcinile lor. Şi, chiar dacă Celeritas ne-ar dezaproba în întregime, tot aş considera că aceste seri ale noastre au fost petrecute cu folos.

În cele din urmă, îl linişti pe Temeraire să adoarmă, iar el aţipi lângă dragon. Deşi era începutul lui septembrie, căldura verii persista şi nu i se făcu frig. În ciuda tuturor asigurărilor pe care i le dăduse lui Temeraire, Laurence era treaz şi sprinten încă de la primele raze ale soarelui şi nu putea să-şi reprime în întregime o anumită nelinişte pe care o simţea în piept. Majoritatea oamenilor lui erau la micul dejun la fel de devreme ca el, aşa că socoti important să stea de vorbă cu mai mulţi dintre ei şi să mănânce cu poftă; ar fi preferat să nu ia altceva decât o cafea.

Când ieşi în curtea de antrenament, îl găsi acolo pe Temeraire, gata echipat şi privind peste vale, biciuind neliniştit aerul cu coada. Celeritas nu venise încă. Trecură cincisprezece minute până să sosească vreunul dintre ceilalţi dragoni şi, până atunci, Laurence îl luase pe Temeraire, împreună cu echipajul său, să zboare câteva ture în zonă. Sergenţii mai tineri şi avi-aspiranţii aveau în mod deosebit tendinţa de a fi gălăgioşi, aşa că Laurence puse gradaţii să repete schimbarea locurilor, ca să le astâmpere energia.

Dulcia ateriză, cu Maximus după ea. Acum formaţia era completă şi Laurence îl aduse pe Temeraire înapoi în curte. Celeritas încă nu sosise. Lily căsca de-i trosneau fălcile. Praecursoris discuta cu glas scăzut cu Notidus, dragonul Pascal’s Blue, care vorbea şi el franceza, oul său fiind achiziţionat dintr-o

crescătorie din Franţa cu mulţi ani în urmă, când relaţiile fuseseră destul de amiabile ca să permită asemenea schimburi. Temeraire continua să se uite pieziş la Praecursoris, dar de data aceasta pe Laurence nu-l deranja, dacă asta îi oferea un moment de detaşare.

Un fâlfâit năvalnic de aripi îi atrase atenţia. Ridicând privirea, îl văzu pe Celeritas apropiindu-se să aterizeze, iar în spatele lui, micşorându-se cu repeziciune, erau siluetele mai multor dragoni Winchester şi Greyling care se îndepărtau în diferite direcţii. Mai jos, pe cer, doi Yellow Reaperi se îndreptau spre sud împreună cu Victoriatus, deşi convalescenţa Parnassianului rănit nu era tocmai încheiată. Toţi dragonii intrară în alertă, ridicându-se. Glasurile căpitanilor se stinseră, echipajele se cufundară într-o linişte grea, aşteptând, toate acestea înainte ca Celeritas să atingă măcar pământul.

— Villeneuve şi flota lor au fost prinşi, anunţă Celeritas, ridicând glasul ca să fie auzit. Au fost înconjuraţi în portul Cadiz, împreună cu flota spaniolă.

Chiar în timp ce vorbea, servitorii ieşeau în goană din castel, cărând cutii şi saci împachetaţi în grabă. Până şi slujnicele şi bucătarii fuseseră aduşi cu arcanul. Fără să i se ordone, Temeraire se ridică pe toate cele patru picioare, întocmai ca dragonii ceilalţi. Membrii echipajului de sol desfăşurau deja plasa de pântece şi urcau să instaleze corturile.

— Mortiferus a fost trimis la Cadiz. Formaţia lui Lily trebuie să plece de îndată la Canal, să-i ia locul. Căpitane Harcourt, spuse Celeritas, întorcându-se către ea. Excidium rămâne la Canal şi el are optzeci de ani de experienţă; tu şi Lily trebuie să vă antrenaţi cu el în fiecare moment liber pe care-l aveţi. Deocamdată îi dau căpitanului Sutton comanda formaţiei. Nu este un reproş la adresa activităţii tale, dar, ţinând seama de scurtarea perioadei de pregătire, trebuie să avem pe cineva cu mai multă experienţă în acest rol.

De obicei căpitanul dragonului cap de formaţie prelua comanda, în special fiindcă animalul respectiv trebuia să deschidă fiecare manevră, dar Harcourt clătină din cap fără să se

arate în niciun fel jignită.

— Da, desigur, spuse ea. Glasul îi sună puţin prea strident şi Laurence îi aruncă o privire compătimitoare. Lily ieşise din ou neaşteptat de repede şi Harcourt devenise căpitan când nici nu-şi isprăvise bine perioada de instrucţie. Aceasta putea fi foarte bine prima ei misiune, sau pe-aproape.

Celeritas îi făcu un semn aprobator cu capul.

— Căpitane Sutton, te vei consulta, fireşte, cu căpitanul Harcourt cât mai mult posibil.

— Desigur, răspunse Stutton, înclinând capul în faţa lui Harcourt, din locul unde se afla, pe spinarea Messoriei.

Bagajele era deja fixate şi Celeritas îşi luă o clipă să inspecteze fiecare harnaşament în parte.

— Foarte bine, testaţi-vă încărcătura. Maximus, începe!

Unul câte unul, dragonii se ridicară cu toţii pe picioarele din spate, stârnind o vijelie în întreaga curte când începură să bată din aripi şi să-şi scuture echipamentul, încercând să-l desfacă. Unul câte unul, se lăsară la pământ şi raportară:

— Totul în regulă.

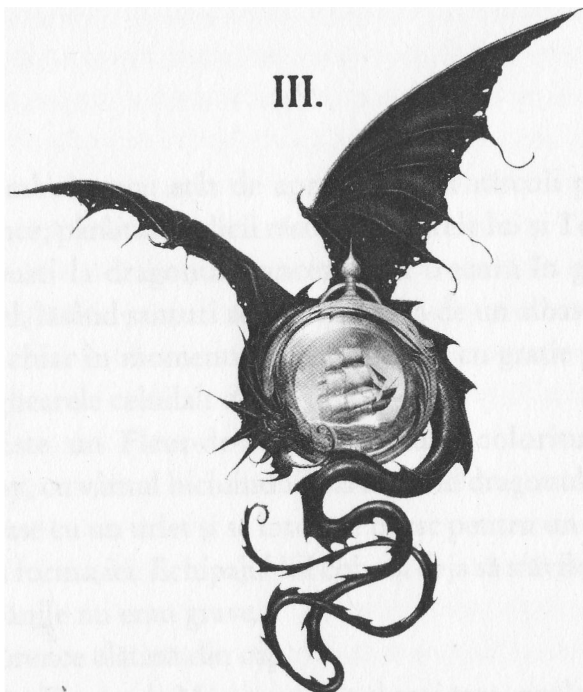
— Echipajele de sol la bord! ordonă Celeritas şi Laurence privi cum Hollin şi oamenii lui intrară iute în instalaţia de pântece şi îşi strânseră centurile pentru lungul zbor. Semnalul se înălţă de dedesubt, indicând că erau gata, şi Laurence făcu semn cu capul stegarului său, Turner, care ridică un fanion verde. Echipajele lui Maximus şi Praecursoris ridicară fanioanele abia o clipă mai târziu. Dragonii mai mici aşteptau deja.

Celeritas se lăsă înapoi pe picioarele din spate, examinându-i pe toţi.

— Zbor bun! spuse el simplu.

Asta fu tot, fără alte ceremonii sau pregătiri. Stegarul căpitanului Sutton ridică steagul care indica *formaţia sus* şi Temeraire ţâşni în aer cu ceilalţi, ocupându-şi poziţia lângă Maximus. Vântul bătea dinspre nord-vest, aproape direct în spatele lor, şi când se ridicară prin stratul de nori, Laurence zări, departe, spre vest, palida strălucire a razelor de soare pe luciul apei.

III.

9

Plumbul trecu atât de aproape încât răscoli părul lui Laurence; pârâitul replicii răsună în spatele lui şi Temeraire se năpusti la dragonul francez când trecură în goană pe lângă el, lăsând şanţuri adânci în pielea de un albastru întunecat, chiar în momentul când se răsuci cu graţie pentru a evita ghearele celuilalt dragon.

— Este un Fleur-de-Nuit, domnule, coloritul! strigă Granby, cu vântul biciuindu-i părul, când dragonul albastru se retrase cu un urlet şi se întoarse brusc pentru un nou atac asupra formaţiei. Echipajul lui cobora deja să stăvilească sângele: rănile nu erau grave.

Laurence clătină din cap.

— Da. Domnule Martin, strigă el mai tare, explozibil! Le vom face o demonstraţie data viitoare când trec.

Rasele franceze erau robuste şi periculoase, dar erau nocturne din fire şi ochii lor erau sensibili la izbucniri neaşteptate de lumină strălucitoare.

— Domnule Turner, semnalul pentru explozibil, te rog.

O confirmare rapidă veni dinspre stegarul Messoriei, care, la rândul ei, era angajată în respingerea unui atac energic lansat de un dragon francez de talie medie asupra flancului formaţiei. Laurence îl lovi uşurel pe Temeraire peste ceafă, făcându-l atent.

— O să-i administrăm dragonului Fleur-de-Nuit o doză de explozibil! strigă el. Rămâi în poziţia asta şi aşteaptă semnalul.

— Da, sunt gata, răspunse Temeraire, cu o profundă notă de exaltare în glas. Aproape tremura.

— Fii atent, te rog, nu putu să nu adauge Laurence. Dragonul francez era mai vârstnic, judecând după cicatricile pe care le avea, şi Laurence nu voia să-l vadă pe Temeraire rănit din prea multă încredere în sine.

Dragonul Fleur-de-Nuit ţâşni către ei, încercând din nou să treacă în viteză printre Temeraire şi Nitidus. Scopul era, evident, să împrăştie formaţia, lăsând-o pe Lily vulnerabilă atacului din

spate, într-o ulterioară ciocnire. Sutton semnaliza deja o nouă manevră care avea să le schimbe direcţia şi să-i ofere lui Lily un alt unghi de atac împotriva dragonului Fleur-de-Nuit, cel mai mare dintre agresorii francezi, dar înainte ca acest lucru să poată fi realizat, următoarea ciocnire trebuia evitată.

— Tot echipajul pe poziţii! Pregătiţi explozibilul! strigă Laurence folosind portavocea ca să-şi amplifice ordinele, în timp ce masiva creatură albastru cu negru venea răcnind către ei. Viteza confruntării depăşea cu mult orice trăise până atunci Laurence. În Marină, un schimb de focuri putea dura cinci minute; aici o ciocnire se termina în mai puţin de unul şi apoi venea o alta, aproape imediat. De data aceasta dragonul francez ţinti mai aproape de Nitidus, nemaivoind să aibă de-a face cu ghearele lui Temeraire. Mai micul Pascal’s Blue n-ar fi fost în stare să-şi apere poziţia împotriva trupului uriaş.

— Banda dreaptă! Apropie-te de el! îi strigă el lui Temeraire, care reacţionă imediat: imensele sale aripi negre se rotiră de îndată, basculând echipajul către dragonul Fleur-de-Nuit, iar Temeraire îi ţinu calea mai iute decât ar fi putut face un dragon de luptă grea. Dragonul inamic tresări şi se uită la ei din reflex, iar Laurence, zărind pentru o clipă ochii alburii, strigă:

— Aprindeţi explozibilul!

Închise ochii exact la timp. Explozia scânteietoare era vizibilă chiar şi prin pleoape şi dragonul Fleur-de-Nuit răcni de durere. Laurence deschise ochii şi îi văzu pe Temeraire lovind cu sălbăticie dragonul francez, săpând adânc în pântecele lui, şi pe puşcaşii lui ţinând sub rafale naceliştii din cealaltă parte.

— Temeraire, păstrează-ţi poziţia! strigă Laurence. Temeraire era în pericolul de a rămâne în urmă, în elanul lui de a-l ţine la distanţă pe celălalt dragon.

Tresărind, Temeraire bătu agitat din aripi şi se năpusti înapoi la locul său din formaţie. Stegarul lui Sutton ridică un fanion verde şi se întoarseră, toţi ca unul, într-o buclă strânsă, cu Lily deschizându-şi deja fălcile şi şuierând. Dragonul Fleur-de-Nuit zbura orbeşte, şiroind de sânge, în timp ce echipajul său încerca să-l ghideze în direcţia opusă.

— Inamic deasupra! Inamic deasupra!

Veghetorul lui Maximus de la babord arăta frenetic în sus. Chiar în timp ce băiatul ţipa, un răcnet cumplit, ca un tunet, le răsună în urechi, acoperindu-i vorbele: un Grand Chevalier coborî spre ei în picaj. Pântecele palid îi îngăduise dragonului să se piardă în stratul greu de nori neobservat de veghetori, iar acum se îndrepta către Lily, desfăcându-şi larg ghearele imense. Era aproape de două ori mai mare decât ea şi îl depăşea până şi pe Maximus.

Laurence fu şocat să-i vadă pe Immortalis şi pe Maximus prăbuşindu-se brusc; îşi dădu seama, cu întârziere, că era reflexul despre care îi prevenise Celeritas, cu multă vreme în urmă: reacţia în faţa unui atac neaşteptat de deasupra. Nitidus îşi smucise speriat aripile, dar îşi revenise, şi Dulcia rămăsese pe poziţie, însă Maximus ţâşnise cu toată viteza, depăşindu-i pe ceilalţi, iar Lily se învârtea şi ea, cuprinsă de o spaimă instinctivă. Formaţia se spărsese şi Lily era total expusă.

— Pregătiţi toate armele. Ţintiţi-l! răcni Laurence, semnalizându-l nebuneşte pe Temeraire.

Nu era necesar, căci, după o clipă de ezitare, Temeraire se avântase deja în apărarea lui Lily. Chevalierul era prea aproape ca să-i poată devia complet traiectoria, dar dacă reuşeau să-l lovească înainte s-o prindă pe Lily, puteau s-o ferească de o rană fatală şi să-i dea timp să se apere.

Ceilalţi patru dragoni francezi se apropiau din nou cu toţii. Temeraire se năpusti cu toată viteza, trecu razant pe lângă ghearele ameninţătoare ale unui Pecheur-Couronne şi se izbi de uriaşa fiară franceză, cu toate ghearele desfăcute, chiar în clipa când Chevalierul sfârtecă spatele lui Lily. Aceasta ţipă de durere şi mânie, zvârcolindu-se. Cei trei dragoni erau acum încleştaţi, bătând cu furie din aripi, lovind cu ghearele în dreapta şi-n stânga. Lily nu putea scuipa otravă în sus, trebuiau s-o elibereze cumva, dar Temeraire era mult mai mic decât Chevalierul şi Laurence vedea ghearele imensului dragon pătrunzând adânc în carnea lui Lily, deşi echipajul ei lovea cu topoarele degetele tari ca fierul.

— Adu o bombă aici, sus! îi ordonă Laurence lui Granby.

Trebuiau să încerce s-o arunce în echipamentul de pântece al Chevalierului, în ciuda riscului de a rata şi de a-i nimeri pe Temeraire sau pe Lily.

Temeraire continua să lovească inamicul cu o frenezie oarbă, răsuflând greu; răcnea atât de înspăimântător încât trupul întreg îi vibra de această putere, iar Laurence simţea o durere în urechi. Chevalierul se cutremură de durere, undeva în partea cealaltă. Maximus urla şi el, dar Laurence nu-l putea vedea din pricina trupului imens al dragonului. Atacul dădu roade: Chevalierul zbieră, cu glasu-i gros şi răguşit, şi ghearele i se descleştară.

— Atacă! strigă Laurence. Temeraire, atacă! Treci între el şi Lily!

Temeraire se smuci şi se lansă în picaj. Lily gemea, şiroind de sânge, şi pierdea rapid din înălţime. Nu era de-ajuns că-l alungase pe Chevalier: ceilalţi dragoni erau acum un pericol la fel de mare pentru ea, până când putea să se ridice din nou în poziţia de zbor. Căpitanul Harcourt striga ordine pe care Laurence nu le putea distinge. Pe neaşteptate, echipamentul de pântece al lui Lily căzu ca un năvod imens, pierzându-se în nori. Bombele, rezervele şi bagajele căzură de-a valma şi dispărură în apele Canalului. Toţi membrii echipajului ei de sol se legau în harnaşamentul principal.

Fără această povară, Lily se cutremură şi, cu un efort uriaş, se ridică înapoi în văzduh. Rănile îi erau pansate cu bandaje albe, dar, chiar şi de la distanţă, Laurence văzu că era nevoie de cusături. Maximus se lupta cu Chevalierul, dar dragonii Pecheur-Couronne şi Fleur-de-Nuit se grupau într-o mică formaţie în săgeată împreună cu celălalt dragon francez de talie medie, pregătindu-se să se năpustească din nou asupra lui Lily. Temeraire îşi păstră poziţia chiar deasupra ei şi şuieră ameninţător, îndoindu-şi ghearele pline de sânge, dar Lily urca prea încet.

Bătălia se transformase într-o încăierare sălbatică. Deşi ceilalţi dragoni britanici îşi reveniseră acum după spaima iniţială,

nu erau în niciun fel organizaţi. Harcourt era total absorbită de problemele lui Lily, iar ultimul dragon francez, un Pecheur-Raye, lupta cu Messoria, undeva mai jos. Era limpede că francezii îl identificaseră pe Sutton drept comandant şi îl ţineau deoparte, o strategie pe care Laurence o admira scrâşnind din dinţi. N-avea autoritatea să preia comanda, era cel mai tânăr căpitan din grup, dar ceva trebuia făcut.

— Turner, spuse el, adresându-i-se stegarului său, dar înainte să apuce să dea vreun ordin, ceilalţi dragoni britanici se întorceau deja şi acţionau.

— Domnule, semnal *grupaţi în jurul capului de formaţie,* spuse Turner, arătându-i.

Laurence întoarse capul şi-l văzu pe Praecursoris agitându-se în locul obişnuit al lui Maximus, cu stegarii fluturând fanioane de semnal. Nefiind limitaţi de ritmul formaţiei, Choiseul şi uriaşul dragon zburaseră în faţa lor, dar, evident, oamenii lor de veghe zăriseră bătălia şi acum se întorseseră.

Laurence lovi uşor umărul lui Temeraire, pentru a-i atrage atenţia la semnal.

— Îl văd! îi strigă Temeraire şi zbură imediat înapoi, aşezându-se în poziţia lui iniţială.

Un alt semnal flutură şi Laurence îl conduse pe Temeraire mai sus şi mai aproape. Nitidus se apropie şi el şi, împreună, ocupară locul liber din formaţie unde ar fi trebuit să fie Messoria.

Ridicaţi formaţia împreună, veni următorul semnal şi, cu ceilalţi dragoni în jurul ei, Lily prinse curaj şi reuşi să bată din aripi mai puternic: sângerarea se oprise în sfârşit. Formaţia celor trei dragoni francezi se despărţise: nu mai puteau spera să reuşească printr-un atac colectiv, nu direct între fălcile lui Lily, şi formaţia avea să se ridice într-o clipă la nivelul Chevalierului.

Maximus, îndepărtează-te, izbucni semnalul. Maximus era încă angajat în lupta strânsă cu Chevalierul şi armele păcăneau de ambele părţi. Marele Regal Copper lovi pentru ultima oară cu ghearele şi se dădu la o parte, doar o fracţiune de secundă prea devreme, căci formaţia nu era încă destul de sus şi mai erau necesare câteva momente până când Lily avea să poată lovi.

Echipajul Chevalierului vedea acum pericolul care-i pândea şi trimise dragonul uriaş înapoi în înaltul cerului, într-un vacarm de strigăte în franceză. Deşi sângera din multe răni, Chevalierul era atât de mare încât nu era stânjenit şi încă putea să urce mai repede decât rănita Lily. După o clipă, Choiseul semnaliză: *Formaţie păstrează nivelul,* şi renunţară la urmărire.

Dragonii francezi se strânseră laolaltă în depărtare, într-un grup dezlânat, rotindu-se şi calculându-şi următorul atac. Dar apoi se întoarseră ca unul şi se îndreptară în goană către nord-est, în timp ce dragonul Pecheur-Raye se depărta şi el de Messoria.

Veghetorii lui Temeraire strigau cu toţii, arătând în sud şi, când Laurence privi peste umăr, văzu zece dragoni zburând către ei cu mare viteză, fluturând semnale britanice dinspre Longwingul aflat în frunte.

Longwingul era într-adevăr Excidium: el şi formaţia lui aveau să-i însoţească în continuarea călătoriei către adăpostul din Dover, cei doi dragoni de talie medie Chequered Nettle din rândul lor urmând să o înlocuiască pe Lily cu schimbul. Făcea progrese mulţumitoare, dar capul îi cădea şi făcu o aterizare foarte greoaie, cu picioarele tremurând, astfel încât echipajul ei abia reuşi să coboare înainte ca Lily să cadă moale la pământ. Pe faţa căpitanului Harcourt şiroiau lacrimi nestăvilite. Fata alergă spre Lily şi rămase acolo, mângâindu-i capul şi şoptindu-i vorbe drăgăstoase de încurajare, în timp ce medicii îşi începură treaba.

Laurence îi indică lui Temeraire să coboare chiar la marginea terenului de aterizare al adăpostului, ca dragonii răniţi să aibă mai mult loc. Maximus, Immortalis şi Messoria se aleseseră cu toţii de pe urma bătăliei cu răni, dacă nu periculoase, măcar dureroase, însă nu se puteau compara cu ceea ce pătimise Lily. Ţipetele lor groase de durere erau greu de ascultat. Laurence îşi stăpâni un fior şi mângâie gâtul neted al lui Temeraire. Era profund recunoscător pentru agerimea şi graţia dragonului său, care-l feriseră de soarta celorlalţi.

— Domnule Granby, hai să descărcăm repede şi pe urmă te-aş

ruga să vezi ce ne prisoseşte, ca să venim în ajutorul echipajului lui Lily. Nu le-a mai rămas nimic, pare-mi-se.

— Am înţeles, domnule, răspunse Granby, întorcându-se să dea ordinele imediat.

Avură nevoie de mai multe ore ca să liniştească dragonii, să le scoată harnaşamentul şi să-i hrănească. Din fericire, adăpostul era foarte mare, acoperind poate o sută de acri cu tot cu păşunile vitelor, şi găsiră cu uşurinţă o poiană destul de întinsă pentru Temeraire. Dragonul oscila între emoţia primei sale bătălii şi profunda îngrijorare pentru Lily. De data aceasta mâncă fără poftă şi, într-un târziu, Laurence le ceru oamenilor săi să îndepărteze hoiturile rămase.

— Putem vâna dimineaţă, nu e nevoie să te forţezi să mănânci, spuse el.

— Mulţumesc, chiar nu mi-e prea foame în clipa asta, răspunse Temeraire, aşezându-şi capul pe pământ.

Rămase tăcut cât timp îl curăţară, până când echipajul plecă, lăsându-l singur cu Laurence. Era cu ochii pe jumătate închişi şi, în clipa aceea, căpitanul se întreba dacă adormise. Apoi îi deschise puţin şi întrebă cu glasul moale:

— Laurence, întotdeauna este aşa după o bătălie?

Căpitanul nu trebuia să-l întrebe la ce se referea. Oboseala şi tristeţea lui Temeraire se vedeau cu ochiul liber. Era greu să găsească răspunsul potrivit; îşi dorea atât de mult să-l liniştească. Cu toate acestea, era el însuşi foarte încordat şi furios şi, chiar dacă senzaţia îi era cunoscută, persistenţa ei, nu. Luase parte la multe misiuni, nu mai puţin înverşunate sau periculoase, dar aceasta era diferită într-un punct esenţial: când duşmanul îl ataca, îi ameninţa nu corabia, ci dragonul, devenit pentru el cea mai scumpă fiinţă de pe pământ. Totodată, îi era greu să se gândească detaşat la suferinţa lui Lily sau Maximus sau a oricăruia dintre membrii formaţiei. N-or fi fiind ei Temeraire al lui, dar îi erau tovarăşi de arme. Nu era deloc acelaşi lucru şi atacul neaşteptat îl găsise nepregătit.

— Mă tem că este dificil adesea după luptă, mai cu seamă când ţi-a fost rănit sau poate ucis un prieten, răspunse el în cele

din urmă. Vreau să spun că găsesc această acţiune deosebit de dificil de suportat: n-am avut nimic de câştigat, şi n-am căutat noi bătălia.

— Da, aşa este, spuse Temeraire, cu gulerul pleoştindu-se pe lângă gât. Ar fi mai bine dacă m-aş putea gândi că ne-am luptat cu toţii atât de aprig şi că Lily a fost rănită cu vreun scop. Dar ei au venit doar ca să ne facă rău, aşa că nici măcar n-am apărat pe nimeni.

— Asta nu-i deloc adevărat, ai apărat-o pe Lily, zise Laurence. Şi gândeşte-te că francezii au lansat un atac foarte inteligent, luându-ne cu totul prin surprindere, cu o forţă egală numeric cu a noastră şi superioară ca experienţă, iar noi i-am respins şi i-am alungat. E un lucru de care ne putem mândri, nu-i aşa?

— Aşa o fi, spuse Temeraire. Umerii i se lăsară, relaxându-se. Numai de s-ar însănătoşi Lily! adăugă el.

— Să sperăm. Fii sigur că vor face pentru ea tot ce trebuie, îl asigură Laurence, mângâindu-i botul. Haide, acum trebuie să fii obosit. Nu vrei să dormi? Să-ţi citesc un pic?

— Nu cred că pot să dorm, răspunse Temeraire. Dar mi-ar plăcea să-mi citeşti, iar eu am să stau liniştit şi-am să mă odihnesc.

Imediat ce isprăvi de vorbit, Temeraire începu să caşte şi adormi înainte ca Laurence să apuce să scoată cartea. Vremea se schimbase în cele din urmă, şi răsuflarea caldă, regulată, a nărilor dragonului se transforma în nori de abur în aerul rece.

Lăsându-l să doarmă, Laurence se îndreptă repede către cartierul general al adăpostului. Drumul care străbătea terenurile dragonilor era luminat de felinare şi, oricum, putea vedea ferestrele în faţa lui. Vântul bătea dinspre est, aducând mirosul sărat al portului, amestecat cu mirosul acru răspândit de trupurile calde ale dragonilor, un miros deja familiar şi abia sesizat. Laurence avea o cameră caldă la cel de-al doilea nivel, cu o fereastră care dădea spre grădinile din spate, iar bagajele îi fuseseră deja despachetate. Privi cu jale hainele şifonate: era limpede că slujitorii de la adăpost nu se pricepeau mai bine la împachetat decât aviatorii.

O amestecătură de glasuri ridicate se făcea auzită, în ciuda orei înaintate, când intră în sufrageria ofiţerilor superiori. Ceilalţi căpitani ai formaţiei erau adunaţi la masa lungă, unde mâncarea era aproape neatinsă.

— Avem vreo veste despre Lily? întrebă el, aşezându-se pe scaunul gol dintre Berkley şi Chenery, căpitanul Dulciei. Căpitanul Harcourt şi căpitanul Little al lui Immortalis erau singurii care lipseau.

— A tăiat-o până la os, laşul, dar asta e tot ce ştim, răspunse Chenery. Şi acum o mai cos şi n-a mâncat nimic.

Laurence ştia că era un semn rău. Dragonii răniţi deveneau de obicei nesăţioşi, dacă nu cumva aveau dureri mari.

— Maximus şi Messoria? întrebă el, uitându-se la Berkley şi la Stutton.

— Au mâncat bine şi dorm duşi, răspunse Berkley. Faţa lui, de obicei liniştită, era acum suptă şi răvăşită şi o dâră de sânge negru îi brăzda fruntea, spre părul zbârlit. Ai fost al naibii de iute astăzi, Laurence. Puteam s-o pierdem.

— Nu destul de iute, zise Laurence cu glasul stins, împotrivindu-se murmurului aprobator. N-avea nici cea mai mică dorinţă să fie lăudat pentru isprava lui, deşi era mândru de ceea ce făcuse Temeraire.

— Mai iute ca noi, ceilalţi, întări Stutton, golindu-şi paharul. După cum i se înfăţişau nasul şi obrajii, nu era primul. Ne-au prins cu totul pe picior greşit, broscari blestemaţi! De ce naiba aveau o patrulă acolo, asta aş vrea eu să ştiu.

— Ruta de la Laggan la Dover nu e un mare secret, Stutton, zise Little, venind la masă. Îşi apropiară scaunele, ca să-i facă loc lângă ei. Immortalis e liniştit şi mănâncă, în treacăt fie zis. Apropo, daţi-mi, vă rog, puiul ăla aici. Smulse cu mâinile un copan şi se repezi la el hămesit.

Privindu-l, Laurence simţi primele semne ale poftei de mâncare. Ceilalţi căpitani păreau să simtă acelaşi lucru şi, în următoarele zece minute, se lăsă liniştea, în timp ce-şi treceau platourile de la unul la altul şi se concentrau cu toţii la porţiile lor. Niciunul nu mai mâncase de la micul dejun luat în grabă,

înainte de răsăritul soarelui, la adăpostul de lângă Middlesbrough. Vinul nu era grozav, dar Laurence bău mai multe pahare.

— Presupun că acum pândesc pe undeva între Felixstowe şi Dover, aşteptând să se năpustească asupra noastră, vorbi Little, după o vreme, ştergându-se la gură şi continuându-şi ideea de mai devreme. Să fiu al naibii dacă mă mai prindeţi vreodată cu Immortalis pe-acolo! Uscatul e-al nostru de-acum, dacă nu ni s-a făcut de-o bătălie.

— Bine zici, îl aprobă Chenery cu însufleţire. Bună, Choiseul; trage-ţi un scaun. Se mai strânse puţin şi căpitanul regalist se aşeză lângă ei.

— Domnilor, sunt foarte bucuros să spun că Lily a început să mănânce. Vin direct de la căpitanul Harcourt, spuse el, ridicând un pahar. În sănătatea lor, dacă-mi permiteţi!

— Trăiască! exclamă Stutton, umplându-şi din nou paharul.

Se alăturară cu toţii toastului, într-un oftat general de uşurare.

— Aşadar, iată-vă pe toţi. Mâncaţi, nădăjduiesc. Bine, foarte bine. Amiralul Lenton venise lângă ei. Era comandantul suprem al Diviziei Canalului şi, implicit, al tuturor dragonilor de la adăpostul din Dover. Nu, nu fiţi caraghioşi, staţi jos, spuse el nerăbdător, când Laurence şi Choiseul dădură să se ridice şi ceilalţi îi urmară cu întârziere. După o zi ca asta, pentru numele lui Dumnezeu! Aşa, dă-mi şi mie sticla aia, Stutton. Aşadar, ştiţi cu toţii că Lily mănâncă? Da, medicii speră că în câteva săptămâni va putea zbura pe distanţe scurte şi, până una, alta, aţi ciomăgit frumuşel vreo doi dintre dragonii lor de categorie grea. În cinstea formaţiei voastre, domnilor!

Laurence începea în sfârşit să-şi simtă încordarea şi mâhnirea domolindu-se. Era o mare uşurare să ştie că Lily şi ceilalţi erau în afara oricărui pericol, iar vinul îi dezlegase nodul strâns din gâtlej. Ceilalţi păreau să simtă la fel şi conversaţia deveni potolită şi fragmentată: erau cu toţii predispuşi să moţăie cu nasul în cupe.

— Sunt sigur că Marele Chevalier era Triumphalis, îi spunea

Choiseul, cu glas scăzut, amiralului Lenton. L-am mai văzut, e unul dintre cei mai periculoşi luptători ai Franţei. Cu siguranţă a fost la adăpostul de la Dijon, lângă Rin, când Praecursoris şi cu mine am părăsit Austria, şi trebuie să subliniez, domnule, că asta confirmă cele mai negre temeri ale mele. Bonaparte nu l-ar fi adus aici dacă n-ar fi pe deplin încrezător în victoria asupra Austriei şi sunt sigur că mai mulţi dintre dragonii francezi sunt pe drum, ca să-l sprijine pe Villeneuve.

— Înainte, înclinam să-ţi dau dreptate, căpitane. Acum sunt convins, spuse Lenton. Dar, deocamdată, tot ce putem face e să sperăm că Mortiferus va ajunge la Nelson înainte ca dragonii francezi să ajungă la Villeneuve şi că va reuşi să-şi îndeplinească misiunea. Nu ne putem lipsi de Excidium dacă n-o avem pe Lily. Nu m-aş mira dacă tocmai asta au intenţionat prin acest atac: e felul abil de a gândi al corsicanului blestemat.

Laurence nu putu să nu se gândească la *Reliant,* aflată poate chiar în clipa asta sub ameninţarea unui atac aerian francez de proporţii, şi la celelalte corăbii ale imensei flote, care blocau în prezent Cadizul. Atât de mulţi prieteni şi cunoscuţi! Chiar dacă dragonii francezi nu soseau primii, urma să aibă loc o mare bătălie navală şi Laurence se întreba câţi vor pieri fără ca măcar să mai audă vreodată de ei. Nu dedicase prea mult timp corespondenţei în ultimele luni, atât de aglomerate; acum regreta profund această neglijenţă.

— Mai avem vreo veste despre blocada de la Cadiz? întrebă el. A văzut cineva vreo mişcare?

— Nu, din câte am auzit eu, răspunse Lenton. O, chiar aşa, tu eşti camaradul nostru din Marină, nu-i aşa? Păi, oricum am să-i trimit pe aceia dintre voi care au animalele tefere să patruleze deasupra Flotei Canalului, până când ceilalţi îşi revin. Poţi să cobori puţin lângă nava-amiral şi să afli veştile. Vor fi al naibii de bucuroşi să te vadă: de o lună nu ne-am mai putut lipsi de nimeni ca să le ducem corespondenţa.

— Atunci veţi avea nevoie mâine de noi? întrebă Chenery, înăbuşindu-şi un căscat, fără prea mult succes.

— Nu, pot să vă cruţ o zi. Aveţi grijă de dragonii voştri şi

bucuraţi-vă de odihnă cât puteţi, spuse Lenton, izbucnind într-un râs aspru, răguşit. Am să vă smulg din pat în zori poimâine.

Temeraire dormi dus până târziu în dimineaţa următoare, lăsându-l pe Laurence să-şi ocupe singur timpul câteva ore după micul dejun. Se întâlni cu Berkley la masă şi se întoarse cu el, să-l vadă pe Maximus. Regal Copperul încă mânca, ingurgitând un cortegiu de oi proaspăt măcelărite, şi doar mormăi cu gura plină un salut fără cuvinte când intrară în poiană.

Berkley aduse o sticlă de vin destul de mizerabil şi bău el însuşi cea mai mare parte, pe când Laurence sorbea din pahar de politeţe, în timp ce reconstituiau povestea, cu diagrame desenate în noroi şi pietricele reprezentând dragonii.

— Am face foarte bine să adăugăm un zburător uşor, un Greyling, dacă e vreunul disponibil, să zboare în misiune de supraveghere deasupra formaţiei, spuse Berkley, prăbuşindu-se pe o piatră. Problema e că toţi dragonii noştri de talie mare sunt tineri; când cei mari intră în panică aşa, cei mici au o tresărire, chiar dacă ştiu despre ce e vorba.

Laurence încuviinţă.

— Dar sper că această nefericită întâmplare le va fi oferit măcar puţină experienţă în stăpânirea fricii, spuse el. În orice caz, francezii nu pot conta foarte des pe asemenea circumstanţe ideale. Fără stratul de nori, n-ar fi reuşit niciodată.

— Domnilor, studiaţi planul zilei de ieri? Choiseul trecea către cartierul general. Veni lângă ei şi se ghemui lângă diagramă. Îmi pare foarte rău că n-am fost acolo de la început. Tunica îi era plină de praf, eşarfa pătată de sudoare: arăta de parcă nu şi-ar fi schimbat veşmintele din ziua precedentă, iar pe albul ochilor i se profila o ţesătură fină de vinişoare roşii. Îşi frecă faţa, privind în jos.

— Ai fost treaz toată noaptea? întrebă Laurence.

Choiseul scutură din cap.

— Nu, dar am stat cu schimbul cu Catherine… cu Harcourt… să doarmă puţin, lângă Lily. N-a vrut să se odihnească altfel. Închise ochii, cu un căscat enorm, cât pe ce să se prăbuşească.

Merci, spuse el, recunoscător pentru mâna de ajutor întinsă de Laurence şi, încet, se ridică în picioare. Vă las acum, trebuie să-i duc lui Catherine ceva de mâncare.

— Te rog, du-te şi odihneşte-te puţin, spuse Laurence. Am să-i duc eu ceva. Temeraire doarme, sunt liber.

Harcourt era şi ea trează, palidă de îngrijorare, dar calmă acum, dând ordine echipajului şi hrănind-o pe Lily cu hălci de vită încă aburinde, cu un şuvoi necontenit de încurajări pe buze. Laurence adusese nişte pâine cu slănină. Catherine ar fi vrut să ia sandviciul în mâinile-i pline de sânge, nevrând să se oprească, dar Laurence reuşi s-o convingă să se retragă puţin, cât să se spele şi să mănânce, în timp ce un membru al echipajului îi luă locul. Lily continuă să mănânce, cu un ochi auriu îndreptat spre Harcourt, ca să se simtă liniştită.

Choiseul se întoarse înainte ca Harcourt să termine de mâncat, fără eşarfă şi tunică, urmat de un slujitor cu un ibric de cafea tare şi fierbinte.

— Te caută secundul tău, Laurence. Temeraire începe să se trezească, spuse el, aşezându-se din nou lângă ea, cu o bufnitură. Nu reuşesc să dorm, cafeaua mi-a făcut bine.

— Mulţumesc, Jean-Paul. Dacă nu eşti prea obosit, ţi-aş fi foarte recunoscătoare pentru companie, spuse ea, bând deja a doua ceaşcă. Te rog să n-ai nicio ezitare, Laurence. Sunt sigur că Temeraire trebuie să fie neliniştit. Apreciez că ai venit.

Laurence se înclină în faţa celor doi, dar avea un sentiment de stânjeneală, pentru prima dată de când se obişnuise cu Harcourt. Fata se sprijinea fără urmă de sfială de umărul lui Choiseul, iar el se uita la ea cu făţişă tandreţe. Era, în definitiv, tânără şi Laurence nu putea să nu simtă absenţa unui ochi vigilent în preajma ei.

Se consolă că nu i se putea întâmpla nimic, cu Lily şi echipajul de faţă, chiar şi dacă n-ar fi fost amândoi atât de vizibil istoviţi. În orice caz, în situaţia dată nu mai putea zăbovi şi se îndepărtă grăbit spre poiana lui Temeraire.

Restul zilei şi-l petrecu lenevind bucuros, aşezat comod pe locul său obişnuit, în curba piciorului din faţă al lui Temeraire, şi

scriind scrisori. Legase o amplă corespondenţă cât timp fusese pe mare, nevoit să-şi umple toate acele nesfârşite ore, iar acum era dator să răspundă multora dintre cunoscuţii săi. Mama sa reuşise să-i scrie mai multe scrisori scurte şi grăbite, evident fără ştirea tatălui său; cel puţin nu erau timbrate, aşa că Laurence era nevoit să plătească pentru primirea lor.

După ce se ghiftuise, pentru a compensa lipsa de apetit din seara precedentă, Temeraire asculta scrisorile lui Laurence şi îşi dicta propriile contribuţii, trimiţându-le salutări doamnei Allendale şi lui Riley.

— Şi nu uita să-l rogi pe căpitanul Riley să transmită cele mai bune urări din partea mea echipajului de pe *Reliant,* spuse el. Mi se pare că a fost atât de demult, Laurence, nu-i aşa? N-am mai mâncat peşte de luni de zile.

Laurence zâmbi în faţa acestui fel de a măsura timpul.

— S-au întâmplat într-adevăr foarte multe. E ciudat să mă gândesc că n-a trecut nici măcar un an, spuse el, închizând plicul şi scriind adresa. Sper doar să fie cu toţii bine. Era ultima scrisoare şi o aşeză cu satisfacţie deasupra teancului gros. Acum avea conştiinţa mult mai uşoară. Roland! strigă el şi fata veni alergând din locul unde cadeţii jucau o partidă de pietre. Du astea la punctul de expediere, spuse el, înmânându-i misivele.

— Domnule, spuse ea, uşor agitată, luând scrisorile, după ce termin aş putea fi învoită pentru diseară?

Această solicitare îl înfioră. Mai mulţi dintre sergenţi şi aviaspiranţi solicitaseră o permisie şi o primiseră, ca să poată vizita oraşul, dar ideea ca un cadet de zece ani să hoinărească singur prin Dover era nesăbuită, chiar dacă n-ar fi fost vorba despre o fată.

— Ar fi doar pentru tine, sau ai vrea să mergi cu unul dintre ceilalţi? întrebă el, gândindu-se că poate fusese invitată să se alăture unuia dintre ofiţerii mai vârstnici într-o excursie respectabilă.

— Nu, domnule, doar pentru mine, răspunse ea. Părea atât de plină de speranţă, încât, pentru o clipă, Laurence se gândi să-i acorde permisia şi s-o însoţească el însuşi, dar nu-i plăcea să-l

lase pe Temeraire singur, să cugete la ziua precedentă.

— Poate altă dată, Roland, spuse el cu blândeţe. Vom fi aici, în Dover, multă vreme de-acum înainte şi te asigur că vei avea o altă ocazie.

— O! exclamă ea deprimată. Da, domnule.

Se îndepărtă cu capul plecat, făcându-l pe Laurence să se simtă vinovat.

Temeraire o privi plecând şi întrebă:

— Laurence, există ceva deosebit în Dover pe care am putea merge să-l vedem? Atât de mulţi oameni din echipajul tău par să-l viziteze.

— O, Doamne! zise Laurence. I se părea stânjenitor să-i explice că principalele atracţii erau abundenţa de prostituate din port şi băutura ieftină. Păi, un oraş are mulţi oameni şi, astfel, în apropiere există multe distracţii, încercă el o explicaţie.

— Cum ar fi mai multe cărţi? întrebă Temeraire. Nu i-am văzut niciodată pe Dunne sau pe Collins citind, dar erau atât de entuziasmaţi să meargă încât ieri, toată seara, n-au vorbit decât despre asta.

Laurence îi înjură în gând pe cei doi netrebnici tineri aviaspiranţi care îi complicaseră misiunea şi începu deja să le planifice sarcinile pentru săptămâna următoare, într-un spirit răzbunător.

— Mai există şi teatrul şi concertele, zise el neconvingător. Dar asta ducea făţărnicia prea departe: senzaţia de nesinceritate era neplăcută şi Laurence nu putea să suporte sentimentul că fusese necinstit cu Temeraire care, în definitiv, era acum matur. Dar mă tem că unii dintre ei merg acolo pentru băutură şi pentru a-şi găsi o companie de joasă speţă.

— O, vrei să spui târfe, făcu Temeraire, uluindu-l atât de tare încât aproape căzu de pe scaun. Nu ştiam că au dintr-astea şi în oraşe, dar acum înţeleg.

— Unde naiba ai auzit tu de ele? îl întrebă Laurence, revenindu-şi. Uşurat acum de povara explicaţiei, se simţea în mod iraţional ofensat că altcineva alesese să-l lumineze pe Temeraire.

— O, mi-a spus Victoriatus, la Loch Laggar, căci mă întrebam de ce coborau ofiţerii în sat dacă nu aveau rude acolo, zise Temeraire. Dar tu nu te-ai dus niciodată. Eşti sigur că nu ţi-ar plăcea? adăugă el, aproape cu speranţă.

— Dragul meu, nu se cuvine să spui asemenea lucruri, spuse Laurence, roşind şi scuturându-se totodată de râs. Nu e deloc un subiect de discuţie respectabil şi dacă bărbaţii nu pot fi opriţi să se complacă în acest obicei, cel puţin nu ar trebui încurajaţi. Am să vorbesc negreşit cu Dunne şi cu Collins. N-ar trebui să se fălească cu asta, mai cu seamă când ar putea fi auziţi de sergenţi.

— Nu înţeleg, spuse Temeraire. Victoriatus zicea că e un lucru deosebit de plăcut pentru bărbaţi şi, de asemenea, de dorit, căci altfel s-ar putea să vrea să se însoare şi asta nu mi-a sunat deloc prea bine. Deşi, dacă ţi-ai dori foarte mult, presupun că nu m-ar deranja. Îşi rosti ultima parte a discursului cu foarte puţină sinceritate, privindu-l pieziş pe Laurence, de parcă ar fi vrut să evalueze efectul.

Şi voioşia, şi stânjeneala lui Laurence dispărură dintr-odată.

— Mă tem că ai primit informaţii incomplete, spuse el cu blândeţe. Iartă-mă, ar fi trebuit să-ţi vorbesc mai demult despre aceste lucruri. Trebuie să te rog să nu ai nicio teamă: tu eşti prima mea preocupare şi aşa vei fi mereu, chiar dacă mă voi însura vreodată, ceea ce nu cred c-am să fac. Se opri o clipă, să se gândească dacă nu cumva, continuând să vorbească, l-ar nelinişti şi mai mult pe Temeraire, dar, în cele din urmă, decise să rişte varianta încrederii depline şi adăugă: A existat un fel de înţelegere între mine şi o domnişoară, înainte să te am pe tine, dar de atunci mi-a dat dezlegarea.

— Vrei să spui că te-a respins? întrebă Temeraire, indignat, vrând parcă să demonstreze că dragonii ar putea fi la fel de înverşunaţi ca oamenii. Îmi pare foarte rău, Laurence. Dacă vrei să te însori, sunt sigur că poţi găsi altă fată, mult mai drăguţă.

— Este foarte măgulitor, dar, te asigur, n-am nici cea mai mică dorinţă să caut pe altcineva în schimb.

Temeraire îşi coborî uşor capul şi nu mai insistă, vizibil mulţumit.

— Dar, Laurence... începu el, apoi se opri. Laurence, întrebă el, dacă nu e un subiect potrivit, asta înseamnă că n-ar mai trebui să pomenesc de el?

— Trebuie să ai grijă să-l eviţi în orice anturaj mai larg, dar cu mine poţi vorbi oricând despre orice doreşti, răspunse Laurence.

— Acum sunt pur şi simplu curios dacă asta e tot ce poţi găsi în Dover, continuă Temeraire. Căci Roland e prea mică pentru târfe, nu-i aşa?

— Încep să simt nevoia să beau un pahar de vin ca să rezist acestei conversaţii, spuse Laurence mâhnit.

Din fericire, Temeraire se mulţumi cu câteva explicaţii despre ce-ar putea să însemne teatrul şi concertele şi despre celelalte atracţii ale unui oraş. Îşi îndreptă bucuros atenţia către o discuţie despre itinerarul planificat pentru patrula lor, pe care un mesager li-l comunicase în dimineaţa aceea, şi chiar se interesă de posibilitatea de a prinde nişte peşte pentru cină. Laurence se bucură să vadă că redevenise atât de vioi după necazurile zilei precedente şi tocmai hotărâse s-o ducă, până la urmă, pe Roland în oraş, când o zări întorcându-se în compania unui alt căpitan: o femeie.

Laurence stătea pe piciorul din faţă al lui Temeraire, într-o poziţie pe care o conştientiză brusc ca neglijentă. Coborî în grabă pe partea cealaltă, astfel că, pentru scurt timp, fu ascuns de trupul lui Temeraire. Nu avea timp să-şi pună tunica, atârnată, oricum, de creanga unui copac la o oarecare distanţă, dar îşi vârî cămaşa înapoi în pantaloni şi îşi legă iute eşarfa la gât.

Veni pe ocolite să le salute şi fu gata să se împiedice când o văzu mai bine: nu era urâtă, dar faţa îi era stâlcită de o cicatrice care n-ar fi putut fi făcută decât de o sabie. Ochiul stâng îi era puţin căzut în colţ, unde lama îl ratase, iar carnea era zbârcită într-o cută roşie care îi brăzda toată faţa, pălind într-o cicatrice albă, mai subţire, de-a lungul gâtului. Era de-o seamă cu el, sau poate puţin mai în vârstă: era greu de spus din pricina cicatricii, însă, în orice caz, purta trei trese, ceea ce o indica drept căpitan, şi o mică medalie de aur a Nilului la rever.

— Laurence, nu-i aşa? spuse ea, fără să aştepte prezentările,

în timp ce el se căznea încă să-şi ascundă surprinderea. Eu sunt Jane Roland, căpitanul lui Excidium. Aş lua-o ca pe o favoare personală dacă aş putea s-o iau cu mine pe Emily în seara asta… dacă te poţi, cu vreun chip, dispensa de ea. Aruncă o privire cu înţeles către cadeţii şi sergenţii care trândăveau. Avea un ton sarcastic; era vădit ofensată.

— Îmi cer scuze, spuse Laurence, dându-şi seama de greşeala făcută. Crezusem că voia o permisie ca să viziteze oraşul, nu mi-am dat seama… Şi aici se opri la ţanc: era sigur că erau mamă şi fiică, nu doar din pricina numelui pe care-l împărţeau, ci şi a unei anumite asemănări a trăsăturilor şi a expresiei, dar nu putea să avanseze pur şi simplu o astfel de ipoteză. Desigur, o puteţi lua.

Auzindu-i explicaţia, căpitanul Roland îşi înmuie glasul:

— Ha! Îmi dau seama în ce necazuri ţi-ai imaginat că poate intra, spuse ea. Avea un râs ciudat de viguros şi lipsit de feminitate. Ei, bine, îţi promit că n-am s-o las de capul ei şi c-o vei avea înapoi până la ora opt. Mulţumesc. Excidium şi cu mine n-am văzut-o de aproape un an şi ne paşte pericolul să uităm cum arată.

Laurence se înclină şi le conduse cu privirea: Roland grăbindu-se să ţină ritmul cu pasul lung, bărbătesc al mamei sale, vorbind tot timpul cu vizibilă emoţie şi entuziasm şi făcându-le semn cu mâna prietenilor ei, în timp ce se îndepărta. Privindu-le, Laurence se simţi puţin ridicol: se obişnuise în sfârşit cu căpitanul Harcourt şi ar fi trebuit să fie în stare să tragă concluzia firească. Excidium era, în definitiv, tot un Longwing; probabil insistase şi el să aibă o femeie-căpitan, întocmai ca Lily şi, cu atâţia ani în aviaţie, căpitanul său n-ar fi putut evita să intre în luptă. Cu toate acestea, Laurence trebuia să recunoască faptul că era surprins şi nu puţin şocat să vadă o femeie atât de tranşantă şi de directă. Harcourt, singura femeie-căpitan pe care o mai avea drept exemplu, nu era nicidecum fandosită, dar era încă destul de tânără şi de conştientă de promovarea ei prematură, ceea ce probabil o făcea mai puţin sigură pe sine.

Cu subiectul căsătoriei atât de proaspăt în minte după discuţia cu Temeraire, Laurence nu putea să nu-şi pună întrebări

despre tatăl lui Emily. Dacă pentru un bărbat aviator căsătoria era o chestiune nepotrivită, pentru o femeie aviator părea aproape de neconceput. Singurul lucru pe care şi-l putea imagina era că Emily era un copil din flori şi, de îndată ce această idee îi trecu prin minte, Laurence îşi reproşă că nutreşte asemenea gânduri faţă de o femeie perfect respectabilă pe care abia o cunoscuse.

Dar presupunerea lui involuntară se dovedi, în cele din urmă, întru totul corectă:

— Mă tem că n-am nici cea mai vagă idee. Nu l-am văzut de zece ani, spuse ea, mai târziu în seara aceea.

Îl invitase la o cină târzie în clubul ofiţerilor, după ce o adusese pe Emily înapoi şi, după câteva pahare de vin, Laurence nu fu în stare să se abţină să întrebe într-o doară de sănătatea tatălui lui Emily.

— Nu e ca şi cum am fi fost căsătoriţi. Cred că nu ştie nici măcar cum o cheamă.

Ideea de ruşine părea să-i fie cu totul străină şi, în definitiv, Laurence simţise pe pielea lui că orice altă situaţie legitimă ar fi fost imposibilă. Însă, oricum, era stânjenit. Din fericire, deşi ea remarcă, nu se simţi deloc jignită, ci spuse binevoitoare:

— Cred că obiceiurile noastre îţi par încă ciudate. Dar te *poţi* căsători, dacă doreşti; nu ţi se reproşează asta în Aviaţie. Numai că e destul de greu pentru celălalt, să fie mereu pe locul al doilea după un dragon. În ceea ce mă priveşte, n-am simţit niciodată că-mi lipseşte ceva. Nu mi-aş fi dorit copii, dacă n-ar fi fost spre binele lui Excidium, deşi Emily e o scumpă şi mă bucur s-o am. Dar a fost teribil de incomod pentru noi toţi.

— Aşadar, Emily e menită să te urmeze în rol de căpitan? Pot să te întreb: dragonii, cei longevivi, vreau să spun, sunt întotdeauna moşteniţi aşa?

— Când reuşim. Suferă foarte tare, înţelegi, când îşi pierd îngrijitorul, şi e mai probabil să accepte unul nou dacă este cineva cu care au o anumită legătură şi care, simt ei, le împărtăşeşte durerea, îi explică ea. Aşadar, ne înmulţim în rând cu ei. Mă aştept să-ţi ceară să faci şi tu unul sau doi pentru

Forţele Aeriene.

— Dumnezeule mare! exclamă el, speriat de o asemenea idee. Abandonase gândul de a avea copii, odată cu planurile sale de căsătorie, din clipa refuzului lui Emily, şi era şi mai departe de asta, acum, când era conştient de obiecţiile lui Temeraire. Nu-şi putea imagina pe loc cum ar putea rezolva problema.

— Bănuiesc că trebuie să ţi se pară şocant, bietul de tine. Îmi pare rău, spuse ea. M-aş oferi, dar ar trebui să aştepţi până când dragonul are cel puţin zece ani. Şi, în orice caz, nu sunt liberă acum.

Laurence avu nevoie de un moment ca să priceapă ce voia să spună, apoi îşi înhăţă paharul de vin cu o mână tremurătoare şi căută să-şi ascundă faţa după el. Simţea roşeaţa ridicându-i-se în obraji, în ciuda întregii voinţe din lume de a o împiedica.

— Foarte amabil, îngăimă el în pahar, chinuit între ofensă şi râs. Nu era genul de propunere pe care se aşteptase vreodată s-o primească, chiar dacă fusese făcută doar pe jumătate.

— S-ar putea ca până atunci să fie potrivită Catherine, continuă Roland, pe acelaşi ton înfiorător de pragmatic. O situaţie într-adevăr convenabilă: aţi putea avea câte unul pentru Lily şi pentru Temeraire.

— Mulţumesc, spuse el foarte ferm, încercând cu disperare să schimbe subiectul. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

— O, da, un vin de Porto ar fi grozav, mulţumesc, răspunse ea.

Între timp, îi trecuse starea de şoc şi, când se întoarse cu două pahare, ea îi oferi o ţigară de foi deja aprinsă. Laurence o împărţi cu ea bucuros.

Continuară să discute încă multe ore, până când erau singurii rămaşi în club şi servitorii începeau ostentativ să nu-şi mai ascundă căscatul. Urcară scările împreună.

— Nici nu e chiar aşa de târziu, spuse ea, uitându-se la frumosul ceasornic de la capătul palierului de sus. Eşti foarte obosit? Am putea să jucăm o tură, două de pichet în apartamentul meu.

Laurence ajunsese deja să se simtă atât de degajat în prezenţa ei încât nu găsi nimic nepotrivit la această propunere.

Când o părăsi, în cele din urmă, foarte târziu, pentru a se întoarce în camerele sale, un servitor străbătea holul şi îi aruncă o privire. Abia atunci se gândi la cuviinţa comportamentului său şi fu cuprins de remuşcări. Dar răul, dacă exista vreunul, fusese deja făcut. Alungă acest gând şi se îndreptă, în sfârşit, spre pat.

10

Trecuse prin destule ca să nu mai fie foarte surprins în dimineaţa următoare, când descoperi că seara lor târzie nu provocase nicio clevetealǎ. Căpitanul Roland îl salută cu căldură la micul dejun şi îl prezentă locotenenţilor săi fără urmă de stânjeneală, iar apoi porniră împreună spre dragonii lor.

Laurence îl văzu pe Temeraire terminând, la rândul lui, un mic dejun copios şi se opri o clipă să le spună vreo două în particular lui Collins şi Dunne despre indiscreţia lor. Nu voia să înceapă să facă pe jandarmul cu ei, predicând castitatea şi cumpătarea cât era ziua de lungă, dar nu considera că pare prea moralist dacă prefera ca tinerii lui să aibă un exemplu respectabil în ofiţerii mai vârstnici.

— Dacă aveţi neapărată nevoie de un asemenea anturaj, n-am de gând să vă văd transformându-vă în codoşi şi dând sergenţilor şi cadeţilor impresia că aşa ar trebui să se poarte, spuse el, în timp ce ambii aviaspiranţi se foiau. Dunne chiar deschise gura şi părea că ar fi fost ispitit să protesteze, dar se domoli sub privirea de gheaţă a lui Laurence; acesta era un grad de insubordonare pe care nu intenţiona să-l îngăduie.

Dar, după ce termină cu perdaful şi îi trimise la treabă, se simţi stânjenit, amintindu-şi că propriul comportament din noaptea precedentă nu era tocmai fără cusur. Se consolă amintindu-şi că Roland era o colegă ofiţer; tovărăşia ei nu putea fi comparată cu cea a târfelor şi, în orice caz, nu se dăduseră în spectacol, ceea ce era esenţa problemei. Oricum, raţionamentul era puţin găunos şi Laurence fu bucuros să-şi abată gândurile muncind. Emily şi ceilalţi doi mesageri aşteptau deja lângă Temeraire, cu sacii grei de corespondenţă adunată pentru navele angajate în blocadă.

Însăşi tăria flotei britanice îşi lăsase corăbiile în blocadă, în condiţii stranii de izolare. Sprijinul unui dragon era arareori necesar; primeau totul, în afară de rapoartele şi proviziile cele mai urgente, cu fregatele, şi astfel aveau puţine şanse să audă

ultimele veşti sau să li se aducă scrisorile. Francezii puteau să aibă douăzeci şi una de corăbii în Brest, dar nu îndrăzneau să iasă pentru a da piept cu mult mai pricepuţii marinari britanici. Fără sprijin naval, nici măcar o întreagă escadrilă franceză de luptă grea n-ar fi riscat un atac aerian, cu trăgătorii de elită mereu pe gabie şi cu harpoanele şi armele de foc pregătite pe punte.

Când şi când, puteau avea parte de un atac nocturn, realizat de obicei de un singur dragon de noapte, dar puşcaşii nu se lăsau mai prejos în asemenea situaţii, iar dacă vreodată ar fi fost lansată o ofensivă de proporţii, un semnal luminos putea fi cu uşurinţă văzut de dragonii de patrulă din nord.

Amiralul Lenton hotărâse să reorganizeze dragonii teferi din formaţia lui Lily după cum era necesar de la o zi la alta, astfel încât să le dea o ocupaţie şi, concomitent, să inspecteze o suprafaţă mai mare. În ziua aceea, îi ordonase lui Temeraire să zboare în vârful formaţiei, cu Nitidus şi Dulcia flancându-l: aveau să zboare în urma formaţiei lui Excidium în primul flanc al patrulei Canalului, pe urmă să se desprindă pentru a trece pe deasupra escadrei principale a Flotei Canalului, aflată în prezent lângă Ushant, blocând portul francez Brest. În afară de beneficiile pur militare, vizita lor avea să ofere flotei o cât de mică evadare din monotonia solitară a misiunii lor de blocadă.

Dimineaţa era atât de aspră şi rece încât nu se adunase niciun fir de ceaţă; cerul era orbitor şi apa de dedesubt aproape neagră. Mijindu-şi ochii, lui Laurence i-ar fi plăcut să urmeze exemplul sergenţilor şi aviaspiranţilor, care se dădeau sub ochi cu creion negru, însă, în calitate de cap al formaţiei, avea să fie la comanda unui mic grup în timpul misiunii şi era de aşteptat să fie invitat la bord, să-l întâlnească pe lordul amiral Gardner, atunci când aveau să coboare lângă nava-amiral.

Mulţumită vremii, zborul era plăcut, chiar dacă nu foarte lin: curenţii de aer păreau să se modifice imprevizibil odată ce ieşiră în larg, iar Temeraire, urmându-şi instinctul, se înălţa şi cobora ca să prindă vântul cel mai prielnic. După un zbor de recunoaştere de o oră, ajunseră în punctul de despărţire.

Căpitanul Roland ridică o mână în semn de rămas-bun şi Temeraire viră spre sud, trecând pe lângă Excidium. Soarele era aproape direct deasupra şi oceanul sclipea la picioarele lor.

— Laurence, văd corăbiile în faţă, anunţă Temeraire după vreo jumătate de oră, şi căpitanul îşi ridică telescopul, nevoit să-şi umbrească un ochi cu mâna şi să-l mijească, ferindu-se de soare, înainte să poată zări pânzele pe apă.

— Ai privirea ageră! îi strigă Laurence, adăugând: Domnule Turner, dă-le, te rog, semnalul secret. Stegarul începu să înalţe combinaţia de fanioane care avea să-i identifice drept unitate britanică. Era o simplă formalitate, în cazul lor, datorită înfăţişării neobişnuite a lui Temeraire.

În scurt timp, fură zăriţi şi identificaţi: nava-amiral britanică trase o frumoasă salvă de nouă tunuri, mai mult, probabil, decât îi era strict cuvenit lui Temeraire, întrucât nu era un cap de formaţie oficial. Fie că era o neînţelegere, fie generozitate, Laurence fu încântat de această atenţie şi ceru puşcaşilor să tragă o salvă de răspuns, când trecură pe deasupra lor.

Flota oferea o privelişte agitată, cu suplele şi elegantele vedete săltând deja pe valuri, grupându-se în jurul navei-amiral în aşteptarea corespondenţei, şi marile vase de linie plutind domol în volte, în bătaia vântului dinspre nord, ca să-şi păstreze poziţiile, cu velele albe sclipind pe apă şi flamurile fluturând mândre pe fiecare catarg. Laurence nu putu să se stăpânească şi se aplecă peste umărul lui Temeraire ca să privească atât de mult încât până când centurile de legătură se încordară.

— Semnal dinspre vasul-amiral, domnule, vesti Turner, când se apropiară îndeajuns ca steagurile să poată fi desluşite: *Căpitan aşteptat la bord după aterizare.*

Laurence încuviinţă din cap; era întocmai cum anticipase.

— Te rog confirmă, domnule Turner. Domnule Granby, cred că vom face o trecere către sud, pe deasupra flotei, până se pregătesc pentru noi.

Echipajul *Hiberniei* şi cel al învecinatei *Agincourt* începuseră să arunce platforme plutitoare care urmau să fie legate una de alta, formând o suprafaţă de aterizare pentru dragoni şi o mică

vedetă se mişca deja printre ele, strângând laolaltă odgoanele. Laurence ştia din proprie experienţă că operaţiunea cerea ceva timp şi n-ar merge deloc mai repede cu dragonii rotindu-se deasupra.

Când îşi terminară zborul şi se întoarseră, platformele erau pregătite:

— Vestitorii sus, domnule Granby, ordonă Laurence.

Echipajul din dispozitivul inferior se căţără iute pe spinarea lui Temeraire. Ultimii câţiva marinari curăţau în grabă puntea când Temeraire îşi făcu descinderea, cu Nitidus şi Dulcia urmându-l îndeaproape. Platforma se legănă şi se afundă mai mult în apă, sub imensa greutate a lui Temeraire, dar legăturile rămaseră bine fixate. Nitidus şi Dulcia aterizară în colţuri opuse, după ce Temeraire se aşeză şi Laurence săltă jos.

— Mesageri, duceţi poşta, spuse Laurence, luând el însuşi un plic sigilat cu rapoarte de la amiralul Lenton către amiralul Gardner.

Laurence se căţăra cu uşurinţă în vedeta care aştepta, în timp ce mesagerii lui, Roland, Dyer şi Morgan, se zoriră să predea sacii de corespondenţă mâinilor întinse ale marinarilor. Laurence se îndreptă către pupa. Temeraire stătea răşchirat, ca să păstreze mai bine echilibrul platformei, cu capul aşezat pe margine, foarte aproape de vedetă, spre neliniştea echipajului de pe vas.

— Mă întorc îndată, îi spuse Laurence. Te rog înştiinţează-l pe locotenentul Granby dacă vrei ceva.

— Aşa voi face, dar nu cred că va fi nevoie; mă simt perfect, răspunse Temeraire, sub ochii uluiţi ai echipajului de pe vedetă, care se lărgiră şi mai mult când dragonul adăugă: Dar m-aş bucura dacă am putea merge să vânăm după aceea; sunt sigur că am văzut pe drum câţiva toni mari, superbi.

Vedeta, o ambarcaţiune elegantă, cu linii simple, îl duse pe Laurence la *Hibernia* într-un ritm pe care cândva l-ar fi considerat culmea vitezei; acum stătea privind de-a lungul bompresului, gonind în direcţia vântului, şi briza care-i atingea faţa i se părea o nimica toată.

Instalaseră un scaun de nostrom peste marginea *Hiberniei,* pe care Laurence îl ignoră cu dispreţ; picioarele de marinar nu-l părăsiseră şi, în orice caz, urcuşul nu-i puse niciun fel de probleme. Căpitanul Bedford aştepta să-l salute şi se holbă la el cu vizibilă uimire când Laurence urcă la bord: slujiseră împreună la Nil, pe *Goliath.*

— Dumnezeule mare, Laurence! N-aveam habar că eşti aici, pe Canal! exclamă el, lăsând la o parte politeţurile şi întâmpinându-l cu o viguroasă strângere de mână. Acela e animalul tău, atunci? întrebă el, uitându-se peste apă, la Temeraire, care nu era cu mult mai mic decât corabia *Agincourt,* cea cu şaptezeci şi patru de tunuri din spatele lui. Credeam că numai ce-a ieşit din ou acum o jumătate de an.

Laurence simţea că-i creşte inima; spera că reuşeşte să-şi ascundă mândria destul de bine când răspunse:

— Da, acela este Temeraire. N-are încă opt luni, dar a ajuns deja aproape la deplina maturitate. Se stăpânea cu greu să nu se umfle în pene; era convins că nimic nu putea fi mai iritant decât să se comporte ca unul dintre acei bărbaţi care nu mai conteneau să vorbească despre frumuseţea soaţei lor sau despre inteligenţa odraslelor. În orice caz, Temeraire nu avea nevoie de laude; cine se uita la el nu putea să nu-i observe înfăţişarea elegantă şi deosebită.

— O, înţeleg, zise Bedford, uitându-se la el cu un aer amuzat. Atunci, locotenentul de lângă Bedford tuşi cu înţeles. Bedford îi aruncă o privire şi spuse: Iartă-mă, am fost atât de surprins să te văd încât te ţin aici în picioare. Urmează-mă, te rog, lordul Gardner aşteaptă să te cunoască.

Lordul amiral Gardner dobândise abia de curând funcţia de comandant la Canal, după retragerea lui Sir William Cornwallis. Presiunea la care era supus, venind într-o funcţie atât de dificilă după un conducător atât de încununat de succes, se citea pe chipul lui. Laurence slujise în Flota Canalului cu mulţi ani în urmă, ca locotenent. Nu făcuseră cunoştinţă până atunci, dar Laurence îl văzuse de mai multe ori, iar acum chipul lui îi părea considerabil îmbătrânit.

— Da, da, Laurence, nu-i aşa? zise Gardner când aghiotantul i-l prezentă şi murmură câteva cuvinte pe care căpitanul nu le putu auzi. Ia loc, te rog, trebuie să citesc numaidecât aceste mesaje şi pe urmă te voi ruga să-i duci câteva vorbe lui Lenton din partea mea, spuse el, rupând sigiliul şi cercetând conţinutul. Lordul Gardner mormăia şi clătina din cap în timp ce citea mesajele. După privirea-i tăioasă, Laurence ştiu când ajunse la relatarea recentei ambuscade. Ei, bine, Laurence, înţeleg că ai avut deja parte de o ciocnire aprigă, remarcă el, lăsând, în cele din urmă, hârtiile la o parte. Cred că vă prinde bine tuturor să vă căliţi niţel; nu poate dura mult până când vom mai vedea şi altele de la ei. Trebuie să-i spui asta lui Lenton din partea mea. Am trimis fiecare şlep, fiecare bric şi fiecare vedetă pe care am riscat să le apropii de ţărm, iar francezii sunt harnici ca albinele pe uscat, lângă Cerbourg. Nu ne dăm seama exact ce fac, dar nu se pot pregăti decât pentru invazie şi, judecând după activitatea lor, au de gând s-o organizeze curând.

— Bonaparte nu poate avea mai multe veşti despre flota din Cadiz decât noi, nu-i aşa? zise întrebător Laurence, tulburat de această informaţie. Nivelul siguranţei de sine prevestit de asemenea pregătiri era înspăimântător de ridicat şi, cu toate că Bonaparte era, fără îndoială, arogant, aroganţa lui se dovedise arareori complet nefondată.

— Nu despre evenimentele recente, nu, de asta sunt acum, din fericire, convins. Mi-ai adus confirmarea că mesagerii noştri au circulat regulat, spuse Gardner, lovind cu palma teancul de hârtii de pe biroul său. Totuşi, nu poate fi atât de necugetat încât să-şi imagineze că reuşeşte să traverseze fără flota sa, şi asta sugerează că o aşteaptă curând.

Laurence încuviinţă; această speranţă putea fi neîntemeiată sau iluzorie, dar numai faptul că Bonaparte o avea însemna că flota lui Nelson era în pericol iminent.

Gardner sigilă pachetul cu mesajele de răspuns şi i-l înmână:

— Ţine, îţi sunt deosebit de recunoscător, Laurence. Şi pentru că ne-ai adus corespondenţa. Acum nădăjduiesc că ni te vei alătura la prânz, împreună cu ceilalţi căpitani, camarazii tăi,

spuse el, ridicându-se de la birou. Căpitanul Briggs de pe *Agincourt* va veni, cred, şi el.

O viaţă întreagă de experienţă navală îi inoculase lui Laurence principiul că o asemenea invitaţie, venită de la un ofiţer superior, avea valoarea unui ordin şi, cu toate că Gardner nu mai era tocmai superiorul lui, era imposibil să-i treacă măcar prin minte s-o refuze. Dar nu putea să nu se gândească la Temeraire cu oarecare nelinişte şi la Nitidus cu încă şi mai multă. Dragonul Pascal’s Blue era o fiinţă nervoasă care avea nevoie de multă grijă din partea căpitanului Warren chiar şi în codiţii obişnuite, şi Laurence era sigur că avea să fie nefericit în faţa perspectivei de a rămâne singur, pe o platformă plutitoare improvizată, fără îngrijitorul său şi fără niciun ofiţer cu rang mai înalt decât acela de locotenent prin preajmă.

Şi totuşi dragonii aşteptau în asemenea condiţii tot timpul. Dacă ar fi existat o ameninţare aeriană mai însemnată la adresa flotei, mai mulţi dragoni ar fi putut chiar să fie staţionaţi în permanenţă pe platforme, în timp ce căpitanii lor ar fi fost solicitaţi frecvent să se alăture ofiţerilor de pe nave în munca de planificare. Lui Laurence nu-i plăcea să supună dragonii unei asemenea aşteptări fără alt motiv mai bun decât participarea la o masă, dar nici nu putea să spună cinstit că exista pentru ei vreun pericol concret.

— Domnule, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere şi sunt convins că vorbesc şi în numele căpitanilor Warren şi Chenery, răspunse el.

Nu era nimic altceva de făcut. Într-adevăr, despre Gardner nu se putea spune că aştepta un răspuns. Se dusese deja la uşă să-şi strige aghiotantul.

Cu toate acestea, doar Chenery răspunse invitaţiei transmise prin semnale, aducând sincere, dar temperate, scuze.

— Nitidus se agită dacă e lăsat singur, înţelegeţi, aşa că Warren crede că e mult mai bine să rămână cu el. Aceasta fu toată explicaţia pe care i-o oferi lui Gardner, prezentată pe un ton foarte voios; nu părea conştient de gafa de proporţii pe care o făcea.

Laurence tresări în sinea lui în faţa privirilor uimite şi oarecum ofensate pe care acest lucru le atrase, nu numai din partea lordului Gardner, ci şi a celorlalţi căpitani şi a aghiotantului, dar nu putea să nu se simtă uşurat. Totuşi, masa începu stingheritor şi continuă aşa.

Amiralul era vădit împovărat de gândurile legate de munca sa şi între observaţiile lui erau răstimpuri lungi. Masa ar fi fost tăcută şi apăsătoare dacă n-ar fi fost Chenery, în forma lui obişnuită, plin de vervă şi dornic să lege o conversaţie. Vorbi nestingherit, fără să ţină seama de uzanţa maritimă care îi rezerva lordului Gardner dreptul de a începe discuţia.

Când li se adresa direct, ofiţerii de Marină făceau o pauză plină de înţelesuri înainte de a-i răspunde, cât mai scurt posibil, pentru ca apoi să abandoneze subiectul. La început, Laurence suferi cumplit pentru el şi pe urmă începu să se înfurie. Trebuie că-i era limpede chiar şi celui mai sensibil caracter că Chenery vorbea în necunoştinţă de cauză. Subiectele pe care le alegea erau inofensive şi a sta într-o tăcere ursuză şi plină de reproş i se părea lui Laurence o grosolănie mult mai mare.

Chenery nu putu să nu observe reacţia glacială; deocamdată începea doar să pară nedumerit, nu ofensat, dar asta nu avea cum să dureze. Când mai făcu, vitejeşte, o nouă tentativă, Laurence îndrăzni în mod intenţionat să-i răspundă. Purtară discuţia între ei doi preţ de mai multe minute şi apoi Gardner, ieşind din reveria lui sumbră, ridică privirea şi contribui cu o remarcă. Astfel, conversaţia îşi primi binecuvântarea şi ceilalţi ofiţeri li se alăturară, în cele din urmă. Laurence făcu un mare efort şi ţinu discuţia aprinsă pe tot parcursul mesei.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o plăcere deveni astfel o corvoadă şi Laurence se bucură nespus când vinul de Porto fu luat de pe masă şi fură invitaţi să iasă pe punte, la un trabuc şi o cafea. Luându-şi ceaşca, se apropie de balustrada de la babord, ca să vadă mai bine platforma plutitoare. Temeraire dormea liniştit, cu solzii în bătaia soarelui şi un picior atârnând peste marginea platformei, în apă, iar Nitidus şi Dulcia se odihneau sprijiniţi de el.

Bedford veni să stea şi să privească alături de el, într-o tăcere pe care Laurence o luă drept prietenoasă. După o clipă, acesta spuse:

— Presupun că este un animal de preţ şi că trebuie să ne bucurăm să-l avem, dar e îngrozitor că eşti nevoit să fii robul unei asemenea vieţi şi într-o asemenea companie.

Laurence nu reuşi să-şi controleze imediat puterea vorbirii, ca reacţie la remarca atât de plină de sinceră compasiune; mai multe răspunsuri i se învălmăşiră toate deodată pe buze. Trase adânc o gură de aer care îi tremură în gâtlej şi spuse, cu un glas scăzut, fioros:

— Domnule, nu vei vorbi cu mine în asemenea termeni, nici despre Temeraire şi nici despre vreunul dintre camarazii mei. Mă mir că ţi-ai putut imagina că o astfel de adresare este acceptabilă.

Bedford se dădu înapoi în faţa vehemenţei lui. Laurence se întoarse şi-şi lăsă ceaşca de cafea zornăind pe tava servitorului.

— Domnule, cred că trebuie să plecăm, îi spuse lui Gardner, stăpânindu-şi glasul. Întrucât este primul zbor al lui Temeraire pe acest traseu, ar fi bine să ne întoarcem înainte de apusul soarelui.

— Desigur, răspunse Gardner, întinzându-i mâna. Drum bun, căpitane. Sper să te revedem curând.

În pofida pretextului invocat, Laurence nu ajunse înapoi la adăpost decât imediat după căderea nopţii. După ce îl văzură pe Temeraire înhăţând mai mulţi toni mari din apă, Nitidus şi Dulcia îşi exprimară dorinţa de a încerca să pescuiască şi ei, iar Temeraire fu foarte fericit să-şi continue demonstraţia. Cei mai tineri membri ai echipajului nu erau cu totul pregătiţi pentru experienţa de a se afla la bord în timp ce dragonul lor vâna, dar, după ce prima coborâre în picaj îi obişnui cu această încercare, ţipetele speriate încetară şi ajunseră iute să vadă o asemenea îndeletnicire ca pe un joc.

Laurence descoperi că proasta lui dispoziţie nu putea supravieţui entuziasmului lor: băieţii ovaţionau frenetic ori de

câte ori Temeraire se ridica din nou cu un ton zvârcolindu-i-se în gheare şi mai mulţi dintre ei cerură chiar permisiunea de a coborî în partea de jos, ca să fie stropiţi când Temeraire îşi prindea captura.

Ghiftuit până la refuz şi zburând oarecum mai încet înapoi către coastă, Temeraire mormăi de plăcere şi mulţumire, întoarse capul, uitându-se la Laurence cu ochii sclipind de recunoştinţă, şi spuse:

— Nu-i aşa c-a fost o zi plăcută? A trecut mult timp de când n-am avut parte de un zbor atât de minunat.

Iar Laurence descoperi că nu-i mai rămăsese niciun strop de furie de ascuns, când îşi rosti răspunsul.

De la un capăt la altul al adăpostului, lămpile tocmai se aprindeau, ca nişte focuri mari în întunecimea copacilor răzleţi, cu echipajele de sol mişcându-se printre ei cu torţele în mâini, chiar când Temeraire îşi făcu aterizarea. Majoritatea ofiţerilor mai tineri erau încă uzi leoarcă şi începură să tremure în timp ce coborau de pe trupul cald al lui Temeraire. Laurence îi trimise să se odihnească şi rămase el însuşi de veghe cu dragonul, în timp ce echipajul de sol termina deshămarea. Hollin îl privi cu o undă de reproş când oamenii desfăcură hamurile de gât şi de umeri, acoperite cu solzi de peşte, oase şi măruntaie şi începând deja să duhnească.

Temeraire era prea încântat şi prea bine hrănit ca Laurence să se simtă vinovat. Spuse doar vesel:

— Mă tem că v-am dat de furcă, domnule Hollin, dar cel puţin nu va mai trebui hrănit diseară.

— Da, domnule, răspunse Hollin posomorât, organizându-şi oamenii la treabă.

Cu hamul scos şi pielea spălată de membrii echipajului, care îşi formaseră deja tehnica de a da găleţile din mână-n mână, ca o brigadă de pompieri, pentru a-l curăţa după mese, Temeraire căscă enorm, râgâi şi se întinse pe pământ cu o expresie atât de mulţumită, încât Laurence se amuză privindu-l.

— Trebuie să mă duc să predau aceste mesaje, spuse el. Vrei să dormi sau citim în seara asta?

— Iartă-mă, Laurence, cred că sunt prea somnoros, răspunse Temeraire, căscând din nou. Laplace e greu de urmărit chiar şi când sunt treaz, şi nu vreau să risc să nu-l înţeleg.

Întrucât Laurence întâmpina şi el destule dificultăţi, mai cu seamă în privinţa francezei din tratatele lui Laplace pe tema mecanicii celeste, pe care trebuia s-o pronunţe destul de bine ca Temeraire să-l înţeleagă, lăsând la o parte orice efort de a pricepe şi el principiile pe care le citea cu voce tare, era perfect dispus să-i dea dreptate.

— Foarte bine, dragul meu. Atunci ne vedem dimineaţă, spuse Laurence şi rămase mângâind gâtul lui Temeraire până când ochii dragonului erau închişi şi răsuflarea i se domolise, în somn.

Amiralul Lenton primi scrisorile şi mesajul verbal cu încruntată nelinişte.

— Nu-mi place deloc, chiar deloc, spuse el. Lucrează departe de mare, nu-i aşa? Laurence, ar fi posibil să construiască mai multe corăbii pe coastă, plănuind să-şi sporească flota fără ştiinţa noastră?

— E posibil să reuşească să facă nişte corăbii greoaie de transport, domnule, dar niciodată nave de linie, răspunse imediat Laurence, foarte sigur pe acest subiect. Şi are deja o sumedenie de nave de transport, în fiecare port de-a lungul coastei. E greu de presupus că ar avea nevoie de mai multe.

— Şi toate acestea sunt în preajma Cherbourgului, nu lângă Calais, deşi distanţa este mai mare şi flota noastră mai aproape. Nu-mi pot explica asta, dar Gardner are dreptate. Sunt al naibii de sigur că are gânduri rele, dar nu şi le poate pune în aplicare până când nu-i soseşte flota. Se ridică brusc în picioare şi ieşi imediat din birou. Neştiind dacă să interpreteze asta drept o concediere, Laurence îl urmă prin comandament şi afară, către poiana unde se refăcea Lily.

Căpitanul Harcourt stătea la căpătâiul lui Lily, mângâindu-i neîncetat piciorul din faţă. Choiseul era acolo şi le citea încetişor amândurora. Ochii lui Lily erau încă întunecaţi de durere, dar un semn mai încurajator era acela că tocmai mâncase, în sfârşit, o

masă întreagă, căci echipajul de sol încă îndepărta un morman mare de oase sfărâmate.

Choiseul lăsă cartea deoparte şi îi şopti ceva lui Harcourt, pe urmă veni lângă ei.

— Aproape a adormit. Vă rog să n-o treziţi, spuse el, foarte încet.

Lenton clătină aprobator din cap şi le făcu semn, lui Choiseul şi lui Laurence, să se retragă puţin mai departe.

— Cum evoluează? întrebă el.

— Foarte bine, domnule, după părerea medicilor: spun că se vindecă pe cât de repede puteam spera, zise Choiseul. Catherine n-a părăsit-o nicio clipă.

— Bun, bun, spuse Lenton. Trei săptămâni, aşadar, dacă estimarea lor iniţială se adevereşte. Ei, bine, domnilor, m-am răzgândit: am să-l trimit numai pe Temeraire în patrulare în fiecare zi, pe perioada recuperării lui Lily, nu şi pe Praecursoris. Tu n-ai nevoie de experienţă, Choiseul, iar Temeraire are. Va trebui să-l antrenezi individual pe Praecursoris.

Choiseul se înclină, fără umbră de nemulţumire, dacă ar fi simţit cumva aşa ceva.

— Sunt bucuros să-mi fac datoria în orice fel pot, domnule. Nu trebuie decât să-mi ordonaţi.

Lenton încuviinţă.

— Bine şi, deocamdată, rămâi cu Harcourt cât poţi de mult. Sunt sigur că ştii ce înseamnă să ai un animal rănit, spuse el.

Choiseul i se alătură din nou lângă acum adormita Lily, iar Lenton se îndepărtă, împreună cu Laurence, încruntat şi cufundat în gânduri.

— Laurence, spuse el, când patrulaţi, vreau să încerci nişte manevre în formaţie cu Nitidus şi Dulcia. Ştiu că n-ai fost antrenat pentru munca în formaţii mici, dar Warren şi Chenery pot să te ajute în privinţa asta. Vreau să fie capabil, la nevoie, să conducă independent într-o luptă, o pereche de combatanţi uşori.

— Am înţeles, domnule, răspunse Laurence, puţin surprins. Voia foarte mult să ceară o explicaţie şi îşi reprimă curiozitatea cu o oarecare dificultate.

Ajunseră în poiana unde Excidium tocmai adormea. Căpitanul Roland discuta cu echipajul ei de sol şi examina o piesă a echipamentului. Îi salută din cap pe amândoi şi li se alătură. Se îndreptară împreună către comandament.

— Roland, te poţi descurca fără Auctoritas şi Crescendium? întrebă pe neaşteptate Lenton.

Femeia ridică o sprânceană.

— Desigur, dacă trebuie, spuse ea. Despre ce este vorba?

Pe Lenton nu părea să-l deranjeze să fie chestionat atât de direct.

— Trebuie să începem să ne gândim să-l trimitem pe Excidium la Cadiz, după ce Lily va putea zbura bine, răspunse el. N-am de gând să pierdem regatul din cauza lipsei unui dragon la locul potrivit. Aici putem ţine piept multă vreme raidurilor aeriene, cu ajutorul Flotei Canalului şi al bateriilor de coastă, iar flota aceea nu trebuie lăsată să scape.

Dacă Lenton alegea într-adevăr să-l trimită pe Excidium, împreună cu formaţia sa, în altă parte, absenţa lor avea să lase Canalul vulnerabil în faţa atacurilor aeriene. Cu toate acestea, dacă flota franceză şi cea spaniolă scăpau din Cadiz şi veneau spre nord, să se alăture corăbiilor aflate în porturile Brest şi Calais, poate că şi o singură zi de avantaj atât de copleşitor era destul pentru ca Napoleon să-şi traverseze armata de invazie.

Laurence n-ar fi vrut să fie în pielea lui Lenton. Fără să ştie dacă diviziile aeriene ale lui Bonaparte erau la jumătatea drumului către Cadiz, pe deasupra uscatului sau încă de-a lungul graniţei austriece, decizia nu putea fi luată decât pe ghicite. Însă trebuia luată, chiar dacă numai prin inacţiune, iar Lenton era evident pregătit să-şi asume riscul. Acum intenţiile lui Lenton în privinţa sarcinilor lui Temeraire erau limpezi: amiralul voia să aibă la îndemână o a doua formaţie, chiar dacă era una mică şi insuficient antrenată. Laurence avea impresia că-şi aduce aminte că Auctoritas şi Crescendium erau dragoni de luptă de talie medie, care făceau parte din forţele de susţinere ale lui Excidium. Poate că Lenton intenţiona să-i asocieze cu Temeraire, ca să facă din ei trei o forţă de atac uşor de manevrat.

— Încerci să i-o iei înainte lui Bonaparte. Când mă gândesc, îmi îngheaţă sângele în vene, spuse căpitanul Roland, făcându-se ecoul sentimentelor lui Laurence. Dar vom fi gata să mergem oriunde ne trimiţi. Voi face manevre de zbor fără Auctor şi Cressy, în măsura în care timpul îmi va permite.

— Bine, ocupă-te de asta, spuse Lenton, în timp ce urcau scara, către vestibul. Am să vă părăsesc acum. Mai am, din păcate, încă zece mesaje de citit. Noapte bună, domnilor.

— Noapte bună, Lenton, zise Roland şi se întinse cu un căscat, după ce acesta plecă. Ei, bine, zborul în formaţie va fi îngrozitor de plictisitor fără o schimbare de decor din când în când, fără niciun raid. Ce-ai zice să mâncăm ceva?

Mâncară nişte supă şi pâine prăjită, şi nişte delicioasă brânză Stilton după aceea, cu vin de Porto, şi din nou ajunseră în camera lui Roland, pentru o partidă de pichet. După câteva mâini şi puţină pălăvrăgeală, ea spuse, cu prima undă de sfială pe care o auzise vreodată de la ea:

— Laurence, pot să îndrăznesc…

Întrebarea îl făcu să se holbeze la ea, căci până atunci nu ezitase niciodată să turuie pe absolut orice subiect.

— Desigur, răspunse el, încercând să-şi imagineze ce-ar putea dori să-l întrebe.

Dintr-odată, era conştient de ceea ce-l înconjoară: patul mare şi şifonat, la mai puţin de zece paşi distanţă, decolteul halatului cu care Roland schimbase tunica şi pantalonii, în spatele unui paravan, când intraseră în cameră. Laurence îşi coborî privirea asupra cărţilor, cu faţa dogorind. Mâinile îi tremurau puţin.

— Dacă ai vreo îndoială, te rog să-mi spui fără şovăire, adăugă ea.

— Nu, răspunse Laurence imediat, aş fi foarte bucuros să-ţi fac pe plac. Sunt sigur, adăugă el cu întârziere, dându-şi seama că ea nu-i ceruse încă nimic.

— Eşti foarte bun, spuse ea şi strălucirea unui zâmbet larg îi străbătu faţa, asimetric, cu colţul drept al gurii ridicându-se mai mult decât cel stâng, atins de cicatrice. Apoi continuă: Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai spune, cu toată sinceritatea, ce

părere ai despre activitatea lui Emily şi despre înclinaţia ei pentru acest mod de viaţă. Laurence se sforţa să nu roşească în faţa presupunerii sale greşite, tocmai când ea adăugă: Ştiu că e penibil să-ţi cer s-o vorbeşti de rău în faţa mea, dar am văzut ce se întâmplă când te bazezi prea mult pe linia de succesiune, fără o bună pregătire. Dacă ai orice motiv să te îndoieşti că ar fi potrivită, te implor să-mi spui acum, cât poate mai este timp să reparăm greşeala.

Motivul ei de nelinişte era foarte limpede acum şi, gândindu-se la Rankin şi la felul ruşinos în care-l trata pe Levitas, Laurence putea să-l înţeleagă foarte bine. Simpatia îl ajută să-şi revină din stinghereala pe care şi-o provocase singur.

— Am văzut şi eu consecinţele a ceea ce descrii, spuse el, grăbit s-o liniştească. Te asigur că aş vorbi deschis dacă aş vedea asemenea semne. Fireşte, n-aş fi luat-o mesager dacă n-aş fi fost pe deplin convins că e demnă de încredere şi dăruită pentru munca ei. E prea tânără, bineînţeles, ca să ştim sigur, dar o socotesc foarte promiţătoare.

Roland răsuflă furtunos şi se aşeză înapoi pe scaun, lăsându-şi mâna de cărţi să cadă, încetând să se mai prefacă interesată de ele.

— Dumnezeule, ce uşurată mă simt! spuse ea. Nădăjduiam, desigur, dar găsesc că nu pot avea încredere în mine în privinţa asta. Râse uşurată şi se duse la biroul ei, după încă o sticlă de vin.

Laurence întinse paharul să i-l umple.

— Pentru succesul lui Emily! toastă el, şi băură.

Apoi ea se întinse, îi luă paharul din mână şi îl sărută. Într-adevăr, se înşelase profund: în privinţa asta, nu se dovedi deloc sfioasă.

11

Laurence nu putea să nu se înfioare văzând felul dezordonat în care Jane îşi scotea hainele din şifonier, aruncându-le de-a valma pe pat.

— Pot să te ajut? întrebă el, în cele din urmă, din disperare, luându-i în stăpânire bagajele. Nu, te rog, dă-mi voie. Poţi să te gândeşti la traseul de zbor până mă ocup eu de asta, adăugă el.

— Mulţumesc, Laurence, eşti foarte amabil. Jane se aşeză, cu hărţile ei. Va fi un zbor direct, sper, continuă ea, făcând în grabă calcule şi mutând bucăţile de lemn pe care le folosea pentru a reprezenta corăbiile pentru transportul dragonilor care aveau să le ofere lui Excidium şi formaţiei sale, ici şi colo, locuri de popas, în drum spre Cadiz. Dacă nu se strică vremea, ar trebui să ajungem în mai puţin de două săptămâni.

Într-o situaţie atât de presantă, dragonii nu urmau să plece cu un singur vas de transport, ci aveau să zboare de la unul la altul, încercând să le prevadă poziţiile pe baza curenţilor şi a vântului.

Laurence clătină din cap aprobator, deşi uşor posomorât: mai era doar o zi până în octombrie şi era foarte probabil ca, în această perioadă a anului, vremea să se strice. Apoi ea avea să se confrunte cu periculoasa alegere între a încerca să găsească un vas de transport care, desigur, putea foarte bine să fi fost deturnat de vânt, şi a căuta adăpost pe uscat, în faţa artileriei spaniole. Presupunând, desigur, că formaţia nu avea să fie ea însăşi doborâtă de o furtună: dragonii erau, din când în când, descurajaţi de fulgere sau de vânturile puternice şi dacă erau azvârliţi într-un ocean învolburat, se puteau îneca uşor, cu echipaj cu tot.

Dar altă cale nu era. Lily îşi revenise extrem de repede în săptămânile care trecuseră între timp; chiar cu o zi înainte condusese formaţia într-o misiune completă de patrulare şi aterizase fără durere sau greutate. Lenton o examinase, schimbase câteva cuvinte cu ea şi cu căpitanul Harcourt şi plecase direct să-i dea lui Jane instrucţiunile pentru Cadiz.

Laurence se aşteptase la asta, desigur, dar nu putea să nu fie îngrijorat, atât pentru dragonii care plecau, cât şi pentru cei care rămâneau în urma lor.

— Gata, ajunge, spuse ea, terminându-şi harta şi aruncându-şi condeiul. Laurence ridică privirea de la bagaje, surprins: căzuse într-o sumbră reverie şi împachetase mecanic, fără să fie atent la ce face. Acum îşi dădea seama că tăcuse aproape douăzeci de minute în şir şi că avea un corset de-al ei în mâini. Îl aruncă grăbit deasupra lucrurilor ordonat împachetate din micul ei cufăr şi închise capacul.

Lumina soarelui începea să pătrundă pe fereastră; timpul lor trecuse.

— Haide, Laurence, nu te uita aşa de posomorât, am zburat la Gibraltar de nenumărate ori, spuse ea, apropiindu-se şi sărutându-l apăsat. Mă tem că vouă, aici, vă va fi mai greu. Fără doar şi poate, vor încerca vreo ticăloşie, ştiind că am plecat.

— Am toată încrederea în tine, spuse Laurence, sunând clopoţelul după servitori. Sper numai că n-am judecat greşit.

Era singura critică pe care avea să i-o aducă lui Lenton, în special pe un subiect în privinţa căruia nu putea fi imparţial. Totuşi, simţea că, şi dacă n-ar fi avut de ridicat nicio obiecţie personală faţă de punerea în pericol a lui Excidium şi a formaţiei sale, tot l-ar fi neliniştit lipsa de informaţii suplimentare.

Volly sosise cu trei zile în urmă, cu un raport încărcat de noi veşti proaste. Câţiva dragoni francezi sosiseră în Cadiz: destui încât să-l împiedice pe Mortiferus să forţeze flota să iasă din port, dar nicio zecime din dragonii care fuseseră postaţi de-a lungul Rinului. Şi, un motiv în plus de îngrijorare, cu toate că aproape fiecare dragon uşor şi iute, neimplicat în întregime în serviciul de curierat, fusese forţat să iscodească şi să spioneze, încă nu ştiau nimic despre ceea ce făcea Bonaparte dincolo de Canal.

O însoţi pe Jane în poiana lui Excidium şi o conduse până când urcă la bord; era ciudat, căci avea senzaţia că ar fi trebuit să simtă mai mult. Şi-ar fi tras un glonţ în cap în loc s-o fi lăsat pe Edith să meargă să înfrunte primejdia, în timp ce el rămânea în urmă; însă de la Roland putea să-şi ia rămas bun fără să sufere

mai mult decât la despărţirea de oricare alt camarad. Ea îi trimise un sărut prietenesc de pe spatele lui Excidium, după ce întreg echipajul ei era la bord.

— Ne vedem peste câteva luni, sunt sigură, sau mai devreme, dacă putem să alungăm broaştele din port! strigă ea. Vânt bun şi ai grijă să n-o laşi pe Emily s-o ia razna.

Laurence ridică o mână:

— Drum bun! strigă el şi rămase privind cum aripile imense îl ridică pe Excidium în văzduh, cu ceilalţi dragoni ai formaţiei urcând să i se alăture, până când se făcură cu toţii nevăzuţi spre sud.

Deşi ţineau sub observaţie cerul Canalului, primele săptămâni de după plecarea lui Excidium fură liniştite. Nu avură parte de niciun atac, şi Lenton era de părere că francezii continuau să creadă că Excidium era în adăpost şi, în consecinţă, nu erau dispuşi să se hazardeze.

— Cu cât îi putem lăsa mai mult să creadă asta, cu atât mai bine, le spuse el căpitanilor adunaţi, după încă o patrulă liniştită. Pe lângă avantajul nostru, e foarte bine să nu-şi dea seama că o altă formaţie se apropie de preţioasa lor flotă din Cadiz.

Răsuflaseră cu toţii uşuraţi la auzul veştii că Excidium ajunsese nevătămat, ştire pe care Volly le-o aduse la aproape două săptămâni de la plecarea lui.

— Începuseră deja când am plecat, le spuse James celorlalţi căpitani, în ziua următoare, pe când îşi lua în grabă micul dejun, înainte de a porni pe drumul de întoarcere. Urletele spaniolilor puteau fi auzite mile în şir: navele lor de negoţ se sfărâmă în faţa jetului dragonilor ca oricare corabie de linie, iar prăvăliile şi casele lor, la fel. Mă aştept să tragă ei înşişi asupra francezilor, dacă Villeneuve nu iese curând, cu sau fără alianţă.

Atmosfera se înseninǎ după veştile încurajatoare şi Lenton le întrerupse puţin patrulele şi le dădu liber tuturor ca să sărbătorească, o pauză bine-venită pentru oamenii care munceau într-un ritm frenetic. Cei mai energici se duseră în oraş; majoritatea traseră un pui de somn şi la fel făcură dragonii

osteniţi.

Laurence profită de ocazie pentru a se bucura de o seară liniştită de lectură cu Temeraire. Rămaseră împreună până târziu în noapte, citind la lumina felinarelor. Laurence se trezi dintr-o picoteală la ceva vreme după ce luna răsărise. Capul lui Temeraire se profila întunecat pe cerul luminat, privind scrutător către nordul luminişului.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Laurence.

Ridicându-se, auzi un sunet slab, ciudat şi strident. Chiar în timp ce ascultau, sunetul se opri.

— Laurence, cred că aceea a fost Lily, spuse Temeraire, cu gulerul zburlindu-se.

Laurence coborî de îndată.

— Stai aici, mă întorc cât pot de repede, spuse el, iar Temeraire clătină din cap fără să-şi clintească privirea.

Cărările adăpostului erau în mare măsură pustii şi neluminate: formaţia lui Excidium era plecată, toţi dragonii uşori erau în misiuni de cercetare, iar frigul nopţii – destul încât să trimită cele mai devotate echipaje în cazărmi. Pământul îngheţase cu trei zile în urmă; era bătătorit şi destul de tare încât paşii să-i bocăne sec în timp ce înainta.

Poiana lui Lily era goală: un murmur palid dinspre cazarma ale cărei ferestre luminate le vedea în depărtare, printre copaci, şi nimeni în preajma clădirilor. Lily zăcea ghemuită, în nemişcare, cu ochii săi galbeni tiviţi cu roşu şi încremeniţi. Îşi înfigea ghearele în pământ, în tăcere. Glasuri scăzute şi plânsete. Laurence se întreba dacă nu cumva deranja într-un moment nepotrivit, dar suferinţa evidentă a lui Lily îl convinse: păşi în poiană, strigând cu glas puternic:

— Harcourt? Eşti acolo?

— Nu te apropia! se auzi glasul lui Choiseul, gros şi aspru. Laurence ocoli capul lui Lily şi se opri, şocat: Choiseul o ţinea pe Harcourt de braţ, iar pe chipul ei era o expresie de profundă disperare. Niciun sunet, Laurence, adăugă Choiseul. Avea o sabie în mână şi, în spatele lui, pe pământ, Laurence văzu un tânăr aviaspirant întins la pământ, cu pete negre de sânge întinzându-

se pe spatele tunicii. Să n-aud niciun sunet.

— Pentru Dumnezeu, ce crezi că faci? întrebă Laurence. Harcourt, eşti bine?

— L-a omorât pe Wilpoys, spuse ea cu glas răguşit. Tremura pe picioare şi, când lumina torţei îi lumină faţa, Laurence văzu o vânătaie înnegrindu-i-se deja peste jumătate din frunte. Laurence, nu-ţi face griji pentru mine, trebuie să pleci şi să aduci ajutoare, vrea să-i facă rău lui Lily.

— Nu, niciodată, niciodată, zise Choiseul. Nu vreau să-i fac niciun rău. Nici ţie, Catherine, ţi-o jur. Dar nu voi fi răspunzător dacă te amesteci, Laurence. Stai deoparte.

Choiseul ridică sabia. Sângele strălucea pe tăişul ei, nu departe de gâtul lui Harcourt şi Lily scoase din nou acel sunet subţire, ciudat, un scâncet ascuţit care îţi zgâria urechile. Choiseul era palid, faţa lui căpătase o nuanţă verzuie în lumină şi părea destul de disperat ca să fie în stare de orice. Laurence nu se clinti, sperând într-un moment mai prielnic.

Choiseul continuă să se uite ţintă la el încă o clipă, până când se convinse că Laurence nu avea de gând să plece, apoi spuse:

— Vom merge cu toţii împreună la Praecursoris. Lily, tu rămâi aici şi ne vei urma când ne vezi ridicându-ne în aer. Îţi promit că n-o să i se întâmple nimic rău lui Catherine, atât timp cât te supui.

— O, ticălosule, câine laş şi trădător! exclamă Harcourt. Crezi c-am să merg în Franţa cu tine, să ling cizmele lui Bonaparte? De când pui asta la cale?

Catherine se zbătu să scape din mâinile lui, aşa slăbită cum era, dar Choiseul o scutură şi aproape se prăbuşi. Lily mârâi, ridicându-se pe jumătate, cu aripile desfăcute. Laurence vedea acidul negru sclipindu-i pe marginile colţilor.

— Catherine, şuieră ea, cu sunetul distorsionat prin dinţii încleştaţi.

— Linişte, ajunge! făcu Choiseul, ridicând-o pe Harcourt în picioare, lipită de trupul lui, ţintuindu-i braţele. Strângea încă sabia în mâna cealaltă, iar Laurence nu-şi dezlipea ochii de ea, pândind o ocazie. Mă vei asculta, Lily, vei face cum ţi-am spus.

Acum plecăm. Treci imediat acolo, domnule! Făcu semn cu sabia. Laurence nu se întoarse cu spatele, ci păşi de-a-ndăratelea şi, odată ajuns în umbra copacilor, se mişcă încă şi mai încet, astfel că, fără să-şi dea seama, Choiseul ajunse mai aproape decât avea de gând.

Un moment de încleştare sălbatică şi pe urmă toţi trei căzură grămadă la pământ, cu sabia zburând şi Harcourt prinsă între ei. Loviră pământul cu putere, dar Choiseul era dedesubt şi, pentru o clipă, Laurence era deasupra. Era nevoit să sacrifice acest avantaj pentru a o elibera pe Harcourt, rostogolind-o din calea pericolului şi, imediat după aceea, Choiseul îl lovi peste faţă, doborându-l.

Se rostogoliră pe pământ, lovindu-se bezmetic, amândoi încercând să ajungă la sabie, în încleştare. Choiseul era mai robust şi mai înalt şi, deşi Laurence avea o experienţă mult mai însemnată în lupta corp la corp, greutatea francezului începea să-şi spună cuvântul. Lily răcnea acum dezlănţuită, în depărtare se auzeau glasuri şi disperarea îi dădu avânt lui Choiseul: împlântă un pumn în stomacul adversarului şi se aruncă după sabie, în timp ce Laurence se chirci, gâfâind de durere.

Apoi, deasupra lor, se auzi un răget colosal: pământul se cutremură, crengi se prăbuşiră la pământ într-o ploaie de frunze uscate şi ace de pin, iar un imens copac bătrân fu smuls din rădăcini, lângă ei. Temeraire era deasupra, lovind sălbatic din aripi, în timp ce sfârteca bolta înfrunzită. Alte răcnete, de data aceasta dinspre Praecursoris: aripile palide, marmorate, ale dragonului francez se zăreau în întuneric, apropiindu-se, şi Temeraire se răsuci, să-l înfrunte, scoţându-şi ghearele. Laurence se opinti să se ridice şi se aruncă asupra lui Choiseul, doborându-l la pământ, sub întreaga lui povară: vomita chiar în timp ce se luptau, dar pericolul în care se afla Temeraire îl îndemna să continue.

Choiseul reuşi să se rostogolească deasupra lui Laurence şi să-şi vâre un braţ peste gâtul lui, apăsând cu putere. Sufocându-se, Laurence zări doar un crâmpei de mişcare şi pe urmă Choiseul rămase moale: Harcourt adusese un drug de fier din

echipamentul lui Lily şi îl lovise peste ceafă.

Catherine era în pragul leşinului din pricina efortului, Lily încerca să se strecoare printre copaci până la ea, echipajul năvălea acum, în sfârşit, în poiană şi multe mâini îl ajutară pe Laurence să se ridice în picioare.

— Supravegheaţi-l pe omul de colo, aduceţi torţe, spuse Laurence, gâfâind. Şi aduceţi aici un om cu glas puternic, cu o portavoce. Grăbiţi-vă, fir-aţi să fiţi.

Căci deasupra, Temeraire şi Praecursoris îşi dădeau încă ocol, cu ghearele scânteind.

Secundul lui Harcourt era un om cu piept puternic, cu un glas care nu avea nevoie de portavoce. De îndată ce înţelese situaţia, îşi duse mâinile căuş la gură şi răcni la Praecursoris. Marele dragon francez se opri şi zbură o clipă în cercuri sălbatice, disperate, privind în jos, către locul unde era păzit Choiseul, şi pe urmă, cu capul plecat, se întoarse la sol, sub privirile atente ale lui Temeraire, care pluti în aer până la aterizarea lui Praecursoris.

Maximus era adăpostit nu departe, iar Berkley, auzind tărăboiul, venise în poiană: acum preluă el conducerea, trimiţând câţiva oameni să-l pună în lanţuri pe Praecursoris, pe unii să-i ducă pe Harcourt şi pe Choiseul la medici, iar pe alţii să-l îngroape pe bietul Wilpoys.

— Nu, mulţumesc, mă descurc, spuse Laurence, dând la o parte mâinile binevoitoare, gata să-l care şi pe el în braţe. Începea să-şi recapete suflul şi porni încet către poiana unde Temeraire aterizase lângă Lily, să-i consoleze pe ambii dragoni şi să încerce să-i calmeze.

Choiseul nu se smulse din somn până spre seară şi, când se trezi, avea limba grea şi vorbea nedesluşit. Însă în dimineaţa următoare era din nou stăpân pe puterile sale, dar la început refuză să răspundă oricăror întrebări.

Praecursoris fusese înconjurat de toţi ceilalţi dragoni şi somat să rămână la pământ, sub ameninţarea pedepsei cu moartea pentru Choiseul. O ameninţare la adresa îngrijitorului era

singurul lucru care putea să ţină în frâu un dragon îndărătnic şi metodele prin care Choiseul încercase s-o forţeze pe Lily să dezerteze în Franţa erau acum folosite împotriva lui. Praecursoris nu făcu nicio încercare să sfideze ordinul, ci se cuibări nefericit sub lanţurile sale, refuzând să mănânce şi gemând, din când în când, încetişor.

— Harcourt, spuse Lenton în cele din urmă, venind în sala de mese şi găsindu-i pe toţi adunaţi, în aşteptare. Îmi pare teribil de rău, dar trebuie să te rog să încerci tu: n-a vorbit cu nimeni, dar dacă are onoare măcar cât un şobolan, trebuie să simtă că-ţi datorează o explicaţie. Vrei să-l întrebi?

Fata încuviinţă şi apoi îşi goli paharul, dar faţa îi rămase atât de palidă încât Laurence o întrebă încet:

— Ai vrea să te însoţesc?

— Da, te-aş ruga, răspunse ea imediat, recunoscătoare, şi el o urmă către mica şi întunecoasa celulă unde era încarcerat Choiseul.

Francezul nu putea s-o privească în ochi, nici să-i vorbească. Îşi scutura capul şi tremura şi chiar plânse când ea îi adresă întrebarea, cu glas tremurător.

— O, lua-te-ar naiba! strigă ea în cele din urmă, explodând de mânie. Cum ai… cum ai avut inima să faci asta? Fiecare vorbă a ta a fost o minciună. Spune-mi, ai organizat chiar şi acea primă ambuscadă, când am venit aici? Spune-mi?

Glasul ei se frângea, iar el îşi lăsase capul în palme. Acum şi-l ridică şi îi strigă lui Laurence:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o să plece! Am să-ţi spun tot ce vrei, numai scoate-o afară. Apoi îşi lăsă din nou capul să cadă.

Laurence nu dorea câtuşi de puţin să-i fie anchetator, dar nu putea să prelungească inutil suferinţa lui Harcourt: o atinse pe umăr, iar ea fugi de îndată. Era extrem de neplăcut să-i pună întrebări lui Choiseul, şi încă şi mai neplăcut să audă că fusese un trădător de când venise din Austria.

— Îmi dau seama ce crezi despre mine, adăugă Choiseul, remarcând expresia de dezgust de pe chipul lui Laurence. Şi ai

tot dreptul. Dar, în ceea ce mă priveşte, n-am avut de ales.

Laurence se rezumase strict la întrebări, dar această josnică încercare de a se scuza îl aţâţă mai mult decât se putea stăpâni. Spuse cu dispreţ:

— Ai fi putut alege să fii cinstit şi să-ţi faci datoria în locul pe care ni l-ai cerşit.

Choiseul râse, fără urmă de veselie în glas.

— Într-adevăr, şi când Bonaparte va fi în Londra, de Crăciun, ce să fac? Poţi să mă priveşti cum vrei. Eu n-am nicio îndoială în privinţa asta şi te asigur că, dacă vreun gest al meu ar fi putut schimba rezultatul, aş fi acţionat.

— În schimb, ai devenit trădător a doua oară şi l-ai ajutat pe el, pe când prima ta trădare ar fi putut fi iertată dacă ai fi fost credincios principiilor tale, spuse Laurence. Era tulburat de siguranţa lui Choiseul, dar nu concepea să lase asta să se vadă.

— Ah, principii! făcu Choiseul. Toată bravada îl părăsise, şi acum părea doar obosit şi resemnat. Franţa nu este atât de lipsită de forţe ca voi, iar Bonaparte a mai executat dragoni pentru trădare. Ce înseamnă principiile pentru mine, când văd umbra ghilotinei atârnând deasupra lui Praecursoris? Şi unde să-l fi dus? În Rusia? Va trăi încă două secole după mine şi trebuie că ştii cum sunt trataţi dragonii acolo. N-aş putea să zbor cu el până în America fără o corabie de transport. Singura mea speranţă era o amnistie şi Bonaparte mi-a oferit-o, însă cu un preţ.

— Adică Lily, punctă Laurence cu răceală.

În mod surprinzător, Choiseul clătină din cap:

— Nu, preţul n-a fost dragonul lui Catherine, ci al tău. La expresia pierdută de pe chipul lui Laurence, Choiseul adăugă: Oul chinez i-a fost trimis în dar de Tronul Imperial. Voia să-l recuperez. Nu ştia că Temeraire era deja ieşit din ou. Choiseul ridică din umeri şi îşi depărtă braţele: M-am gândit că, poate, dacă l-aş omorî…

Laurence îl lovi în plin peste faţă, cu o asemenea putere încât îl doborî pe podeaua de piatră a celulei. Scaunul său se clătină şi căzu, cu un troncănit. Choiseul tuşi şi îşi şterse sângele de pe

buză şi paznicul deschise uşa, uitându-se înăuntru.

— E totul în regulă, domnule? întrebă el, uitându-se direct la Laurence. Nici nu se sinchisi de vătămarea lui Choiseul.

— Da, poţi pleca, spuse hotărât Laurence, ştergându-şi cu batista sângele de pe mână, când uşa se închise la loc. În mod obişnuit i-ar fi fost ruşine să lovească un prizonier, dar, în acest moment, nu simţea nici strop de vină; inima continua să-i bată foarte repede.

Choiseul îşi ridică încet scaunul şi se aşeză la loc. Mai liniştit, spuse:

— Îmi pare rău, n-am putut s-o fac până la urmă, şi m-am gândit, în schimb… Se opri, văzând culoarea ridicându-se din nou în obrajii lui Laurence.

Însăşi ideea că, în toate aceste luni, în preajma lui Temeraire pândiseră asemenea intenţii rele, înlăturate numai de un capriciu de moment al conştiinţei lui Choiseul, era destul să-i îngheţe sângele în vene. Spuse cu dezgust:

— Şi astfel, ai încercat, în schimb, să seduci o fată abia trecută de anii de şcoală şi s-o răpeşti.

Choiseul nu spuse nimic; într-adevăr, era greu de imaginat ce-ar fi putut spune în apărarea sa. După o clipă de tăcere, Laurence adăugă:

— Nu mai poţi avea pretenţii de onoare: spune-mi care sunt planurile lui Bonaparte şi poate că Lenton îl va trimite pe Praecursoris în rezervaţiile din Newfoundiand, dacă într-adevăr viaţa lui este cea care te interesează şi nu pielea ta mizerabilă.

Choiseul păli, dar zise:

— Ştiu foarte puţin, dar ceea ce ştiu am să-ţi spun, dacă îşi dă cuvântul să facă asta.

— Nu, răspunse Laurence. Poţi vorbi sau poţi spera într-o îndurare pe care nu o meriţi, dacă vrei. N-am să mă târguiesc cu tine.

Choiseul îşi plecă fruntea şi vorbi cu glas atât de stins, încât Laurence făcu un efort ca să-l audă:

— Nu ştiu exact ce are de gând, dar a vrut ca eu să provoc, în mod deosebit, slăbirea adăpostului de aici, să fac să fie trimişi

spre sud, spre Mediterana, cât mai mulţi dragoni.

Laurence ameţi de spaimă: acest scop, cel puţin, fusese atins în mod strălucit.

— Are vreun mijloc prin care să-şi scape flota din Cadiz? întrebă el. Crede că-i poate aduce aici fără să-l înfrunte pe Nelson?

— Îţi închipui că Bonaparte mi-a făcut confidenţe? zise Choiseul, fără să-şi înalţe capul. Şi pentru el am fost un trădător. Mi s-a comunicat ce sarcini am de îndeplinit, nimic mai mult.

Laurence se lămuri, din alte câteva întrebări, că Choiseul chiar nu ştia nimic altceva. Părăsi camera simţindu-se deopotrivă mânjit şi alarmat şi se duse de îndată la Lenton.

Vestea aruncă un giulgiu greu peste întreg adăpostul. Căpitanii nu răspândiseră detaliile, dar până şi ultimul cadet sau simplu membru al echipajului ştia că asupra lor plutea o umbră. Choiseul îşi alesese bine momentul: curierul nu avea să mai ajungă la ei timp de şase zile şi, din momentul acela, mai era nevoie de cel puţin încă două săptămâni ca să vadă vreo parte din forţele din Mediterana înapoi la Canal. Forţele Gărzii Naţionale şi mai multe detaşamente ale Armatei fuseseră deja trimise: aveau să ajungă în câteva zile, să înceapă amplasarea unor efective suplimentare de artilerie de-a lungul coastei.

Laurence, având un motiv de îngrijorare în plus, vorbise cu Granby şi cu Hollin să-şi sporească vigilenţa în privinţa lui Temeraire. Dacă Bonaparte era destul de pizmaş, văduvit fiind de un dar atât de personal, nu era exclus să trimită un alt spion, de data aceasta mai dornic să omoare dragonul pe care nu-l mai putea revendica.

— Trebuie să-mi promiţi că vei fi atent, îi spuse el lui Temeraire. Nu mânca nimic, dacă nu e de faţă un om de-ai noştri şi nu ţi-a dat aprobarea. Şi, dacă orice persoană pe care nu ţi-am prezentat-o eu încearcă să se apropie de tine, să nu-i îngădui, în niciun caz, chiar dacă trebuie să zbori către alt luminiş.

— Voi fi cu băgare de seamă, Laurence, îţi promit, răspunse Temeraire. Dar nu pricep de ce împăratul francez ar vrea să mă

omoare. La ce i-ar folosi asta? Ar putea mai bine să le mai ceară un ou.

— Dragul meu, nu cred că chinezii s-ar osteni să-i dea un al doilea ou, dat fiind că primul s-a rătăcit aşa pe când se afla în grija oamenilor lui, răspunse el. Mă nedumereşte şi acum că i-au dat şi unul singur; trebuie că Bonaparte are un diplomat extrem de iscusit la Curtea chineză. Şi presupun că e rănit în orgoliul său când se gândeşte că un căpitan britanic atât de umil se află pe locul pe care voise să-l ocupe el însuşi.

Temeraire pufni cu dispreţ.

— Sunt sigur că nu l-aş fi agreat câtuşi de puţin, chiar dacă aş fi ieşit din ou în Franţa, zise el. Pare o persoană foarte antipatică.

— O, n-aş putea spune sigur. Se vorbeşte mult despre orgoliul lui, dar nu poate fi negat faptul că e un om foarte mare, chiar dacă e un tiran, răspunse Laurence, fără tragere de inimă. Ar fi fost mult mai fericit dacă s-ar fi putut convinge că Bonaparte era un nătărău.

Lenton ordonă ca patrulele să se facă acum doar cu jumătate din formaţie o dată, restul rămânând în adăpost, pentru un antrenament intensiv de luptă. Sub acoperirea nopţii, mai mulţi dragoni erau trimişi în taină, de la adăposturile de la Edinburgh şi Inverness, inclusiv Victoriatus, Parnassianul pe care îl salvaseră într-o vreme care acum părea foarte îndepărtată. Căpitanul său, Richard Clark, amabil, ţinu neapărat să-i salute pe Laurence şi Temeraire.

— Sper că mă puteţi ierta că nu mi-am prezentat omagiile şi recunoştinţa mai devreme, spuse el. Mărturisesc că la Laggan nu mi-a stat gândul decât la însănătoşirea lui şi am fost din nou trimişi în misiune pe neaşteptate, la fel ca şi voi probabil.

Laurence îi strânse mâna din toată inima:

— Te rog să nici nu te gândeşti la asta, spuse el. Sper că e complet restabilit.

— Cu totul, slavă Cerului! Şi tocmai la ţanc, adăugă Clark înverşunat. Înţeleg că atacul e aşteptat în orice moment.

Şi, cu toate acestea, zilele se scurgeau, dureros de lungi din pricina aşteptării, şi nu veni niciun atac. Alţi trei Winchesteri fură

aduşi pentru a suplimenta misiunile de recunoaştere, dar se întoarseră, până la unul, din periculoasele lor incursiuni pe ţărmurile franceze, raportând patrule intense, la orice oră, de-a lungul coastei inamice: nu aveau nicio şansă să pătrundă destul de adânc pe continent ca să obţină mai multe informaţii.

Printre aceştia se afla şi Levitas, dar unitatea era destul de mare ca Laurence să nu fie obligat să-l vadă prea mult pe Rankin, fapt pentru care era recunoscător. Încercă să închidă ochii la semnele acelei neglijenţe pe care nu mai avea cum să le remedieze. Simţea că n-ar putea să-l mai viziteze pe micul dragon fără să provoace un scandal care ar putea fi dezastruos pentru echilibrul întregului adăpost. Totuşi, făcu un compromis cu propria conştiinţă atât cât să nu spună nimic când îl văzu pe Hollin venind în poiana lui Temeraire, a doua zi foarte devreme, cu o găleată plină de cârpe murdare şi un aer vinovat.

Un frig năprasnic se aşternu peste adăpost odată cu lăsarea nopţii, în duminica de la sfârşitul primei săptămâni de aşteptare. Volatilus nu sosise la momentul aşteptat. Vremea fusese frumoasă, nicidecum un motiv de întârziere. Rămase aşa încă două zile şi apoi o a treia. Volatilus tot nu veni. Laurence încerca să nu privească spre cer, ignorând faptul că oamenii lui făceau la fel, până când, în seara aceea, o găsi pe Emily plângând încetişor afară din poiană, unde se furişase din cazarmă, pentru puţină intimitate.

Se arătă foarte ruşinată să fie descoperită şi susţinu că doar avea puţin praf în ochi. Laurence o duse în camerele lui şi ceru pentru ea nişte cacao. Îi spuse:

— Eram cu doi ani mai mare decât eşti tu acum când am plecat prima oară pe mare şi m-am smiorcăit în fiecare noapte, timp de o săptămână. Fata părea atât de sceptică la această poveste încât lui Laurence îi scăpă un hohot de râs. Nu, nu inventez asta ca să te liniştesc, spuse el. Când vei fi căpitan şi îl vei găsi pe vreunul dintre cadeţii tăi într-o situaţie asemănătoare, îmi închipui că îi vei spune ceea ce tocmai ţi-am spus eu.

— Nu mi-e tocmai frică, zise ea. Oboseala şi cacaua se combinaseră, moleşind-o şi dezlegându-i limba. Ştiu că Excidium

n-o va lăsa pe mama să păţească nimic şi că este cel mai straşnic dragon din întreaga Europă. Fata se trezi când îşi dădu seama că-i scăpase asta şi adăugă, neliniştită: Temeraire este aproape la fel de bun, desigur.

Laurence clătină grav din cap:

— Temeraire este mult mai tânăr. Poate că îl va egala pe Excidium într-o bună zi, când va avea mai multă experienţă.

— Da, întocmai, zise ea, foarte uşurată, iar el îşi ascunse un zâmbet. Cinci minute mai târziu, fata dormea.

Laurence o aşeză pe pat şi se duse să doarmă lângă Temeraire.

— Laurence, Laurence!

Se ridică şi clipi, ridicând privirea: Temeraire îl trezea atingându-l insistent cu botul. Deşi cerul era încă întunecat, Laurence auzi ca prin vis un vuiet grav, o mulţime de glasuri şi apoi pocnetul unui foc de armă. Se ridică de îndată; nimeni din echipajul său nu erau în poiană, nici ofiţerii.

— Ce este? întrebă Temeraire, ridicându-se în picioare şi desfăcându-şi aripile, în timp ce Laurence cobora. Suntem atacaţi? Nu văd niciun dragon în văzduh.

— Domnule, domnule! Morgan veni în poiană într-un suflet, gata să plesnească de agitaţie şi nerăbdare. A venit Volly, domnule, şi a fost o mare bătălie, şi Napoleon a murit!

— O, asta înseamnă că războiul s-a terminat deja? întrebă Temeraire, dezamăgit. Nici măcar n-am fost încă în vreo bătălie adevărată.

— Poate că veştile au ajuns la noi umflate. Aş fi surprins să aflu că Bonaparte a murit într-adevăr, spuse Laurence, însă identificase deja vacarmul drept strigăte de bucurie şi era sigur că sosise o veste bună, chiar dacă nu de o anvergură atât de absurdă. Morgan, du-te şi trezeşte-i pe domnul Hollin şi echipajul de sol, cu scuzele mele pentru această oră. Şi roagă-i să-i aducă lui Temeraire micul dejun. Dragul meu, spuse el întorcându-se către dragon, eu mă duc să aflu ce pot şi mă întorc cu veştile numaidecât.

— Da, desigur, şi nu uita să te grăbeşti, răspunse Temeraire, precipitat, ridicându-se pe picioarele din spate ca să vadă peste copaci ce se întâmplă.

Comandamentul era o revărsare de lumină. Volly şedea pe terenurile de defilare, în faţa clădirii, sfâşiind hămesit o oaie, în timp ce câţiva îngrijitori din serviciul de curierat ţineau la distanţă mulţimea tot mai numeroasă de oameni care se revărsa dinspre cazarmă. Mai mulţi dintre tinerii ofiţeri din armată şi garda naţională trăgeau focuri de armă, în entuziasmul lor, şi Laurence fu nevoit să se înghesuie printre ei pentru a ajunge la uşi.

Uşile de la biroul lui Lenton erau închise, dar căpitanul James şedea în clubul ofiţerilor, mâncând aproape la fel de sălbatic ca dragonul său, şi deja toţi ceilalţi căpitani erau cu el, ascultând noutăţile.

— Nelson mi-a spus să aştept; zicea că vor ieşi din port înainte să apuc eu să mai fac un circuit, spunea James, vorbind din colţul gurii şi oarecum înăbuşit de pâinea prăjită, în timp ce Sutton încerca să schiţeze scena pe o bucată de hârtie. Nu mi-a venit să-l cred, dar cert e că până duminică dimineaţa au ieşit şi i-am întâmpinat dincolo de Capul Trafalgar, în zorii zilei de luni.

Dădu pe gât o ceaşcă de cafea, cu întreaga asistenţă aşteptând cu nerăbdare să continue, şi îşi împinse farfuria la o parte, pentru o clipă, ca să ia hârtia de la Sutton.

— Uite, lasă-mă pe mine, spuse el, desenând cerculeţe ca să marcheze poziţiile corăbiilor. Douăzeci şi şapte de corăbii şi doisprezece dragoni de-ai noştri împotriva a treizeci şi trei de corăbii şi zece dragoni de partea lor.

— Două coloane, rupând rândurile inamice de două ori? întrebă Laurence, studiind diagrama cu satisfacţie: exact genul de strategie potrivită pentru a arunca francezii într-o confuzie din care echipajele lor lipsite de experienţă şi-ar fi putut cu greu reveni.

— Ce? O, corăbiile, da, cu Excidium şi Laetificat deasupra coloanei din vânt şi Mortiferus deasupra celei de sub vânt, explică James. Era muncă intensă în fruntea diviziilor, vă pot

spune. De sus, n-am putut vedea nici măcar o vergă, din cauza norilor de fum. O dată, am fost convins că *Victory* explodase; spaniolii aveau acolo unul dintre acei blestemaţi Flecha-del-Fuegos ţâşnind mai iute decât puteau riposta tunurile noastre. A pârjolit toate velele, până când Laetificat l-a pus pe fugă, cu coada între picioare.

— Ce pierderi am suferit? întrebă Warren, cu glasul lui potolit spulberând voioşia entuziasmului lor.

James clătină din cap.

— A fost o adevărată baie de sânge, fără doar şi poate, spuse el posomorât. Presupun că au fost ucişi aproape o mie de oameni de-ai noştri, iar bietul Nelson însuşi a fost la un fir de păr de asta: dragonul care suflă foc a aprins velele *Victoriei* şi acestea s-au prăbuşit peste el, acolo unde era, pe puntea superioară pupa. Vreo doi băieţi isteţi l-au cufundat în butoiul cu apă, dar se spune că medaliile i s-au topit pe piele şi că de-acum le va purta tot timpul.

— O mie de oameni, Dumnezeu să-i odihnească, spuse Warren.

Se aşternu tăcerea şi când, în cele din urmă, reluară conversaţia, aceasta fu la început reţinută. Dar emoţia şi bucuria copleşiră treptat sentimentele care, probabil, erau mai potrivite în momentele acelea.

— Sper că mă veţi scuza, domnilor, spuse Laurence, aproape strigând, căci hărmălaia atinsese noi cote, făcând imposibilă orice şansă de a mai afla, deocamdată, alte informaţii. I-am promis lui Temeraire că mă întorc repede. James, presupun că informaţia despre decesul lui Bonaparte este falsă, nu-i aşa?

— Da, din păcate, dacă nu cumva a făcut apoplexie când a aflat vestea, îi strigă James înapoi, stârnind un hohot general de râs care continuă, în succesiune firească, prin „Inimi de stejar”, iar cântecul îl conduse pe Laurence dincolo de uşă şi chiar prin adăpost, preluat şi de cei de afară.

La răsăritul soarelui, adăpostul era pe jumătate gol. Aproape nimeni nu dormise. Starea predominantă nu putea fi decât de veselie, până aproape de pragul isteriei, căci nervii care fuseseră

întinşi la maximum erau, dintr-odată, relaxaţi.

Lenton nici măcar nu încercă să cheme oamenii la ordine şi întoarse capul când ieşiră puhoi din adăpost, spre oraş, să ducă vestea celor care n-o auziseră încă şi să-şi contopească glasurile în bucuria generală.

— Oricare ar fi fost planul de invazie pe care încerca să-l pună în aplicare Bonaparte, asta trebuie că i-a pus punct, spuse Chenery jubilând, mai târziu în seara aceea, în timp ce stăteau împreună în balcon şi priveau puhoiul care se întorcea, încă învârtindu-se încet pe terenurile de paradă de dedesubt, cu toţi bărbaţii beţi criţă, dar prea fericiţi ca să se ia la harţă. Crâmpeie de cântece ţâşneau când şi când, înălţându-se către ei.

— Cum mi-ar plăcea să-i văd faţa!

— Cred că l-am supraestimat, spuse Lenton. Avea obrajii roşii de vin şi satisfacţie, şi pe bună dreptate: hotărârea lui de a-l trimite pe Excidium se dovedise corectă şi contribuise în mod semnificativ la victorie. Cred că e limpede că nu înţelege marina la fel de bine cum înţelege armata terestră şi forţele aeriene. Un om neinformat poate să-şi închipuie că treizeci şi trei de corăbii de linie n-au niciun motiv să piardă atât de copleşitor în faţa a douăzeci şi şapte.

— Dar cum se poate să le fi luat atât de mult diviziilor sale aeriene să ajungă la ei? întrebă Harcourt. Doar zece dragoni şi, din cele spuse de James, mai mult de jumătate dintre ei spanioli: asta nu e nicio zecime din efectivul pe care îl avea în Austria. Poate că nu i-a deplasat de la Rin, până la urmă.

— Am auzit că trecătorile peste Pirinei sunt al naibii de dificile, deşi nu le-am încercat niciodată eu însumi, zise Chenery. Dar îndrăznesc să spun că nici nu i-a trimis, gândindu-se că Villeneuve dispune de forţele necesare, şi au rămas cu toţii să trândăvească şi să se îngraşe în adăpost. Fără îndoială, în tot acest timp, credea că Villeneuve va trece de Nelson fără probleme, pierzând, poate, o corabie, două: i-a aşteptat în fiecare zi, întrebându-se unde se află, iar noi, aici, ne-am muşcat unghiile fără niciun motiv.

— Iar acum, oastea lui nu poate răzbate, spuse Harcourt.

— Vorba lordului St Vincent: „Nu zic că nu pot să vină, dar nu pot să vină pe mare”, zise Chenery, cu un zâmbet larg. Iar dacă Bonaparte crede că poate cuceri Britania cu patruzeci de dragoni şi echipajele lor, n-are decât să încerce, iar noi putem să-i facem o mică demonstraţie cu acele tunuri pe care cei din garda naţională s-au străduit atâta să le instaleze. Ar fi păcat ca toată munca lor să se irosească.

— Mărturisesc că nu mi-ar displăcea ocazia să-l lecuim niţel pe ticălos, spuse Lenton. Dar nu va fi atât de nesăbuit. Trebuie să ne mulţumim că ne-am făcut datoria şi să le lăsăm austriecilor onoarea de a-i face de petrecanie. Speranţa lui de cotropire s-a sfârşit. Lenton dădu pe gât restul vinului de Porto şi spuse pe neaşteptate: Însă mă tem că nu mai putem amâna; nu ne mai poate trebui nimic de la Choiseul acum.

În tăcerea care se lăsă, răsuflarea adâncă a lui Harcourt fu aproape un suspin, dar fata nu ridică nicio obiecţie şi glasul ei rămase admirabil de liniştit când întrebă doar atât:

— Aţi hotărât ce veţi face cu Praecursoris?

— Îl vom trimite la Newfoundiand, dacă vrea să meargă; au nevoie acolo de încă un mascul pentru reproducere, ca să-şi completeze efectivul, şi nu putem spune despre el că e ticălos, zise Lenton. Vina îi aparţine lui Choiseul, nu lui. Îşi scutură capul: E mare păcat, desigur, şi dragonii noştri vor umbla năuci mai multe zile, dar n-avem de ales. Mai bine să isprăvim repede; mâine dimineaţă.

Choiseul primi îngăduinţa de a petrece câteva momente cu Praecursoris. Dragonul uriaş era înfăşurat în lanţuri şi păzit îndeaproape de Maximus şi Temeraire, de-o parte şi de alta. Laurence simţea fiori străbătând trupul lui Temeraire pe când îşi făceau neplăcuta gardă, obligaţi să vadă cum Praecursoris îşi clătina capul dintr-o parte în alta, în semn de refuz, în timp ce Choiseul încerca disperat să-l convingă să accepte adăpostul pe care i-l oferise Lenton. În cele din urmă, capul uriaş se plecă, într-o încuviinţare abia schiţată şi Choiseul se apropie, lipindu-şi obrazul de botul lui catifelat.

Apoi gărzile înaintară; Praecursoris încercă să se

împotrivească, dar încâlceala de lanţuri îl împiedica şi, când îl luară pe Choiseul, dragonul ţipă: un sunet înspăimântător. Încovoindu-se, Temeraire se dădu la o parte, cu aripile desfăcute, şi gemu încetişor. Laurence se aplecă şi se întinse, cât era de lung, peste gâtul lui, mângâindu-l întruna.

— Nu te uita, dragul meu, spuse el, cu vorbele luptându-se să răzbată prin glasu-i îngroşat. Se va isprăvi într-o clipă.

Praecursoris ţipă încă o dată, la sfârşit; apoi se prăbuşi la pământ, ca şi cum întreaga forţă vitală i-ar fi părăsit trupul. Lenton le făcu semn că pot pleca şi Laurence atinse coasta lui Temeraire.

— Pleacă, pleacă, spuse el, şi Temeraire se avântă imediat departe de eşafod, pornind în goană pe deasupra mării curate, pustii.

— Laurence, pot să-l aduc pe Maximus aici? Şi pe Lily? întrebă Berkley, în obişnuita sa manieră directă, făcându-şi fără veste apariţia lângă el. Poiana ta e destul de mare, cred.

Laurence îşi înălţă capul şi se uită la el cu ochii goi, ascuns sub aripi, de neconsolat: zburaseră ore în şir, doar ei doi şi oceanul dedesubt, până când Laurence îl rugase, într-un târziu, să se întoarcă pe pământ, de teamă că îl vor lăsa puterile. El însuşi se simţea de parcă ar fi fost bătut, bolnav, cuprins parcă de febră. Mai asistase la execuţii prin spânzurare, o realitate aspră a vieţii de marinar, şi Choiseul îşi meritase soarta mai clar decât mulţi dintre cei pe care Laurence îi văzuse în ştreang; nu-şi dădea seama de ce simţea acum o asemenea tortură.

— Dacă vrei, răspunse el fără entuziasm, lăsându-şi capul să cadă înapoi. Nu-şi ridică privirea spre iureşul de aripi şi umbre când Maximus se apropie de poiană, întunecând soarele cu trupu-i imens, până când ateriză greoi lângă Temeraire. Lily veni în urma lui. Se cuibăriră imediat unul într-altul împreună cu Temeraire. După câteva clipe, Temeraire îşi desfăcu trupul atât cât să se încolăcească mai bine cu amândoi şi Lily îşi întinse aripile peste toţi trei.

Berkley o conduse pe Harcourt către locul unde Laurence

stătea sprijinit de Temeraire şi o împinse, docilă, să se aşeze lângă el; îşi lăsă pe pământ trupul robust, în faţa lor, şi le întinse o sticlă întunecată. Laurence o luă şi bău fără interes: rom tare, nediluat, şi nu mâncase nimic toată ziua. I se urcă imediat la cap şi căpitanul primi cu bucurie senzaţia de amorţeală.

În scurt timp, Harcourt începu să plângă, iar Laurence fu îngrozit să-şi descopere udă propria faţă, când întinse mâna s-o strângă de umăr.

— A fost un trădător, nimic altceva decât un trădător mincinos, spuse Harcourt, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Nu-mi pare rău câtuşi de puţin; nu-mi pare rău deloc. Vorbi cu efort, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine.

Berkley îi dădu sticla din nou.

— Nu despre el e vorba; jigodia blestemată a meritat, zise el. Suferi pentru dragon, la fel ca şi ei. Ştii, lor nu le prea pasă de rege şi de ţară. Praecursoris habar n-avea despre asta, doar se ducea unde îi spunea Choiseul.

— Spune-mi, întrebă dintr-odată Laurence, Bonaparte chiar ar fi executat un dragon pentru trădare?

— Foarte posibil, continentalii o fac, din când în când. Mai mult ca să-i sperie pe piloţii lor cu ideea, decât pentru că ar socoti animalele vinovate, explică Berkley.

Laurence regreta că întrebase, regreta să afle că Choiseul spusese adevărul, cel puţin în această privinţă.

— Tot nu există nicio scuză. Dorea să aibă un loc în Franţa restaurată; era dispus să-l rişte pe Praecursoris ca să şi-l recâştige, căci am fi putut şi noi, la fel de uşor, să decidem să-i condamnăm dragonul la moarte.

Berkley clătină din cap:

— Ştia că prea ne crapă buza după dragoni de prăsilă ca să facem una ca asta, spuse el. Nu ca să-i caut scuză. Aş zice că ai dreptate. Credea că Bonaparte urmează să ne facă praf şi nu voia să meargă să trăiască în colonii. Berkley ridică din umeri. Totuşi, e o pedeapsă a naibii de aspră pentru dragon, şi n-a făcut nimic rău.

— Nu-i adevărat, a făcut, interveni Temeraire pe neaşteptate

şi ridicară cu toţii privirea spre el. Maximus şi Lily îşi înălţară şi ei capetele, să asculte. Choiseul nu l-ar fi putut obliga să fugă din Franţa, nici să vină aici cu gând să ne facă rău. Nu mi se pare că e nicidecum mai puţin vinovat.

— Bănuiesc că e posibil să nu fi înţeles ce i se cere, răspunse Harcourt, nesigură, la această acuzaţie.

Temeraire spuse:

— Atunci ar fi trebuit să refuze până când înţelegea: el nu e naiv, ca Volly. Atunci ar fi putut salva viaţa călăreţului său şi propria onoare. Mie mi-ar fi ruşine să-mi las călăreţul executat, fără mine, dacă aş fi făcut ce-a făcut el. Plin de venin adăugă, biciuind aerul cu coada: Şi n-aş lăsa pe nimeni să-l execute pe Laurence, oricum. Aş vrea să-i văd încercând numai.

Maximus şi Lily mormăiră amândoi aprobator.

— Nu l-aş lăsa pe Berkley să comită un act de trădare, niciodată, interveni Maximus. Dar dacă s-ar întâmpla, aş călca în picioare pe oricine ar încerca să-l spânzure.

— Eu cred că aş lua-o pur şi simplu pe Catherine şi aş pleca, spuse Lily. Dar poate că Praecursoris ar fi dorit să facă la fel. Bănuiesc că n-a putut să rupă lanţurile alea, căci e mai mic decât oricare dintre voi şi nu scuipă otravă. Pe lângă asta, era de unul singur, şi era păzit. Nu ştiu ce-aş fi făcut, dacă n-aş fi putut scăpa.

Îşi rosti ultimele vorbe cu glasul stins şi cu toţii începură să se cufunde din nou în amărăciune, strângându-se la loc unul în altul, până când Temeraire se opri şi zise, hotărât dintr-odată:

— Vă spun eu cum facem: dacă vreodată va trebui s-o salvezi pe Catherine sau tu, Maximus, pe Berkley, vă voi ajuta, iar voi veţi face la fel pentru mine. Atunci nu trebuie să ne facem griji. Presupun că nimeni nu ne poate opri pe toţi trei, cel puţin nu înainte să putem evada.

Toţi trei părură nespus de înveseliţi de acest excelent plan. Laurence regreta acum cantitatea de rom pe care o consumase, căci nu putea să formuleze cum se cuvine obiecţia pe care simţea că trebuie s-o ridice, şi asta urgent.

— Ajunge, conspiratori afurisiţi; o să ne aduceţi pe toţi în

ştreang mult mai devreme decât vrem, spuse din fericire Berkley în locul lui. Vreţi să mâncaţi ceva acum? Noi n-o să mâncăm înaintea voastră şi, dacă sunteţi atât de dornici să ne apăraţi, aţi putea să începeţi prin a ne salva de la inaniţie.

— Nu cred că eşti în pericol de inaniţie, remarcă Maximus. Medicul a spus abia de două săptămâni că eşti prea gras.

— La naiba! pufni Berkley indignat, ridicându-se, şi Maximus fornăi amuzat că îl provocase.

Dar în scurt timp cei trei dragoni se lăsară convinşi să mănânce ceva şi, astfel, Maximus şi Lily se întoarseră în poienile lor, să fie hrăniţi.

— Totuşi îmi pare rău pentru Praecursoris, deşi a acţionat greşit, spuse Temeraire, imediat după ce isprăvi de mâncat. Nu văd de ce nu l-au putut lăsa pe Choiseul să plece cu el în colonii.

— Trebuie să existe o plată pentru asemenea lucruri, altfel oamenii le-ar face mai des. Şi, în orice caz, a meritat să fie pedepsit, spuse Laurence. Cu niţică mâncare şi o cafea tare, capul i se limpezise. Choiseul voia s-o facă pe Lily să sufere la fel de mult cum suferă acum Praecursoris. Închipuie-ţi numai cum ar fi dacă francezii m-ar lua pe mine prizonier şi ţi-ar cere să zbori pentru ei împotriva prietenilor şi foştilor tăi camarazi, ca să-mi salvezi viaţa.

— Da, îmi dau seama, îl aprobă Temeraire, dar cu nemulţumire în glas. Totuşi, mi se pare că ar fi trebuit să-l pedepsească altfel. N-ar fi fost mai bine să-l ţină prizonier şi să-l oblige pe Praecursoris să zboare pentru noi?

— Văd că ai un frumos simţ al moralităţii, remarcă Laurence. Dar cred că nu pot concepe o pedeapsă mai mică pentru trădare: este o nelegiuire prea mârşavă ca să fie pedepsită doar cu temniţa.

— Şi, cu toate acestea, Praecursoris nu va fi pedepsit în acelaşi fel, doar fiindcă asta nu e practic şi fiindcă e nevoie de el pentru înmulţire? întrebă Temeraire.

Laurence cugetă la asta şi nu găsi un răspuns.

— Presupun, cu toată onestitatea, că, fiind aviatori noi înşine, nu ne poate plăcea ideea de a condamna la moarte un dragon şi

astfel am găsit o scuză să-l lăsăm în viaţă, spuse el, în cele din urmă. Şi, întrucât legile noastre sunt făcute pentru oameni, probabil că nu e întru totul cinstit să i le impunem.

— O, cu *asta* chiar pot fi de acord, zise Temeraire. Unele dintre legile despre care am auzit nu prea au logică şi nu ştiu dacă le-aş respecta de n-ar fi ca să-ţi fac ţie pe plac. După părerea mea, dacă vreţi să aplicaţi legi asupra noastră, ar fi rezonabil să ne consultaţi şi, din ceea ce mi-ai citit despre Parlament, nu cred că vreun dragon este invitat să meargă acolo.

— Mai urmează să protestezi împotriva impozitării fără reprezentare şi să arunci un coş de ceai în port, spuse Laurence. Eşti, într-adevăr, iacobin în adâncul sufletului şi cred că trebuie să renunţ la orice încercare de a te lecui de asta; nu pot decât să mă spăl pe mâini şi să-mi declin responsabilitatea.

12

A doua zi dimineaţă, Praecursoris era deja plecat, trimis către un vas de transport pentru dragoni care pornea de la Portsmouth spre micul adăpost din Noua Scoţie, de unde avea să fie condus la Newfoundiand şi, în cele din urmă, închis pe terenurile de hrănire înfiinţate acolo de curând. Laurence evitase să-l mai vadă pe dragonul îndurerat şi, cu o noapte înainte, îl ţinuse intenţionat pe Temeraire treaz până târziu, ca să doarmă până după momentul plecării.

Lenton îşi alesese momentul cât se poate de înţelept; bucuria generală pentru victoria de la Trafalgar continua şi folosea, într-o oarecare măsură, la contrabalansarea nefericirii personale. Chiar în ziua aceea se anunţa, prin foi volante, un spectacol de artificii la gura Tamisei şi Lily, Temeraire şi Maximus, fiind cei mai tineri dintre dragonii adăpostului şi cei mai afectaţi, fură trimişi, la ordinele lui Lenton, să le urmărească.

Laurence era profund recunoscător pentru această sarcină, în timp ce revărsările de strălucire luminau cerul şi muzica dinspre şlepuri plutea către ei peste apă. Ochii lui Temeraire erau mari de emoţie, iar exploziile scânteietoare de culoare i se oglindeau în pupile şi pe solzi. Dragonul îşi îţi capul, mai întâi într-o direcţie, apoi în alta, străduindu-se să audă mai clar. Nu vorbi decât despre muzică, despre explozii şi lumină pe tot parcursul drumului înapoi la adăpost.

— Aşadar, acela e un concert, de felul celor pe care le au în Dover? întrebă el. Laurence, nu putem să mai mergem, şi poate puţin mai aproape, data viitoare? Aş putea sta foarte liniştit şi n-aş deranja pe nimeni.

— Mă tem că asemenea artificii sunt o ocazie specială, dragul meu. Concertele sunt doar muzică, îi explică Laurence, evitând un răspuns: îşi putea imagina reacţia locuitorilor oraşului la vederea unui dragon venit să urmărească un concert.

— Oh! exclamă Temeraire, însă nu era foarte descurajat. Totuşi, mi-ar plăcea la nebunie; n-am putut auzi foarte bine în

seara asta.

— Nu ştiu dacă poate fi găsit un loc potrivit în oraş, spuse Laurence, încet şi şovăitor, dar, din fericire, avu o inspiraţie de moment şi adăugă: dar pot să angajez nişte muzicieni să vină la adăpost şi să cânte pentru voi; ar fi mult mai convenabil, în orice caz.

— Da, într-adevăr, ar fi minunat, zise Temeraire cu înflăcărare.

Le comunică această idee lui Maximus şi Lily, de îndată ce aterizară cu toţii, şi cei doi se declarară la fel de interesaţi.

— Lua-te-ar naiba, Laurence, ai face mai bine să înveţi să spui nu. Veşnic o să ne vâri în situaţiile astea absurde, se plânse Berkley. Vezi numai dacă vreun muzicant va veni aici, de dragul banilor.

— De drag, poate că nu, dar pentru leafa pe-o săptămână şi o masă îmbelşugată, sunt sigur că majoritatea muzicanţilor pot fi convinşi să cânte şi la balamuc, spuse Laurence.

— Mie mi se pare o idee bună, interveni Harcourt. Mi-ar plăcea şi mie. N-am fost la concert decât o dată, când aveam şaisprezece ani. A trebuit să-mi îmbrac fustele pentru asta, şi după nicio jumătate de oră, un individ îngrozitor s-a aşezat lângă mine şi a început să şoptească remarci necuviincioase, până când i-am turnat o cană de cafea în poală. Asta mi-a stricat plăcerea, chiar dacă a plecat imediat după aceea.

— Iisuse Hristoase, Harcourt, dacă o să am vreodată un motiv să te ofensez, o să am grijă să n-ai nimic fierbinte în mână, zise Berkley, în timp ce Laurence se zbătea între consternarea că fata fusese supusă unei asemenea insulte şi cea, aproape egală, în faţa metodelor ei de contraatac.

— Păi, l-aş fi lovit, dar pentru asta ar fi trebuit să mă ridic. Habar n-aveţi cât e de greu să-ţi aranjezi fustele când te aşezi. Mi-a luat cu totul cinci minute prima oară, spuse ea, fără să exagereze. Aşa că n-am vrut să fiu nevoită s-o iau de la capăt. Apoi a trecut pe-acolo ospătarul şi m-am gândit c-ar fi mai uşor şi, oricum, mai aproape de ceea ce ar trebui să facă o fată.

Încă uşor stupefiat de idee, Laurence le ură noapte bună şi îl

duse pe Temeraire să se odihnească. El dormi din nou în micul cort de lângă dragon, deşi era de părere că Temeraire îşi depăşise de mult depresia, şi fu răsplătit a doua zi printr-o trezire matinală, cu Temeraire privind în cort cu un ochi mare şi întrebând dacă nu cumva Laurence ar dori să meargă la Dover şi să facă astăzi aranjamentele pentru concert.

— Aş dori să dorm până la o oră civilizată, dar întrucât e limpede că asta nu se va întâmpla, poate că-i voi cere lui Lenton permisiunea să merg, răspunse Laurence, căscând în timp ce ieşea târâş din cort.

— O, desigur, zise Temeraire, cu un aer de generozitate.

Bombănind puţin, Laurence îşi îmbrăcă tunica şi porni înapoi către comandament. La jumătatea drumului, dădu nas în nas cu Morgan, care alerga să-l caute.

— Domnule, amiralul Lenton vrea să vă vadă, spuse băiatul, gâfâind de emoţie, după ce Laurence îl potolise. Şi spune că Temeraire trebuie să meargă în echipament de luptă.

— Foarte bine, spuse Laurence, ascunzându-şi uimirea. Du-te neîntârziat şi informează-i pe locotenentul Granby şi domnul Hollin, şi apoi fă cum îţi spune locotenentul Granby. Bagă de seamă să nu vorbeşti despre asta cu nimeni altcineva.

— Da, domnule, spuse băiatul şi ţâşni din nou către cazarmă.

Laurence grăbi pasul.

— Intră, Laurence, spuse Lenton, răspunzând bătăii în uşă.

După toate aparenţele, jumătate din căpitanii adăpostului erau deja îngrămădiţi în birou. Spre surprinderea lui Laurence, Rankin era în faţă, aşezat la biroul lui Lenton. Printr-o înţelegere tacită, reuşiseră să evite să-şi vorbească de la transferul lui Rankin de la Loch Laggan, şi Laurence nu ştiuse nimic despre activităţile lui şi ale lui Levitas. Acestea fuseseră, evident, mai periculoase decât şi-ar fi putut imagina: un bandaj în jurul şoldului lui Rankin era vizibil pătat de sânge, la fel şi hainele sale. Faţa lui uscăţivă era palidă şi schimonosită de durere.

Lenton aşteptă doar până în clipa când uşa se închise în spatele ultimilor câţiva întârziaţi şi începu. Vorbi cu asprime:

— Cred că vă daţi deja seama, domnilor, că am sărbătorit prea

devreme. Căpitanul Rankin tocmai s-a întors dintr-un zbor pe deasupra coastei. A reuşit să se furişeze peste graniţele lor şi a zărit la ce lucra blestematul ăla de corsican. Puteţi vedea cu ochii voştri.

Împinse peste birou o bucată de hârtie, mânjită de noroi şi pete de sânge, care nu ascundeau privirii o diagramă elegant desenată de mâna meticuloasă a lui Rankin. Laurence se încruntă, încercând să desluşească obiectul: arăta mai degrabă ca o corabie de linie, dar fără parapet în jurul punţii superioare şi fără catarge fixate, cu nişte ciudate bârne groase ţâşnind din ambele părţi, prora şi pupa, şi fără găuri de tragere.

— La ce o foloseşte? întrebă Chenery, răsucind-o. Credeam că are deja corăbii.

— Poate că va deveni mai clar dacă vă explic că are dragoni care le poartă pe deasupra pământului, spuse Rankin.

Laurence înţelese imediat: bârnele erau menite să le ofere dragonilor un loc de unde să apuce. Napoleon intenţiona să-şi treacă trupele în zbor pe deasupra tunurilor Marinei, în timp ce atât de multe dintre forţele aeriene ale Britaniei erau ocupate la Mediterana.

Lenton spuse:

— Nu ştim sigur câţi oameni va avea în fiecare…

— Domnule, îmi cer scuze, pot să întreb cât de lungi sunt aceste vase? îl întrerupse Laurence. Şi acest desen este la scară?

— După ochii mei, da, răspunse Rankin. Cel pe care l-am văzut eu în văzduh avea doi Reaperi într-o parte şi spaţiu de rezervă, poate douăzeci de picioare din faţă până-n spate.

— Atunci înseamnă că au trei punţi înăuntru, zise Laurence încrâncenat. Cu hamace, poate înghesui câte două sute de oameni în fiecare, pentru o călătorie scurtă, dacă nu are de gând să ducă provizii.

Un murmur de nelinişte străbătu încăperea. Lenton spuse:

— Mai puţin de două ore ca să traversezi în fiecare parte, chiar dacă pornesc de la Cherbourg. Şi are mai mult de şaizeci de dragoni.

— Ar putea transporta cincizeci de mii de oameni până spre

prânz, Dumnezeule! remarcă unul dintre căpitanii pe care Laurence nu-i cunoştea, un bărbat care sosise de curând. Acelaşi calcul le trecea tuturor prin minte. Era cu neputinţă să nu-ţi roteşti privirea prin încăpere şi să socoteşti câţi erau: mai puţin de douăzeci de oameni, dintre care mai mult de o pătrime erau cercetaşi şi curieri ale căror animale nu erau de mare folos în luptă.

— Dar, cu siguranţă, lucrurile trebuie să fie imposibil de stăpânit în aer. Şi poate un dragon să care o asemenea povară? întrebă Sutton, studiind mai atent desenul.

— Probabil că le-a construit din lemn uşor; nu are nevoie de ele, în definitiv, decât o zi şi nu e cazul să fie fără cusur, spuse Laurence. Are nevoie doar de un vânt dinspre est, să-l împingă. Cu o structură aşa de îngustă, vor opune foarte puţină rezistenţă. Dar vor fi vulnerabili în aer, iar Excidium şi Mortiferus trebuie să fie deja pe drumul de întoarcere, nu-i aşa?

— La patru zile depărtare, în cel mai bun caz, şi Bonaparte trebuie să ştie asta la fel de bine ca noi, spuse Lenton. Şi-a risipit aproape toată flota, şi pe cea spaniolă, ca să scape de prezenţa lor; n-are de gând să piardă ocazia.

Adevărul evident al acestor spuse fu simţit imediat: o tăcere lugubră, încordată, se lăsă peste încăpere. Lenton îşi coborî privirea spre biroul său, apoi se ridică în picioare, neobişnuit de încet. Laurence observă pentru prima oară că părul lui era cărunt şi rar.

— Domnilor, spuse Lenton ceremonios, vântul bate astăzi înspre nord, aşa că am putea avea o mică păsuire, dacă hotărăşte să aştepte un vânt mai prielnic. Toţi cercetaşii noştri vor zbura cu schimbul, doar până aproape de Cherbourg. Astfel, vom fi preveniţi cu cel puţin o oră înainte. Nu e nevoie să vă spun că vom fi copleşiţi numeric; nu putem decât să ne dăm toată silinţa şi să tergiversăm, dacă nu putem preîntâmpina. Nimeni nu scoase o vorbă şi, după o clipă, Lenton continuă: Vom avea nevoie de fiecare dragon de categorie grea sau medie în misiuni independente. Sarcina voastră va fi să distrugeţi aceste transportoare. Chenery, Warren, voi doi veţi ocupa poziţiile

centrale ale aripilor în formaţia lui Lily, iar doi dintre cercetaşii voştri, flancurile aripilor. Căpitane Harcourt, fără îndoială, Bonaparte va păstra câţiva dragoni pentru apărare; sarcina ta este să-i ţii pe acei apărători ocupaţi cât poţi mai bine.

— Da, domnule, spuse ea. Ceilalţi clătinară aprobator din cap.

Lenton trase adânc aer în piept şi îşi scărpină faţa.

— N-a mai rămas nimic de spus, domnilor, mergeţi să vă faceţi pregătirile.

N-avea sens să le-o ascundă oamenilor: francezii fuseseră cât pe ce să-l prindă pe Rankin la întoarcere şi ştiau de-acum că secretul lor fusese, în cele din urmă, dezvăluit. Laurence le spuse discret locotenenţilor săi, pe urmă îi trimise la treabă. Vedea cum vestea se răspândeşte printre rânduri: oameni care se aplecau să audă unul de la altul, feţele lor împietrindu-se când înţelegeau situaţia, şi conversaţia leneşă de dimineaţă pierind. Era mândru să vadă că şi cei mai tineri ofiţeri primeau vestea cu mare curaj şi se întorceau imediat la treburile lor.

Era prima dată când Temeraire avea să folosească echipamentul complet de luptă grea, în afara antrenamentului – pentru patrulă, era folosit un echipament mult mai uşor, iar confruntarea lor anterioară se desfăşurase în hamuri de călătorie. Temeraire stătea foarte drept şi liniştit; doar capul i se întorcea într-o parte şi-n alta, urmărind cu mare exaltare cum oamenii îl echipau cu cele mai grele hamuri de piele, cu două rânduri de nituri, şi începeau să-i prindă panouri imense din ochiuri de plasă care aveau să-i slujească drept armură.

Laurence îşi începu şi el inspectarea echipamentului şi îşi dădu seama, într-un târziu, că Hollin nu era nicăieri. Cercetă de trei ori întreaga poiană înainte să-i vină să creadă că era absent şi apoi îl chemă pe armurierul Pratt care muncea la imensele platoşe ce aveau să apere pieptul şi umerii lui Temeraire în timpul luptei.

— Unde e domnul Hollin? întrebă el.

— Păi, nu cred că l-am văzut în dimineaţa asta, domnule, răspunse Pratt, scărpinându-se în cap. Dar a fost înăuntru.

— Prea bine, zise Laurence şi-l concedie. Roland, Dyer, Morgan! strigă el şi, când cei trei mesageri veniră, mai spuse: Mergeţi, vă rog, şi vedeţi dacă-l puteţi găsi pe domnul Hollin şi apoi spuneţi-i că-l aştept aici neîntârziat.

— Da, domnule, răspunseră cei trei aproape la unison şi ţâşniră în direcţii diferite, după o consultare grăbită.

Laurence reveni la supravegherea muncii, cu un aer încruntat. Era surprins şi consternat să descopere că omul nu-şi făcea datoria ca fapt în sine, iar în condiţiile date în mod deosebit. Se întreba dacă nu cumva Hollin se îmbolnăvise şi se dusese la medic: părea singura scuză, dar cu siguranţă i-ar fi spus unuia dintre colegii săi de echipaj.

Mai mult de o oră se scurse şi Temeraire era complet înhămat, cu echipajul exersând manevre de îmbarcare, sub privirea severă a locotenentului Granby, când tânăra Roland se întoarse gonind în poiană.

— Domnule, spuse ea nefericită, gâfâind. Domnul Hollin este cu Levitas, vă rog să nu vă supăraţi, spuse ea dintr-o suflare.

— Ah! exclamă Laurence, uşor jenat: nu putea să recunoască în faţa lui Roland că închisese ochii la vizitele lui Hollin, aşa că, fireşte, fata nu se simţea în largul ei să pârască un coleg.

— Va trebui să dea socoteală, dar asta mai poate aştepta. Du-te şi spune-i că e nevoie de el imediat.

— Domnule, i-am spus asta, dar a zis că nu poate să-l lase singur pe Levitas şi m-a trimis să vă spun cât mai repede că vă roagă să veniţi, dacă puteţi, spuse ea, foarte repede, privindu-l neliniştită, să vadă cum va primi această insubordonare.

Laurence făcu ochii mari; nu-şi putea explica acest răspuns uluitor, dar, după o clipă, aprecierea sa pentru caracterul lui Hollin îl făcu să se hotărască:

— Domnule Granby! strigă el. Trebuie să plec o clipă. Las treburile în mâinile tale. Roland, rămâi aici şi vino imediat după mine dacă se întâmplă ceva, îi spuse el fetei.

Porni repede, sfâşiat între furie şi îngrijorare şi reticenţa de a se expune din nou unei plângeri din partea lui Rankin, îndeosebi în condiţiile date. Nimeni nu putea nega, tocmai acum, că omul

îşi făcuse vitejeşte datoria şi să-l insulte direct după asta ar fi un act de extremă insolenţă. Şi, în acelaşi timp, Laurence nu putea să nu devină din ce în ce mai furios pe Rankin, în timp ce urma îndrumările lui Roland: poiana lui Levitas era una dintre cele mici, aproape de comandament, aleasă, fără îndoială, mai degrabă pentru comoditatea lui Rankin decât pentru cea a dragonului. Terenurile erau prost îngrijite şi, când îl zări pe Levitas, Laurence observă că zăcea într-un cerc sterp de pământ nisipos, cu capul în poala lui Hollin.

— Ei, bine, domnule Hollin, ce înseamnă toate astea? întrebă Laurence, pe un ton aspru de iritare. Pe urmă le dădu ocol şi văzu o mare întindere de bandaje acoperind coasta şi burta lui Levitas, ascunse privirii din cealaltă parte, şi deja îmbibate de sânge aproape negru.

— Dumnezeule! exclamă el fără să vrea.

Ochii lui Levitas se deschiseră puţin la auzul sunetului şi se ridicară, privindu-l plini de speranţă: erau sticloşi şi strălucitori de durere, dar, după o clipă, îl recunoscu şi micul dragon oftă şi îi închise la loc, fără un cuvânt.

— Domnule, spuse Hollin, îmi pare rău, ştiu că am misiunea mea, dar n-am putut să-l las. Medicul a plecat, zice că nu mai are ce face pentru el şi nu mai durează mult. Aici nu e chiar nimeni, nici măcar n-am pe cine trimite după apă. Se opri şi apoi repetă: N-am putut să-l las.

Laurence îngenunche lângă el şi îşi aşeză mâna pe capul lui Levitas, foarte uşor, de teamă să nu-i provoace şi mai multă durere.

— Nu, spuse el. Bineînţeles că nu.

Acum se bucura că se afla atât de aproape de comandament. Câţiva aviatori pierdeau vremea pe lângă uşă, discutând veştile, aşa că se hotărî să-i trimită în ajutorul lui Hollin, iar Rankin era în clubul ofiţerilor, uşor de găsit. Bea vin, cu obrajii deja mult învioraţi şi veşmintele pătate de sânge schimbate cu altele curate. Lenton şi câţiva dintre căpitanii cercetaşi stăteau cu el la masă, discutând despre poziţiile care trebuiau apărate de-a lungul coastei.

Laurence veni lângă el şi îi spuse, foarte încet:

— Dacă poţi umbla, ridică-te în picioare; dacă nu, am să te car eu.

Rankin îşi lăsă jos paharul şi îl privi cu răceală:

— Poftim? făcu el. Înţeleg că este iarăşi vorba despre una dintre insinuantele tale…

Laurence nu-i acordă nicio atenţie, ci apucă de spătarul scaunului şi smuci. Rankin căzu în faţă, bâjbâind să se ţină pe picioare. Laurence îl luă de ceafă şi îl ridică, ignorând icnetul lui de durere.

— Laurence, pentru numele lui Dumnezeu, ce… zise uluit Lenton, ridicându-se în picioare.

— Levitas e pe moarte. Căpitanul Rankin doreşte să-şi ia rămas-bun, spuse Laurence, privindu-l pe Lenton direct în ochi şi ţinându-l pe Rankin de guler şi de braţ. Vă roagă să-l scuzaţi.

Ceilalţi căpitani se holbară la el, pe jumătate ridicaţi din scaune. Lenton se uită la Rankin, pe urmă se aşeză ostentativ la loc.

— Foarte bine, zise el şi întinse mâna după sticlă.

Ceilalţi căpitani se lăsară şi ei încet în scaune.

Rankin se împletici, sub strânsoare, fără ca măcar să încerce să se elibereze, ferindu-se puţin de Laurence în timp ce se îndepărtau. Înainte de a ajunge în poiană, Laurence se opri şi-l privi în faţă:

— Vei fi generos cu el, mă înţelegi? spuse el. Îi vei aduce toate laudele care i s-au cuvenit de la tine şi pe care nu le-a primit niciodată. Îi vei spune că a fost curajos şi loial şi un partener mai bun decât ai meritat.

Rankin nu spuse nimic, doar făcu ochii mari, de parcă Laurence ar fi fost un nebun periculos. Laurence îl scutură din nou.

— Pentru Dumnezeu, vei face toate astea şi ceva în plus, şi sper că va fi destul să mă mulţumească, zise el cu sălbăticie şi îl târî mai departe.

Hollin continua să stea cu capul lui Levitas în poală, acum cu o găleată lângă el; storcea apă dintr-o cârpă curată în gura

deschisă a dragonului. Se uită la Rankin fără să se ostenească să-şi ascundă dispreţul, dar pe urmă se aplecă şi spuse:

— Levitas, haide acum, uite cine a venit.

Ochii dragonului se deschiseră, dar erau lăptoşi şi orbi.

— Căpitanul meu? întrebă el, nesigur.

Laurence îl împinse pe Rankin înainte şi jos, în genunchi, fără pic de blândeţe. Rankin gâfâi, apucându-se de şold, dar spuse:

— Da, sunt aici. Ridică privirea spre Laurence şi înghiţi, apoi adăugă, cu stângăcie: Ai fost foarte curajos.

Nu era nimic natural sau sincer în tonul său. Totul era cât se poate de grotesc. Însă Levitas doar spuse, foarte încet:

— Ai venit.

Linse câteva picături de apă din colţul gurii. Sângele continua să-i curgă molatic de sub pansament, destul de gros ca să despartă uşor bandajele, lucitor şi negru.

Rankin se foi deranjat; pantalonii şi şosetele i se îmbibau de sânge, dar se uită la Laurence şi nu îndrăzni să se mai mişte.

Levitas lăsă să-i scape un suspin gros, şi apoi mişcarea uşoară a trupului său încetă. Hollin îi închise ochii, cu o mână aspră.

Mâna lui Laurence apăsa încă greu pe ceafa lui Rankin. O ridică. Furia îi dispăruse şi rămase doar cu un mut sentiment de dezgust.

— Pleacă, spuse el. Noi, cei care l-am preţuit, vom face pregătirile, nu tu. Nici măcar nu se uită la Rankin când acesta părăsi poiana. Nu pot rămâne, îi spuse încet lui Hollin. Te descurci?

— Da, spuse Hollin, mângâind căpşorul. Nu se poate face nimic, acum că se apropie bătălia şi toate astea, dar voi avea grijă să fie luat şi îngropat cum se cuvine. Mulţumesc, domnule; a însemnat enorm pentru el.

— Mai mult decât ar fi trebuit, spuse Laurence.

Se ridică, oprindu-şi încă puţin privirea asupra lui Levitas, apoi se întoarse la comandament şi îl căută pe amiralul Lenton.

— Ei? întrebă Lenton, încruntându-se, când Laurence se înfăţişă în biroul său.

— Domnule, îmi cer scuze pentru comportamentul meu, spuse

Laurence. Sunt gata să suport consecinţele pe care le socotiţi necesare.

— Nu, nu, despre ce vorbeşti acolo? făcu Lenton nerăbdător. Eu mă refer la Levitas.

Laurence şovăi, apoi continuă:

— Mort, cu mari dureri, dar la sfârşit a mers uşor.

Lenton clătină din cap.

— Mare păcat, spuse el, turnând câte un pahar de coniac pentru el şi pentru Laurence. Îşi dădu gata paharul din două înghiţituri mari şi oftă din toţi rărunchii: Şi e un moment nefericit ca Rankin să rămână liber, spuse el. Avem la Chatham un Winchester care va ecloza mai repede decât ne aşteptam: în orice moment, judecând după întărirea cojii. Am căutat cu disperare să găsesc pe cineva potrivit, demn de această funcţie şi dornic să fie atribuit unui Winchester. Acum, iată-l pe el liber şi transformat în erou, aducându-ne vestea asta. Dacă nu-l trimit şi animalul rămâne neînhămat, toată familia lui afurisită va zbiera şi problema va fi ridicată în Parlament, mai mult ca sigur.

— Aş prefera să văd un dragon mort decât în mâinile lui, spuse Laurence, izbind paharul de masă. Domnule, dacă vreţi un om care să facă cinste misiunii, trimeţi-l pe domnul Hollin. Mi-aş pune viaţa zălog pentru el.

— Ce, comandantul echipajului tău de sol? se încruntă Laurence, dar pus pe gânduri. E o idee, dacă ţi se pare potrivit pentru această sarcină. N-ar putea considera că-şi primejduieşte cariera printr-un asemenea pas. Nu e un gentilom, bănuiesc.

— Nu, domnule, doar dacă prin gentilom înţelegeţi un om de onoare mai degrabă decât unul de obârşie nobilă, spuse Laurence.

Lenton pufni la aceasta.

— Ei, bine, nu suntem chiar aşa de rigizi ca să trebuiască să ne pese prea mult de asta, spuse el. Îndrăznesc să spun că e o rezolvare bună. Dacă nu vom fi morţi sau capturaţi cu toţii până când crapă oul, în orice caz.

Hollin făcu ochii mari când Laurence îl eliberă de sarcinile sale şi spuse, puţin neajutorat:

— Dragonul meu? Fu nevoit să se întoarcă, să-şi ascundă faţa. Laurence îl lăsă să creadă că nu bagă de seamă. Domnule, nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse el, vorbind în şoaptă, ca să nu i se frângă glasul.

— Am promis că vei face cinste misiunii. Ai grijă să nu mă faci mincinos şi voi fi mulţumit, spuse Laurence, strângându-i mâna. Trebuie să pleci numaidecât, eclozarea e aşteptată de la o zi la alta. O trăsură te va duce la Chatham.

Cu un aer năucit, Hollin acceptă mâna întinsă a lui Laurence şi sacul cu cele câteva lucruri ale sale pe care colegii din echipajul de sol i le împachetaseră în grabă, apoi se lăsă condus de tânărul Dyer către trăsura care îl aştepta.

Camarazii îi zâmbeau când trecea pe lângă ei. Fu dator să strângă o mulţime de mâini, până când Laurence, temându-se că nu va mai apuca să plece, interveni, punându-i la treabă:

— Domnilor, vântul continuă să bată dinspre nord, haideţi să-i scoatem lui Temeraire o parte din armură peste noapte.

Temeraire îl privi plecând, puţin întristat.

— Mă bucur foarte mult că noul dragon îl va avea pe el în loc de Rankin, dar mi-aş dori să-i fi fost dat lui Levitas mai devreme, şi poate Hollin nu l-ar fi lăsat să moară, îi spuse el lui Laurence, în timp ce echipajul muncea.

— Nu putem şti ce s-ar fi întâmplat, îl linişti Laurence. Dar nu sunt sigur că Levitas ar fi fost vreodată fericit cu un asemenea schimb. Chiar şi în ultima clipă, n-a vrut decât afecţiunea lui Rankin, oricât de ciudat ni s-ar părea.

Laurence se culcă din nou lângă Temeraire în seara aceea, cuibărit în braţele sale şi învelit cu mai multe pături de lână, ca să-l ferească de gerul dimineţii. Se trezi înainte de primele raze de lumină şi văzu vârfurile goale ale copacilor aplecându-se în direcţia opusă răsăritului: un vânt de la est bătea dinspre Franţa.

— Temeraire, îl chemă el încetişor şi botul imens se ridică deasupra lui, adulmecând aerul.

— S-a schimbat direcţia vântului, constată dragonul şi se aplecă să-şi frece botul de el.

Laurence se lăsă răsfăţat preţ de cinci minute, încălzit şi

îmbrăţişat, odihnindu-şi mâinile pe solzii mici şi delicaţi de pe botul dragonului.

— Sper că nu ţi-am provocat niciodată suferinţă, dragul meu, spuse el cu blândeţe.

— Niciodată, Laurence, răspunse Temeraire, cu glas scăzut.

Echipajul de sol se apropie în grabă dinspre cazărmi în clipa în care atinse clopotul. Plasa de zale fusese lăsată în poiană, sub o bucată de pânză, şi Temeraire dormise în hamul greu de data aceasta. Fu pregătit repede, în timp ce, în partea cealaltă a poienii, Granby verifica hamul şi carabinierele fiecărui om. Laurence se supuse şi el inspecţiei sale, pe urmă îşi luă o clipă să-şi cureţe şi să-şi reîncarce pistoalele şi să-şi prindă sabia la brâu.

Cerul era rece şi alburiu, cu câţiva nori de un gri mai întunecat alunecând ca nişte umbre. Nu sosise încă niciun ordin. La solicitarea lui, Temeraire îl urcă pe Laurence pe umăr şi se ridică pe picioarele din spate; vedea linia întunecată a oceanului dincolo de copaci şi corăbiile legănându-se în port. Vântul îl lovi în faţă, rece şi sărat.

— Mulţumesc, Temeraire, spuse el şi dragonul îl lăsă jos înapoi. Domnule Granby, vom urca echipajul la bord, spuse Laurence. Echipajul de sol făcu un zgomot mare, mai mult răgete decât urale, când Temeraire se ridică în aer; Laurence îl auzi răsunând prin întregul adăpost, pe când ceilalţi dragoni mari se înălţau în văzduh. Maximus era o uriaşă prezenţă orbitoare, cu strălucirea lui roşie-aurie, dominându-i pe ceilalţi. Victoriatus şi Lily se remarcau şi ei în mulţimea de Yellow Reaperi.

Steagul lui Lenton flutura dinspre Obversaria, o Anglewing aurie: era doar puţin mai mare decât Reaperii, dar trecu prin mulţimea de dragoni şi preluă conducerea cu o graţie naturală, rotindu-şi aripile aproape la fel ca Temeraire. Întrucât dragonii mai mari fuseseră trimişi în misiuni independente, Temeraire nu trebuia să păstreze viteza formaţiei; reuşi să obţină repede o poziţie lângă marginea din faţă a unităţii.

Vântul le sufla din faţă, rece şi umed, iar vuietul şuierător al trecerii lor alunga toate zgomotele, lăsând doar plesnetul aripilor

lui Temeraire, cu fiecare bătaie ca o velă ce se întinde, şi pârâitul hamului. Niciun alt sunet nu tulbura liniştea grea, nefirească a echipajului. Se apropiau deja; în depărtare, dragonii francezi păreau un nor de pescăruşi sau vrăbii, aşa de mulţi erau şi atât de sincronizat se roteau.

Francezii se ţineau la o înălţime considerabilă, cam la nouă sute de picioare deasupra apei, departe chiar şi de bătaia celor mai bune puşti. Dedesubt, o încântătoare şi zadarnică întindere de pânză albă: Flota Canalului, cu multe corăbii învăluite în fum, cele care încercaseră o lovitură deznădăjduită. Mai multe dintre ele ocupaseră poziţii mai aproape de mal, în ciuda teribilului pericol de a se plasa lângă un ţărm aflat sub vânt: dacă francezii puteau fi forţaţi să aterizeze la marginea stâncilor, era posibil să intre, totuşi, în raza armelor cu bătaie lungă fie şi pentru scurt timp.

Excidium şi Mortiferus se întorceau de la Trafalgar într-o viteză nebunească, împreună cu formaţiile lor, dar nu puteau spera să ajungă înainte de sfârşitul săptămânii. Nu era niciun om printre ei care să nu fi cunoscut cu precizie efectivele pe care le puteau aduna francezii împotriva lor. În mod logic, nu existase niciodată vreun motiv de speranţă.

Chiar şi aşa, era altceva să vezi acele cifre transformate în carne şi aripi: cu totul douăsprezece nave de transport din lemn uşor din cele pe care le zărise Rankin, fiecare purtată de patru dragoni şi, în plus, apărată de tot atâţia. Laurence nu mai auzise despre o asemenea forţă în războiul modern. Aşa era pe vremea cruciadelor, când ţara fusese mai sălbatică şi dragonii mai mici şi, astfel, mai uşor de hrănit.

Dându-şi seama de asta, Laurence se întoarse către Granby şi spuse cu calm, destul de tare ca să-l audă şi ceilalţi:

— Logistica hrănirii atâtor dragoni laolaltă trebuie să fie nepractică pentru orice perioadă prelungită; nu va mai fi în stare să încerce asta prea curând.

Granby doar se holbă la el o clipă, pe urmă, tresărind, spuse grăbit:

— Chiar aşa, mare dreptate aveţi. Ar trebui să facem câteva

aplicaţii cu oamenii? Cred că avem cel puţin o jumătate de oră de răgaz până îi întâlnim.

— Foarte bine, spuse Laurence, ridicându-se în picioare. Forţa vântului era mare, dar, fixat de chingi, putea să se întoarcă. Oamenii nu se simţiră chiar în largul lor să-i întâlnească ochii, dar efectul se făcu simţit: spinările se îndreptară, şuşotelile încetară şi niciunul dintre ei nu mai era dornic să arate teamă sau şovăială.

— Domnule Johns, schimb de poziţii, te rog! strigă Granby prin portavoce. În scurt timp, spinariştii şi naceliştii inversaseră locurile, sub îndrumarea locotenenţilor lor, şi oamenii erau încălziţi, fără să mai simtă vântul muşcător; feţele lor arătau ceva mai puţin înfrigurate. Nu se puteau angaja în adevărate exerciţii de artilerie, cu celelalte echipe atât de aproape, dar, dând dovadă de o energie vrednică de laudă, locotenentul Riggs îşi puse oamenii să tragă gloanţe oarbe, ca să-şi dezmorţească degetele. Dunne avea mâini lungi şi subţiri, acum albe, golite de sânge din pricina frigului. În timp ce se chinuia să reîncarce, cornul cu praf de puşcă îi alunecă dintre degete, cât pe ce să cadă peste margine. Collins abia reuşi să-l salveze, desprinzându-se aproape cu totul de spinarea lui Temeraire, prinzând şnurul în ultimul moment.

Temeraire aruncă o privire în spate, o dată, când împuşcăturile se opriră, dar se îndreptă fără niciun avertisment. Zbura uşor, într-un ritm pe care l-ar fi putut menţine aproape toată ziua; nu respira greu, nici măcar mult mai repede. Singura lui dificultate era un exces de exaltare: când zări dragonii francezi apropiindu-se, cedă emoţiei şi se avântă cu viteză, dar, la atingerea mâinii lui Laurence, se retrase înapoi în rând.

Apărătorii francezi se organizaseră într-o linie de luptă dezlânată, cu dragonii mai mari deasupra şi cei mai mici dedesubt, într-o ageră, imprevizibilă masă, formând un zid ce apăra navele de transport şi pe cei ce le purtau. Laurence simţea că, dacă ar reuşi să forţeze linia, ar putea exista o speranţă. Purtătorii, majoritatea din rasa Pecheur-Raye, de talie medie, se străduiau din greu: neobişnuita greutate îşi făcea simţite efectele

asupra lor şi Laurence era convins că un eventual atac i-ar găsi vulnerabili.

Dar ei aveau douăzeci şi trei de dragoni, faţă de cei peste patruzeci de apărători francezi şi aproape o pătrime din forţa britanică era formată din dragoni Greyling şi Winchester, care nu se puteau pune cu dragonii grei de luptă. Să străpungă linia era aproape imposibil şi, odată trecuţi, orice atacator ar fi rămas imediat izolat şi vulnerabil la rândul lui.

Pe spatele Obversariei, Lenton ridică steagurile de atac. *Apropiaţi-vă de inamic.* Laurence îşi simţi inima bătând mai repede, cu un tremur de emoţie care avea să se stingă abia după primele momente de luptă. Ridică portavocea şi strigă:

— Alege-ţi ţinta, Temeraire! Dacă reuşeşti să ajungi lângă un transportor, n-ai cum să dai greş!

În învălmăşeala imensului grup de dragoni, avea încredere în instinctele lui Temeraire mai mult decât în ale sale; dacă ar exista o breşă în linia franceză, Laurence era sigur că Temeraire ar vedea-o.

Drept răspuns, Temeraire porni imediat către unul dintre transportoarele de la margine, ca şi cum ar fi avut de gând să se năpustească direct asupra lui. Pe neaşteptate, îşi adună aripile şi coborî în picaj, iar cei trei dragoni francezi care strânseseră rândurile în faţa lui ţâşniră în urmărire. Rotindu-şi aripile, Temeraire se opri în văzduh, pe când cei trei dragoni trecură ca fulgerul pe lângă el. Cu câteva largi bătăi din aripi, zbura acum direct în sus, spre pântecele neprotejat al primului dragon purtător de la babord, iar Laurence vedea că acesta era o femelă Pecheur-Raye mai mică, vizibil obosită: aripile ei abia mai trudeau, chiar dacă păstra încă un ritm constant.

— Pregătiţi bombele! strigă Laurence.

Când Temeraire ţâşni pe lângă Pecheur-Raye, spintecându-i coasta, echipajul aruncă bombele pe puntea navei de transport. De pe spinarea Pecheurului veni un ropot de arme şi Laurence auzi un ţipăt în spatele lui. Collins îşi lăsă mâinile să cadă şi rămase moale în hamul lui, cu puşca prăbuşindu-se în apa de dedesubt. O clipă mai târziu, trupul o urmă: era mort, şi unul

dintre ceilalţi îi tăiase legăturile.

Pe vasul de transport nu erau tunuri, dar puntea era construită în pantă, ca un acoperiş: trei dintre bombe se rostogoliră înainte de a apuca să explodeze, fumegând când căzură inutile. Totuşi, două explodară la timp: întregul transportor se lăsă în aer, cu găuri mari sfârtecate în bordajul de lemn, când şocul curmă pentru scurt timp ritmul Pecheurului. Preţ de o clipă, Laurence zări înăuntru o faţă palidă, cu ochi încremeniţi, mânjită de noroi şi sălbăticită de spaimă, pe urmă Temeraire se îndepărtă pieziş.

De undeva, de dedesubt, picura sânge: un firicel negru. Laurence se aplecă să verifice, dar nu văzu nicio rană. Temeraire zbura bine.

— Granby! strigă el, arătându-i.

— De la gheare – celălalt animal! îi strigă Granby înapoi, după o clipă, şi Laurence clătină din cap.

Dar nu exista şansa unui nou atac: alţi doi dragoni se îndreptau direct spre ei. Temeraire se înălţă iute, cu animalele inamice pe urmele lor: îi văzuseră trucul şi veneau într-un ritm mai prudent, ca să nu-l depăşească.

— Întoarce, direct în jos, spre ei, îi strigă Laurence lui Temeraire.

— Pregătiţi armele! strigă Riggs în spatele lui, iar Temeraire inspiră adânc, umflându-şi pieptul şi se întoarse cu dibăcie, pe loc, în înaltul văzduhului. Nemaiavând de luptat cu gravitaţia, se prăvăli către dragonii francezi, răcnind furios. Răsunetul colosal zgâlţâi oasele lui Laurence, mai puternic ca vântul. Dragonul din frunte sări ţipând înapoi, încâlcind între aripile sale capul celui de-al doilea.

Temeraire zbură direct în jos, printre ei, prin fumul năprasnic al armelor inamice, cu puştile britanice răsunând ca răspuns. Mulţi dintre inamicii morţi erau deja dezlegaţi şi se prăbuşeau. Temeraire lovi cu putere şi săpă o rană în coasta celui de-al doilea dragon când trecură pe lângă el; şuvoiul de sânge împroşcă pantalonii lui Laurence, fierbinte ca focul pe pielea sa.

Erau departe şi cei doi atacatori încă se chinuiau să se

redreseze: primul zbura foarte prost şi scotea sunete ascuţite de durere. Când aruncă o privire în spate, Laurence văzu cum dragonul tocmai era trimis înapoi către Franţa: cu avantajul lor numeric, aviatorii lui Bonaparte nu erau nevoiţi să-şi forţeze dragonii răniţi.

— Foarte curajos! strigă Laurence, incapabil să-şi stăpânească satisfacţia şi mândria din glas, oricât era de absurd să se lase legănat de asemenea sentimente în toiul unei bătălii atât de disperate.

În urma lui, echipajul izbucni în urale frenetice când al doilea dintre dragonii francezi se îndepărtă, în căutarea unui ajutor, neîndrăznind să-l înfrunte singur pe Temeraire. În clipa următoare, Temeraire zbura înapoi către ţinta lor iniţială, cu capul semeţ: era încă neatins.

Partenera lor de formaţie, Messoria, era lângă vasul de transport. Treizeci de ani de experienţă îi făcuseră vicleni, pe ea şi pe Sutton, şi reuşiseră, la rândul lor, să forţeze linia de luptă, continuând atacul asupra deja-slăbitului Pecheur pe care îl rănise Temeraire. O pereche de Poux-de-Ciel mai mici apărau Pecheurul; împreună, aveau mai mult decât greutatea Messoriei, dar ea se folosea de fiecare şiretlic pe care îl cunoştea, ademenindu-i, cu pricepere, mai aproape, încercând să creeze o breşă pentru atacul asupra Pecheurului. Alte valuri de fum se revărsau de pe puntea transportorului. Era limpede că echipajul lui Sutton reuşise să mai arunce asupra lor câteva bombe.

Flanc la babord, semnaliza Sutton de pe spatele Messoriei, când se apropiară. Messoria ţâşni spre cei doi apărători, ca să le menţină atenţia asupra ei, în timp ce Temeraire se strecură înainte şi lovi către coasta Pecheurului, sfâşiind cu ghearele plasa de zale, cu un zgomot înfiorător. Sângele negru ţâşni. Urlând, încercând instinctiv să-l lovească pe Temeraire, ca să se apere, Pecheurul lăsă bârna pe care o ţinea cu un picior din faţă; era fixată de trupul dragonului cu multe lanţuri grele, dar, chiar şi aşa, transportorul se înclină vizibil şi Laurence auzi zbieretele oamenilor dinăuntru.

Fâlfâind din aripi, Temeraire făcu un salt lipsit de graţie, însă

eficient, şi evită lovitura, încă angajat în lupta corp la corp. Sfâşie încă o bucată din plasa de zale, zgâriind din nou cu ghearele Pecheurul.

— Salvă de proiectile! răcni Riggs şi puşcaşii potopiră fără milă spatele Pecheurului.

Laurence îl văzu pe unul dintre ofiţerii francezi ochind spre capul lui Temeraire; trase cu propriile-i pistoale şi, la o a doua lovitură, omul se prăbuşi, ţinându-se de picior.

— Domnule, permiteţi să abordăm! strigă Granby. Spinariştii şi puşcaşii Pecheurului suferiseră pierderi grele; spatele dragonului era în mare parte descoperit şi ocazia era ideală; Granby stătea pregătit, cu o duzină de oameni, toţi cu săbiile trase, gata să-şi desprindă carabinierele.

Laurence se temea de asta mai mult ca de orice; nu foarte convins, îi dădu lui Temeraire ordin să-i aşeze lângă dragonul francez.

— La atac! strigă el, făcându-i semn lui Granby, cu un nod în stomac. Nimic nu putea fi mai neplăcut decât să-şi privească oamenii făcând, dezlegaţi, acel înfricoşător salt în mâinile duşmanului care-i aştepta, în timp ce el trebuia să rămână pe loc.

Un teribil urlet tânguitor, nu foarte departe: Lily tocmai lovise în plin un dragon francez, care acum se zgâria pe faţă, smucindu-se într-o parte şi-n alta, înnebunit de durere. Temeraire îşi strânse umerii, cuprins de milă, întocmai ca Pecheurul. Laurence însuşi tresări la auzul insuportabilului sunet. Apoi ţipătul încetă dintr-odată – uşurare dezgustătoare: căpitanul se târâse de-a lungul gâtului şi trăsese un glonţ în capul dragonului său, ca să nu-l vadă murind încet, pe măsură ce acidul îi devora craniul şi creierul. Mulţi dintre oamenii lui se puseseră la adăpost, sărind pe alţi dragoni, unii chiar pe spatele lui Lily, dar el pierduse ocazia. Laurence îl văzu căzând alături de dragonul care se prăbuşea de-a valma, şi cei doi plonjară în ocean împreună.

Laurence se smulse din oribila fascinaţie a priveliştii. Lupta însângerată de pe spatele Pecheurului mergea bine pentru ei şi Laurence putea vedea deja câţiva dintre aviaspiranţi desfăcând lanţurile care legau vasul de transport de dragon. Dar suferinţa

Pecheurului nu trecuse neobservată: un alt dragon francez se apropia în viteză de ei, iar câţiva oameni extrem de îndrăzneţi ieşeau din găurile transportorului avariat, încercând să-şi croiască drum pe lanţuri în sus, către spinarea Pecheurului, în ajutor. Tocmai când Laurence îi zări, doi dintre ei alunecară pe puntea povârnită şi căzură. Mai mult de-o duzină continuau totuşi să-şi încerce norocul şi, dacă reuşeau să ajungă la Pecheur, cu siguranţă aveau să schimbe soarta bătăliei în defavoarea lui Granby şi a atacatorilor.

Messoria îi atenţionă, un ţipăt prelung, pătrunzător.

— Înapoi! îl auzi Laurence pe Stutton strigând.

Messoria sângera. Un şuvoi de sânge negru i se revărsa dintr-o tăietură adâncă în osul pieptului, o altă rană, la coastă, fiind deja legată cu un bandaj alb. Se opri şi schimbă direcţia, abandonându-i pe cei doi Poux-de-Ciel care o atacaseră nestingheriţi. Deşi aceştia erau mult mai mici decât el, Temeraire nu se putea apropia de Pecheur cât timp era atacat din două părţi: Laurence trebuia fie să cheme înapoi grupul de năvălitori, fie să-i abandoneze, sperând că puteau să pună stăpânire pe Pecheur, obţinându-i capitularea prin capturarea căpitanului său.

— Granby! strigă Laurence. Locotenentul privi împrejur, ştergându-şi sângele unei tăieturi la faţă şi clătină din cap, de îndată ce îi reperă, făcându-le semn să se îndepărteze. Laurence atinse coasta lui Temeraire şi îl strigă. Cu o ultimă lovitură spintecătoare, care dezgoli osul alb de-a lungul coastei Pecheurului, Temeraire se răsuci, luând o oarecare distanţă, şi zăbovi în aer, ca să poată privi. Cei doi dragoni francezi mai mici nu îi urmăriră, ci rămaseră plutind în apropierea Pecheurului. Nu îndrăzneau să se apropie atât de mult cât să trimită oameni la atac, căci Temeraire ar fi putut cu uşurinţă să-i nimicească dacă s-ar fi aflat într-o poziţie atât de expusă.

Dar însuşi Temeraire se afla într-un anume pericol. Puşcaşii şi jumătate din nacelişti porniseră către grupul de năvălitori. Merita să rişte, căci, dacă Pecheurul era capturat, transportorul nu-şi mai putea continua nestingherit drumul: în schimb, dacă nu era cucerit în întregime, era posibil ca măcar cei trei dragoni

rămaşi să fie forţaţi să se întoarcă în Franţa. Dar asta însemna că Temeraire dispunea acum de prea puţini oameni şi că aceştia erau şi ei vulnerabili la atac: nu puteau risca o altă luptă corp la corp.

Grupul de năvălitori câştiga constant teren în faţa ultimilor oameni care mai rezistau la bordul Pecheurului; cu siguranţă aveau să-i învingă pe cei de pe transportor. Unul dintre Poux-de-Ciel ţâşni şi încercă să se aşeze lângă Pecheur.

— Pe ei! strigă Laurence, şi Temeraire coborî imediat în picaj, silind animalul mai mic să se retragă grăbit din faţa ghearelor şi a dinţilor săi ascuţiţi. Laurence trebui să-l îndemne pe Temeraire să se îndepărteze din nou, dar fusese de-ajuns. Francezii îşi rataseră şansa şi Pecheurul ţipa cu disperare, smucindu-şi capul: Granby stătea la gâtul dragonului francez, cu un pistol îndreptat spre capul căpitanului. Îl luaseră ostatic.

La ordinul lui Granby, lanţurile Pecheurului fură azvârlite şi capul dragonului capturat fu întors către Dover. Zbură încet, fără voie şi nava de transport fu lăsată să atârne într-o parte, cu cei trei dragoni rămaşi zbătându-se disperaţi sub povara ei.

Laurence nu apucă să savureze victoria: alţi doi dragoni coborau spre ei în picaj, un Petit Chevalier, considerabil mai mare decât Temeraire, în ciuda numelui său, şi un Pecheur-Couronne, de talie medie, care se avântă să înhaţe bârna de sprijin căzută. Oamenii care continuau să se agaţe de plafon aruncară lanţurile care atârnau către echipajul dragonului proaspăt sosit şi, în câteva clipe, transportorul se îndreptă şi îşi reluă drumul.

Dragonii Poux-de-Ciel îi atacau din nou, din părţi opuse, şi Petit Chevalierul le dădea târcoale de dedesubt: poziţia lor era descoperită şi devenea cu repeziciune disperată.

— Temeraire, retrage-te! strigă Laurence, oricât de amar era acest ordin. Temeraire se întoarse neîntârziat, dar urmăritorii se apropiau. Dragonul lupta deja din răsputeri de aproape o jumătate de oră şi începea să obosească.

Cei doi Poux-de-Ciel acţionau la unison, încercând să-l împingă pe Temeraire către dragonul cel mare, tăindu-i calea, ca

să-l încetinească. Petit Chevalierul ţâşni pe neaşteptate şi, când se poziţionă alături, o mână de oameni sări înspre ei.

— Păzea, atacatori! strigă locotenentul Johns, cu glasu-i răguşit, baritonal, şi Temeraire îşi roti privirea speriat. Teama îi dădu noi puteri să se retragă din calea atacului. Chevalierul rămase în urmă şi, după ce Temeraire plesni cu coada, atingând unul dintre dragonii Poux-de-Ciel, abandonară şi ei urmărirea.

Oricum, opt oameni traversaseră deja şi se cuplaseră. Laurence îşi reîncărcă înverşunat pistoalele, vârându-le la cingătoare, apoi lungi centurile cu carabiniere şi se ridică în picioare. Cei cinci spinarişti de sub comanda locotenentului Johns încercau să-i ţină pe atacatori la mijlocul spinării lui Temeraire. Laurence îşi croi drum spre ei cât de repede îndrăzni. Primul său glonţ trecu departe de ţintă, al doilea nimeri un francez direct în piept. Omul căzu scuipând sânge şi rămase atârnat fără vlagă de ham.

Urmă un duel dezlănţuit, nebun, cu cerul gonind prea repede ca să poată vedea altceva în afară de bărbatul dinaintea lui. Avea în faţă un locotenent francez. Omul îi văzu tresele aurii şi îndreptă un pistol către el. Laurence abia auzi discursul pe care omul încerca să i-l ţină şi, fără să-i acorde atenţie, îi doborî arma cu braţul drept, lovindu-l peste frunte cu patul pistolului. Locotenentul căzu. Bărbatul din spatele lui făcu un salt înainte, dar vântul îi sufla din faţă şi sabia trecu doar prin mantaua de piele pe care o purta Laurence.

Laurence tăie curelele de ham ale bărbatului şi-l azvârli către mijloc cu o lovitură de cizmă, pe urmă privi împrejur, după alţi atacatori. Dar, din fericire, toţi ceilalţi erau morţi sau dezarmaţi, în timp ce din rândurile lor doar Challoner şi Wright căzuseră, în afară de locotenentul Johns, care atârna de carabiniere, cu sângele ţâşnind cu furie dintr-o rană de pistol în piept. Înainte să încerce să-i dea îngrijiri, îşi dădu, horcăind, ultima suflare şi rămase nemişcat şi el.

Laurence se aplecă şi închise ochii morţi, împietriţi, ai lui Johns şi îşi atârnă sabia înapoi la centură.

— Domnule Martin, preia comanda deasupra, pe post de

comandant. Ordonă să se îndepărteze cadavrele astea.

— Da, domnule, spuse Martin, gâfâind. Avea o tăietură însângerată pe obraz şi stropi roşii de sânge în păru-i blond. Cum ţi-e braţul, căpitane?

Laurence se uită: prin crăpătura din manta se prelingea puţin sânge, dar îşi putea mişca uşor braţul şi nu simţea nicio slăbiciune.

— Doar o zgârietură; am s-o leg imediat. Trecu peste un cadavru şi se întoarse la locul său de pe gâtul dragonului, unde se legă strâns. Apoi îşi desfăcu eşarfa, înfăşurând-o în jurul rănii. Atacatorii respinşi! strigă el şi umerii lui Temeraire se destinseră.

Temeraire se îndepărtase de câmpul de luptă, aşa cum era indicat când era atacat. Acum se întorcea şi, când Laurence ridică privirea, văzu întreaga întindere a câmpului de bătălie, acolo unde nu era ascunsă de fum şi de aripi de dragon.

Doar trei nave de transport erau sub atac: dragonii britanici duceau o luptă înverşunată cu apărătorii francezi. Lily zbura aproape singură; doar Nitidus rămăsese cu ea, ceilalţi din formaţia ei nezărindu-se nicăieri. Laurence îl căută din priviri pe Maximus şi îl văzu luptându-se corp la corp cu vechiul lor duşman, Grand Chevalierul. Cele două luni de creştere care trecuseră îl aduseseră pe Maximus mai aproape de dimensiunile lui şi cei doi se sfâşiau cu o teribilă sălbăticie.

La distanţa aceasta, sunetul bătăliei era înăbuşit, însă Laurence putea auzi desluşit un altul, înfricoşător: vuietul valurilor, spărgându-se la poalele stâncilor albe. Fuseseră conduşi aproape de ţărm şi Laurence vedea tunicile roşii cu alb ale soldaţilor grupaţi la sol. Nu era încă amiază.

Dintr-odată, o falangă de şase dragoni de categorie grea se desprinse din linia franceză şi porni în picaj spre pământ, răcnind din toţi plămânii, în timp ce echipajele aruncau bombe. Rândurile firave de tunici roşii se unduiră ca suflate de vânt şi grosul gărzii naţionale din centru aproape se destrămă, oamenii căzând în genunchi şi acoperindu-şi capetele, deşi abia dacă fuseseră atinşi. O duzină de tunuri fură slobozite sălbatic: muniţie irosită,

gândi Laurence cu disperare, şi transportorul din frunte îşi putu continua coborârea aproape neatins.

Cei patru dragoni purtători se traseră mai aproape unul de altul, zburând într-un grup compact direct deasupra transportorului şi lăsând chila vasului să-şi sape un refugiu în pământ cu propriu-i avânt. Soldaţii britanici din primele rânduri îşi aruncară braţele în sus când un imens nor de pământ le explodă în faţă, după care aproape jumătate dintre ei căzură morţi. Întreaga parte din faţă a transportorului ieşise din ţâţâni ca o uşă de hambar, şi o grindină de proiectile ţâşni dinăuntru, secerând primele linii.

Un strigăt de *Vive l'Empereur!* se înălţă, în timp ce soldaţii francezi se revărsară prin fum: mai mult de o mie de ostaşi, târând cu ei două tunuri de optsprezece pfunzi. Oamenii se aşezară în şiruri, ca să protejeze tunurile, în timp ce artileriştii se grăbeau să-şi execute atacul. Tunicile roşii traseră o salvă de răspuns şi, câteva clipe mai târziu, garda naţională reuşi, la rândul ei, o salvă răzleţită, dar francezii erau combatanţi îndârjiţi: deşi o duzină căzură morţi, rândurile se strânseră, umplând locurile lor, şi atacatorii îşi păstrară poziţiile.

Cei patru dragoni care purtaseră vasul de transport îşi aruncau lanţurile. Eliberaţi de povara lor, se ridicară înapoi, să se alăture luptei, adâncind şi mai mult dezavantajul numeric al forţelor aeriene britanice. Într-o clipă, un alt transportor avea să aterizeze sub această protecţie sporită şi purtătorii lui aveau să înrăutăţească situaţia şi mai mult.

Maximus răcni furios, se eliberă lovind cu ghearele de dragonul Grand Chevalier şi se năpusti disperat către următorul vas de transport, când acesta începu să coboare; nicio tehnică, nicio manevră, doar se repezi în jos. Doi dragoni mai mici încercară să-i ţină calea, dar se aruncase cu toată greutatea în picaj: deşi îl zgâriară cu ghearele şi dinţii, Maximus îi prăvăli în lături prin simpla lui putere. Unul fu doar dat la o parte; celălalt, un Honneur-d'Or cu dungi roşii şi albastre, căzu rostogolindu-se pe stânci, cu o aripă scrântită, neputincioasă. Zgârie suprafaţa zgrunţuroasă a stâncii, ridicând în aer praf de calcar, pe când

încerca să se agaţe de ceva şi să se caţere în vârful povârnişului.

O fregată uşoară, cam de douăzeci şi patru de tunuri, cu pescajul mic, îndrăznise să stea lângă ţărm. Acum nu lăsă să-i scape ocazia: înainte ca dragonul să ajungă să se ridice peste marginea stâncii, întreaga ei artilerie de bord bubui ca un tunet. Dragonul francez ţipă o dată, peste acest vuiet, şi pe urmă căzu, doborât: valul neiertător îi izbi de stânci trupul, împreună cu rămăşiţele echipajului său.

Deasupra, Maximus aterizase pe cel de-al doilea transportor şi ţinea lanţurile în gheare. Greutatea lui era prea mare ca să poată fi suportată de purtători, dar aceştia se străduiau vitejeşte, şi, cu o sforţare la unison, reuşiră să treacă vasul peste marginea stâncii, când, în cele din urmă, Maximus rupse lanţurile de susţinere. Carcasa de lemn căzu douăzeci de picioare prin aer şi se zdrobi ca un ou, împrăştiind pretutindeni oameni şi arme, dar distanţa nu era destul de mare. Aproape imediat, supravieţuitorii se ridicară, clătinându-se, în picioare şi se adăpostiră în spatele propriei linii deja formate.

Maximus aterizase greoi în spatele liniilor britanice; trupul său răspândea aburi în aerul cald, sângele îi curgea nestăvilit din zeci de răni şi aripile îi erau căzute la pământ. Se strădui să şi le mişte din nou, să se ridice în aer, dar nu reuşi, ci căzu înapoi pe picioarele din spate, tremurând din toate încheieturile.

Trei sau patru mii de oameni şi cinci tunuri erau deja la sol. Trupele britanice comasate aici numărau doar douăzeci de mii, majoritatea din garda naţională, care, era limpede, nu voiau să lupte împotriva dragonilor de deasupra: mulţi încercau deja să fugă. Dacă comandantul francez avea măcar puţină judecată, nu urma să aştepte mai mult de încă trei sau patru transportoare ca să-şi lanseze atacul, iar dacă oamenii lui invadau poziţiile tunurilor, puteau să întoarcă artileria împotriva dragonilor britanici şi să elibereze complet căile de acces.

— Laurence, spuse Temeraire, întorcând capul, alte două vase din acelea se apropie ca să aterizeze.

— Da, răspunse Laurence, cu glas scăzut. Trebuie să încercăm să le oprim. Dacă aterizează, bătălia la sol e pierdută.

Temeraire rămase tăcut o clipă, timp în care-şi schimbă traiectoria într-un unghi care avea să-l aducă în faţa transportorului din frunte. Pe urmă, spuse:

— Laurence, nu putem învinge, nu-i aşa?

Cei doi veghetori, tineri sergenţi, ascultau şi ei, astfel că Laurence trebuia să vorbească în aceeaşi măsură pentru ei ca şi pentru Temeraire.

— Nu la nesfârşit, poate, răspunse el. Dar încă putem face destule ca să contribuim la apărarea Angliei: dacă sunt forţaţi să aterizeze pe rând sau în poziţii mai proaste, garda naţională va reuşi, poate, să-i ţină o vreme în frâu.

Temeraire clătină din cap şi Laurence credea că dragonul înţelegea adevărul nerostit: bătălia era pierdută şi chiar şi aceasta era doar o încercare simbolică.

— Şi nu trebuie să ne dăm bătuţi, altfel ne-am lăsa prietenii să lupte fără noi, remarcă Temeraire. Cred că asta ai vrut să spui tot timpul prin datorie. Acum înţeleg, cel puţin atâta.

— Da, răspunse Laurence, cu un nod în gât.

Depăşiseră transportoarele şi erau acum deasupra pământului, cu garda naţională, o mare pâcloasă de roşu, dedesubt. Temeraire se răsucea, ca să înfrunte primul vas de transport cu capul înainte; Laurence apucă doar să-şi aşeze mâna pe gâtul dragonului: o comuniune tăcută.

La vederea pământului, dragonii francezi prinseseră curaj: viteza lor creştea. La prora transportorului erau doi Pecheuri, aproximativ egali ca mărime şi niciunul rănit. Laurence îl lăsă pe Temeraire să decidă care dintre ei avea să-i fie ţintă şi îşi reîncărcă pistoalele.

Temeraire se opri şi plană în aer, în faţa dragonilor care se apropiau, deschizându-şi aripile de parcă ar fi vrut să le ţină calea. Gulerul i se ridică instinctiv, cu pielea marmorată, un gri translucid în lumina soarelui. Un tremur domol, profund, îi străbătu întreg trupul când respiră adânc şi pieptul masiv i se umflă şi mai mult, scoţându-i coastele în relief: pielea sa era ciudat de întinsă, astfel că Laurence începu să se alarmeze: simţea aerul mişcându-se dedesubt, răsunând, rezonând, în

camerele plămânilor lui Temeraire.

O reverberaţie adâncă părea să se formeze în carnea dragonului, ca bubuitul unei tobe.

— Temeraire! strigă Laurence, sau încercă să strige: nu-şi putea auzi defel glasul. Simţea un singur tremur colosal trecând de-a lungul trupului lui Temeraire, cu toată răsuflarea adunată în acea mişcare. Dragonul deschise fălcile şi din gâtlejul lui ieşi un răget care era mai mult forţă decât sunet, un teribil val de zgomot, atât de vast încât părea să deformeze aerul din faţa lui.

Preţ de o clipă, Laurence nu mai văzu nimic prin pâcla trecătoare. Când vederea i se limpezi, la început nu înţelese. În faţa lor, transportorul se sfărâma, ca sub lovitura unei întregi salve de bord, cu lemnul uşor pârâind ca un tir de artilerie, cu oameni şi arme împrăştiindu-se în talazurile sparte, departe, la poalele stâncilor. Maxilarul şi urechile îl dureau, de parcă ar fi fost lovit în cap, iar trupul lui Temeraire tremura sub el.

— Laurence, cred că eu am făcut asta, spuse dragonul. Părea mai degrabă şocat decât încântat. Laurence îi împărtăşea sentimentele, dar nu reuşea să articuleze niciun cuvânt.

Cei patru dragoni erau încă legaţi de bârnele vasului distrus şi la babord, dragonul din faţă sângera din nări, sufocându-se şi ţipând de durere. Grăbindu-se să salveze dragonul, echipajul său îi smulse lanţurile, lăsând transportorul sfărâmat să cadă şi dragonul reuşi să parcurgă ultimul sfert de milă pentru a ateriza în spatele liniilor franceze. Căpitanul şi echipajul săriră jos imediat. Dragonul rănit stătea ghemuit şi îşi atingea capul cu laba, gemând.

În spatele lor, strigăte dezlănţuite de bucurie se ridicau din rândurile britanice şi focuri de armă dinspre cele franceze: soldaţii de la sol strigau la Temeraire.

— Domnule, suntem în bătaia acelor tunuri, dacă le încarcă, spuse Martin impacientat.

Temeraire îl auzi şi ţâşni deasupra apei, unde deocamdată nu-i puteau atinge, şi rămase în aer, plutind pe loc.

Înaintarea franceză se oprise deocamdată. Mai mulţi apărători se învârteau de colo-colo, temători să se apropie şi la

fel de tulburaţi cum erau Laurence şi Temeraire însuşi.

Însă, în orice clipă, căpitanii francezi de deasupra puteau să înţeleagă, sau cel puţin să-şi revină; aveau să lanseze un atac concertat asupra lui Temeraire şi să-l doboare. Nu mai aveau decât puţin timp să profite de momentul de surpriză.

— Temeraire! strigă Laurence grăbit, zboară mai jos şi încearcă să vezi dacă poţi lovi vasele alea de dedesubt, de la înălţimea stâncii. Domnule Turner, spuse el adresându-se stegarului, trage o salvă de tun către corăbiile alea de jos şi arată-le semnalul pentru *Apropiaţi-vă de duşman.* Cred că vor înţelege la ce mă refer.

— Voi încerca, spuse Temeraire, nesigur. Îşi plecă umerii şi se lăsă mai jos, adunându-şi forţele şi umflându-şi din nou pieptul, în acel suflu colosal. Arcuindu-şi trupul înapoi, răcni iarăşi, de data aceasta spre partea de jos a unuia dintre transportoarele aflate încă deasupra apei. Distanţa era mai mare şi vasul nu se sfărâmă cu totul, dar în scândurile carenei se deschiseră crăpături mari: cei patru dragoni de deasupra se agitară imediat, disperaţi s-o împiedice să se despice până la sfârşitul drumului.

Un dispozitiv în săgeată format din dragoni francezi veni în picaj direct către ei, vreo şase dragoni de categorie grea în spatele Grand Chevalierului din frunte. Temeraire ţâşni într-o parte şi, la atingerea lui Laurence, coborî mai aproape de apă, unde câteva fregate şi trei corăbii de linie stăteau în aşteptare. Când trecură pe lângă ele, tunurile lor cu bătaie lungă răsunară într-o salvă în cascadă, un tun după altul, împrăştiind dragonii francezi într-o zgomotoasă confuzie, în timp ce încercau să evite grindina de mitralii şi obuze.

— Acuma, repede, următorul! îi strigă Laurence lui Temeraire, dar ordinul nu era necesar: Temeraire se întorsese deja la locul iniţial. Se duse direct sub următorul transportor, cel mai mare, purtat de patru dragoni grei şi cu pavilioanele vulturului auriu fluturând pe punte.

— Acelea sunt navele lui amiral, nu-i aşa? îi strigă Temeraire. Bonaparte e acolo?

— Mai degrabă unul din mareşalii săi! strigă Laurence peste

vuietul vântului, dar simţea oricum o emoţie năvalnică.

Apărătorii se grupau din nou, undeva mai sus, gata să-i urmărească din nou, dar Temeraire continuă să zboare cu un zel feroce şi îi lăsă în urmă. Acest transportor, mai mare, făcut din lemn mai greu, nu se sfărâmă atât de uşor. Oricum, lemnul pârâi, ca o împuşcătură, împrăştiindu-şi ţăndările peste tot.

Temeraire coborî în picaj, încercând un al doilea atac: dintr-odată, Lily zbura pe lângă ei, iar Obversaria pe partea cealaltă, cu Lenton răcnind prin portavoce:

— Pe ei, năvăliţi pe ei! Le venim noi de hac ticăloşilor blestemaţi…

Şi cei doi dragoni se rotiră, ieşind în calea luptătorilor francezi care veneau din nou după Temeraire.

Dar chiar când Temeraire îşi începu urcuşul, noi semnale se ridicară dinspre vasul avariat. Cei patru dragoni care îl duceau împreună schimbară brusc direcţia şi porniră înapoi şi, pe întreg cuprinsul câmpului de luptă, toate transportoarele aflate încă în aer renunţară la luptă şi se întoarseră, pentru lungul şi istovitorul zbor în retragere spre Franţa.

Epilog

— Laurence, fii băiat bun şi adu-mi un pahar de vin, spuse Jane Roland, aproape prăbuşindu-se în scaunul de lângă el, fără s-o intereseze că-şi şifona fustele. Două dansuri sunt prea destul pentru mine. Nu mă mai ridic de la masă până când plec.

— Ai prefera să pleci chiar acum? întrebă el, ridicându-se. Te conduc bucuros.

— Dacă vrei să zici că sunt atât de stângace în rochie încât crezi că nu pot străbate un sfert de milă pe drum drept fără să cad, poţi să mi-o spui, şi atunci am să te lovesc în cap cu această încântătoare poşetă, spuse ea, cu râsul ei gutural. Nu m-am împopoţonat aşa doar ca să dau bir cu fugiţii atât de repede. Excidium şi cu mine ne întoarcem la Dover într-o săptămână, şi pe urmă, Dumnezeu ştie cât timp va mai trece până să am din nou ocazia să văd un bal, darămite unul, pasămite, în onoarea noastră.

— O să slugăresc cu tine, Laurence. Dacă n-au de gând să ne dea nimic în afară de aceste mezelicuri franţuzeşti, am de gând să mănânc mai multe, spuse Chenery, ridicându-se şi el din scaunul lui.

— I-auzi! zise Berkley. Adu platoul.

Erau despărţiţi la mese de îmbulzeala mulţimii, care devenea extremă pe măsură ce ora înainta; societatea londoneză era aproape în delir de bucurie în urma victoriilor reunite de la Trafalgar şi Dover şi, vremelnic, la fel de dornică să-şi arate entuziasmul faţă de aviatori pe cât fusese mai înainte să-i desconsidere. Tunica şi tresele îi aduseseră lui Laurence destule zâmbete şi gesturi curtenitoare încât să reuşească să obţină un pahar de vin fără prea mare dificultate. Cu inima strânsă, renunţă la ideea de a lua pentru sine o ţigară de foi; ar fi fost culmea mojiciei să se răsfeţe în timp ce Jane şi Harcourt nu puteau. În schimb, luă un al doilea pahar, gândindu-se că, poate, cineva de la masă l-ar putea dori.

Cu ambele mâini astfel ocupate, nu fu obligat, din fericire, să

facă mai mult decât să încline uşor capul când era abordat, în drum spre masă.

— Căpitane Laurence, spuse domnişoara Montagu, zâmbind cu mult mai multă amabilitate decât îi arătase în casa părinţilor lui. Părea dezamăgită că nu putea să-i întindă mâna. Ce minunat să te revăd; a trecut o veşnicie de când am fost cu toţii împreună la Wollaton Hall. Ce mai face dragul Temeraire? Mi-a stat inima-n loc când am auzit veştile; eram convinsă că trebuie să fii în miezul bătăliei, aşa că e firesc.

— E foarte bine, mulţumesc, răspunse Laurence, cât putu de politicos: *dragul Temeraire* îl irita peste poate. N-avea de gând să fie vădit nepoliticos cu o femeie pe care o întâlnise printre oaspeţii părinţilor săi, chiar dacă tatăl lui nu se lăsase încă înmuiat de noua atitudine aprobatoare a societăţii. N-avea niciun rost să agraveze conflictul şi, eventual, să facă situaţia mamei sale şi mai dificilă, în mod inutil.

— Pot să te prezint lordului Winsdale? întrebă ea, întorcându-se către însoţitorul ei. Acesta este căpitanul Laurence; fiul lordului Allendale, ştii, adăugă ea, pe un glas scăzut pe care Laurence abia îl putu auzi.

— Desigur, desigur, răspunse Winsdale, salutându-l cu o scurtă înclinare a capului, ceea ce părea să considere a fi un gest de mare bunăvoinţă. Omul zilei, ce mai! Laurence, eşti demn de toată lauda. Trebuie să ne socotim cu toţii norocoşi că ai reuşit să obţii acel animal pentru Anglia.

— Eşti extrem de amabil că spui asta, Winsdale, răspunse Laurence, înadins la fel de familiar. Vă rog să mă scuzaţi, vinul acesta se va încălzi prea tare, în curând.

Era puţin probabil ca domnişoarei Montagu să-i scape acum asprimea tonului lui; păru furioasă pentru o clipă, apoi spuse, plină de dulceaţă:

— Desigur! Poate că ai s-o vezi pe domnişoara Galman şi îi poţi transmite salutările mele? O, dar ce ridicolă sunt; trebuie acum să spun doamna Woolvey, şi nu mai e în oraş, nu-i aşa?

O privi cu repulsie: îl uimea combinaţia de intuiţie şi ranchiună care îi îngăduise să descopere fosta legătură dintre el

şi Edith.

— Nu, cred că ea şi soţul ei cutreieră în prezent ţara lacurilor, răspunse el, şi se îndepărtă, înclinându-se, profund recunoscător că domnişoara Montagu nu avusese ocazia să-l surprindă cu vestea.

Mama sa îl înştiinţase despre această legătură într-o scrisoare trimisă la scurt timp după bătălie şi care îl găsise încă în Dover. După ce îi comunicase vestea logodnei, îi scrisese: „Sper că rândurile mele nu îţi provoacă prea multă durere. Ştiu că ai preţuit-o mult timp şi, la rândul meu, am considerat-o întotdeauna încântătoare, deşi nu pot aprecia judecata ei în această privinţă.”

Adevărata lovitură căzuse cu mult înainte de sosirea scrisorii: vestea căsătoriei lui Edith cu un alt bărbat nu putea fi neaşteptată şi Laurence reuşise să-şi liniştească mama cu perfectă sinceritate. Într-adevăr, nu putea să condamne judecata lui Edith: privind în urmă, vedea acum cât de dezastruoasă ar fi fost relaţia, pentru amândoi. N-ar fi putut să-i acorde nici măcar un gând în ultimele nouă luni sau mai mult. Nu exista niciun motiv ca Woolvey să nu-i fie un soţ foarte bun lui Edith. El, unul, n-ar fi putut şi se gândi că ar fi cu adevărat capabil s-o vrea fericită, dacă o va revedea.

Dar era încă iritat de insinuările domnişoarei Montagu şi chipul lui căpătase o expresie rigidă, oarecum respingătoare. Când se întoarse la masă, Jane luă paharele din mâinile lui şi spuse:

— Ţi-a luat cam mult, te-a sâcâit cineva? Nu-i lua în seamă: fă o tură pe-afară şi vezi cum se distrează Temeraire. Asta o să te mai însenineze.

Ideea îi surâse imediat.

— Cred că aşa voi face, dacă nu vă supăraţi, spuse el, cu o înclinare a capului.

— Treci şi pe la Maximus pentru mine, vezi dacă mai vrea de mâncare! strigă Berkley după el.

— Şi pe la Lily, zise Harcourt, apoi se uită vinovată împrejur, să vadă dacă vreunul dintre oaspeţii de la mesele învecinate o

auzise; fireşte, cei prezenţi nu ştiau că femeile care-i însoţeau pe aviatori erau ele însele căpitani şi le socoteau mai degrabă soţii, deşi faţa plină de cicatrici a lui Jane atrăsese numeroase priviri uimite, pe care ea le ignorase cu desăvârşită nonşalanţă.

Laurence îi lăsă la masă cu discuţiile lor gălăgioase şi însufleţite, croindu-şi drum afară. Vechiul adăpost de la marginea Londrei fusese de mult înghiţit de oraş şi Forţele Aeriene renunţaseră la el, folosindu-l doar pentru curieri, însă, cu această ocazie, îl revendicaseră pentru scurt timp şi aşezaseră un pavilion imens la capătul nordic, unde se aflase cândva cartierul general.

La solicitarea aviatorilor, muzicanţii fuseseră aşezaţi chiar la marginea pavilionului, unde se puteau aduna dragonii, să-i asculte. Muzicanţii fuseseră la început oarecum tulburaţi de idee şi tentaţi să-şi îndepărteze scaunele, dar, pe măsură ce seara înainta şi dragonii se dovedeau un public mai receptiv decât mulţimea gălăgioasă a oamenilor, teama lor fu treptat învinsă de vanitate. Ajungând afară, Laurence descoperi că prim-violonistul îşi abandonase cu totul orchestra şi cânta fragmente din diferite arii într-o manieră oarecum didactică, pentru dragoni, prezentându-le creaţiile diverşilor compozitori.

Maximus şi Lily se aflau în grupul celor interesaţi, ascultând cu fascinaţie şi punând o mulţime de întrebări. După o clipă, Laurence observă cu oarecare surprindere că Temeraire era cuibărit într-un mic luminiş, la distanţă de ceilalţi, la o parte, discutând cu un domn căruia căpitanul nu-i putea vedea faţa.

Ocoli grupul şi se apropie, strigând încetişor numele lui Temeraire. Auzindu-l, bărbatul se întoarse. Cu o tresărire, Laurence îl recunoscu, plăcut surprins, pe Sir Edward Howe şi se grăbi să-l salute.

— Sunt foarte bucuros să vă văd, domnule, spuse Laurence, strângându-i mâna. N-am aflat că v-aţi întors la Londra, deşi am întrebat anume de dumneavoastră, când am sosit.

— Eram în Irlanda când am auzit vestea. Numai ce am sosit la Londra, îi explică Sir Edward şi abia atunci Laurence observă că era încă îmbrăcat în haine de călătorie şi avea cizmele murdare

de praf. Sper că mă vei ierta. M-am bizuit pe faptul că ne cunoaştem şi mi-am îngăduit să vin, în ciuda lipsei unei invitaţii oficiale, sperând să-ţi vorbesc numaidecât. Când am văzut mulţimea dinăuntru, m-am gândit că e mai bine să vin să stau cu Temeraire până îţi faci apariţia, în loc să încerc să te caut.

— O, vă sunt recunoscător pentru osteneală, răspunse Laurence. Mărturisesc că abia am aşteptat să vorbesc cu dumneavoastră, de când am descoperit capacitatea lui Temeraire, care, presupun, este vestea care v-a adus aici. Tot ce ne poate spune este că senzaţia e la fel cu aceea a unui răget. Nu putem să ne dăm seama cum sunetul singur poate produce un efect atât de extraordinar şi niciunul dintre noi n-a mai auzit vreodată ceva asemănător.

— Nu, n-aveai cum, spuse Sir Edward. Laurence… se opri şi aruncă o privire către mulţimea dragonilor aflaţi între ei şi pavilion, care tocmai mormăiau cu toţii aprobator, la încheierea primei demonstraţii. Putem vorbi într-un loc mai retras?

— Putem să mergem în poiana mea, dacă doriţi un loc mai liniştit, interveni Temeraire. Vă duc pe amândoi bucuros şi într-o clipă zbor până acolo.

— Poate că ar fi cel mai bine, dacă nu ai nicio obiecţie, zise Sir Edward, pe un ton întrebător, iar Temeraire îi duse cu grijă, între ghearele din faţă, aşezându-i în poiana părăsită înainte de a se instala el însuşi comod.

— Trebuie să-mi cer scuze că ţi-am dat atâtea bătăi de cap şi că ţi-am stricat seara, spuse Sir Edward.

— Domnule, vă asigur că sunt foarte bucuros să mi-o stricaţi, în cazul de faţă, spuse Laurence. Vă rog, nu vă faceţi griji în privinţa asta.

Era nerăbdător să afle ce ştia Sir Edward. Încă îl urmărea o preocupare pentru protecţia lui Temeraire împotriva unui posibil agent al lui Napoleon, poate sporită chiar, în urma victoriei.

— N-am să-ţi mai prelungesc aşteptarea, zise Sir Edward. Deşi nu susţin câtuşi de puţin că înţeleg principiile mecanice pe baza cărora funcţionează capacitatea lui Temeraire, efectele sunt descrise în literatură şi, astfel, pot să ţi le identific: chinezii, ca şi

japonezii, de altfel, îl numesc *vânt divin.* Mă tem că asta nu-ţi spune aproape nimic nou faţă de ceea ce ştii deja din cele văzute, dar cu adevărat important este asta: e o capacitate proprie unei singure rase, fără nicio excepţie – Celestul.

Numele atârnă în aer preţ de mai multe lungi clipe: Laurence nu ştia imediat ce să creadă. Temeraire se uită de la unul la altul, nesigur.

— E foarte diferit de Imperial? întrebă el. Ambele sunt rase chinezeşti?

— Cât se poate de diferit, îi răspunse Sir Edward. Dragonii Imperiali sunt destul de rari, dar Celeştii sunt încredinţaţi doar împăraţilor înşişi sau celor mai apropiate rude ale lor. M-aş mira dacă ar exista mai mult de câteva zeci în întreaga lume.

— Împăraţilor înşişi, repetă Laurence, uluit şi începând, încet-încet, să se dumirească. Poate că n-aţi auzit asta, domnule, dar am prins un spion francez în adăpostul de la Dover, cu puţin timp înainte de bătălie: ne-a destăinuit că oul lui Temeraire era destinat nu doar Franţei, ci lui Bonaparte însuşi.

Sir Edward clătină din cap.

— Asta nu mă surprinde. Senatul a votat încoronarea lui Bonaparte în mai, acum doi ani. Momentul întâlnirii voastre cu nava franceză sugerează că chinezii i-au dăruit oul de îndată ce au aflat. Nu-mi pot închipui de ce i-or fi făcut un astfel de dar; n-au dat niciun semn că s-ar alia cu Franţa, dar momentul este prea exact pentru orice altă explicaţie.

— Şi, dacă au ştiut când se pot aştepta la eclozare, asta poate explica foarte bine şi mijlocul de transport, îl completă Laurence. Şapte luni din China până în Franţa, ocolind Capul Horn: francezii n-ar fi putut spera să reuşească decât cu o fregată iute, oricare ar fi fost riscul.

— Laurence, spuse Sir Edward, vădit îndurerat. Trebuie să te rog din toată inima să mă ierţi că te-am indus în eroare. Nu pot nici măcar să invoc scuza neştiinţei: am citit descrieri ale Celeştilor şi am văzut multe desene. Pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte că gulerul acela şi lujerii ar putea să nu se dezvolte decât la maturitate. Trupul şi aripile sunt identice cu ale

Imperialilor.

— Vă implor să nu mai dezvoltaţi acest subiect, domnule. N-aveţi de ce să vă cereţi scuze, în niciun caz, spuse Laurence. N-ar fi avut nicio importanţă pentru pregătirea lui şi, până la urmă, am aflat despre capacitatea lui la momentul potrivit. Îi zâmbi lui Temeraire şi îi mângâie un picior neted, iar dragonul fornăi, aprobându-l fericit. Aşadar, dragul meu, eşti un Celest. N-ar trebui să fiu deloc surprins. Nu e de mirare că Bonaparte a fost atât de afectat că te-a pierdut.

— Îmi închipui că va continua să fie furios, remarcă Sir Edward. Şi, ceea ce e şi mai rău, s-ar putea să ne trezim cu chinezii pe cap pentru asta, când vor afla. Sunt extrem de irascibili când vine vorba despre reputaţia împăratului lor şi nu mă îndoiesc că vor fi indignaţi să vadă un ofiţer britanic de rând în posesia comorii lor.

— Nu văd ce-i priveşte pe ei sau pe Napoleon, interveni Temeraire, zbârlindu-se. Nu mai sunt în ou şi nu-mi pasă dacă Laurence e împărat sau nu. L-am înfrânt pe Napoleon în bătălie şi l-am pus pe fugă, aşa împărat cum e. Nu văd nimic deosebit de frumos la titlul ăsta.

— Nu te nelinişti, dragul meu; n-au niciun motiv să obiecteze, spuse Laurence. Nu te-am luat de pe un vas chinez, care ar putea fi considerat neutru, ci de pe o navă militară franceză: ei au ales să înmâneze oul duşmanului nostru şi tu ai fost un trofeu pe deplin legitim.

— Mă bucur să aud asta, spuse Sir Edward, deşi părea plin de îndoieli. S-ar putea totuşi să aleagă să pornească un conflict pentru asta. Respectul lor pentru legile altor popoare este foarte mic şi dispare cu totul când intră în contradicţie cu propriile lor concepţii despre un comportament adecvat. Spune-mi, te rog, ai vreo idee despre cum stau, în raport cu noi?

— Ar putea face mare zarvă, presupun, spuse Laurence, nesigur. Ştiu că nu au o flotă cu care să se mândrească, dar se vorbeşte mult despre dragonii lor. Îi voi duce însă vestea amiralului Lenton şi sunt sigur că el va şti mai bine decât mine cum să răspundă oricărei eventuale diferenţe de opinie dintre noi

în această privinţă.

Un sunet grăbit de aripă se auzi de deasupra şi pământul se cutremură sub forţa impactului: Maximus se întorsese în zbor în poiana lui, aflată în apropiere. Laurence îi vedea pielea roşie-aurie printre copaci. Câţiva dragoni mai mici trecură şi ei pe deasupra capului lor, întorcându-se la locurile lor de odihnă: era limpede că balul se termina şi Laurence îşi dădu seama, după flacăra mică a felinarelor, că se făcuse târziu.

— Trebuie să fiţi obosit după călătorie, spuse el, întorcându-se către Sir Edward. Încă o dată, vă sunt profund îndatorat, domnule, pentru că mi-aţi adus această informaţie. Pot să vă rog, ca pe o favoare, să luaţi mâine cina cu mine? Nu doresc să vă mai reţin pe frigul ăsta, dar mărturisesc că am o sumedenie de întrebări pe care mi-ar plăcea să vi le adresez şi aş fi fericit să aflu orice altceva mai ştiţi despre Celeşti.

— Plăcerea va fi de partea mea, răspunse Sir Edward şi se înclină, salutându-i pe amândoi. Nu, mulţumesc, îmi găsesc singur drumul, adăugă el, când Laurence dădu să-l conducă. Am crescut în Londra şi obişnuiam să vin adesea să mă plimb pe-aici, pe când eram copil, visând la dragoni. Îndrăznesc să spun că ştiu locul mai bine decât dumneata, de vreme ce eşti aici doar de câteva zile. Îşi luă rămas-bun, după ce stabiliră întâlnirea.

Laurence intenţionase să înnopteze la un hotel din apropiere, unde căpitanul Roland luase o cameră, dar descoperi că nu era dispus să-l părăsească pe Temeraire. Căută nişte pături vechi în grajdul folosit de echipajul de sol şi îşi făcu un culcuş întru câtva prăfos în braţele lui Temeraire, cu tunica rulată în chip de pernă. Avea să-şi ceară scuze dimineaţă. Jane avea să înţeleagă.

— Laurence, cum e în China? întrebă într-o doară Temeraire, după ce se aşezaseră împreună, feriţi de vântul îngheţat la adăpostul aripilor dragonului.

— N-am fost niciodată, dragul meu, decât în India, răspunse Laurence. Dar înţeleg că este minunat. Ştii, e cel mai vechi popor din lume, precedă până şi Roma. Şi, cu siguranţă, dragonii lor sunt cei mai grozavi, adăugă el, şi îl văzu pe Temeraire umflându-

se în pene de satisfacţie.

— Păi, poate că am putea face o vizită, după ce se termină războiul şi vom fi câştigat. Mi-ar plăcea să întâlnesc alt Celest într-o bună zi, spuse Temeraire. Dar să mă trimită la Napoleon, asta e o absurditate. N-am să las niciodată pe nimeni să mi te ia.

— Nici eu, dragul meu, spuse Laurence, zâmbind, în ciuda tuturor complicaţiilor care ştia că s-ar putea ivi dacă China ar protesta.

În inima lui, împărtăşea simplitatea punctului de vedere al dragonului în privinţa aceasta şi adormi aproape imediat, la adăpostul ritmului domol, profund, al bătăii inimii lui Temeraire, atât de asemănător cu nesfârşitul sunet al mării.

DIN BLOCUL DE DESEN AL LUI SIR EDWARD HOWE

Un Yellow Reaper şi echipajul său

La adăpostul din Londra, noiembrie 1805
Pascal's Blue
Longwing
Celestian
Regal Copper

FRAGMENTE ALESE DIN „OBSERVAŢII ASUPRA ORDINULUI DRACONIA ÎN EUROPA, CU NOTE ASUPRA RASELOR ORIENTALE”

de Sir Edward Howe, membru al Societăţii Regale

Editura John Murray,
Strada Albemarle, Londra
1796

Notă introductivă a autorului asupra Măsurării Greutăţii Dragonilor

Scepticismul este reacţia cea mai probabilă a majorităţii cititorilor mei în faţa cifrelor care par a descrie, în cele ce urmează, greutatea diferitelor rase de dragoni ca fiind în totală discrepanţă cu cea care a fost prezentată până în prezent. Estimarea la zece tone a greutăţii unui Regal Copper ajuns la deplină maturitate este un lucru general cunoscut şi o masă atât de enormă trebuie că stârneşte deja imaginaţia. Ce să creadă atunci cititorul când anunţ că aceasta este o imensă subestimare şi susţin că greutatea este mai aproape de treizeci de tone, ba chiar ajunge până la cincizeci, în cazul celor mai mari exemplare ale rasei? Pentru lămurire, trebuie să îndrum cititorul către lucrarea cea mai recentă a dlui Cuvier. În ultimele sale studii anatomice asupra pungilor de aer care permit zborul dragonilor, dl Cuvier s-a inspirat, la rândul său, din opera dlui Cavendish şi a izolării cu succes a acestor gaze neobişnuite, mai uşoare decât compoziţia generală a aerului, care umplu sacii, şi a propus, în mod corespunzător, un nou sistem de măsură care, prin compensarea greutăţii înlocuite de pungile de aer, oferă un ordin de comparaţie mai bun între greutatea dragonilor şi cea a altor animale terestre mari, lipsite de aceste organe.

Cei care n-au văzut niciodată un dragon în carne şi oase şi, în mod special, unul care face parte din rasele cele mai mari, la

care această discrepanţă va apărea cel mai pronunţat, pot fi sceptici. Cei care au avut ocazia, ca mine, să vadă un Regal Copper alături de cel mai mare dintre elefanţii indieni, care au fost evaluaţi ei înşişi la aproximativ şase tone, mi se vor alătura, nădăjduiesc, în a prefera o schemă de măsură care nu sugerează, în mod ridicol, că unul care-l poate devora pe celălalt aproape dintr-o îmbucătură ar trebui să cântărească mai puţin decât dublu.

Sir Edward Howe,

Decembrie 1795

Capitolul V

Rase originare din Insulele Britanice – Rase comune – Relaţia cu rasele continentale – Efectul hranei moderne asupra dimensiunii – Heraldica dragonilor Regal Copper – Rase veninoase şi vitriolice

…E bine să ne amintim că Yellow Reaperii, atât de adesea priviţi pe nedrept cu acel dispreţ generat de familiaritate, sunt de găsit peste tot datorită numeroaselor calităţi excelente pe care le posedă: îndeobşte viguroşi şi nepretenţioşi la mâncare, netulburaţi de nimic în afară de cele mai insuportabile extreme de căldură sau frig, aproape invariabil joviali ca temperament, au contribuit la aproape fiecare linie de descendenţă din aceste insule. Asemenea dragoni se încadrează perfect în categoria de greutate medie, deşi variază mai mult în cadrul rasei lor decât cei mai mulţi dragoni, de la o greutate de aproximativ zece tone până la nu mai puţin de şaptesprezece, la un recent exemplar mare. De obicei, se încadrează între douăsprezece şi cincisprezece tone, având în general o lungime de cincizeci de picioare şi o deschidere frumos proporţionată a aripilor, de optzeci de picioare.

Malachite Reaperii sunt uşor de deosebit de verii lor mai comuni prin coloratură: în timp ce Yellow Reaperii sunt de un galben marmorat, uneori cu dungi albe ca de tigru de-a lungul coastelor şi aripilor, Malachite Reaperii sunt de un galben-maroniu mai stins, cu marcaje de un verde palid. În general, se crede că sunt rezultatul unei încrucişări necontrolate din timpul cuceririlor anglo-saxone, dintre Yellow Reaperi şi Lindormi Scandinavi. Preferând regiunile mai reci, pot fi găsiţi în general în nord-estul Scoţiei.

Din însemnările de vânătoare şi colecţiile de oase ştim că rasa Grey Widowmaker a fost cândva aproape la fel de răspândită ca Reaperii, deşi acum aceştia sunt greu de găsit. Fiind atât de nărăvaşi şi dedaţi furtului de vite domestice, au ajuns pe cale de

dispariţie prin vânătoare, deşi unele exemplare pot fi găsite trăind în sălbăticie, chiar şi în zilele noastre, în regiunile muntoase izolate, în special în Scoţia, iar alţi câţiva au fost ademeniţi în crescătorii pentru a fi prezervaţi ca rezervă de bază. Sunt mici şi agresivi din fire, arareori depăşind opt tone, iar griul marmorat al coloritului lor este ideal pentru a-i ascunde în timpul zborului, ceea ce a inspirat încrucişarea cu mai liniştitul Winchester, pentru a crea rasa Greyling.

Cele mai comune rase franceze, Pecheur-Couronne şi Pecheur-Raye, sunt mai apropiate de rasa Widowmaker decât de Reaperi, dacă putem judeca după conformaţia aripilor şi structura sternului, care la ambele rase este proeminent şi contopit cu clavicula. Această particularitate anatomică îi face pe amândoi mai folositori pentru a fi crescuţi ca rase pentru lupte uşoare şi curierat, mai degrabă decât pentru lupte grele.

Încrucişarea cu speciile continentale este, de asemenea, sursa tuturor raselor de talie mare care pot fi găsite în prezent în Britania. Niciuna dintre ele nu poate fi considerată propriu-zis originară de pe ţărmurile noastre. Mai probabil, acest lucru se datorează climei: dragonii mai grei preferă în mare măsură mediile calde, unde pungile lor de aer pot contracara mai uşor greutatea lor uriaşă. S-a sugerat că Insulele Britanice nu pot susţine turme destul de vaste ca să hrănească rasele cele mai mari; erorile acestui lanţ de raţionamente pot fi demonstrate prin analiza variaţiilor extrem de largi în dieta care poate fi acceptată de dragoni, în ceea ce priveşte cantitatea.

Este bine cunoscut faptul că, în sălbăticie, dragonii mănâncă foarte rar, chiar o dată la două săptămâni, mai cu seamă în timpul verii, când preferă să doarmă mult şi când prada lor naturală este mai grasă. Aşadar, nu ne va surprinde să aflăm că dragonii din sălbăticie nu se apropie de dimensiunile la care pot ajunge verii lor domesticiţi, hrăniţi zilnic şi în cantităţi mai mari, în special în primii ani, atât de critici pentru creştere.

Ca exemplu, e suficient să ne gândim la regiunile sterpe de deşert ale Almeriei din sud-estul Spaniei, puţin populate de capre, care sunt terenurile de obârşie ale fiorosului Cauchador

Real, unul dintre strămoşii Regal Copperului nostru. Domesticite, exemplarele acestei rase ajung la o greutate de luptă de aproximativ douăzeci şi cinci de tone, dar în sălbăticie arareori pot atinge mai mult de zece-douăsprezece tone.

Regal Copperul depăşeşte în dimensiuni toate celelalte rase crescute în prezent, ajungând la maturitate la cincizeci de tone în greutate şi o sută douăzeci de picioare lungime. Are un colorit impresionant, de la nuanţe de roşu până la galben, cu variaţii mari între indivizi. Masculul speciei este, în general, mai mic decât femela şi, la maturitate, acestuia îi cresc coarne în zona frontală. Ambele sexe au o coloană pronunţat spinoasă de-a lungul spatelui, ceea ce îi face ţinte deosebit de riscante pentru operaţiunile de abordaj.

Animalele mari sunt, fără doar şi poate, cea mai însemnată victorie a crescătoriilor britanice, rezultatul a circa zece generaţii de muncă şi încrucişare atentă, şi reprezentative pentru nebănuitele beneficii care pot fi obţinute prin împerecheri poate nu de o valoare evidentă. Roger Bacon a fost cel care a propus prima oară ideea de a împerechea femele din speciile mai mici de Bright Copper cu marele reproducător Conquistador, adus în Anglia ca parte a zestrei lui Eleanor de Castilia. Deşi propunerile lui s-au bazat pe eronata supoziţie a vremii, care considera culoarea un indiciu al unei influenţe esenţiale, iar culoarea portocalie a celor două rase, un semn de congruenţă inerentă, încrucişarea a fost rodnică, ducând la un vlăstar chiar mai mare decât uriaşul său tată şi mai capabil să susţină zborul pe distanţe mari.

Domnul Josiah Colquhoun din Glasgow a sugerat că dimensiunea disproporţionată a pungilor de aer ale Bright Copperilor faţă de schelet merită, pe bună dreptate, să fie creditată pentru acest succes şi este sigur că Regal Copperii deţin această trăsătură a strămoşilor lor femele. Studiile anatomice ale dlui Cuvier sugerează că, într-adevăr, trupurile masive ale Regal Copperilor ar strivi însăşi suflarea din plămânii dragonilor, dacă nu ar fi susţinute de nimic în afară de sistemele lor osoase surprinzător de delicate…

În timp ce în Insulele Britanice nu poate fi găsită nicio specie pirogenă, în ciuda numeroaselor încercări ale crescătorilor de a le induce această trăsătură extrem de valoroasă, atât de distrugătoare pentru navigaţia noastră în înfăţişarea francezului Flamme-de-Gloire şi a spaniolului Flecha-del-Fuego, rasa autohtonă Sharpspitter este remarcabilă pentru producerea unui venin pentru a-şi imobiliza prada. Deşi Sharpspitterul însuşi este prea mic şi zboară prea jos pentru a fi de mare valoare ca animal de luptă, încrucişarea cu Honneur-d'Or-ul francez, pentru mărime, şi cu rusul Ironwing, o altă specie veninoasă, a condus la mulţi hibrizi valoroşi: zburători mai buni, de talie medie, cu mai mult venin puternic.

Încrucişarea între aceştia, cu contribuţii frecvente din partea raselor de origine, a culminat cu eclozarea cu succes, în timpul domniei lui Henric al VII-lea, a primului dragon care poate fi numit pe bună dreptate Longwing. La această rasă, veninul a devenit atât de tare încât poate fi numit mai corect acid, şi are o putere care ar putea fi îndreptată nu numai împotriva altor animale, ci şi a ţintelor de la sol. Singurele alte rase cu adevărat vitriolice cunoscute nouă în prezent sunt Copacati, o rasă incaşă, şi Ka-Riu din Japonia.

Dragonii Longwing sunt, din nefericire, imediat identificabili pe câmpul de bătălie şi imposibil de deghizat, din pricina proporţiilor neobişnuite de la care li se trage numele; deşi arareori depăşesc şaizeci de picioare în lungime, deschideri ale aripilor de o sută douăzeci de picioare nu sunt neobişnuite printre ei, iar coloritul aripilor este impresionant, variind de la albastru la portocaliu, cu dungi vii, negre şi albe, la margini. Posedă aceiaşi ochi galbeni-portocalii ca predecesorii lor Sharpspitter, care sunt excepţional de ageri. Deşi rasa a fost la început considerată nărăvaşă şi s-a luat serios în calcul distrugerea lor, ca fiind prea periculoşi ca să fie lăsaţi neîmblânziţi, în timpul domniei Elisabetei au fost dezvoltate noi metode de îmblânzire, care au asigurat domesticirea generală a rasei, şi aceşti dragoni au jucat un rol esenţial în distrugerea Armadei.

Capitolul XVII

Comparaţie a raselor Orientale şi Apusene – Vechimea raselor Orientale – Rase cunoscute născute în Imperiile Chinei şi Japoniei – Caracteristici distinctive ale Imperialului – O însemnare asupra Celestului

…secretele programului de creştere a Imperialului sunt privite cu cea mai mare invidie, întrucât aceste adevărate tezaure naţionale sunt transmise strict pe cale orală în rândul unei bresle de încredere şi prin documente codificate prin cifruri păzite cu străşnicie.

De aceea, despre aceste rase de dragoni se cunosc foarte puţine în Occident şi, la drept vorbind, oriunde în afara perimetrului capitalei imperiale.

Succintele observaţii ale călătorilor au oferit doar o mână de detalii incomplete. Ştim că Imperialul şi Celestul se disting prin numărul de gheare, care sunt cinci, spre deosebire de oricare altă rasă de dragoni, cu patru degete. În mod similar, aripile lor au şase vertebre în loc de cele cinci întâlnite de obicei la rasele europene. În Orient, aceste rase sunt considerate în popor ca fiind superioare ca inteligenţă, deţinând la maturitate acea remarcabilă uşurinţă a memorării şi acea aptitudine lingvistică pe care dragonii o pierd de obicei repede în viaţă.

Pentru veridicitatea acestei afirmaţii, nu avem decât un martor recent, însă unul demn de toată încrederea: domnul conte de la Perouse a întâlnit un dragon Imperial la Curtea Coreei, căreia, prin relaţiile apropiate cu Curtea Chinei, i s-a oferit adesea privilegiul unui ou Imperial. Primului francez din istoria recentă care slujit la această Curte i s-a solicitat să dea lecţii în limba sa maternă şi, conform relatărilor sale, dragonul, deşi aflat la deplină maturitate, a ajuns până la plecarea sa, câteva luni mai târziu, să poată susţine o conversaţie, o realizare greu de egalat chiar şi de un lingvist înzestrat.

Faptul că dragonul Celest este strâns înrudit cu Imperialul

poate fi constatat din cele câteva ilustraţii ale acestei rase pe care noi, cei din Occident, am reuşit să le obţinem, dar foarte puţine alte lucruri sunt cunoscute despre ei. Vântul divin, cea mai misterioasă dintre aptitudinile dragonilor, ne este cunoscut doar prin heraldică, de unde am putea crede că Celeştii sunt în stare să provoace furtuni sau cutremure, capabile să facă una cu pământul un oraş. Evident, efectele au fost mult exagerate, dar există un considerabil respect concret pentru această aptitudine în rândul popoarelor orientale, ceea ce ne avertizează împotriva oricărei respingeri pripite a acestui dar ca fiind pură fantezie…

MULŢUMIRI

În primul şi în primul rând, datorez mulţumiri grupului de cititori beta care au urmărit *Dragonul Maiestăţii Sale* până la finalizare, de la primul până la ultimul capitol, şi care mi-au oferit nu doar un public entuziast pentru care să scriu, ci şi o cantitate enormă de sfaturi excelente: Holly Benton, Dana Dupont, Doris Egan, Diana Fox, Laura Kanis, Shelley Mitchell, L. Salom, Nicole Sudberg şi Rebecca Tushnet; şi Francescăi Coppa, care m-a îndemnat să scriu cartea de la bun început. De asemenea, îi mulţumesc Sarei Rosenbaum şi tuturor celorlalţi de pe live-journal care au contribuit cu sugestii pentru titlu.

Am fost norocoasă să am parte de ajutorul unui agent minunat, Cynthia Manson, care îmi este şi prietenă, şi de sfatul nu unuia, ci a doi editori grozavi, Betsy Mitchell de la Del Rey şi Jane Johnson de la Harper Collins Marea Britanie. Mulţi alţi prieteni şi cititori mi-au oferit încurajări şi sfaturi pe parcurs şi m-au ajutat în toate privinţele, de la propuneri de titlu până la găsirea cuvintelor nepotrivite cu perioada. Mi-aş dori să-i pot enumera pe toţi, dar mă voi împăca spunând un *mulţumesc* general, din inimă. Mi-ar plăcea, de asemenea, să mulţumesc numeroşilor oameni care au ieşit pe teren pentru a mă ajuta în munca de cercetare: Susan Palmen de la Muzeul Soane din Londra, Fiona Murray şi grupul de voluntari de la Casa Georgiană din Edinburgh şi Helen Roche de la Hotelul Merrion din Dublin.

Mamei, tatălui meu şi Soniei, multă dragoste şi recunoştinţă şi, în cele din urmă şi cel mai important: această carte este dedicată soţului meu, Charles, care mi-a dăruit atât de multe încât nici măcar nu pot începe să le pomenesc pe toate, primul şi cel mai de preţ dar fiind acela al bucuriei.